

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk / Macera

Darynda Jones

Sağdan Birinci

MEZAR

Eğlenceli, ateşli ve romantik...

DK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birinci bölüm

Ölü görmek, ölü olmaktan daha iyidir.

– Charlotte Jean Davidson, Ölüm Meleği

Hayallerimi süsleyen erkek, her gece rüyalarımda dünyamı altüst eden, kelimenin tam anlamıyla, karanlık bir yabancı olarak ortaya çıktığında, birilerinden yardım mı istemeliyim yoksa herkese içki mi ısmarlamalıyım, karar veremedim.

Bu gece de diğerlerinden farksızdı. Bir çift becerikli el, şehvetli bir ağız ve lederhosen¹ tarzı bir pantolonu oldukça yaratıcı bir biçimde kullanan bir katilin rüyasını görüyordum ki, iki dış güç beni ayartıp rüyamdan uzaklaştırmaya çalıştı. Direnmek için çılgınca bir uğraş verdim, ama dış güçler epeyce ısrarlıydı. Önce ayak bileğime buz gibi bir soğukluk yayıldı ve o buz gibi dokunuş beni irkilterek hararetili rüyamdan uyandırdı. Beni uyandıran şeyin ne olduğunu bilmek istemiyordum. Titreyerek debelendim, sonra bacağımı Bugs Bunny desenli yorganımın kalın kıvrımlarının arasına soktum.

Sonra bilincimin kıyısında sözlerini bir türlü hatırlayamadığım tanıdık bir şarkı gibi, yumuşak ama ısrarcı bir ezgi çalmaya başladı. Birkaç saniye sonra bunun yeni telefonumun cırcırböceklerinininkini andıran melodisi olduğunu fark ettim. Derin bir iç çekerek gözlerimi ancak komodinin üzerinde parlayan rakamlara odaklanacak kadar araladım. Sabahın 4.34'ü. Ne tür bir sadist, insanı bu saatte arardı ki?

1. Almanya Bavyera yöresine ait dizde biten askılı deri pantolon şort-(c.n.)

Yatağımın ayak ucundan birinin boğaz temizleme sesi geldi. Dikkatimi orada dikilen ölü adama verdim, sonra gözlerimi kapatarak hırıltılı bir sesle “Şuna bakabilir misin?” dedim.

Adam tereddüt etti. “Hımm telefona mı?”

“Hı-hı.”

“Şey, ben biraz...”

“Neyse boş ver.” Telefona uzandım ve bana bir gece önce bayılıncaya kadar dövüldüğümü hatırlatan şiddetli acıyı hissedince yüzümü buruşturdum.

Ölü adam yine boğazını temizledi.

Karga gibi bir sesle “Alo?” dedim.

Arayan Bob Amcamdı. Olmayacak bir şey yapıp beni laf bombardımanına tuttu; şafak sökmeden önce beynimin tutarlı düşüncelere ev sahipliği etmekten âciz olduğunu bilmediği belliydi. Konsantre olmaya çok sıkı bir biçimde konsantre oldum ve şu üç cümleyi anlayabildim: “Yoğun bir gece, iki cinayet, kışını kaldır hemen buraya gel.” Amcama cevap vermeyi, hatta “Sen aklını peynir ekmekle mi yedin?” gibi bir şeyler gevelemeyi bile başardım.

Sinirlendiği anlaşılan Bob Amca içini çekti, sonra da telefonu yüzüme kapattı.

Ben de yeni telefonumdaki, hem gelen aramayı sonlandıran hem de sokağın köşesindeki Çin restoranını hızlı aramaya yarayan tuşa basarak telefonu kapattım. Sonra doğrulup oturmaya çalıştım. Tıpkı karmaşık bir bilmece karşısında mantık yürütmek gibi, bunu da söylemek, yapmaktan daha kolaydı. Normalde elli beş-elli altı kiloydum, ama açıklanamıyın bir nedenle, yarı uyanık olduğum saatler ile tamamen uyanık olduğum saatler arasında sağlam yüz kilo çekerdim.

Kıyıya vurmuş bir balinanı andıran kısa bir mücadeleden sonra, çünkü dayacağın üzerine yediğim koca bir kutu çeyizli muzlu çikolatalı dondurmanın kötü bir fikir olduğuna karar vererek debelenmekten vazgeçtim.

Gerinemeyecek kadar acı çektiğimden kendimi uzun bir esnemenin pençesine bıraktım, çenemde hissettiğim ağrıdan dolayı yüzümü buruşturarak tekrar ölü adama baktım. Bulanık görünüyordu. Bunun sebebi ölü olması değil, saatin sabah 4.34 olmasıydı. Bir de kısa süre önce feci bir dayak yemiştım.

Adam sinirli sinirli “Merhaba” dedi. Kırışık bir takım elbisesi, yuvarlak çerçeveli gözlükleri ve onu biraz çoğumuzun tanıdığı, sevdiği genç büyücüye, biraz da çılgın bilim insanına benzeten dağınık saçları vardı. Ayrıca başının yan tarafında iki kurşun deliğı ile sağ şakağından yanağına şerit gibi uzanan bir kan izi gördüm. Bu ayrıntıların hiçbirinin önemi yoktu. Sorun, adamın yatak odamda olmasıydı. Hem de şafağın sökmesine bir iki saat kala. Ölü bir röntgenci gibi tepemde dikiliyordu.

Onu, ünü kötüye çıkmış öldürücü bakışlarımla süzdüm, cevap gelmekte gecikmedi.

“Pardon, kusura bakmayın” dedi kekeleyerek, “sizi korutmak istememiştım.”

Korkmuş gibi mi görünüyordum? Öldürücü bakışımın belli ki geliştirilmeye ihtiyacı vardı.

Onu görmezden gelerek yataktan yavaş yavaş kalktım. Üzerimde bir kaleciden çarptığım Scorpions hokey forması ile ekoseli bir şort vardı; aynı takım, farklı pozisyon. Chihuahua’lar, tekila ve striptizli poker. Bir Daha Yapmayacağım Şeyler listesinin en başındaki değişmez yerini alan bir gece.

Dişlerimi ıstırapla sıkarak iki yüz kiloluk zonklayan bedeni mi mutfığa ve daha önemlisi kahve makinesine doğru sürükledim. Kafein fazla kiloları eritecek ve ben göz açıp kapayıncaya kadar normal ağırlığıma dönecektim.

Dairem fare deliğı kadar olduğundan karanlıkta mutfığa ulaşmam çok vakit almadı. Ölü adam beni takip etti. Beni hep takip ederler. Bu seferkinin kafein etkisini gösterene ka-

dar çenesini kapalı tutması için dua ediyordum, ama heyhat, şansım yoktu.

Konuşmaya başladığında kahve makinesinin düğmesine henüz basmamıştım.

"Şey... evet" dedi kapının oradan, "daha dün öldürüldüm ve bunu sizi görmem gerektiği söylendi."

"Sana öyle söylendi demek?" Sanki aşağılık kompleksi-ne kapılmış ve sırf kendisini kanıtlamak için kahveyi daha çabuk yaparmış gibi kahve makinesinin tepesinde dikili-yordum.

"Şu çocuk bana sizin cinayetleri çözdüğünüzü söyledi."

"Demek öyle dedi."

"Siz Charley Davidson'sınız, değil mi?"

"Evet, benim"

"Polis misiniz?"

"Tam olarak öyle sayılmam."

"Şerif yardımcısı mısınız?"

"Eh."

"Yoksa park cezası kesmek için fırsat kollayan polislerden mısınız?"

"Bak" dedim sonunda ona dönerek, "senin suçun değil, ama bildiğim kadarıyla otuz yıl önce de ölmüş olsan hiçbir şey fark etmez. Ölülerin zaman kavramı yoktur. Sıfır. Hiç."

"Dün, 18 Ekim'de, saat 17.32'de, başa isabet eden iki kur-şun travmatik boyun hasarına ve ölüme sebep oldu."

"Ah" dedim şüpheliliğime gem vurarak. "Eh, ben polis de-ğilim." Tekrar makineye döndüm; ünlü öldürücü bakışımla o demerden iradesini yıkmaya kararlıydım...

"O zaman neisiniz?"

En kötü kabusun desem kulağa aptalca gelir mi, diye dü-şündüm. "Özel dedektifim. Zina yapanları ve kayıp köpekleri bulurum. Cinayet vakalarını çözmem." Aslında çözüyordum, ama adamın bunu bilmesine gerek yoktu. Yakın zamanda

önemli bir cinayeti çözmüştüm. Birkaç gün dinlenebileceğimi umuyordum.

“Ama şu çocuk...”

“Angel” dedim; şansım varken o küçük şeytanı haklamadığım için pişmandım.

“Melek miydi?”²

“Hayır, adı Angel.”

“Adı Angel mı?”

“Evet. Neden?” diye sordum; Melek oyunu canımı sıkma-ya başlamıştı.

“İşinin bu olabileceğini düşünmüştüm de.”

“O, adı. İnan bana, meleklikle uzaktan yakından alakası yoktur.”

Tekhücreli organizmaların evrime uğrayıp talk showculara dönüşebileceği kadar uzun bir jeolojik çağ geçmişti, ama Bay Kahve hâlâ bana yüz çeviriyordu. Pes edip çiş yapmaya karar verdim.

Ölü adam beni takip etti. Onlar her zaman...

“Çok... parlaksınız” dedi.

“Hı-hı, teşekkürler.”

“Ve... pırıl pırıl.”

“Hı-hı.” Bu yeni bir şey değildi. Bana söylenenlere bakacak olursam, ölüler beni kıtalarca öteden seçebilecekleri bir işaret ışığı, pırıl pırıl bir varlık olarak görüyorlardı –pırıl pırılı vur-guluyorum. Yaklaştıkça daha da pırıltılılaşıyorum. Tabii pırıltılılaşmak diye bir kelime varsa. Pırıltıyı hep ölüm meleği olmanın iyi yanı olarak görmüşümdür. “Bu arada” dedim omzumun üzerinden bakarak, “gerçek bir melek görürsen arkana bakmadan koş. Hem de hemen. Ters yöne.” Aslında öyle yapmasına gerek yoktu, ama insanları korkutmak çok zevkliydi.

“Gerçekten mi?”

2. İngilizcede melek. (ç.n.)

“Gerçekten. Hey...” durup dönerek ona baktım, “bana dokundun mu?” Sağ ayak bileğime resmen soğuk bir el dokunmuştu; odadaki tek ölü de o olduğuna göre...

“Ne?” dedi adam sinirlenerek.

“Az önce, yataktayken.”

“Hayır.”

Gözlerimi kısıtım ve ona uzun, tehditkâr bir bakış attıktan sonra topallayarak banyoya gittim.

Duş almalıydım. Hem de acilen. Üstelik bütün gün sallanamazdım. Bob Amcam felç olurdu.

Ama banyoya doğru ilerlerken sabahımın en kötü kısmının –ışıklı kısmı bir yana– hızla yaklaştığını fark ettim. Ağzımdan bir inilti çıktı ve Bob Amca’nın damarlarının durumuna rağmen gevezelik edip oyalanmayı düşündüm.

Kabullen işte, dedim kendi kendime. İşin yapılması gerekiyordu.

Titreyen elimi duvara koydum, nefesimi tuttum ve düğmeyi çevirdim.

“Kör oldum!” diye bağırarak kollarımı gözlerime siper ettim. Yere, lavaboya, tuvalet fırçasına odaklanmaya çalıştım. Yalnızca parlak, bembeyaz bir bulanıklık vardı.

Daha düşük vatlî lambalar kullanmam şarttı.

Geriye doğru sendeledim, ancak dengemi tekrar sağladım. Sonra bir ayağımı zorla diğerinin önüne attım; geri gitmeyi reddediyordum. Bir lamba beni durduramayacaktı. Yapmam gereken bir iş vardı, lanet olsun...

“Oturma odanızda ölü bir adam olduğunu biliyor muydunuz?” diye sordu adam.

Arkamı döndüm... ölü adam, odanın diğer tarafına, arkasını bize dönüp burnunu duvarın köşesine gömmüş olan Bay Wong’a baktı. Ben de tekrar birinci ölü adama baktım ve “Bu biraz, tencere dibin kara seninki benden kara durumu oluyor mu?” diye sordum.

Bay Wong da ölü bir adamdı. Minicik bir ölü adam. Boyu bir elliden fazla değildi ve neredeyse her yeri griydi; adam o şeffaf haliyle neredeyse siyah-beyazdı, üzerinde bir tür gri üniforma vardı ve saçları ile teni kül grisiydi. Çinli bir savaş tutsağına benziyordu. Yıllardır oturma odamın köşesinde dururdu. Hiç kıpırdamaz, konuşmazdı. O garip rengiyle daha fazla dışarı çıkmadığı için onu suçlayamazdım, ama ben bile Bay Wong'un kafadan çatlak olduğunu düşünüyordum.

Tabii asıl ürpertici olan, oturma odamın köşesinde bir hayalet olması değildi. Ölü adam, Bay Wong'un aslında köşede ayakta durmadığını, yerden birkaç santim yukarıda havada asılı olduğunu görünce korkudan altına edecekti.

Böyle anlar için yaşıyordum.

"Günaydın, Bay Wong" diye bağırdım. Bay Wong'un duya-bildiğinden emin değildim. Tabii asıl adının ne olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığı için adamın duymaması belki de daha iyiydi. Ona, köşede dikilen ürpertici ölü adamın elimden bir şey geldiği takdirde dönüşeceği normal, ortalıkta gezin ölü adam oluşu arasındaki zaman diliminde Bay Wong adını takmıştım, o kadar. Ölülerin bile sağlıklı bir esenlik hissine ihtiyacı vardı.

"Cezalı mı?"

İyi soru. "Neden o köşede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Daireyi kiraladığımdan beri orada."

"Daireyi içinde ölü bir adamla mı kiraladınız?"

Omuz silktim. "Bu daireyi tutmak istiyordum, onu bir kitaplıkla falan örtebilirim diye düşündüm. Ama tatlı aşk kitaplarımla arkasında ölü bir adamın süzüleceğini düşününce huzursuz oldum. Onu kitaplığın arkasında bırakamazdım. Aşk hikâyelerini sevip sevmediğini bile bilmiyordum."

Beni varlığıyla şereflendiren en yeni ruhani varlığa tekrar baktım. "Senin adın ne peki?"

"Ah, ne kadar da kabayım" dedi, doğruldu ve tokalaşmak

için bir adım öne çıktı. “Ben, Patrick. Patrick Sussman. Üçüncü.” Bir an durdu ve eline baktı, sonra başını tekrar mahcup bir tavırla kaldırdı. “Herhalde tokalaşmamız...”

Elini sıkıca tuttum. “Aslında Patrick, Üçüncü Patrick Sussman, tokalaşabiliriz.”

Adam kaşlarını çatı. “Anlamıyorum.”

“Eh, ne yapalım” dedim ışığın içine ilerleyerek, “aramıza hoş geldin.”

Banyo kapısını kapattığımda Üçüncü Patrick Sussman’ın sonunda dehşete kapıldığını duydum.

“Aman Tanrım. O... o... o... havada asılı duruyor.”

İşte hayatın sıradan işleri ve saçmalıkları.

Duş, sıcak çikolata sosuyla kaplı bir cennet gibiydi. Buharı tütan sular üzerimden akarken her bir kasımı gözden geçirdim, ağrıyanların yanına hayali bir yıldız işareti koydum.

Sol pazımın kesinlikle bir yıldıza ihtiyacı vardı ve bunda şüphelenek bir şey yoktu. Dün gece bardaki pislik, kolumu koparırçasına bükümüştü. Özel dedektif olmak, bazen bir müşterinin dayakçı kocası gibi, toplumun pek de nazik olmayan fertleriyle muhatap olmak anlamına geliyordu.

Sonra sağ tarafımı kontrol ettim. Evet, acıyordu. Yıldız. Muhtemelen jetonlu plakçaların üzerine devrildiğimde olmuştu. Aynı anda hem sinsi hem de zarif olmayı beceremiyordum.

Sol kalça, yıldız. Ne olduğuna dair bir fikrim yok.

Sol önkolum, çift yıldız. Muhtemelen pisliğin yumruğunu engellemeye çalışıp da hiçbir şey elde edemediğimde olmuştu. Pislik fazla güçlü, fazla hızlıydı ve yumruğu fazlasıyla beklenmedikti. Metallica şarkılarıyla grup dansı yapmaya çalışan sarhoş bir kovboy gibi devrilmişim.

Utanç verici miydi? Evet. Ama tuhaf bir biçimde aydınlatıcıydı da. Daha önce hiç nakavt olmamıştım. Canımın daha çok yanacağını sanıyordum. Kendinizden geçecek kadar da-

yak yediğinizde acı nedense sonradan ortaya çıkıyordu. O zaman da onun ne kadar soğuk, kalpsiz bir kaltak olduğunu anlıyordunuz.

Yine de, geceyi kalıcı bir hasar almadan atlatmayı başarmıştım. Bu her zaman iyi bir şeydi.

Boynumdaki ağrıyı biraz olsun hafifletmeye uğraşırken aklım yine son bir aydır her gece gördüğüm rüyaya takıldı. Uyandığımda rüyamdan artakalanları, o uzun dokunuşları ve insanı yutacak kadar güçlü o sis bulutunu üzerimden atmak daha da zor oluyordu. Her gece rüyamda bir adam, uyumamı beklermiş gibi zihnimin karanlık oyuklarından çıkıyordu. Dolgun ve erkeksi dudakları tenimi yakıp kavuruyordu. Tenimi alev gibi yalayan dili, bütün vücudumun minik kıvılcımlarla ürpermesine sebep oluyordu. Sonra adam aşağı doğru ilerliyor, cennet ayaklarımın dibine seriliyor ve ilahiler söyleyen koronun sesi kusursuz bir uyumla kulaklarımda çınlıyordu.

Başlangıçta rüyalar kısaydı. Bir dokunuş. Hava kadar hafif bir öpücük. Yalnızca boşluğun kıyısında görebildiğim, güzelliği hiç beklemediğim bir yerde bulmama sebep olan bir tebessüm. Sonra rüyalar gelişti ve daha güçlü, daha korkutucu olmaya başladı. Hayatımda ilk kez rüyamda orgazm oldum. Üstelik tek bir kez değil. Geçen ay sık sık orgazm oldum; aslında orgazm olduğum geceler olmadıklarımdan fazlaydı. Bunu tamamıyla göremediğim hayali bir sevgilinin ellerinde –ve başka uzuvlarında– yaşıyordum. Ama onun bedensel zevklerin, erkek cazibesinin ve çekiciliğinin toplamını temsil ettiğini biliyordum. Ve bana birini hatırlattığını da...

Rüyalarımın işgal edildiğini tahmin ediyordum, ama bunu yapan kimdi? Ölülerini görme yeteneğim vardı. Sonuçta bir ölüm meleği olarak doğmuştum, ama bu küçük değerli bilgi kırıntısını liseye başlayana kadar keşfedememiştim. O zaman bile ölüler rüyalarıma girmeyi, sarsılıp titrememe ve itiraf et-

mem gerekirse yalvarmama sebep olmayı başaramamıştı.

Yeteneğime gelecek olursak, çok özel bir yanı olduğunu söyleyemem. Ölümler bir düzlemde, insan ırkıysa bir başka düzlemde var oluyor ve ben her nasılsa, tuhaf bir kazadan, ilahi güçlerin işe karışmasından veya psikolojik bir kusurdan ötürü her iki düzlemde de varım. Herhalde bu ölüm meleğinin kaderi. Ama aslında çok basit. Transa girmiyorum. Kristal kürelere bakmıyorum. Ölümleri bir düzlemde diğerine zaptlamıyorum. Yalnızca bir kız, birkaç hayalet ve insan ırkının tamamı. Bundan daha basit ne olabilir?

Ama rüyamdaki adam daha fazlasıydı... ölü değildi. En azından öyle görünüyordu. Rüyalarımındaki adam ısı yayıyordu. Ölümler filmlerde olduğu gibi soğuktur. Varlıkları nefesinin buharını görmenize, titremenize, tüylerinizin ürpermesine sebep olur. Ama rüyalarımındaki adam, bağımlısı olduğum o esmer, baştan çıkarıcı yabancı, bir fırın gibiydi. Üzerimden akıp giden kaynar bir su gibi hem zevk hem de acı veriyordu ve aynı anda her yerde olabiliyordu.

Rüyalar son derece gerçek, adamın dokunuşunun uyardığı hisler ve tepkiler çok canlıydı. Onu şimdi neredeyse hissedebiliyordum; sanki o an benimle birlikte duştaydı da elleri bacaklarımı okşayarak yukarı çıkıyordu. Avuçlarının kalçamda durduğunu, sert bedenini boylu boyunca arkama bastırıldığını hissedebiliyordum. Arkama uzandım, adam beni kendisine çekerken parmaklarımı çelik gibi kaba etlerinde dolaştırdım. Adamın kasları ben dokundukça ayın etkisine girmiş meddücezir dalgaları gibi gerilip gevşiyordu. Eli mi zorlayarak aramıza sokup karnından aşağı indirdiğimde, sertleşen penisini kavradığımda nefesi zevkle tısladı ve sarı olarak beni kendine çekti.

Ağzının kulağıma değdiğini, nefesinin yanağıma yaladığını hissettim. Hiç konuşmamıştık. Rüyalarımın harareti ve yoğunluğu sohbet etmeye pek fırsat bırakmıyordu.

Ama o an ilk kez fısıldayarak son derece belli belirsiz, güçlükle duyulan bir Şey söyledi:

“Hollandalı.”

Kalp atışlarımlı deli gibi hızlandı ve irkilerek dikkat kesildim, duşta etrafıma bakınıp duvardaki girintilerde hayalet aradım. Hiçbir Şey yoktu. Uyuya mı kalmıştım? Duşta? Bunu yapmış olamazdım. G  bela da olsa h    ayaktaydım. Düşmemek için muslukları tuttum; şu çılgın     r dünyada neler olduğunu merak ediyordum.

Sakinleştikten sonra suyu kapattım ve bir havlu aldım. Hollandalı. Hollandalı kelimesini net bir biçimde duymuştum.

Yeryüzünde tek bir kişi bana Hollandalı demişti, o da çok uzun zaman önceydi.

İkinci bölüm

Çok ölü var, ama yeterince zaman yok.

– Charlotte Jean Davidson

Rüyamdaki adamın potansiyel kimliğinden dolayı sersemlemiş halde havluya sarındım ve duş perdesini açtım. Sussman kapıdan başını uzatınca yüreğim ağzıma geldi, azıdişlerimin arasında lime lime oldu.

Sakinleşmek için elimi kalbime koydum; hâlâ bu kadar kolayca şaşırabildiğim için sinirlenmiştim. Ölülerin yoktan var olmuş gibi ortaya çıktığını o kadar sık görmüştüm ki, artık buna alışmış olmalıydım.

“Ödümü kopardın, Sussman. Keşke kapı çalmayı öğrenseniz.”

“Siz dediğin ruhani varlıklar olsa gerek” dedi alınmış gibi yaparak.

Duştan çıktım ve makyaj masasının üzerinden bir spreyci aldım. “Bu banyoya bir daha adımını atarsan öte dünyadan gelen böcek ilacımla yüzünü eritirim.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sahiden mi?”

“Hayır” dedim ve omuzlarım çöktü. Ölülere yalan söylemekte gerçekten zorlanıyordum. “İçinde sadece su var. Ama 2B’deki ölü adama, Bay Habersham’a söyleme. O pis ihtiyarı banyomdan uzak tutan tek şey bu şişe.”

Sussman, çıplak vücudumu incelerken kaşlarını kaldırdı. “Onu suçladığımı söyleyemem.”

Gözlerimi kısıp kapıyı hızla açtım, kapı ölü adamın yüzün-

den geçti ve onu sersemletti. Baş dönmesini durdurmak için bir elini alnına, diğerini kapının pervazına koydu. Acemileri alt etmek çok kolaydı. Ona kendine gelmesi için bir saniye verdikten sonra banyo kapısının dışına asılı levhayı gösterdim.

“Bunu ezberle” diye emrettikten sonra kapıyı tekrar çarparak kapattım.

Kapının diğer tarafından yüksek sesle, “Ölüler bu kapının ötesine geçemez” diye okudu. “Ve evet, birdenbire duvarların içinden geçme yeteneğine sahip olduysanız ölüsünüz demektir. Bir yerlerde, bir kanalizasyon çukurunda yatıp uyanmayı beklemeyin. Durumunuzu kabul edin. Başınıza bir şey gelmesini istemiyorsanız banyomdan kesinlikle uzak durun.” Başını tekrar kapının içinden uzattı. “Sizce bu sözler biraz sert değil mi?”

Levham, eğitimsiz gözlere biraz kaba gözükebilirdi, ama genelde mesajımı karşı tarafa iletirdi. Tabii karşı taraf Bay Habersham olmadığı takdirde. Onu tehdit etmek zorunda kalıyordum. Hem de sık sık.

Levhayı asmış olsam da saçımı genelde dairemde yangın çıkmış gibi hızla yıkardım. Saçımı duruladıktan sonra düşün altında yanımda duran ölüler bardağı taşııyordu. Çay içerken veya saunaya girerken başına kurşun yemiş biri yanınızda belirdiğinde sakın kalamıyordunuz doğrusu.

İşaretparmağımı sertçe uzatıp “Çık!” diye emrettikten sonra tekrar kuşkulu bir ifadesi olan bereli, şiş yüzüme geri döndüm.

Dayak yedikten sonra fondöten sürmek bir sanattı. Sabır istiyordu. Ve katmanlar. Ama üçüncü katmandan sonra sabrım tükendi ve yüzümü yıkadım, hepsi gitti. Sahiden, beni sabahın bu saatinde kim görecekti? Çikolata rengi saçlarımı atkuyruğu yaptığımda, kendimi berelerin ve mor gözlerin görünüşüme açıklanamayan bir cazibe kattığına neredeyse ikna edecektim. Azıcık kapatıcı, biraz ruj, oldubitti. Dünyanın

önüne çıkmaya hazırdım. Ama cevaplanmayan bir soru vardı: Bakalım dünya bana hazır mıydı?

Sade, düğmeli beyaz bir bluz ve blucinle banyodan çıktım. Önümde taşıdığım cömert miktardaki göğsün berelerime rağmen Richter ölçeğinde 9.2'lik bir puan kazanmama yardımcı olacağını umuyordum. Bolca göğsüm vardı. Ne olur ne olmaz diye, göğüslerimi daha fazla sergileyebilmek için bluzumun en üst düğmesini açtım. Belki de kimse yüzümün Kuzey Amerika'nın topoğrafik haritasına benzediğini fark etmezdi.

"Vay be" dedi Sussman, "suratınız şeklini biraz kaybetmiş olsan da ateşli görünüyorsunuz."

Durup ona döndüm. "Ne dedin sen?"

"Şey... ateşli görünüyorsunuz dedim?"

"Sana bir şey soracağım" dedim ona yaklaşılarak. Temkinle bir adım geriledi. "Hayattayken, yani, beş dakika falan önce, daha yeni tanıştığın bir kıza ateşli görüldüğünü söyledin mi?"

Bunu bir an düşündükten sonra cevap verdi: "Hayır. Karım beni boşardı."

"O zaman siz erkekler neden öldüğünüz anda istediğiniz kişiye istediğiniz şeyi söyleyebileceğiniz fikrine kapılıyorsunuz?"

Bunu da bir an düşündü. "Çünkü karım beni duyamaz."

Onu öldürücü bakışımın bütün gücüyle olduğu yere mihludum ve muhtemelen ebediyen kör ettim. Sonra çantam ile anahtarlarımı aldım ve ışıkları kapatmadan önce dönüp göz kırparak "İltifatın için teşekkürler" dedim.

Adam gülümsedi ve peşim sıra kapıdan çıktı.

Görünüşe bakılırsa Sussman'ın düşündüğü kadar ateşli değildim. Aslında, donuyordum. Ceketimi almayı unutmuştum. Eve dönüp onu alamayacak kadar tembel olduğumdan aceleyle kiraz kırmızısı Wrangler marka cipime bindim. Arabama, korku kitaplarının kralı Stephen King'e hürmeten

“Misery” adını vermiştim. Sussman yolcu koltuğuna süzüldü.

Ben emniyet kemerimi takarken “Demek ölüm meleğisiniz?” diye sordu.

“Evet.” İş unvanımı bildiğinin farkında değildim. O ve Angel epeyce konuşmuş olmalıydı. Anahtarı çevirdim ve Misery altımda mırıldanarak canlandı. Otuz yedi ödeme daha yaptığımda bu bebek tamamen benim olacaktı.

“Ama ölüm meleğine benzemiyorsunuz.”

“Çok ölüm meleği gördün de sanki.”

“Şey... hayır, sanırım görmedim” dedi tereddütle.

“Cüppem kuru temizlemecide.”

Esprim adamın mahcup bir tavırla kıkırdamasına sebep oldu. “Ya tırpanınız?”

Ona şeytani bir tebessümle sırttıktan sonra ısıtıcıyı açtım. “Ölümden bahsetmişken” dedim konuyu değiştirerek, “seni vurana görebildin mi?”

“Ne izi vardı, ne tozu.”

“Yani, hayır.”

İşaretparmağıyla gözlüğünü yukarı itti. “Hayır, kimseyi görmedim.”

“Kahretsin. Bunun yararı yok.” Sola, Central’a döndüm. “Nerede olduğunu biliyor musun? Yani cesedinin nerede olduğunu? Şehir merkezine gidiyoruz. Oradaki sen olabilirsin.”

“Hayır, evimin yoluna girdiğimde öldürüldüm. Karımla Heights’ta yaşıyoruz.”

“Demek evlisin.”

“Beş yıldır” derken sesi kederliydi. “İki çocuğumuz var. İki kız. Biri dört yaşında, diğeri on sekiz aylık.”

Bu bölümden nefret ederdim. Geride kalan insanlar bölümünden. “Çok üzgünüm.”

Bana o ifadeyle, ondan önce gelen sayısız ölünün yüzündeki “Ölüleri görebiliyorsan bütün cevapları biliyor olmalısın” ifadesiyle baktı. Fena halde hayal kırıklığına uğramak üzereydi.

“Onlar için çok zor olacak, değil mi?” diye sordu.

“Evet, öyle” dedim açık sözlülükle. “Karın bağırp ağlayacak, cehennemden çıkma bir depresyona girecek. Sonra içinde daha önce hiç tahmin edemediği bir güç bulacak.” Adama baktım. “Hayatına devam edecek. Kızları için yaşayacak.”

Bu açıklama adamı o an için tatmin etmiş gözüküyordu. Sussman başını salladı ve pencereden dışarı baktı. Şehre inen yolun geri kalanına hiç konuşmadan devam ettik, bu da bana rüyalarındaki sevgiliyi düşünmek için istemediğim kadar zaman verdi. Yanılmıyorsam adı Reyes’ti. Bunun adı mı yoksa soyadı mı olduğuna, adamın nereli olduğuna veya şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu; aslında onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Sadece adının Reyes olduğunu ve çok yakışıklı olduğunu biliyordum. Maalesef aynı zamanda tehlikeliydi.

Suç mahallini birkaç blok öteden tanımıştı. Kırmızı ve mavi ışıklar binalara dalgalar halinde yansıyor, zifiri karanlık sabahın içinde nabız gibi atıyordu. Yaklaştığımızda dedektifler için konan parlak spot ışıkları, kesişen sokakların arasındaki blokların yarısını aydınlatıyordu. Sanki güneş sadece o noktadan doğmuş gibiydi. Bob Amca’nın arazi aracını gördüm ve arabamı yakındaki bir otelin otoparkına çektim.

Arabadan inmeden önce Sussman’a döndüm. “Hey, dairende kimseyi görmedin değil mi?”

“Yani Bay Wong dışında mı?”

“Evet. Bilirsin işte, bir adam falan?”

“Hayır. Orada başka biri mi vardı?”

“Hayır, unut gitsin.”

Reyes’in duştaki o sihir numarasını nasıl yaptığını henüz öğrenemeyecektim. Ayakta uyuma gibi esrarengiz bir yeteneğimi olumduğuna göre, adam rüyalarımı girmekten fazlasını yapabiliyordu.

Ben arabadan indikten, Sussman da neredeyse dışarı

düştükten, sonra Bob Amca'yı aradım. Yaklaşık kırk metre ötede duruyordu ve bir spot ışığı etrafında tekinsiz bir halle çiziyordu; Bob Amca da bana nazar değmesini istercesine bakıyordu. O İtalyan bile değil. Bu yaptığının yasal olduğundan şüpheliyim.

Bob Amca ya da yüzüne karşı pek söylemesem de ona taktığım adıyla Ubie, babamın kardeşi ve Albuquerque Polis Departmanı'nda (APD) dedektif. Sanırım suç, bu ailenin müebbet cezasıydı. Çünkü babam da polisti, ama o yıllar önce emekli olup Central'de bir bar satın aldı. Bar, oturduğum apartmanın hemen arkasında. Bazen onun için bara bakarak fazladan para kazanıyorum, bu da şu anki iş miktarımı 3.7 seviyesine çıkarıyor. Müşterim olduğunda özel dedektiflik, babam bana ihtiyaç duyduğunda barmenlik yapıyorum ve teknik olarak da APD'nin kadrolu çalışanı gözüktüyorum. Kâğıt üzerinde danışmanım. Muhtemelen kulağa önemli geldiği için. Gerçekteyse babam APD'de çalışırken onun başarısının anahtarıydım, şimdi de Bob Amca'nın. Yeteneğim sayesinde terfi üstüne terfi alarak sonunda dedektif oldular. Kurbanlara, kendilerini kimin öldürdüğünü sorabildiğinizde, cinayet vakalarını çözmek o kadar kolay ki.

3.7'nin küsuratı, ölüm meleği olarak yaptığım ünlü kariyerimden geliyor. Zamanımın büyük bir kısmını alsa da hayatımın o bölümünden hiçbir zaman kâr etmiyorum. Bu yüzden bu durumu bir iş olarak kabul edip etmemekte hâlâ kararsızım.

Saat tam 5.30'da polis bandının altından geçtik. Bob Amca küplere binmişti, ama şaşırtıcı bir biçimde felçten uzaktı.

"Saat neredeyse altı" dedi saatine tık tık vurarak.

Bana günümü gösterecekti.

Bir gün önceki kahverengi takım elbisesini giymişti, ama çenesi temiz bir biçimde tıraş edilmiş, bıyığı düzgünce taranmıştı ve fazla pahalı olmayan bir kolonya kokuyordu. Yana-

gımdan makas aldı ve berelere iyice bakabilmek için yüzümü çevirdi.

“Saat 5.30’a daha yakın” diye itiraz ettim.

“Seni arayalı bir saatten fazla oldu. Darbelerden kaçmayı da öğrenmen gerek.”

“Beni 4.34’te aradın” dedim eline vurarak. “4.34’ten nefret ediyorum. Bana kalırsa 4.34 kaldırılmalı ve yerine 9.12 gibi daha makul bir saat konulmalı.”

Bob Amca derin bir nefes aldı ve lastik bandı bileğinden fırladı. Bana bunun öfke kontrol programının bir parçası olduğunu söylemişti. Ama kendisine acı çektirmesinin öfkesini nasıl kontrol altına aldığını anlamak beni aşan bir durumdu. Yine de yardıma ihtiyacı olan suratsız bir akrabama sırtımı dönmeye değildim.

Ona doğru eğildim. “İyi geleceğini düşünüyorsan sana elektroşok verebilirim.”

Bana yine kötü kötü baktı, ama bunu sırtarak yaptı, bu da beni mutlu etti.

Görünüşe göre, adli tıp memuru üzerine düşeni çoktan yapmıştı, bu yüzden suç mahalline girebilirdik. Bunu yaparken buna ters ters bakan sayısız insanı görmezlikten geldim. Diğer polis memurları vakaları nasıl bu kadar çabuk çözebildiğini hiçbir zaman anlayamamıştı ve bana temkinli bir kuşkuyla bakıyorlardı. Sanırım onları suçlayamam. Durun bir düşünün. Evet, suçlayabilirim.

O sırada Garrett Swopes’un, namı diğer baş belası yer bulucunun cesedin tepesinde dikildiğini gördüm. Gözlerimi öyle bir dövmüştüm ki, neredeyse sara nöbeti geçirecektim. Aslında Garrett içinde iyiydi. Belki de dünyanın en ünlü yer bulucusu olan efsanevi Frank M. Ahearn’ün emrinde çalışmıştı. Duyduklarıma göre, Garrett, Bay Ahearn sayesinde, kafasına koyduğu takdirde yıllardır kayıp olan sendikacı Hoffa’yı bile bulabilirdi.

Yakışıklılığı göz alıyordu. Teni çikolata rengiydi ve dumanlı gri gözleriyle bir kıza yeterince uzun baktığı takdirde kızın ruhunu içinde hapsedebilirdi.

Tanrı'ya şükür, dikkat sürem bir tatarcığinki kadardı.

Hayır, Garrett başka sebeplerden ötürü tam bir baş belasıydı. Işığın altına girdiğimde çenemdeki morluklara bakıp dudak büktü. "Tanışma randevusu mu?"

Hani bir hareket vardır, aynı anda kaşınızı kaşır ve birine hareket çekersiniz. İşte onu yaptım. Böyle, aynı anda iki şey yapmakta iyiyimdir. Garrett dudak bükmekle yetindi. Tekrar.

Tamam, gıcığın teki olması onun suçu değildi. Bob Amca kafayı bulup da ona küçük sırrımızı anlatana dek benden hoşlanırdı. Doğal olarak, amcamın anlattıklarının tek kelimesine inanmamıştı. Kim inanırdı ki? Bu, yaklaşık bir ay önce oldu ve o günden sonra zaten iyi olmayan arkadaşlığımız tamamen bitti. Beni akıl hastanesine kapatılmaya layık biri gibi görüyordu. Tabii ölüleri gerçekten görebildiğime inandığı için Bob Amcam da tımarhaneyi boylamalıydı. Bazı insanların hiç hayal gücü yok.

"Burada ne işin var, Swopes?" diye sordum. Onunla uğraşmam gerekeceği için hayli öfkeliydim.

"Bunun benim kayıp kişilerden biri olabileceğini düşünmüştüm."

"Öyle mi?"

"Metamfetamin bağımlıları, üç parçalık takım elbiseler ve bin beş yüz dolarlık Crisci marka mokaşenler giymiyorsa, hayır."

"Çok kötü. Aradığın kişi ölü olduğunda ücretini almanın çok daha kolay olduğundan eminim.

Garrett omuz silkerek benimle kısmen hemfikir oldu.

"Aslında" dedi Bob Amca, "bilirsin işte, bir çift göz daha olsun diye ona burada kalmasını söyledim."

Cesede bakmamak için elimden geleni yapıyordum –ölü

insanlarla baş edebiliyorum da, cesetler pek hoşuma gitmiyor-- ama görüş alanımın kenarındaki bir hareket beni cesede odaklanmaya zorladı.

Bob Amca, "Ee, bir şey hissediyor musun?" diye sordu --hâlâ medyum olduğumu sanıyor-- ama ben cansız bedenim içindeki ölü adama bakmakla meşgul olduğumdan cevap vermedim.

Cesede yaklaştım ve onu ayağımla dürttüm. "Adamım, hâlâ orada ne işin var?"

Ölü adam bana fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı. "Bacaklarımı oynatamıyorum."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Kollarını da, ayaklarını da, lanet olası gözkapaklarını da oynatamıyorsun. Ölüsün sen."

"Tanrı aşkına" dedi Garrett sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Bak." Dönüp doğruca yüzüne baktım. "Sen kum havuzunun diğer tarafında oyna, ben de kendi tarafımda. Çaktın mı?"

"Ben ölü değilim."

Arkamı döndüm. "Tatlım, büyük teyzem Lillian kadar ölüsün ve inan bana, o kadın şimdi hızla çürüyor."

"Hayır, değilim. Ölü değilim ben. Neden kimse beni canlandırmaya çalışmıyor?"

"Hımm, ölü olduğun için olabilir mi?"

Garrett'in alçak sesle söylendiğini, sonra da çekip gittiğini duydum. İnanmayanlar amma sıkıcı oluyor.

"Peki, tamam, ölüysem seninle nasıl konuşuyorum? Ayrıca neden bu kadar parlıyorsun?"

"Uzun hikâye. İnanın bana, beyefendi, ölüsünüz."

Tam o sırada Komiser Yardımcısı Dwight yanımıza geldi; jilet gibi APD üniforması ve asker tıraşı saçlarıyla son derece resmi görünüyordu. "Bayan Davidson, az önce o cesedi tekmedediniz mi?"

"Tanrı aşkına, ölü değilim ben!"

"Hayır."

Komiser Yardımcısı Dwight da öldürücü bakış konusunda şansını denedi. Kıkırdamamaya çalıştım.

“Ben hallediyorum memur bey” dedi Bob Amca.

Dwight ona döndü, ikisi birbirlerine tam bir dakika boyunca baktıktan sonra konuştu. “Suç mahallimi akrabalarınızla kirletmeseniz olur mu acaba?”

“Sizin suç mahalliniz mi?” diye sordu Bob Amca. Şakağındaki bir damar atmaya başladı.

Lastik bandı bileğine çarptırmayı düşündüm, ama bu yöntemin etkili olduğu konusunda hâlâ şüphelerim vardı. “Hey, Bob Amca” dedim koluna hafifçe vurarak, “şuraya gidip konuşalım, olur mu?”

Döndüm ve Bob Amca’nın beni takip edeceğini umarak, beklemeden uzaklaştım. Peşimden geldi. Spot ışıklarının yanından geçip bir ağacın yanında durduk ve masum konuşma pozisyonuna geçtik. Ukalalık yapmaya bayılan Dwight Yokel’a gülümsedim. Sanırım adam hırladı. Neyse ki insanların hoşnut etmeye çok meraklı değilim.

Garrett da isteksizce bize katılırken Bob Amca “Ee?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Cesedinin içinden çıkmıyor.”

“Ne yapmıyor?” Garrett elini saçlarının arasından geçirdi.

Onu yok sayarak Sussman’ın suç mahallindeki üçüncü ölüye, sarı saçlı ve itfaiye kamyonu kırmızısı tayyörlü çarpıcı bir kadına doğru yürüyüşünü izledim. Kadından dişilik ve güç yayılıyordu. Onu hemen sevdim. Sussman kadının elini sıktı. Sonra ikisi de dönüp orada kendi kanından oluşmuş bir gölün içinde yatan ölüye baktılar.

“Bana kalırsa birbirlerini tanıyorlar” dedim.

Bob Amca, “Kim?” diye sordu ve onları görebilecekmiş gibi etrafına bakındı.

“Bu adamın kimliğini tespit edebildin mi?”

“Evet.” Not defterini çıkardı ve bu bana kırtasiyeciyeye git-

mem gerektiğini hatırlattı. Benim küçük not defterlerimin hepsi ağzına kadar doluydu. Bu yüzden notları elime yazmaya ve sonra da kazara yıkamaya başlamıştım. “Jason Barber. Şeyde avukat...”

“Sussman, Ellery ve Barber Hukuk Bürosu’nda” dedi Sussman, Bob Amca’yla aynı anda.

“Avukat mısın sen?” diye sordum ona.

“Evet, tabii. Bu da ortağım, Elizabeth Ellery.”

“Hey, Elizabeth” dedim ve kadınla tokalaşmak için elimi uzattım. Garrett burnunu kaşıdı.

“Bayan Davidson, Patrick bana bizi görebildiğinizi söyledi.”

“Evet.”

“Nasıl...”

“Uzun hikâye. Ama önce” dedim soruların yönünü değiştirmek için, “şunu iyice bir anlayayım. Üçünüz de aynı avukatlık şirketinin ortaklarısınız ve hepiniz dün gece öldünüz, öyle mi?”

“Dün gece başka kim öldü?” diye sordu Bob Amca, not defterini karıştırarak.

“Dün gece üçümüz de öldürüldük” diye düzeltti Sussman. “Hepimiz dokuz milimetrelık tabanca kullanılarak, başımızdan iki kurşunla öldürüldük.”

Elizabeth kusursuz bir kavisli olan kaşlarını kaldırdı. “İki kurşun mu?”

Sussman mahcup bir tavırla güldü ve toprağı tekmeleme-yo çıktı. “Polisler konuşurken duydum.”

“Bende yalnızca iki cinayet var.”

Başımı kaldırıp Bob Amca’ya baktım. “Dün yalnızca iki cinayet haberi mi aldın? Üç cinayet işlendi.”

Garrett hareket etmeyi bıraktı; muhtemelen neyin peşinde olduğunu, ölü insanları göremediğim ve ölü insanların bana ölü olduklarını anlatamayacakları düşünüldüğünde böyle bir şeyi nasıl bilebildiğimi merak ediyordu. Bu mümkün değildi, işte o kadar.

Bob Amca defterini inceledi. “Mountain Run bölgesinde, evinin dışında ölü bulunan bir Patrick Sussman var, bir de bu adam, Jason Barber.”

“Tamam, Patrick Sussman şimdi yanımızda... Üçüncü Patrick Sussman” diyerek Sussman’a sııttım. “Ve Jason Barber. Ama ölü olduğunu kabul etmiyor.” Adli tıp memurunun ceset torbasının fermuarını çekişine baktım.

Barber kızgın tavaya konmuş bir kurtçuk gibi kıvranarak “Yardım edin!” diye bağırdı. “Nefes alamıyorum!”

Yüksek sesle “Ah, Tanrı aşkına” diye fısıldadım. “Kalksana!”

“Ve?” diye sordu Bob Amca.

“Elizabeth Ellery de öldürüldü” dedim. Kadın hemen dibimde dikilirken bunu yapmak hiç hoşuma gitmemişti. Yakışık almıyordu doğrusu.

Garrett şimdi bana açık bir düşmanlıkla bakıyordu. İnandırılması imkânsız bir şeyle karşılaşıldığında hemen herkesin ortak duygusu öfke oluyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, siktirsin.

“Elizabeth Ellery mi? Bizde Elizabeth Ellery yok.”

Elizabeth, Garrett’ı inceliyordu. “Bu adam biraz sinirli görünüyor.”

Başımınla onayladım. “Sizi görebildiğime inanmıyor. Sizinle konuşuyor olmam onu sinirlendiriyor.”

“Çok yazık. O bayağı...” Garrett’ın arka tarafını incelemek için başını eğdi, “yakışıklı.”

Kıkırdadım, birbirimize gizlice birer beşlik çakarak Garrett’ı daha da rahatsız ettik. Kadına “Cesedinin nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Evet. Indian School ile Chelwood’un yakınında oturan kız kardeşimi ziyaret edecektim. Yeğenime hediye almıştım. Doğum günü partisini kaçırdım da” diye ekledi; bunu o anda diğer doğum günlerini de kaçıracağını fark etmiş gibi, keder-

le söylemişti. “Çocukların arka bahçede oynadığını duydum ve gizlice girip onları şaşırtmaya karar verdim. Hatırladığım son şey bu.”

“O halde ateş edeni sen de görmedin?” diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı.

“Bir şey duydun mu? Vurulduysan herhalde...”

“Hatırlamıyorum.”

“Susturucu kullandı” dedi Sussman. “Ateş ettiğinde tuhaf, boğuk bir ses çıktı; kapı çarpması gibi.”

Bob Amca'ya bu sözleri, “Ateş eden kişi susturucu kullanmış” diye aktardım. “İkisi de kim olduğunu görmemiş.” Sonra Elizabeth'e “Cesedin tam olarak nerede?” diye sordum. Bana söylediği adresi Bob Amca'ya tekrarladım. “Evin yan tarafında. Orada çalılıklar var, bu da onu neden kimsenin bulamadığını açıklıyor.”

“Nasıl biri?” diye sordu Bob Amca.

“Şey... beyaz, bir yetmiş beş boylarında” dedim; kadının boyunu hesaplarken yedi sekiz santimlik topuklarını düşmüştüm.

“Hey, bayağı iyisin” dedi kadın.

Takdir eder bir tavırla sııttım. “Sarı saçlar, mavi gözler, sağ şakağımda hafif bir doğum izi.”

Kadın utangaç bir tavırla şakağını ovdu. “Bence o kan.”

“Ah, pardon. Renkler bazen biraz bulanık oluyor.” Yardımcı olmak için Bob Amca'nın defterini işaret ettim. “Doğum izini iptal et.” Sonra başımı kaldırıp amcama baktım. “Oradaki, özel tasarımı tayyörlü ve yüksek topuklu tek ölü olacağından eminim.”

Garrett neredeyse bana hırlayacaktı. Sıkıdığı dişlerinin arasından, “Kamyonetime bin” diye emir verdi “ve o ölü kadını yanında getir.” Bu son bölümü alaycı bir tavırla söylemişti.

Bob Amca'ya döndüm. “Benimle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?”

Bob Amca omuz silkti. “Tutukladığı adamların haddi hesabı yok.”

Hışımınla “İyi” dedim. Garrett’la tek başıma baş edebilirdim. Sadece şikâyet etmek istemiştım. Ama gitmeden önce Barber’ı halletmem gerekiyordu. Elizabeth, Sussman ve ben, adli tıp memuru Komiser Yardımcısı Dwight’la konuşurken ambulansa doğru gittik. Barber’ın burnu ceset torbasından çıkmıştı. “Adamım, dalga geçmiyorum, bedeninin içinden çıkmalısın. Beni ürpertiyorsun.”

Adam öne eğildi. “Bu benim bedenim, lanet olsun. Kanunları iyi biliyorum ve yanında bulundurmak sahip olmanın onda dokuzudur. Sana gelince” dedi torbanın içinden parmağını uzatarak, “yanımızda olman gerekmiyor mu? Şu muhtaç halimizde bize yardım etmen? İşin bu değil mi?”

“Elimden gelse öyle bir şey yapmam.”

“Eh, sana bir şey söyleyeyim mi, sende merhamet kalmamış” dedi suçlayıcı bir tonda.

Sussman’a dönüp içimi çektim. “Kimseye yaranamıyorum. Lütfen onunla konuşup aklını başına getirir misin?”

Garrett kamyonetinin yanında duruyor, onu yalaka bir köpek yavrusu gibi takip etmediğim için burnundan soluyordu.

Kaportanın üzerinden “Davidson!” diye bağırdı.

Ben de “Swopes!” diye bağırarak yoldaşlara soyadlarıyla hitap etmekle ilgili o eski gelenekle dalga geçtim. Avukatlarıma baktım. “Daha sonra ofisimde buluşalım.”

Sussman başını salladı, sonra Bay Çürüyor Olsam da Ben Ölü Mölü Değilim’e kötü kötü baktı.

Elizabeth benimle birlikte Garrett’ın kamyonetine yürüdü. “Yakışıklının yanına oturabilir miyim?”

Ona kocaman gülümsedim. “Kesinlikle senindir.”

Üçüncü bölüm

*Ölümün kapısına asla vurma.
Kapının zilini çal ve kaç. Bundan nefret eder.*

– Tişört baskısı

Garrett, Central'e dönerken bir buz torbasını sallayıp bana attı. "Yüzün yamulmuş."

"Kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum." Aramızda oturan –bu gerçeği Garrett'a açıklamayı ihmal etmiştim– Elizabeth'e göz kırptım. Bazı şeyleri söylememek daha iyiydi.

Garrett bana sinirli bir bakış attı. "Kimsenin fark etmeyeceğini mi sandın? Kendi saçma sapan gerçekliğinde yaşıyorsun, değil mi?"

"Vay be" dedi Elizabeth, "hiç insafı yok."

"Sen de benim asabımı bozuyorsun, bu yüzden kıcımlı öpebilirsin" dedim. Elizabeth'e değil, Garrett'a.

İnsanın Charley Davidson gibi bir ismi olunca, belli sorumlulukları oluyor. Bu isim muhalefeti kaldırmaz. Kimse-nin dırdırını dinlemez. Müşterilerimle görüştüğümde onlara tanıdık gelmeme de sebep oluyor. Benimle daha önce tanıştıklarını hissediyorlar. Adım Martha Washington ya da Ted Bundy olsaydı, ancak bu kadar olurdu.

Yan aynadan peşimiz sıra Dedektif Robert Davidson'ın isimsiz bir ihbardan dolayı bir başka kurbanı barındırabileceğini düşündüğü adrese giden siyah-beyaz arabasına baktım. Bob Amca bol bol isimsiz ihbar alır. Garrett parçaları birleştirmeye başlıyordu.

"Demek her şeye kadar isimsiz kaynağı sensin."

İçimi çektim. “Anneni o ağızla mı öpüyorsun? Gerçi hor şeye kadir kısmı hoşuma gitti.” Garrett kötü kötü bakmakla yetinince cevap verdim. “Evet. İsimsiz kaynağı benim. Beş yaşından beri öyleyim.”

Yüzünde inanmıyormuş gibi bir ifade belirdi. “Amcan seni daha beş yaşındayken suç mahalline mi götürüyordu?”

“Saçmalama. Bob Amca asla böyle bir şey yapmazdı. Yapmasına gerek yoktu. Beni babam götürüyordu.” Garrett’in çenesi göğsüne düşünce kıkırdadım. “Şaka ediyorum. Suç mahalline gitmeme gerek kalmıyordu. Kurbanlar kendileri bana geliyordu. Söylenenlere bakılırsa, parlıyormuşum.”

Garrett başını çevirdi ve ufukta pembe ve turuncu tonlarda bir kurdele gibi yükselen New Mexico güneşine baktı. “Bunu yutmadığım için beni affet.”

“Hayır, etmiyorum.”

“Peki” dedi sinirli bir sesle, “söylediğin şey bu kadar gerçekse, peki annem cenazesinde ne giymişti?”

Harika. Onlardan biri. “Bak, annen muhtemelen başka bir yere gitmiştir. Bilirsin işte, ışığa yürümüştür” dedim ve sözlerimi vurgulamak için parmaklarımı oynattım. “Çoğu kişi öyle yapar. O varoluş düzlemi için gizli bir şifre çözücüm yok. Her yere giriş kartımın miadı dolalı yıllar oluyor.”

Garrett burnundan soludu. “Bu çok açıklayıcı oldu.”

“Swopes” dedim ve sonunda buz torbasını yanağıma bastırarak cesareti toplayabildim. Çenemden ani ve keskin bir acı yükseldi, başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. “Tamam. Aşağılık herifin teki olman senin suçun değil. İnsanlara gerçeği söylememem gerektiğini çok uzun zaman önce öğrendim. Bob Amca hiçbir şey söylememeliydi.” Durup cevap vermesini bekledim. Cevap alamayınca devam ettim: “Hepimizin zihninde evrenin işleyişiyle ilgili belli bilgiler vardır. Biri gelip de bu bilgileri yalanladığında bu durumla nasıl başa çıkacağımızı bilemeyiz. Mekanizmamız buna uy-

gun değil. Gerçek olduğunu sandığın her şeyi sorgulamak kolay değil. Bu yüzden, dediğim gibi, suç sende değil. Bana inanıp inanmamak senin elinde, ama ne yaparsan yap, sonuçlara katlanması gereken sensin. Bu yüzden kararını akıllıca ver, çekirge” diye ekledim ve ağzımın şiş olmayan tarafı bir sırtıyla kıvrıldı.

Ona özgü sert cevaplardan birini almayınca gözlerimi açtım ve Garrett’in bana baktığını gördüm. Elizabeth’in içinden bakıyordu, ama yine de... Kırmızı ışıktaki durduk ve Garrett bu zamanı beni süper yer bulucu duyularıyla incelemek için kullandı. Koyu renk teniyle çarpıcı bir tezat oluşturan gri gözleri merakla parlıyordu.

Büyüsünü bozmak için “Yeşil ışık” dedim.

Garrett gözlerini kırptırdı ve gaza bastı.

“Bence senden hoşlanıyor” dedi Elizabeth.

Garrett’a kadının orada oturduğunu söylemediğim için Elizabeth’e öldürücü bakışımın kısa bir versiyonunu yöneltmekle yetindim. Kadın kıkırdadı.

Birkaç blok gittikten sonra Garrett on bin dolarlık soruyu sordu: “Ee, seni kim dövdü?”

“Domıştım” dedi Elizabeth.

Buz torbasını aşağı indirirken yüzümü buruşturdum ve dudaklarımı gıcırdattım. “Bir vaka üzerinde çalışıyordum.”

“Seni bir vaka mı dövdü?”

O anki, gıcığın teki olmayan Garrett’ı duyar gibi olmuştum, “Hayır, vakanın kocası dövdü. Vaka, Mexico City’ye giden bir uçağı binerken ben kocasını oyalıyordum.”

“Bunun nite içi şiddet olayına karışmadığını söyle.”

“Tamam,”

“Karıştın, değil mi?”

“Evet,”

“Kahretsin Davidson, benden hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Şimdi inanmıyormuş gibi bakma sırası bendeydi. “Ada-

mım, Frank Ahearn'ün sana insanların nasıl yok olduklarına dair öğrettiği şeyleri bana öğreten sensin. O bilgiye neden ihtiyacım olduğunu sanıyordun?"

"Aile içi şiddet olaylarına karışmak için değil."

"Müşterilerimin hepsi bu tür olayların içinde. Özel dedektiflerin ne yaptığını sanıyorsun?"

Tabii o da ruhsatlı bir özel dedektifti ve bu konuda beni cebinden çıkarabilirdi, ama o yer bulma işine odaklanıyordu. Onun kadar iyi olduğunuzda, hisse senetlerinden de iyi para kazanıyorsunuz. Bu kez onunla hemfikir olmak zorundaydım. Boyumu aşan işlere karışmıştım. Ama sonunda her şey çözülmüştü.

Vaka, namı diğer Rosie Herschel, telefon numaramı bir arkadaşının arkadaşından almış ve bir gece beni arayarak Batı Yakası'ndaki bir süpermarkete çağırmıştı. Her şey fazlasıyla gizli saklıydı. Evden çıkabilmek için kocasına sütün bittiğini söylemişti ve ikimiz süpermarketin otoparkında karanlık bir köşede buluşmuştuk. Kadının evden çıkabilmek için bir bahane uydurmak zorunda kalması sinirlerimi zıplatmıştı. O anda çekip gitmeliydim, ama kadın o kadar umutsuz, o kadar korku içindeydi ve kocasının tescilli bir ezik olmasının hıncını ondan çıkarmasından öylesine bıkmıştı ki, onu geri çevirememiştim. Çenemdeki bereler, onunla ilk buluştuğumda gözünde gördüğüm morluğun yanında solda sıfır kalırdı. Kocasını yardım almadan terk etmeye kalktığı takdirde bir sonraki doğum gününü göremeyeceğini biliyordu, ki buna ben de inanıyordum.

Kadın aslen Meksikalı olduğundan ve orada akrabaları yaşadığından Mexico City'de teyzesiyle buluşmasını sağlayacak bir plan yapmıştık. Sonra ikisi, kadının büyükannesi ile dedesinin köyünden pek de uzakta olmayan bir sahil kasabasında ufak bir motel ya da bar açmaya yetecek kadar parayla güneye gideceklerdi.

Rosie'nin bana anlattıklarına bakılırsa, kocası Meksika'daki akrabalarının hiçbirisiyle tanışmamıştı. Mexico City'de gerçek Gutierrez ailesini bulma ihtimali neredeyse sıfırdı. Ama ne olur ne olmaz diye her ikisi için de yeni kimlikler çıkarttırmıştık. Bu da ayrı bir maceraydı.

Bu arada, Bay Herschel'e isimsiz bir kısa mesaj yollamış, hayranıymış gibi davranıp onu Batı Yakası'ndaki bir barda içki içmeye davet etmişim. Babamın barının güvenli ortamını tercih etsem de birisinin gerçek adını söyleme riskini göze alamazdım. Ben de Rosie'yi havaalanına bırakmış ve Rio Grande'yi geçmiştim. Rosie, havaalanında birkaç saat beklemek zorunda kalacaktı, ama benim Herschel'i bütün gece oyalayacak bir planım vardı. Tartışma çıkarıp onun bana vurmasını sağladım. Sonra da onu polise şikâyet ettim. Hapiste geçirilecek bir gece ihtiyacımız olan tek şeydi. Rosie artık bir bar sahibi olarak şerefli bir kariyere kavuşmak üzereydi.

"Geldik" dedi Elizabeth.

"Ah, burası" diyerek bilgiyi Garrett'a aktardım. "Köşedeki şu ev mi?"

Elizabeth başını salladı.

Tam da olacağını söylediği yerdeydi. Önce kırmızı ve pahalı ayakkabılarını gördüm, sonra rahmetli Elizabeth'e baktım. Kusursuz bir eşleşme. Bu kadarı bana yeterdi. Tekrar verandaya gittim ve Garrett ile memur olayı merkeze bildirirken yere oturdum.

Gerçek bir özel dedektifin yapacağı gibi cesedi incelemediğim ve ipucu bulmak için suç mahallini taramadığım için kendimi azarlamakla meşgulken görüş alanımın kenarındaki bulanık bir şekil dikkatimi çekti. Bu, herkesin gördüğü normal bir bulanıklık değildi. Daha karanlık, daha... katıydı.

Elimden geldiğince hızla dönerek yana baktım, ama o şeyi kaçırmıştım. Yine. Bu son zamanlarda çok sık oluyordu. Görüş alanımın kenarındaki karanlık ve bulanık şekiller. Ya

Süpermen öldü ve ülkede şimşek hızıyla dolaşıyordu –çünkü ölümler o kadar hızlı hareket etmez; birden ortaya çıkar ve aynı şekilde yok olurlar– ya da bir gün çok büyük ve öldürücü bir beyin kanamasına sebep olacak mini felçler geçiriyordum.

Kolesterolüme baktırmam gerekiyor. Elizabeth yanıma geldi. “Bayan Davidson” dedi ve yanıma oturdu.

“Az önce birini gördün mü?”

Etrafına bakındı. “Sanmıyorum.”

“Bulanık bir şey? Bir çeşit karanlık ve... belirsiz bir şey?”

“Hayır.”

“Ah, tamam, kusura bakma. Ne oldu?”

“Yeğenlerimin uyanıp da cesedimi bulmalarına izin veremem. Hemen pencerelerinin altındayım.”

Bunu da düşünmüştüm. “Haklısın” dedim. “Belki de haberi kız kardeşine versek iyi olacak.”

Kadın başını kederle salladı. Garrett’ı çağırdım ve bir karar verdik: Polis memuru ile ben kapıyı çalıp Elizabeth’in kardeşine acı haberi verecektik. Belki Elizabeth bana ne söyleyeceğim konusunda yardımcı olabilirdi. Varlığı durumu hepimiz için daha dayanılır kılabilirdi. En azından ben öyle düşünüyordum.

Bir saat sonra amcamın arazi aracındaydım ve bir kesekâğıdını ağızıma dayamış nefes alıp veriyordum.

“Beni beklemeliydin” diyerek gerçekten çok yardımcı oldu.

Bir daha asla. Belli ki dünyada gerçekten birbirini seven kardeşler vardı. Kimin aklına gelirdi? Kadın kollarımda sinir krizi geçirmişti. Sanki onu en çok üzen şey, Elizabeth’in bütün gece evinin dışında yatması ve kadının bundan haberinin olmamasıydı. Belki de o kısmından söz etmemeliydim. Kadın omuzlarıma yapıştı, tırnaklarını tenime batırdı; yataktan kalktığı haliyle saçları hem disko modasını takip eden birininkini, hem de bir uyuşturucu bağımlısınıninkini andırıyordu. Kadın önce gerçeği kabul etmemiş, sonra vere yığılıp

hıçkırarak ağlamıştı. Sinir krizi geçirdiğine şüphe yoktu.

Asıl kötü olan, benim yere yığılıp onunla birlikte hıçkırarak ağlamamdı. Ölülerle baş edebiliyordum. Genellikle onlar isteriye kapılmazdı. En kötüsü, geride kalan insanlardı. En zor kısım. Uzun bir süre, Bob Amca gelip de beni sürükleyerek kadından uzaklaştıran kadar, birbirimize sarılmış halde kaldık. Elizabeth'in eniştesi, çocukları hazırladı ve hepsi yan kapıdan çıkarak büyükannelerinin evine gitmek üzere arabaya bindiler. Neticede son derece sevgi dolu bir aileydiler.

Ben kesekâğdının içine nefes alıp verirken Bob Amca, "Yavaş ol" dedi. "Çok hızlı soluyup kendinden geçersen seni tutamam. Geçen gün golf oynarken omzumu incittim."

Ailem nasıl da şefkat doluydu. Daha yavaş nefes almaya çalıştım, ama ablasını, en yakın arkadaşını, akıl hocasını kaybeden o zavallı kadını düşünüp duruyordum. Şimdi ne yapacaktı? Hayatına nasıl devam edecekti? Yaşama isteğini nereden bulacaktı? Tekrar ağlamaya başladım, Bob Amca da pes ederek beni arazi aracında yalnız bıraktı.

"Sonunda atlatacak tatlım."

Dikiz aynasından Elizabeth'e bakıp burnumu çektim.

"O çok dayanıklıdır" diye ekledi.

Etkilendiği belliydi, muhtemelen ben de ona yardımcı olmuyordum.

Tekrar burnumu çektim. "Özür dilerim. Oraya hiç gitmemeliydim."

"Hayır, kardeşimin yanında bir sürü erkek polis yerine sen olduğun için minnettarım. Erkekler bazen hiç anlamıyor."

Garrett'a baktım ve onun Bob Amca'yla konuştuğunu, başını salladığını, sonra donuk bakışlarını doğrudan bana çevirdiğini gördüm. "Evet, sanırım anlamıyorlar."

Oradan hemen çıkıp gitmem gerekiyordu, ama Elizabeth duruma göz atmak için annesinin evine gitmek istedi. Son-

ra ofisimde buluşmak üzere sözleştik, ben de bir başka polis memurundan beni arabasıyla cipime götürmesini istedim.

Araba yolculuğu yatıştırıcıydı. İnsanlar evlerinden çıkıyor, işlerine gidiyordu. Hâlâ ufukta süzülen güneş serin sabahı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyor, Albuquerque'ye taze bir başlangıç hissi veriyordu. Bakımlı çimenleriyle pueblo stili evler kayarak yanımızdan geçti ve yerini, yeni ve eski binaların iç içe geçtiği şehrin ticari merkezine bıraktı.

“Ee, kendinizi daha iyi hissediyor musunuz, Bayan Davidson?”

Memur Taft'a baktım. Amcama yaranmaya çalışan genç polislerden biriydi, kariyerine yararı dokunacağını düşünerek beni götürmeye razı olmuştu. Arabasının arka koltuğunda ölü bir çocuk olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Muhtemelen bilmiyordu.

“Çok daha iyiyim, teşekkürler.”

Çocuk gülümsedi. Yeterince ilgilendiğini gösteren soruyu sormuştu, artık beni yok sayabilirdi.

Normalde yok sayılmayı umursamamakla birlikte ona, kendisine dünyayı az önce tam bir yıkımdan kurtarmış gibi hayranlıkla bakan o ufak sarışını sormak istiyordum. Ama bu tür soruları dikkatle sormak gerekirdi.

“Ee, sen geçende devriye arabasında genç bir kız ölen memur musun?”

“Ben mi?” diye sordu şaşkınlıkla. “Hayır. En azından öyle umuyorum.” Kıkırdadı.

“Ah, bu çok iyi.”

Söylediklerimi düşünürken koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. “Ben öyle bir şey duymadım. Birisi...”

“Ah, bilirsin işte, yalnızca dedikodu.” Memur Taft muhtemelen arka bahçedeki diğer çocuklardan hakkımdaki her şeyi öğrenmişti. Öğle tatili tam bir dedikodu seansı olacaktı. Belli ki benimle mümkün olduğunca az konuşmak istiyordu.

du. Ama merakıma yenik düştüm. “Ee, bu aralar sana yakın olan bir genç kız öldü mü? Sarışın bir kız?”

şimdi bana salya akıtıyormuşum ve şaşımışım gibi bakıyordu. Ne olur ne olmaz diye ağzımın şiş tarafını sildim.

“Hayır.” Sonra düşündü. “Ama yaklaşık bir ay önce bir olay mahallinde ölen sarışın, genç bir kız vardı. Ona suni teneffüs yaptım, ama çok gecikmiştik. Kötü bir olaydı.”

“Bahse girerim öyledir. Çok üzıldüm.”

Kız içini çekti. “O harikulade, değil mi?”

Burnumdan soludum.

“Ne?” diye sordu Memur Taft.

“Hiç. Bunun gerçekten zor olduğunu düşünüyordum.”

“Bak, kaltak.”

Gözlerimin fal taşı gibi açılıp tepki vermemesi için varlığımın her bir zerresiyle yoğunlaştım. Göremedikleri ve duyamadıkları bir şeye tepki verdiğinizde, bu insanlara tuhaf gözüküyor. Manzarayla ilgileniyormuş gibi yaparak yavaşça dönüp kıza baktım ve kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım.

“O benim, tamam mı?” dedi kız tel örgünün arkasından.

“Hı-hı” diye fısıldadım.

Memur Taft bana baktı.

“Burası gerçekten çok hoş bir mahalle.”

“Evet, öyledir herhalde.”

“Erkeğime asılmaya devam edersen o çirkin suratındaki gözlerini oyarım.”

Çirkin mi? Fazla oluyordu ama. Cep telefonu oyununu oynamanın vakti gelmişti. “Ah” dedim çantamı karıştırırken, “sanırım telefonum titredi.” Telefonun kapağını açtım. “Alo?”

“Yerinde olsam simli far sürmeyi bırakırım. Sana pek yakışmıyor.”

“Ben simli far falan...”

“Erkeğime ana yemek, salata ve tatlıdan oluşan bir mönü gibi bakmayı kessen iyi olur.”

“Bak canım” dedim ve tekrar dönerek manzaraya bakıyormuş gibi yaptım; arka koltuktaki ölüyle konuştuğumu çaktırmamayı umarak telefonda konuşuyormuş gibi yapmayı sürdürdüm. “Ben zaten elde edemeyeceğim bir erkekle imkânsız bir ilişki yaşıyorum. Senin erkeğine neden göz dikeyim?”

Kız yumruklarını pijamalı kalçalarına indirdi ve bana kötü kötü baktı. “Demedi deme, kaltak.”

“Bana öyle demeyi bıraksana, seni küçük...”

Memur Taft’ın kaşlarının ilgiyle çatıldığını fark ettim.

“İlişkiler” dedim gülerek. Tabii cep telefonu numarası en iyi sessiz modda işlerdi. Karşımdaki kişiye bazen yakında gerçekten parlak bir ışığın olduğunu ve ona doğru yürümesi gerektiğini açıklar gibi yaparken telefonum Beethoven’ın *Beşinci Senfonisi*’yle çalarak Bob Amca’nın aradığını haber verdi. Telefonu düşürmeme ramak kalmışken Taft’a gülümsedim. “Az önceki arama sonlandı herhalde.” Telefonun daha birkaç saniye önce sözde titreşimde olduğu gerçeğine değinmeye cesaret edemedim.

Arka koltuktaki hayalet, ulurcasına şeytani bir kahkaha attı. Bu çocuk hangi cehennemden gelmişti? Sonra birden anladım. Belki de sorun buydu. Belki kız gerçekten cehennemden gelmişti.

“Alo” dedim.

“O sadece senin olsun diye ışığa yürümemi istiyorsun.”

“İstediğim bu değil!”

“Tamam” dedi Bob Amca. “Artık sana ‘n’aber evlat’ demeyeceğim.”

“Kusura bakma Bob Amca, seni başkası sandım.”

“Genellikle beni Tom Selleck’le karıştırırlar.”

Taft oturduğu yerde dikleşti. “Amcanızın bir şeye ihtiyacı var mı? Kahve? Latte?”

Yalakalık hiç de erkeksi değildi. “Eğer ilgileniyorsan söyleyeyim, gayrimeşru çocuğunu taşıyacak birisine ihtiyacı var.”

Taft'ın dudakları incelererek düz bir çizgiye dönüştü ve tekrar yola baktı.

Tamam, kabul ediyorum. Kabalık ettim. Arka koltuktaki iblis de aynısını düşünmüş olacak ki, üzerime saldırdı.

Yumruğu başımın içinden geçip gidince güldüm.

“Bunu ‘Tamam, yapabilirim’ olarak kabul ediyorum” dedi Bob Amca.

“Ah, tamam. Saat dokuzda, benim ofiste. Anladım. Eve gidip bir şeyler yer, sonra gelirim.”

“Sağ ol evlat. Sen iyi misin?”

“Ben mi? Her zaman” dedim ve tam o sırada altın saçlı iblis gözlerime doğru pike yaptı. Carlisle ile San Mateo arasında bir yerde arabadan düştü. “Ama şunu söylemeliyim ki Bob Amca, son zamanlarda bazı türlerin neden çocuklarını yediğine dair çürütülemez kanıtlar buldum.”

Dördüncü bölüm

*Çocuklara bayılırım,
ama bütün bir çocuğu yiyebileceğimi sanmıyorum.*

– Tampon çıkartması

İblis Çocuk'un peşimden evime gelmesinden ve saçmalamayı sürdürmesinden korkuyordum, bu yüzden Misery'ye binmeden önce kız yakınlarda mı diye iyice etrafıma bakındım ve arabayı aceleyle eve sürdüm. Ne olur ne olmaz diye daireme fırtına gibi daldım, Bay Wong'a çabucak selam verdim, sonra da televizyon ve o tip eğlenceli şeylerin durduğu ünitenin çekmecelerini karıştırıp şeytan çıkarma ekipmanlarımı çıkardım. Ekipmanları orada saklıyordum, çünkü şeytan çıkarma ayinleri gayet eğlenceli geçiyordu.

Aslında, ölüm meleği gibi kutsal bir mesleğim olsa da gerçekten şeytan çıkaramıyorum. Yalnızca ölülerin neden hâlâ dünyada olduklarını anlamalarına yardım ediyor, sonra da onları öbür dünyaya giden düzlemlere çekiyorum. Onları iradeleri dışında gitmeye zorlayamıyorum. En azından bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Aslında hiç denemedim. Ama onları oyuna getirebiliyorum. Birkaç mum yakıp hızlı hızlı, dua eder gibi konuşuyorum ve buyurun size şeytan çıkarma ayini. Ölüler bunu hep yutuyor ve istememelerine rağmen diğer tarafa geçiyorlar. Tabii koridorun ucundaki dairede oturan Bay Habersham dışında. Ona şeytan çıkarma ayini uygulamaya çalıştığımda yalnızca kıkırdamıştı. Pis ihtiyar.

Bay Habersham ile Bay Wong'a rağmen burada yaşamak çok hoşuma gidiyor. Apartmanım Geçit Yolu'nun babamın

barının –ve dolayısıyla ofisimin– hemen arkasında olmasının yanı sıra şehrin önemli yerlerinden birinde sayılır.

Üç yıldan biraz uzun bir süredir burada yaşıyorum, ama gençken, kendi yaşımı bile bilemeyecek kadar küçükken, bu eski bina kendi suçu olmasa da hafızama kazındı. Sonradan babam barı aldığında arkadaki otoparka girdim ve binayı on yıldan uzun bir süreden beri ilk kez tekrar gördüm. Başımı kaldırıp Albuquerque’de nadiren görülen bir şeye, giriş boyunca ilerleyen ayrıntılı Ortaçağ oymalarına baktım ve karanlık, acı verici anılar üzerime çullanırken felç olmuş gibi donakaldım. Bu anılar göğsümün yanmasına, nefesimin kesilmesine sebep oldu ve o andan itibaren binayı takıntı haline getirdim.

Bu apartmanla korkunç, kâbus gibi bir geçmişim vardı. Belki de burada yaşayarak iblislerimi bir şekilde yendiğimi hissediyordum. Tabii bu plan, iblisler gerçekten ziyaretime gelmediği zaman en iyi şekilde işliyordu.

Kahve makinesini çalıştırdım ve gözlerimin de çenem kadar şiş olup olmadığına bakmak için banyoya gittim. Rehabilitasyondaki bir film yıldızı gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak insanı pek de güzelleştiren bir şey değildi. Ama çok geçmeden kırmızı şişliklerin gözlerimin altın rengini ortaya çıkardığını fark ettim. Çok havalı. Sıcak suyu sonuna kadar açtım, sonra da suyun gerçekten ısınması için gereken on dakikanın geçmesini bekledim.

Bir de New Mexico’da su sıkıntısı olduğunu söylerler. Ev sahibim öyle düşünmüyor.

Bu arada, içimden Nepalli bir çocuk geçti. Çok tatlı bir çocuktü. Kaykay kazası. Nepal’de kaykay olduğunu bile bilmiyordum.

O sırada Cookie’nin, yani komşum tire en iyi arkadaşım tire resepsiyonistimin elinde kahve fincanıyla içeri daldığını duydum. Cookie “Seinfeld” dizisindeki Kramer karakterine

çok benzer, ama onun kadar gergin değildir. Kramer da Prozac kullansa öyle olurdu. Elinde kahve fincanı olduğunu biliyordum, çünkü elinden kahve fincanı düşmez. Bence kahve fincanı olmadan cümle kurmakta zorlanıyor.

Mutfaktan, “Tatlım, ben geldim!” diye bağırdı.

Evet, fincanı elindeydi.

Yumuşak ve kıkırdayan bir başka ses, “Ben de!” dedi.

Cookie’yle Geçit Yolu’na taşındığımda tanışmıştım. O da buraya kendi deyimiyle rezil bir boşanma davasının ardından taşınmıştı ve hemen arkadaş olmuştuk. Amber adında bir kızı vardı ve ana-kız, şu ikisi bir arada şampuanlar gibiydi. Cookie’yle anında kaynaşmıştık, ama çocuk konusunda biraz endişeliydim. Otuz saniye içinde bütün kusurlarıma dikkat çekme konusunda tekinsiz bir yeteneği olan, bir yirmi boyundaki yaratıklarla asla anlaşılamamışımıdır. Ayrıca haberiniz olsun diye söylüyorum, ben de dudaklarımı kıpırdatmadan okuyabilirim. Ama Amber’ı ne pahasına olursa olsun tavlamaya kararlıyım. Bir kez mini golf oynadıktan sonra kızın elinde oyuncak oldum.

“Hemen çıkıyorum” diye seslendim banyodan. Koridorun diğer ucundaki dairede yaşayan Bayan Lowenstein çamaşır yıkıyor olmalıydı, çünkü suyun her zamanki iki bin derecelik sıcaklığına ulaşması çok uzun sürmedi. Yüzüme su çarparken etrafımdan buharlar yükseldi. Sonra aynaya baktım ve bir kez daha pes ettim. Tanrı’ya şükür ki, rüyalarımın erkeğinin beni böyle görmesine gerek kalmadı. Gözlerimi bir havluyla kuruladım, tekrar aynaya baktım ve aynadaki buğuda bir isim parlayarak şekil alırken bir adım geri çekildim.

Hollandalı.

Nefesim kesildi. Hollandalı. Hayal görmemiştim. Rüyalarımdaki erkek, namı diğer Reyes, namı diğer rüyaların ve tensel zevklerin tanrısı gerçekten de duşta bana Hollandalı demişti. Başka kim olabilirdi?

Banyoda etrafıma bakındım. Hiçbir şey yoktu. Durup kulak kabarttım, ama duyabildiğim tek şey mutfaktaki apartman fonuna atılırken şıkırdayan bozuk paralardı.

“Reyes?” diye fısıldadım.

Apartman fonu, ileride Geçit Yolu’nu satın alabilmek için mutfak tezgâhının üzerinde sakladığım bir kavanozdan ibaretti. Binayı, ilk taşındığımda satın almaya kalkışmışım, ama görünüşe bakılırsa gayrimenkul almak için çok para gerekiyordu. Kimin aklına gelir ki?

Duş perdesinin arkasından başımı uzatıp baktım. “Reyes, burada mısın?”

“Yeni bir kahve makinesine ihtiyacın var” diye seslendi Cookie. “Çok uzun sürüyor.”

İçimi çekerek onu banyoda aramaktan vazgeçtim ve parmaklarımı aynadaki her bir harf üstünde dolaştırdım. Elim titriyordu. Onu sertçe geri çektim ve etrafıma son bir kez baktıktan sonra banyodan çıktım, kendimi yüzüme karşı söylenecek “ayy” ve “off” seslerine hazırladım.

“Tanrı aşkına, ne halt...” Cookie kahve makinesine baktıktan sonra tekrar bana baktı. “Ne oldu?”

Amber da yumuşak bir sesle, “Ayy!” dedikten sonra daha iyi bakmak için sekerek yanıma geldi. Yanağımı ve çenemi incelerken kocaman mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. Kanatsız bir meleğe benziyordu, attığı her adımda bir zarafet vardı. Uzun, koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu ve dudakları kusursuz bir kavis oluşturunuyordu.

Kaşlarını merakla çatıp yüzüme bakınca kıkırdadım.

“Senin okulda olman gerekmiyor mu?” diye sordum.

“Bu sabah beni Fiona’nın annesi alacak. Hayvanat bahçesine gidiyoruz ve Fiona’nın annesi refakatçimiz. Bay Gonzalez’e sınıfla orada buluşacağımızı söyledi. Acıyor mu?”

“Evet.”

“Sen de ona vurdun mu?”

“Hayır. Bilincimi kaybetmiştim.”

“Olamaz!”

“Olur.”

Cookie kızını itip geçti ve çenemi kendi gözleriyle inceledi. “Bunu gösterdin mi?”

“Evet, barın köşesinde oturan ve koca gözlerini bana diken bir sarışına.”

Amber kıkırdadı.

Cookie dudaklarını büzdü. “Doktora gittin mi demek istemişim.”

“Hayır, ama kelleşmesine rağmen tuhaf bir biçimde seksi olan bir sağlık görevlisi bir şeyim olmadığını söyledi.”

“Ah, uzman mıymış?”

“Flört konusunda uzman” dedim. Amber yine kıkırdadı. Bu sese bayılıyordum; hafif bir esintide şingırdayan bir rüzgâr çanını anımsatıyordu.

Cookie, kızına annelere özgü kınayan bir bakış attıktan sonra bana sırtını döndü. Standart bedendeki kıyafetlerin içine giremeyecek kadar şişmandı ve öyle giysileri tasarlayan komünistlere içerlerdi. Bir keresinde onu standart beden giysiler yapan bir fabrikayı bombalamaktan zar zor vazgeçirmiştim. Bunun dışında, ayakları yere basan biriydi. Omuzlarından sarkan ve cadı olduğu söylentilerine epeyce katkıda bulunan siyah, kıvrır kıvrır saçları vardı. Cookie cadı değildi, ama ona yöneltilen sinsî bakışlar beni eğlendiriyordu.

“Kahve oldu mu?”

Cookie pes ederek kahve makinesini kontrol etti. “Gerçekten, bunun işkenceden farkı yok. Çinlilerin yaptığı su işkencesine benziyor, ama bu biraz daha insancıl.”

“Annem krize girmek üzere. Dün gece kahvemiz bitti.”

“Eyvah” dedim ve Cookie’ye sıırttım.

Cookie yanıma otururken Amber minik kekler bulmak için dolaplarımı karıştırdı. “Aa, sana söylemeyi unuttum” de-

di Cookie, “Amber barda bir başına oturan bar kuşlarına şarkı söyleyebilmek için babanın bir teriyaki makinesi almasını istiyor.”

“Ben iyi bir şarkıcıyım anne.” Yalnızca on iki yaşındaki bir çocuk bu kelimenin kulağa küfür gibi gelmesini sağlayabilirdi.

Cookie’ye doğru eğildim. “O makineye teriyaki makinesi denmediğini...”

“Hayır, bilmiyor” diye fısıldadı.

“Ona söyleyecek misin?”

“Hayır, böylesi çok daha eğlenceli.”

Kıkırdadım, sonra Cookie’nin bir gün önceki doktor randevusunu hatırladım. “Muayene nasıl gitti? Bilmem gereken yeni, kuvvetten düşüren bir hastalık var mı?”

“Hayır, ama kayganlaştırıcı jele olan saygım kat kat arttı.”

Amber “Fiona geldi!” dedi, cep telefonunun kapağını kapattı ve kapıdan fırladı. Tekrar içeri daldı, annesini yanağından öptü, beni yanağımdan öptü –şiş olmayan yanağımdan– sonra tekrar dışarı fırladı.

Cookie onun gidişini izledi. “Kristal meth almış bir fırtına gibi.”

“Valium’a ne dersin?” dedim.

“Onun için mi, benim için mi?” Güldü, sonra kahve makinesine doğru gitti. “İlk fincan benim.”

“İlk fincanın senin olmadığı ne zaman görülmüş? Ee, doktor ne dedi?” Cookie bundan bahsetmekten hoşlanmazdı, ama bir zamanlar meme kanseriyle mücadele etmişti ve yenilmesine ramak kalmıştı.

“Bilmiyorum” dedi omuz silkerek. “Beni bir başka doktora, tıp camiasında bir tür guru olarak görülen birine gönderiyor.”

“Öyle mi? Adı ne?”

“Dr... kahretsin, bilmiyorum.”

Sırıttım. “İyi miymiş?”

“Öyle diyorlar. Sanırım iç organları falan keşfetmiş.”

“Eh, bu da bir şeydir.”

İki fincana kahve doldurdu, sonra tekrar yanıma oturdu. “Ee, neler olduğunu anlatacak mısın?”

Rosie’nin aşağılık kocasıyla geçirdiğim geceyi anlattım, Cookie’yi, Rosie’yi uçağa bindirip güvenli bir biçimde ülkeden çıkardığıma ikna ettim. Sonra ona diğer gıcıkla, şüpheli yer bulucu Garrett’la geçirdiğim sabahı bahsettim. Sonra ona Elizabeth’in kardeşiyle geçirdiğim feci zamandan söz ettim. Cookie güldü –lanet olsun ona. Sonra ona en iyi bölümü anlattım. Reyes bölümünü.

“Reyes, ha?”

“Evet.”

Cookie yine güldü. “Bunu biraz daha iç çekerek söyleyebilir misin?”

Sırıttım ve yabancısın bir çörece bir kat çilekli krem peynir sürdüm; böylece aynı anda hem tahıl, hem süt ürünü, hem de meyve tüketmiş oldum. “Onu ilk kez Gemma’yla güneydeki vadiye gittiğim akşam gördüm; bu onu tek görüşümdü.”

“Hangi akşam?” Cookie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Şeyi mi diyorsun...”

“Evet. Yanılmıyorsam, o.”

Hikâyeyi biliyordu. Ona on kez anlatmıştım. En az. Cookie dili tutulmuş gibi otururken Reyes hakkında bildiklerimi düşündüm. Maalesef pek bir şey bilmiyordum. Onu gördüğüm akşam lise birinci sınıftaydım ve mükemmel ev kadını ablam Gemma son sınıftaydı. Tam bir şekilci olduğundan bir sönestr erken mezun olmaya çalışıyordu, bunun içinde tek başına yapmaya korktuğu bir sınıf projesini tamamlaması gerekiyordu. Bu noktada devreye süper kardeş, azize ve proje tamamlayıcı Charley Davidson giriyordu. Gelgelelim, hiç yakınmıyor değildi.

Burnuma ve ağzıma sardığım kırmızı eşarabın altından,

“Bana sorarsan” diye geveledim, “fazladan on puanlık kredi verse de hiçbir proje uğruna ölmeye değmez.”

Gemma bana döndü ve babamın kamerasını indirip kıvrıcık buklelerinden birini geriye attı. Aralık ayındaki gece yarısının soğuğu mavi gözlerine metalik bir pırıltı katmıştı. “Bu krediyi alamazsam” dedi buz gibi havada ağzından dumanlar çıkararak, “erken mezun olamam.”

Sesimin sinirli çıkmaması için çabalayarak, “Biliyorum” dedim. “Ama gerçekten, Noel’den iki hafta önce ölürsem dönüp sana musallat olurum. Sonsuza dek. İnan bana, bunu nasıl yapacağımı biliyorum.”

Bundan endişelenmeyen Gemma omuz silkti, sonra Albuquerque’nin bildik görüntülerine döndü. Kaldırımlar ve binalar kâğıt fenerlerle kaplıydı ve bunlar terk edilmiş sokaklarda tehlikeli gölgeler oluşturuyordu. Gemma, toplumsal duyarlılıkla ilgili bir dersin finali için kısa film çekmeye karar vermişti. Güneyin sokaklarındaki yaşamı görüntülemek istiyordu. Kabul görmek isteyen sorunlu çocuklar. Bir sonraki dozlarını arayan uyuşturucu bağımlıları. Yiyecek ve yatacak yer arayan evsizler.

Şimdiye kadar çekmeyi başardığı tek şey Central’de yere yuvarlanan bir kaykaycı ve Macho Taco adlı restoranda meşrubat siparişi veren bir fahişeydi.

Eve dönüş saati çoktan geçmişti ve hâlâ terk edilmiş bir okulun gölgelerinde birbirimize sokulmuş halde titreyerek, görünmemek için elimizden geleni yaparak bekliyorduk. Orada ne yaptığımızı öğrenmek isteyen bir sokak çetesi bizi rahatsız ediyordu. Bir iki kez kıl payı yırtmıştık ve iki telefon numarası almıştım, ama genel olarak akşam bir hayli sakin geçmişti. Bunun sebebi muhtemelen hava sıcaklığının sıfırın altına düşmesiydi.

Ben yakın zamanda ölmüş, Angel adındaki bir çete üyesiyle konuşmakla meşgulken uzaktaki bir pencerede gördü-

ğüm bir manzaraya daha yakından bakmak istediğim için bulunduğum kuytudan çıktım. Ufak bir dairenin mutfağını sert, sarı bir ışık aydınlatıyordu, ama dikkatimi çeken bu değildi. Başta gözlerimin bana oyun oynayıp oynamadığını düşündüm. Gözlerimi kırıştırdım, yeniden odaklandım, sonra derin bir nefes aldım ve belkemiğim yaşadığım şoktan buz kesti.

“Gemma” diye fısıldadım.

Gemma küstahça “Ne?” dedikten sonra nefesini tuttu. O da görmüştü.

Üzerinde kirli bir tişört ile şort olan bir adam, yeniyetme bir çocuğu duvara sıkıştırmıştı. Çocuk adamın, boğazını tutan elinden kurtulmaya çalışırken yüzüne ağır bir yumruk indi. Adam, çocuğun çenesine öyle vahşi bir güçle vurdu ki çocuğun başı duvara çarptı. Çocuğun vücudu bir anlığına gevşedi. Ellerini saldırıyı savuşturmak için öylesine kaldırdı. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre çocuğun sersemlemiş bakışları benimkilere kilitlendi. Sonra adam ona yeniden vurdu.

“Aman Tanrım, Gemma, bir şey yapmamız lazım!” diye haykırdım. Okulun etrafındaki tel örgüde bir boşluk bulmak için koştum. “Bir şey yapmamız lazım!”

“Charley, dur!”

Ama ben çoktan teli aşmış, daireye doğru koşuyordum. Tam zamanında başımı kaldırıp baktım ve adamın çocuğu zorla mutfak masasına yatırdığını gördüm.

Apartmanın merdivenlerinde ışık yoktu. Tökezleyerek tırmandım ve kilitli giriş kapısını yumrukladım, ama karşılık alamadım. Posta pulu büyüklüğündeki bir pencereden karanlık, terk edilmiş bir koridor görünüyordu.

“Charley!” Gemma sokakta, apartmanın önünde duruyordu. Pencere çok yüksekte olduğundan içeriyi görebilmek için geride durması gerekiyordu. “Charley, acele et! Çocuğu öldürüyor!”

Tekrar onun yanına koştum, ama çocuğu göremedim.

“Çocuğu öldürtüyor” diye tekrar etti Gemma.

“Nereye gittiler?”

“Oradalar. Hiçbir yere. Hiçbir yere gitmediler” dedi. “Düş-tü. Çocuk düştü, adam da...”

Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Koşarak terk edilmiş okula döndüm ve bir tuğla aldım.

Ben tellerin arasından zorlukla geçip tekrar yanına koşarken Gemma, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Muhtemelen ikimizin de öldürülmesine sebep olacağım” diyerek nişan aldım. “Daha da beteri, ceza alacağız.”

Gemma geride durdu, ben de tuğlayı mutfak penceresine doğru fırlattım. Devasa cam çatladı, ama nefesimi tuttuğum o an boyunca kırılmadı; sanki yaptığımız şey onu şoka uğratmıştı. Sonra gecenin sessizliği kükremeyi andıran bir sesle yırtıldı ve cam parçaları kaldırırma yağmur gibi yağdı. Adam hemen pencerede belirdi.

“Polisi arıyorum, aşağılık herif!” Sesimin onu korkutacak kadar ikna edici çıkmasına çabalıyordum.

Gözleri benimkilere kenetlendi. Yüzü öfkeden allak bullak oldu. “Seni küçük kaltak. Bunun bedelini ödeyeceksin.”

“Koş!” İçgüdülerim kontrolü ele aldı. Gemma’nın kolunu tuttum. “Koş!”

Gemma sokağın aşağısına gitmeye çalışırken onu uzaklaşmaya çalıştığımız apartmana doğru sürükledim.

Gemma korkudan iyice tizleşmiş bir sesle, “Ne yapıyorsun sen?” diye ciyakladı. “Arabaya gitmeliyiz.”

Gölgelere sığınmak için koştum. Gemma’yı apartman ile kuru temizleme dükkânının arasına çektim ve dar aralıkta sürükledim. “Kurumuş dere yatağından geçebiliriz. Daha hızlı olur.”

“Çok karanlık.”

Kulbim kulaklarımda güm güm atarken kutular ve eski kasalar arasından yolumuzu bulmaya çalıştım. Soğuk artık

umurumda değildi. Hiçbir şey hissetmiyordum, ama yardım çağırmamız gerekiyordu. Çocuğu kurtarmalıydık.

“Telefon bulmalıyız” dedim. “Kurumuş dere yatağının karşısında bir market var.”

Geçitten çıktığımızda yolumuzu başka tel örgü kesti.

Gemma, “Şimdi ne yapacağız?” diye sızlanarak bana çok yardımcı oldu.

Kurumuş dere yatağı ve market diğer taraftaydı. Gemma’yı tel boyunca sürükleyerek bir açıklık aradım. Kuru temizlemenin arkasındaki güvenlik ışığına rağmen donmuş, eğri büğrü yolda kayıyor, tökezliyorduk.

“Charley, dur.”

“Yardım çağırmalıyız.” Bu düşünce beni adeta kör ediyor, başka bir şey düşünmeme, görmeme engel oluyordu. O çocuğa yardım etmeliydim. Hayatımda hiç bu kadar vahşi bir şey görmemiştim. Adrenalin ve korku boğazımın safrayla yanmasına sebep oldu. Güçlkle yutkundum ve sakinleşmek için soğuk havayı içime çektim.

“Dur. Bekle.” Gemma’nın soluksuz yakarışı sonunda ilerleyişimi yavaşlattı. “Galiba bu o.”

Durup aniden döndüm. Çocuk bir çöp konteynerinin yanında diz çökmüş, midesini tutuyordu ve kuru kuru öğürürken bedeni sarsılıyordu. Ona doğru gitmeye yeltendim. Bu kez Gemma kolumu tuttu ve dengesini korumaya çalışarak peşim sıra yürüdü.

Yanına ulaştığımızda çocuk ayağa kalkmaya çalıştı, ama fena dayak yemişti. Güçsüz bir halde, titreyerek gene yere yığıldı ve destek almak için bir elini konteynere dayadı. Diğer elinin uzun parmaklarını çakıllı toprağa batırarak nefesini düzenlemeye çalıştı, soğuk havayı içine çekti. Üzerinde yalnızca ince bir tişört ve gri bir eşofman altı vardı. Donuyor olmalıydı.

Göğsüm acıma duygusuyla sıkışarak onun yanında diz çöktüm. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Çocuğun nefes alıp ver-

şı derin değildi ama hızlıydı. Acıyla gerilen kasları kollarında kablolar gibi kabarmıştı ve bir dövmenin pürüzsüz, keskin çizgilerini gördüm. Biraz daha yukarı baktığımda ise bir kulağının üzerinde kıvrılan gür, koyu renk saçlarını fark ettim.

Gemma etrafımızı aydınlatmak için, boynundaki kamerayı kaldırdı. Çocuk başını kaldırıp baktı. Işıktan korunmak için gözlerini kısıtı ve bir elini kaldırıp gözlerine siper etti.

Gözleri harikuladeydi. İçinde ışıқта parlayan altın rengi ve yeşil benekler olan koyu, şahane bir kahverengiydi. Yüzünün bir tarafında koyu renk kan lekeleri vardı. Gece geç saatte yayınlanan filmlerden fırlamış bir savaşçı, hayatta kalmayacağını bilmesine rağmen gözünü kırpmadan savaşa giden bir kahraman gibi görünüyordu. Bir an hata yapıp yapmadığımı, çocuğun aslında ölü olup olmadığını düşündüm, ama sonra Gemma'nın da onu gördüğünü hatırladım.

Gözlerimi kırptırdım ve "İyi misin?" diye sordum. Bu aptalca bir soruydu, ama aklıma başka bir şey gelmemiştir.

Çocuk bana gözlerini kısarak baktı, sonra başını çevirip karanlığın içine kan tükürdü. Sonra tekrar bana baktı. Yaşı düşündüğümünden daha büyüktü; on yedi-on sekiz yaşında olabilirdi.

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Yardım etmek için yerimden fırladım, ama çocuk geri çekilerek kendisine dokunmama izin vermedi. Ona yardım etmek için baş döndürücü, neredeyse çaresiz bir arzu duysam da yana çekilip onun zorla ayağa kalkışını izledim.

Sonunda kalktığında "Seni hastaneye götürmeliyiz" dedim.

Bu bana gayet makul bir teklif gibi görünüyordu, ama çocuk bana düşmanlık ve şüphe karışımı bir ifadeyle baktı. Bu erkeklerin mantıksızlığı konusunda aldığım ilk gerçek ders olacaktı. Çocuk tekrar tükürdü, sonra bizim az önce geçtiğimiz geçit-
te ilerlemeye başladı; destek almak için duvara tutunuyordu.

"Bak" dedim ve onu takip ettim. Gemma ceketimi bırak-

mamacasına tutmuştu ve zaman zaman çekiştiriyordu; gelmek istemediği belliydi. Bense onu yanımda sürüklüyordum.

Çocuk sonunda tok, acı dolu bir sesle “Gidin buradan” dedi. Güçlkle bir kasanın üzerine tırmandı ve yüksek bir pencerenin pervazına tutundu. Dairenin içine bakmaya çalışırken kaslı ince bedeni gözle görülür biçimde titredi.

Dehşet içinde “Oraya mı dönüyorsun?” diye sordum. “Deli misin sen?”

Gemma arkamdan “Charley” diye fısıldadı, “belki de gitsek iyi olacak.”

Doğal olarak onu duymazlıktan geldim. “O adam az kalsın seni öldürecekti.”

Çocuk bana öfkeyle baktıktan sonra tekrar pencereye döndü. “Gidin buradan dedim ya, anlamadın mı?”

Bocaladığımı itiraf etmeliyim. Ama çocuk daireye döndüğü takdirde neler olacağını tahmin bile edemiyordum. “Polisi arıyorum” dedim.

Başını aniden çevirdi. Vücudu, yediği dayanın etkisi birden geçmiş gibi birden çevikleşti ve kasaların üzerinden atlayıp önümde durdu.

Bana ne kadar kuvvetli olduğunu göstermeye yetecek kadar bir güçle boğazımı tuttu ve beni itip duvara yasladı. Uzunca bir süre sadece bana bakmakla yetindi. Yüzünde sayısız duygu belirip kayboluyordu. Öfke. Hayal kırıklığı. Korku.

Sonunda, “Bu çok kötü bir fikir” dedi. Bu bir uyarıydı. Berrak sesinde yakıcı bir çaresizlik vardı.

“Amcam polis, babam da eski bir polis. Sana yardım edebilirim.” Çocuktan ısı yayılıyordu; ateşi olmalıydı. Üzerinde yalnızca bir tişörtle buz gibi havada dışarıda dolaşmak onun için iyi değildi.

Cüretim onu hayrete düşürmüş gibiydi. Neredeyse gülecekti. “Tepeden gelen sümüklü bir veledin yardımına ihtiyacım olduğunda sana haber veririm.”

Sesindeki düşmanlık kararlılığımı sarstı, ama yalnızca bir anlığına. Kendimi toplayıp saldırıyı sürdürdüm. “Eğer oraya dönersen polisi ararım. Ciddiyim.”

Çocuğun çenesi öfkeyle kasıldı. “Yarardan çok zararın dokunur.”

Başımı salladım. “Bundan şüpheliyim.”

“Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Onunla ilgili de.”

“O senin baban mı?”

Çocuk tereddüt etti, benden kurtulmanın en iyi yolunu bulmaya çalışmış gibi sabırsızca yüzüme baktı. Sonra bir karar verdi. Yüzünden belli oluyordu.

Çocuğun yüzü karardı. Bana yaklaştı, bütün vücuduyla üzerime abandı ve kulağıma “Adın ne?” diye fısıldadı.

Birden korkuya kapılarak, “Charley” dedim; cevap vermemeyi göze alamayacak kadar korkmuştum. Sonra “Davidson” demeye çalıştım, ama çocuk yüzümü daha iyi görebilmek için atkımı aşağı çekti ve Davidson kulağa bayağı farklı gelen, birbirine girmiş hecelere dönüştü.

Çocuk kaşlarını çatarak “Hollandalı?”³ dedi.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı şeydi. Sağlam, güçlü ve vahşiydi. Kırılıyordu da. “Hayır” diye fısıldadım ve çocuğun parmakları aşağı inerek kabaca göğsüme sürtündü. “Davidson.”

“Hiç tecavüze uğradın mı Hollandalı?”

Sırf beni şok etmek için hiçbir kural tanımadan saldırdığını biliyor olmam sorunun etkisini azaltmadı. Sersemlemiş ve resmen dehşete kapılmıştım. Kaçma dürtüsüne karşı koymaya, yerimde kalmaya çalıştım, ama kendini koruma dürtüsü kolayca bastırılan bir şey değildi. Destek almak için Gemma’ya baktım, ama bunun da yardımı olmadı. Ablam fal taşı gibi açılmış gözleri, açık ağzıyla öylece duruyor, kamerası hâlâ bir önemi varmış gibi dalgınca tutuyor ve her nasılsa

3. Çocuk, Davidson’ı İngilizcede Hollandalı anlamına gelen *Dutch* olarak anlıyor. (ç.n.)

olanların bir anını bile kaydedememeyi başarıyordu.

Soluksuz kalmış halde “Hayır” dedim.

Yanağı benimkine sürtünürken eli yeniden yukarı çıkıp boğazıma kenetlendi. Oradan geçen sıradan birine, karanlıkta oynaşp birbirlerine kur yapan sevgililer gibi görünecektik.

Çocuk sert dizini benimkilerin arasına sokup bacaklarımı ayırdı, en mahrem yerime ulaştı. Serbest elini bacaklarımın arasına soktuğunda o fazla yakın temastan dolayı içimi çektim ve içgüdüsel olarak boyumu aşan bir işe kalkıştığımı anladım. Bileğini iki elimle birden tuttum.

“Lütfen, dur.”

Çocuk duraksadı, ama apış aramı kavrayan parmaklarını çekmedi. Elimi göğsüne koydum ve onu nazıkçe iterek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. “Lütfen.”

Çocuk hafifçe geri çekilip gözlerime baktı. “Gidecek misin?”

“Gideceğim.”

Gözlerini bir iki saniye boyunca benimkilerden ayırmadı, sonra iki kolunu da kaldırıp başımın üzerindeki duvara dayadı. “Git” dedi sertçe.

Bu bir öneri değildi. Eğilerek kolunun altından geçtim ve fikrini değiştirmeden kaçabilmek için Gemma’yı tutup sürükleyerek koşmaya başladım.

Binanın köşesini döndüğümüzde dönüp baktım. Çocuk bir kasaya tırmanmış, kasanın üzerinde oturuyor ve pencereye bakıyordu. Ümitsizce iç çekerek başını duvara dayadı, ben de onun daireye tekrar girmeyeceğini anladım. Yalnızca pencereden içeriye kolaçan etmek istiyordu.

O sırada içeride kimi bıraktığını merak etmiştim. Cevabı iki gün sonra, öfkeli ev sahibiyle konuştuğumda aldım. 2C’deki aile gecenin bir yarısı taşınmış, ona iki aylık borç takmış ve kadın kırılan camı değiştirmek için hayli masraf yapmak zorunda kalmıştı. Sonra kaybettiği gelirinden bahsetmeye ara vermesini sağladım, o da bana ihtiyar adamın

çocuğa Reyes diye seslendiğini duyduğunu söyledi. Demek adı Reyes'ti. Ama asıl önemli soru, çocuğun içeride kimi bıraktığıydı. Ev sahibi bunun cevabını da verdi.

Kız kardeşini. İçeride kız kardeşini bırakmıştı. Kız yalnız kalmıştı. Bir canavarla.

Cookie, "Buna inanamıyorum" diyerek beni şimdiki zamana döndürdü. "O... bilirsin işte, öldü mü?"

Cookie ölüleri görebildiğini öğreneli çok olmuştu. Bunu hiç yüzüme vurmazdı.

"Garip olan da bu" dedim. "Bilmiyorum. Bu tecrübe ettiğim her şeyden o kadar farklı ki." Saatime baktım. "Kahretsin, ofise gitmem gerek."

"Ah! Bu iyi bir fikir olabilir." Güldü. "Ben de birazdan gelirim."

"Tamam" dedim ve el sallayarak kapıdan fırladım. "Birazdan görüşürüz. Ben yokken eve göz kulak olun Bay Wong!"

Beşinci bölüm

Dâhi

– Tişört baskısı

Yaklaşık on beş metre yürüyerek ara sokağın karşısına geçip babamın barının arka kapısından girerken üç avukatın neden öbür tarafa geçmek yerine burada kaldığını düşündüm. Hesaplarıma göre –konuya ilişkin güven aralığının yarıçapına ve Sağlık Dairesi başkanının önerilerine bağlı olarak bıraktığım yüzde on ikilik hata payıyla– avukatlar muhtemelen taco yemek için burada kalmamışlardı.

Bir saniye durup güneş gözlüğümü deri çantama koydum ve gözlerime bardaki loş ışığa alışma fırsatı tanıdım. Özel dedektiflik şirketim üst katın tamamını kullanmamı gerektiriyordu ve binanın yan tarafında, New England tarzı çok hoş bir merdivenle çıkılan, müstakil bir girişi vardı. Ama lüzumsuz acılar çekmeden merdiven tırmanabileceğimden emin değildim. Bütün acıları lüzumsuz sınıfına soktuğumdan kısıtlamalarına rağmen barın içindeki asansöre binmeye karar verdim.

Babamın sesini duyunca gülümsedim. Babam kavrulan bir çöle yağan yağmur gibiydi. Çocukluğumda kurumama, çöküp kendi üzerime yıkılmama engel olmuştu. Öyle yapsam iğrenç olurdu.

İçeri girdim ve onun uzun, ince vücuduyla annem ve ablamla birlikte masada oturduğunu gördüm. Babam yağmurdu, ama etrafta akrepler vardı, ben de onlardan uzak durmayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

Gözlüğümü yeniden takıp fark ettirmeden geçmeye çalışırken –güneş gözlüğünün neden yardımı olacağını düşündüğümünden emin değilim– babam “Merhaba, tatlım” dedi.

Bir an yakalandığım için sinirlendim, ama sonra zaten görünmeden geçemeyeceğimi fark ettim. Lanet olası asansör bir Chevy motorundan bile gürültülü çalışıyor ve yaralı bir salyangozun hızıyla hareket ediyordu. Annemin koyu renk saçlı, güneş gözlüklü bir kızın yanında yükselmeye başlayacağımı fark edeceğinden emindim.

Masalarına doğru gittim.

“Gel de kahvaltı et” dedi babam. “Seninle paylaşırım.”

Annem ve Gemma orucunu bozsun diye babama yemek getirmişlerdi. Görünüşe bakılırsa, arka kapının beş santim kadar güneyinde yaşıyor olmama rağmen yemeğe davetli değildim –aman ne şaşırtıcı.

Gemma kahvaltı niyetine yediği burrito’dan başını kaldırmaya zahmet etmedi. O hareket saçının bir telinin yerinden oynamasına sebep olabilirdi. Annem, babamın teklifine iç çekmekle yetindi ve birazını bana vermek için babamın burrito’sunu bölmeye koyuldu.

“Gerek yok” dedim. “Kahvaltı ettim.”

Annem başını kaldırıp bakarak sinirlendiğini belli etti. Onun üzerinde genelde böyle bir etkim olurdu. Tiz bir sesle “Ne yedin?” diye sordu.

Duraksadım. Bu bir hileydi; bunu hissedebiliyordum. Beni umursadığını sanmam için kahvaltımın besin değerini merak ediyormuş gibi yapıyordu. Dudaklarımı mühürleyerek dikilmeye devam ettim; böyle sıradan bir numarayı yutmayı reddediyordum.

Ama annem lazer gibi güçlü bakışlarını bana çevirdi, ben de pes ettim. “Yabanmersinli çörek.”

Gözlerini sinirle devirdikten sonra burrito’suna odaklandı.

Vay be. Ucuz atlatmıştım. Yabanmersinli bir çörekten

bahsetmenin annemi sinirlendirebileceği kimin aklına gelirdi? Belki destek olsun diye çilekli krem peynirden de söz etmeliydim. Sonra ben aralarına katıldığım takdirde Mormon Tabernacle Korosu'nun bile annemi sinirlendirebileceğini hatırladım. Beni doğuran kadın için böylesine büyük bir düş kırıklığı yaşamak zordu, ama kahretsin, elimden geleni yapıyordum. Tekerleği icat etsem de onu düş kırıklığına uğrattırardım. Ya da Post-it kâğıtlarını. Ya da kemik iliğini.

Babam beni öpmek için sandalyesinde doğruldu ve çenemi fark ettiğinde yumuşak bir sesle iç çekti. Çenemi annemin de fark ettiğinden emindim –kendine hâkim olmadan önce gözkapaklarının birkaç milim açıldığını gördüm– ama o bereleri görmezlikten geldiği için ben de yok saymaya karar verdim.

Gözlüğümü çabucak indirip babama başımı salladım. Babam duraksadı, annemin önünde açıklama yapmak istemediğim için düş kırıklığıyla kaşlarını çattı, sonra da alnımı öptü.

“Birazdan yukarı gelirim.” Ne olursa olsun bir açıklama beklediğini belli ediyordu.

“Ben orada olacağım” dedim ve asansörün kafesini açtım, “şansın varsa.”

Babam güldü.

Annem içini çekti.

Annem asla çok becerikli bir anne olmadı. Bana kalırsa içindeki bütün annelik hislerini ablama kullanmıştı ve sıra bana geldiğinde geriye bir şey kalmamıştı. Ama bana birkaç bilgi kırıntısı vermekten geri kalmamıştı. Bana dikkat sürem bir tatarcığinki kadar olduğunu söyleyen oydu, ama o dikkat sürem dinleyeceği şeyleri özellikle seçen bir tatarcığinki kadar olduğunu söylemişti. En azından böyle dediğini sanıyorum. Dinlemiyordum. Ah, bir de bana erkeklerin tek bir şey istediğini söylemişti.

Bunun üzerine yüce güçlere şükranlarımı sunmalıyım. Onlardan başka bir şey istemiyorum.

Ama annem kim suçlayabilir ki? Yani, Gemma gibi bir kızla değil. Gemma Vi Davidson. O Gemma Vi Davidson'dı.

Otuzla yirmiye kadar zıtlıktı. Özellikle de Gemma ile ben tabii ki zıtlıktı. Gemma'nın saçları sarı, gözleri maviydi. Benimki değildi.

Gemma her zaman A alan bir öğrenciydi. Bense genelde B alır, fazla kasmazdım.

Gemma bilimle ilgilenirdi, bense dersleri kırmakla.

Gemma yabancı dillerle ilgilenirdi, bense sokağın ilerisindeki seksi İtalyan çocukla.

Gemma üniversiteye gidip üç buçuk yılda onur derecesiyle mezun olup psikoloji diploması almıştı, bense üniversiteye gidip üç yılda en yüksek dereceyle sosyoloji diploması almış, ama aynı zamanda sınıf birincisi olmuştum.

Gemma beni hiçbir zaman affetmedi. Ama bu durum onu hayatta kalma mücadelesine benzeyen, ama o kadar soylu olmayan ve hiç bitmeyen üstünlük yarışımızın bir parçası olarak öğrenimine devam etmeye itti. Gemma yüksek lisans yapmakla da yetinmedi. Doktora unvanı olan biriyle işi pişirdi. Dr. Roland adında evli bir profesörle. Sonra kendi doktora derecesini aldı ve tüm bunları otuz yaşına gelene kadar halletti.

Belli ki profesörle daha fazla takılmaya ihtiyacı vardı.

Annem de beni hiçbir zaman affetmedi. Gemma mezun olduğunda annemin gözleri mutluluk gözyaşlarıyla parlamıştı. Ben mezun olduğumdaysa gözleri, ömür boyu doz garantisi almış bir eroin bağımlısı gibi gözlerini sık sık devirir olmuştu. Bana kalırsa diploma törenim yüzünden cumartesi günü bahçe kulübü toplantısını kaçıracağı için sinirlenmişti. Onu kızdıran parlak mezuniyet cüppemin altına giydiğim, üzerinde "dâhi" yazan tişört de olabilirdi.

Ama babam benimle gurur duyuyordu. Uzun süre bu yeterliymiş gibi davranmıştım. Bir gün annemin de aslında bir-

den fazla insanla gurur duymak gibi insanüstü bir kabiliyeti olduğunu fark edeceğini düşünüp duruyordum.

O gün hiç gelmedi. Ben de sırf dik başlılık olsun diye annem benden ne yapmamı beklediyse aynen onu yaptım. Onu düş kırıklığına uğrattım. Tekrar tekrar. Annem bir kadının yerinin bir sınıfın en önünde olduğuna inandığı için en yakındaki askerlik bürosuna gidip orduya katıldım. Onu düş kırıklığına uğratmak, uğratmamak için kıcımı yırtmaktan çok daha kolaydı. Hem o yan yan bakışlar ve üzüntü dolu iç çekişler açık açık yapıldığında o kadar da can yakmıyorlardı. Tabii bir de ordu şaşırtıcı bir biçimde, üniformalı adamlarla doluydu! Gerçekten, istediğimden fazlasını elde etmiştim. Oley!

Asansör sonunda ikinci kata geldi, ben de aşağıdaki babama el salladıktan sonra ofisimin arka girişine giden koridora çıktım. Dışarıdaki ön giriş, yani genelde kullandığım giriş, doğruca resepsiyon bölümüne gidiyordu ve ofisim onun ilerisindeydi.

Bir de içinden geçmesi daha zor olan ve arkadaki yangın merdiveninin de bulunduğu üçüncü giriş vardı. Bu yüzden Garrett'ı koridorda, ofisimin kapısına dayanmış halde görünce yangın merdiveninden atlayıp pencereden girdiğini anlamakta gecikmedim.

Gösteriş meraklısı.

“Babamın eski polis olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Burada ne işin var?” dedim sinirli bir sesle.

Garrett doğruldu ve kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. “Merdivenlerden çıkmak yerine donmuş bir şurup hızıyla ilerleyen asansöre binmenin makul bir sebebi var mı?”

Sinirli yüz ifademin benim yerime cevap vermesine izin verdim, ofisimin ağır, ahşap kapısının kilidini açtım, sonra Garrett'ın arkasında, beni bekleyen üç ölü ziyaretçiye baktım.

“Bize katılabildiğine sevindim” dedim Barber’a. “Ayaktayken çok daha uzun görünüyorsun.”

Sussman adama sataşmak için dirsek atarken, Garrett benim duvar kâğıdıyla konuşmamı izlemeyi reddederek ofisime girdi.

“Önceki davranışlarım için özür dilerim” dedi Barber. “Galiba kendimi kaybetmişim.”

Özür dilemesi ölülere daha fazla destek vermediğim için suçluluk hissetmeme sebep oldu. Belki de daha hassas davranabilmek için eğitim almam gerekiyordu. Bir keresinde öfke kontrolü derslerine yazılmıştım, ama öğretmen beni küpelere bindirmişti.

“Seni yargılamaya hakkım yok” diyerek Barber’ın omzuna hafifçe vurdum. “Hiç ölmedim. En azından resmi olarak.”

“Resmi olarak mı?” diye sordu Sussman.

“Uzun hikâye.”

“Evet, evet” dedi Elizabeth. “İçeri girebilir miyiz? Fazla zamanımın kalmadığını tahmin ediyorum ve o uzun boylu, esmer ve şüpheci adama bakabildiğim kadar bakmak istiyorum. Onunla dün tanışsam ne olurdu? Mutlu ölebilirdim.”

Neler hissettiğini biliyordum. Ben de Reyes’le ilgili benzer şeyler hissediyordum.

Bir arkadaşımın resim galerisi olarak da hizmet veren ofisime girdik. Duvarlarımda Central’deki yaşamın karanlık, soyut resimleri asılıydı. Resimlerden biri çamaşır yıkayan, kol ağzlarındaki kanı temizleyen gotik bir kızın rahatsız edici bir temsiliydi. Kız bana benziyordu; bu ufak bir şakaydı, çünkü çamaşır yıkama gününden nefret ederdim. Neyse ki görüntümü sahnenin etrafında delice dönen gri tonlarının arasından seçmek zordu.

Garrett’la göz göze gelerek varlığının farkında olduğumu kabul etmek istemedim ve çantamı astıktan sonra kahve makinesini çalıştırdım. Tam o sırada Cookie ön kapıdan içeri girdi.

“İçeride misin canım?”

“Arka taraftayım” diye seslendim. “Kahveyi koydum.” Kahve makinesi sayesinde Cookie’nin ne kadar kahve tükettiğini takip edebiliyordum.

Cookie, “Kahve. Tanrı’ya şükür” diyerek kendi ofisi ile benimkinin arasındaki kapıyı açtı. “Ah.” Garrett’ı gördü. “Bay Swopes, sizin burada olduğunuzu...”

“O da gidiyordu” dedim Cookie’ye.

Garrett bana gülümsedi, sonra bütün gücünü Cookie’ye yönelttiği yamuk tebessümüne verdi.

Aşâğılık herif.

“Vay, vay, vay” dedi Elizabeth soluğu neredeyse kesilerek. “İşte ben de bundan söz ediyordum.”

Çaresizce iç çekişimi bastırarak Cookie’nin konuşma çabasını, evrakla ilgili bir şeyler kekeleyişini, sonra elini sallayıp bizi yalnız bırakmak için kapıyı kapatışını izledim.

“Onun ne hissettiğini çok iyi biliyorum” diye mırıldandı Elizabeth.

Çalışma masamın arkasındaki koltuğa oturdum, Garrett da karşımdaki koltuğa yerleşti.

“Ee?” diye sordum.

“Ee?” diye taklidimi yaptı.

“Buraya arkadaş ziyaretine gelmedin, Swopes. Ne istiyorsun? Çözmem gereken üç cinayet var.”

Kendime güvenim onu eğlendirmiş gibiydi. “Bir ara kahve içmeye gidebileceğimizi düşünüyordum, o kadar.”

“Lanet olsun” dedi Elizabeth. “İkiniz kahve içmeye mi gideceksiniz? İzleyebilir miyim?”

Ona kaşlarımı çattım. “Nesin sen, röntgenci mi? Kahve içmeye falan gitmiyoruz.”

Garrett başını eğdi; kendisini sabırlı olmaya zorluyor gibi görünüyordu.

Tavrından bıkip usanarak “Bak” dedim “sana daha önce de söyledim. Yeteneğimi ister kabul et, ister etme. Etmezsen

daha iyi olur. Kapı orada. İyi günler ve canın cehenneme.”

Garrett başını kaldırdı; yüzündeki ifade ciddiye, ama canın cehenneme sözleri düşünüldüğünde sandığım kadar öfkeli değildi. “Öncelikle” dedi sinirli bir sesle, “hâlâ bu duruma alışmaya çalışıyorum, Bayan Baş Belası. Bana biraz zaman ver.”

“Hayır.”

“İkincisi” dedi hiç duraksamadan, “bu konuda seninle konuşmak istiyorum.”

“Hayır.”

“Yani, nasıl işliyor?”

“İyi.”

“Sürekli ölü insanlar mı görüyorsun?”

“İki hafta sonunda bir, bir de bayramlarda.”

“Bilirsin işte, her yerdeler mi?”

“Kurbağanın kıcı su geçirmez midir?” diye sordum, arkama yaslandım ve tozlu yürüyüş çizmelerimin içindeki ayaklarımı dinlendirmek için masanın üzerine koydum.

Bir ayağımı diğerinin üzerine attım ve sabırsızlığımı anlaması için kötü kötü bakarak Garrett’in bir karara varmasını bekledim. İnanma ya da inanmama kararına.

İnsanların ölüleri gerçekten görüp göremediğimi merak etmeye başladığı bu bölüme şafak sökmesi diyordum. Ah, hâlâ şüpheleri oluyordu. Çoğu insan ne kadar saçma olursa olsun, yaptığım şeyi anlamak için kafa patlatıyordu.

Yaşayan ve nefes alan biri olarak biliyordum ki Garrett Swopes da yaptıklarımı anlamaya çabalıyordu. Sonuçta ölüler etrafta dolaşıp kendi cinayetlerini çözmeye çalışmaz. Hayalet diye bir şey yoktur. İddia ettiğim şeylerden hiçbiri mümkün değildi.

Şafak sökmesi yoldaki, çatalı bir yol gibiydi; yolcunun yollardan birini seçmesi gerekirdi. Maalesef, Charley-ölüleri-görüyor’a çıkan yol, üzerinde yürümekten yıpranan Charley-

bir-psikopat yolundan çok daha keskindi. Kimse salak durumuna düşmek istemez. İnsanlar çoğu zaman sırf bu sebepten kendilerine bir şeylere inanma izni vermez.

Garrett birkaç saniye bana baktıktan sonra tekrar parmaklarıma odaklandı. Kafasının içinde dönen çarkları görür gibiydim. Birkaç saniye daha geçince o çarkların iyice yağlanmaya ihtiyacı olduğunu düşünmeye başladım.

“Ama Bayan Ellery’nin cesedini nerde bulacağını nasıl biliyordun?” diye sordu sonunda.

“Bunu tekrar açıklamayacağım, Swopes.”

“Gerçekten...”

“Hayır.”

Yine uzun bir süre duraksadıktan sonra “Bunu beş yaşından beri yapıyorsun, öyle mi?” diye sordu.

Alaycı bir tavırla güldüm. “Ölüleri doğduğumdan beri görebiliyorum. Babamın bana inanması beş yıl sürdü, o kadar. Ama ona kayıp bir kızın cesedini nerede bulacağını söylediğimde ne kadar değerli bir varlık olduğumu fark etti.”

“Johnson’ların kızı” dedi Garrett.

Duygularımı belli etmemeye çalıştım. Bu anı en sevdiğimden biri değildi. Aslında, biri soracak olsa daha az sevdiğim bir anı bulmakta zorlanırdım. Benim deyimimle Johnson’ların Kızı Fiyaskosu’nun yaşandığı gün annem doğruca üzerinde yürünmekten yıpranan yola doğru dümen kırdı, bana inanmamayı seçti ve bu konuda bir daha konuşmayacağına yemin etti. Bu aynı zamanda yaptığım şeyin anormalliğini fark ettiğim gündü. Bir de bazı insanların –bana çok yakın olan bazı insanların– beni yeteneğimden dolayı hor göreceğini. Tabii annemin beni düzinelerce seyircinin önünde tokatlaması da o olayı sevgiyle anmamamın nedenlerinden biri.

“İyi misin?” diye sordu Sussman.

Orada olduklarını neredeyse unutuyordum. Çaktırmadan başımı salladım.

“Biliyor musun” dedi Elizabeth, “bana kalırsa, gerçekten açık görüşlü olmaya çalışıyor.”

Yüz ifadem değişti, kaşlarımı tehditkâr bir biçimde çat-tım. Bu hoş bir davranış değildi. Kadın yalnızca yardımcı ol-maya çalışıyordu.

“Şimdi buradalar mı?” diye sordu Garrett.

İçimi çektim; düşmanca tavırlarına hedef olmak için ya-mıp tutuşmuyordum. Ama kendisi sormuştu. “Evet.”

Not defterini çıkardı. “Bayan Ellery’ye doğum gününün ne zaman olduğunu sorabilir misin?”

“Hayır.”

Elizabeth öne çıktı. “20 Haziran.”

Kadına baktım. “Doğum gününün ne zaman olduğunu bi-liyor. Tek istediği benim bilip bilmediğimi görmek.”

“Hayır mı?” diye sordu Garrett. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi; sanki ona söylememi, buna inanmayı istiyordu. En azından beş dakikalığına. Asıl dikkat etmem gereken, bu iyi gün dostlarıydı. En beklemediğim anda karnıma bir yumruk indirmek gibi iğrenç bir huyları vardı.

“Söyle işte” dedi Elizabeth.

“Anlamıyorsun” dedim ona. “Onun gibiler asla tam ola-rak inanmaz. Her zaman şüpheleri olacak. Beni sürekli sına-va çekecek, işi batıracak mıyım diye zaten elinde olan bilgile-ri sızdırmaya çalışacak.” Tekrar Garrett’a baktım. “O yüzden siktir et onu.”

“Elizabeth” dedi Sussman, “belki de biz...”

Elizabeth, “Hayır!” diye bağırınca yerimden sıçraya-rak Garrett’ın bütün dikkatini üzerime çektim. “Söyle ona.” Kadın masama koştu, bana doğru eğildi. “İnadı bırakıp sa-na inanmalı. Ne kaçıracağını bilmiyor. Hayatına, tek boyut-tan bakarak devam edecek. Hiçbir yön duygusu, sevdiği ve kaybettiği insanların daha iyi bir yere gideceğine dair hiçbir umudu olmayacak. Onların iyi olacağına dair.”

Elizabeth'in artık Garrett'tan söz etmediğini fark ettim. Kendisinden söz ediyordu.

Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaşıp kadının yanına gittim. "Elizabeth, sorun ne?"

Kadın neredeyse ağlayacaktı. Soluk gözlerinde yaşların parladığını görebiliyordum. "Kardeşime anlatmak istediğim çok şey var, ama o da tıpkı bu adam gibi... tıpkı benim gibi. Ben olsam ben de sana inanmazdım." Omuzları çöktü ve bana suçluluk dolu gözlerle baktı. "Özür dilerim, Charley. İnanmazdım. Milyon yıl geçse de. O da inanmayacak."

Yüzümde rahatladığımı gösteren bir tebessüm belirdi. Hepsi bu muydu? Bu sorunla sayısız kez karşılaşmıştım. "Elizabeth" dedim, "şimdi karşı karşıya olduğumuz o kadar sorunun arasından çözülmesi en basit olanı bu."

Garrett konuşmamızı –daha doğrusu benim konuşmamı– izliyordu, ama hakkını yememek gerek, yüz ifadesi değişmiyordu. Sık sık, kendi kendime konuşurken, vahşice el kol hareketleri yaparken ve havayı kucaklarken diğer canlılara ne kadar gülünç göründüğümü düşünmüşümdür. Ama her zaman seçeneğim olmuyordu. Garrett gitmeyi reddediyorsa, benim dünyama katlanmalıydı. Ofisimin ortasında, sırf onun hassas duygularına hürmeten davranışlarımı değiştirmeyi reddediyordum.

Elizabeth burnunu çekti. "Ne demek istiyorsun? Ne çözümü?"

"Not bırakacaksın."

"Not mu?"

"Tabii. Ben bunu hep yapıyorum. Bir sürü açıklama yapmama gerek kalmıyor." Bunu elimi kapsayıcı bir biçimde sallayarak söylemiştim. "Sen bana kardeşine anlatmak istediklerini söyle, ben de kâğıda dökeyim –ve tabii ölümünden öncesinin tarihini atayım– sonra da not mucizevi bir biçimde, eşyalarının arasında bulunsun. Bir tür, 'bana bir şey olduğu

takdirde' notu gibi. Kardeşine bilmesini istediğin her şeyi anlat, biz de notu ölmenden önce yazmışsın gibi davranalım. İsterenleri bitirmek için imzayı taklit edebilecek bir adam bile bulunurum."

"Emin?" diye sordu Garrett.

Onu ters ters baktım. Ölülerle ne yaptığım onu ilgilendirmezdi.

Elizabeth'in yüzünde çok hoş bir hayret ifadesi belirdi. "Bu dahice. Ben bir avukatım. Felaketzedelere yardım faaliyetlerinin bile bir terör eylemi gibi görünmesini sağlayabilirim. Kardeşim bunu kesinlikle yutar."

"Tabii ki yutar" deyip sırtına vurdum.

"Ben de karıma bir not yazabilir miyim?" diye sordu Susan.

"Tabii."

Sonra hepimiz onun da not yazmak isteyeceği birinin olacağını düşünerek Barber'a baktık. "Benim sadece annem var. Onunla ilgili hislerimi biliyor" dedi. Hayatta tek yakını annesi olduğu için mutlu mu olayım, yoksa üzüleyim mi, bilemedim.

"Buna memnun oldum" dedim adama. "Keşke daha fazla insan hislerini karşılardakiyle paylaşmaya vakit ayırsa."

"Evet. On yaşından beri ondan nefret ediyordum. Mektuba yazacak fazla bir şeyim yok."

Yaşadığım şoku bastırmaya çalıştım.

Adam yine de fark etti. "Ah, inan bana, hislerimiz müşterek."

"Pekâlâ, o zaman iki not."

"Hey" dedi Elizabeth, birden düşünceli düşünceli. "Yazın ilk günü hangi gün?"

"Burada o kadar uzun zaman kalmayı mı planlıyorsun?" diye sordum.

Kadın omuzlarını kaldırdı, başıyla Garrett'ı işaret etti, sonra kusursuz kavisli kaşlarını oynattı.

“Ah.” Gülmemeye çalıştım. “20 Haziran, bazen de...”

Garrett içini çekti ve Elizabeth kollarını kavuşturup gülümsedi; resmen dalgalar halinde kibir yayıyordu.

“Doğru” dedi Garrett. “Elizabeth Ellery’nin doğum günü Haziran’ın 20’si.”

Elizabeth’e utançla baktım. “Beni oyuna getirdin.”

Bu her şeyi açıklıyormuşçasına “Avukatlık işte” dedi.

Evet, kadın çok hoşuma gidiyordu. Tekrar koltuğuma gidip her zamanki gösterişli hareketlerimle oturdum.

“Beni oyuna getirdi” dedim Garrett’a.

Adam sırtıttı. Ama sırtışı farklıydı. Değişmişti ve sebebi ni biliyordum.

“Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır” dedim parmağımı ona sallayarak. “O saçmalığa başlamayı aklından bile geçirme.”

“Ne saçmalığı?” diye sordu masum bir ifadeyle.

“Bana evrendeki her sorunun cevabını biliyormuşum gibi garip garip bakma saçmalığı. Bilmiyorum. Geleceği göremiyorum. Geçmişini de okuyamıyorum. Avucunu okuyamadığım da kesin, artık nasıl bir saçmalık o. Ben...”

“Ama medyumluk yeteneklerin var, değil mi?”

“Adamım” dedim masanın üzerine eğilerek. “Bir havucun ne kadar medyumluk yeteneği varsa, benim de o kadar var.”

“Ama...”

“Daha fazla ama yok!” Bu medyumluk kelimesiyle ciddi sorunlarım vardı. Hiçbir zaman kaynaşamamıştık. Kulaklarımı ellerimle kapattım ve kendi kendime mırıldanmaya başladım.

“Çok olgunca.”

Garrett haklıydı. Yine de dilimi çıkardım, sonra ellerimi indirdim. “Bak, bende bile cevaptan çok soru var. Yeteneklerimin doğaüstü bir şeyden ziyade şizofreniyle bağlantılı olduğundan eminim. Kime istersen sor. Yenebilir bir şey olsam, çatlak bir fındık olurdum.”

“Şizofreni” dedi Garrett şüpheyle.

“Kafamda sesler duyuyorum. Daha ne kadar şizofren olabilirim?”

“Ama az önce dedin ki...”

Onu durdurmak için işaretparmağımı kaldırdım. Ortaparmağımı kaldırsam sadede daha çabuk gelmiş olurdum, ama elimdeki avantajı kaybetmeden önce açıklama yapmam gerekiyordu. “Bak, insanlar şu an senin olduğun konumda olduklarında, yani yapabildiklerime inanmak üzere olduklarında, ellerinden geleni artlarına koymazlar. Beni sınava çeker, saçma sapan sorular sorar, bir sonraki depremin nereyi vuracağını ya da lotoda kazanan numaraların hangileri olacağını öğrenmek isterler. Gerçekten, hiç ‘Medyum Lotoyu Kazandı’ diye bir başlık okudun mu? Benim medyumluk yeteneklerim yok. Öyle bir şeyin var olup olmadığını bile bilmiyorum.”

Elizabeth heyecanla “Ona ne olduğunu söyle” diye araya girerken Garrett not defterini karıştırmaya başladı.

Ona çaresizce, ya-çeneni-kapa-ya-da-öl diyen bir bakış attım. İşe yaramadı. Bunun sebebi muhtemelen Elizabeth’in zaten ölü olmasıydı.

“Gerçekten” dedi kadın, “söylesene. Sana inanmaya başlıyor. Havalı olduğunu düşünecek.”

Odadaki, Elizabeth’i duyabilen tek canlı insan olduğumu unutarak dişlerimin arasından “Hayır, düşünmeyecek” diye fısıldadım.

“Normal duyu yelpazesinin ötesindeki şeyleri algılayabilen kişi.” Garrett başını kaldırıp bana baktı. “Medyumun tanımı.”

“Ah, peki, tamam. Belki de öyleyimdir” dedim. “Fakat hâlâ bu kelimedenden nefret ediyorum. İçindeki imalardan da...”

“Pekâlâ, haklısın” dedi omuz silkerek. “Ne düşünmeyecekmişim?”

“Bunun havalı olduğunu.”

“Neyin? Yeteneğinin mi?”

“Pek öyle sayılmaz.”

“Ne, o zaman?”

Ne, o zaman? Madem gerçekten bilmek istiyor, ben de onu ne var ne yok anlatacaktım. Nasıl olsa tutturmuş gidiyordum. Neden şimdi duracaktım? Gerçekten ne olduğumu babam ya da Bob Amca bile bilmiyordu. Onlara hiç söylemem gerekmemişti. Bana inanıyorlardı, bu da yeterliydi. Ama Garrett’ın hakkımda ne düşündüğünü umursamadığıma göre...

“Pekâlâ” dedim meydan okurcasına. “Sana her şeyi anlatacağım. Bunu yaparsam gidecek misin?”

Garrett bir an duraksadıktan sonra başını belli belirsiz sallayarak isteğimi kabul etti.

“Ben bir... bir tür... şey gibi... şey, kahretsin.” Dişlerimi gıcırdattım ve gerçeği söyleyiverdim. “Ölüm meleğiyim.”

İşte. Söylemiştim. Baklayı ağzımdan çıkarmış, her şeyi itiraf etmiş, içimi dökmüştüm; bir yandan da hiçbir klişeyi atlamayacağıma yemin etmiştim. Ama Garrett irkilmedi. Gülmedi. Koltuğundan fırlayıp kapıdan çıkmadı. Aslında, hiç kıpırdamadı. Bir santim bile. Onun hâlâ nefes alıp almadığını merak ettim, sonra kafama dank etti. Bu onun poker suratıydı. O bana gri gözlerini kırpmadan bakarken bir tepki vermesini bekledim, ama vermeyecekti. Poker suratının hayli iyi olduğunu kabul etmeliydim. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Elizabeth eğilip Garrett’a baktı, sonra tekrar bana bakarak “Bence sana inanıyor” dedi.

Kadın yüzümün her noktasında şüphe görsün diye, yüz ifademi dikkatle oluşturdum.

“Nasıl işliyor?” dedi Garrett sonunda.

Dikkatimi yeniden ona verdim. “Gideceğini söylemiştin.”

“Bana her şeyi anlattığın takdirde” diye cevap verdi.

Lanet olsun. “Tamam, nasıl mı işliyor? Kahretsin, bilmiyorum, işliyor işte.”

“Yani, ne yapıyorsun?”

“İnsanların geçiş yapmasına yardım ediyorum.”

“Geçiş mi?”

“Hı-hı, diğ er tarafa?” dedim; onun her şeyden ne kadar habersiz olduğ unu d üş n yordum.

“Nasıl?”

Amma da ısrarcıydı. “Affedersin.” Ayağ a fırladım, ofis mobilyalarımın biri olan iki kişilik kanepeyi ileri ittim, sonra tekrar oturdum. Avukatlar hik ayenin her bir kelimesini duymak istediklerinden masaya iyice yaklaşmışlardı. “Oturabilir misiniz? Siz tepemde dikilince geriliyorum.”

“Ah, tabii” dediler ve      birden kanepeye sıkıştı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Garrett tekrar “Nasıl?” diye sordu.

Yine sorguya başlamıştı. Dudaklarımdan uzun bir nefes yükselirken ona anlattığım her şeyi düşündüm. Bu hik aye bana karşı cephane olarak kullanılabilirdi. Bu daha önce de, Garrett’tan çok daha fazla g vendiğ m kişiler tarafından yapılmış bir şeydi. Ama buraya kadar gelmiştik.

İsteksizliğ mi ses tonumla iyice abartarak “Temelde” dedim, “onlara neden diğ er tarafa ge mediklerini anlamaları için yardım etmeye çalışıyorum. Sonra da onları ışığ a götürüyorum.”

“Ne ışığı?”

“ř  ışık işte. Bildiğ m tek ışık” diyerek orduda  ğrendiğ m atlatma ve kaçış taktiklerini kullandım.

Numarayı yutmamıştı. “Ne ışığı?”

Tereddüt ettim. Bazı bilgi parçaları diğ erlerinden daha kutsaldı. Bazıları yalnızca ölülere aitti. Gerçekte yaptığım şey, Garrett’ın bana inanmasına yardımcı olmayacaktı. Muhtemelen koşa koşa kaçmasına sebep olacaktı. şimdi düşünüyordum da...

“Ben” dedim ve çenemi kendimi beğenmiş bir tavırla kaldırdım. Tekrar ortaokula dönmüşüm de, şişe  evirmece oy-

nuyormuşum ve aramızdaki zorbaya içten içe bana meydan okuması için yalvarıyormuşum gibi hissediyordum.

Garrett bir an durup düşündükten sonra “Sen mi?” diye sordu.

Yine aynı kibirli tavırla “Ben” dedim. Buyur bakalım, Bay Şüpheci, günüme neşe kat. Bana meydan oku. Beni yalancı çıkar. Sanki yapabilirsin de. “Söylenenlere göre çok parlakmışım.”

Birden ne yaptığımı fark ettim. Fazla şey söylemiştim. Gururumun dizginlerini bırakmıştım, o da sonunda zıvanadan çıkmıştı. Cezalıydı.

Garrett arkasına yaslandı ve gözlerini görebildiği her noktamda dolaştırdıktan sonra tekrar benimkilere kenetledi. “Demek neden geçiş yapmadıklarını anlamalarına yardım ediyorsun.”

Artık bu kahrolası konuşmadan kurtulmam imkânsızdı. Gururun yedi ölümcül günahattan biri olmasına şaşmamak gerek. “Evet” dedim.

“Sonra da onları ışığa götürüyorsun.”

“Evet.”

“Işık da sensin.”

“Evet.”

“Yani geçiş yaptığımızda” dedi Sussman, “senin içinden mi geçeceğiz?”

Ona baktım. Bu düşüncenin –bin farklı gezegende kutsal şeylere saygısızlık olarak görülebilecek bir düşünceydi– onun tüylerini ürperteceğini tahmin ediyordum, ama o büyülenmiş gibiydi. “Evet, içimden geçeceksiniz. Ölüm meleğinin içinden” diye açıkladım.

“Vay be” dedi Barber. “Bugün duyduğum en havalı şey bu olabilir.”

“Sen bir kapısın” dedi Garrett.

Omuz silktim. “Sanırım olaya böyle de bakılabilir.”

Garrett'in yüzünde ilgi dolu bir tebessüm belirdi ve adamın beni incelemesi sinirlerimin şüpheyile zıplamasına sebep oldu.

"Senden çok hoşlanıyor" dedi Elizabeth.

Onu duymazlıktan gelerek saatime baktım. "Aa, saat kaç olmuş." Bob Amca ne cehennemdeydi?

"Yani, geçiş yapmayan ruhlar dünyada takılıyor, aramızda başıboş dolaşıyorlar, öyle mi?" diye sordu Garrett; sorularının cevabını bulmaktan vazgeçmeye niyeti yoktu.

İçimi çektim. Bu, günlerce sürebilirdi.

"Hayır. Bizimle aynı zaman ve mekânda var oluyorlar, ama farklı bir düzlemdeler. Çift pozlanmış bir fotoğraf gibi. Ben aynı anda iki düzlemde de olabiliyorum, o kadar."

"O zaman bu seni hayli ilginçleştiriyor" dedi; gözleri takdirle parlıyordu.

Bu, çok fazlaydı. Müzevirlik yapan çenem öyle bir düşmüştü ki, yerden toplayamıyordum. Mecazi anlamda tabii. Anlattığım her şeye inanmıştı

"Ee, ne dersin? Gel bir fincan kahve içelim" dedi tekrar.

"Ama sana her şeyi açıkladım."

"Canım, daha yüzeyi bile kazıdığımızı sanmıyorum." Ben duraksayınca "İki arkadaş gibi kahve içebiliriz" dedi.

Dudaklarımı büzdüm, "Arkadaş değiliz, unuttun mu? Bunu geçen ay acı verici bir biçimde belli ettin. Ne dostuz, ne kankayız, ne de arkadaşla benzeyen herhangi bir şeyiz" diye ona hatırlattım.

"Hafta sonu sevgilileri?" diye öneride bulundu.

Canıma tak etmişti. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordum –gerçi Monopoly ya da dama oynamadığından emindim– ama ona eşlik etmeye niyetim yoktu. Ayağa kalktım, masanın etrafından dolandım ve gidip tepesine dikildim. Tehditkâr bir tavırla. *Yıldız Savaşları*'ndaki Darth Vader gibi, ama daha yüksek bir nefes alma kapasitesiyle. Ona an-

lamalı bir biçimde dik dik baktıktan sonra kapıyı gösterdim. “Yapmam gereken işler var.”

Gösterdiğim kapıya baktı. “Kapıyı mı boyayacaksın? Ben-
ce saçınla uyumlu olsun diye koyu kahverengiye boya.” Aya-
ğa kalktı, tepemde dikilerek durumu tersine çevirdi. Yine ba-
kıştıktan sonra –bu sefer anlamı tamamen farklıydı– üzeri-
me eğildi ve yumuşak bir sesle “Ya da altın rengine...” dedi,
“gözlerinle uyumlu olsun diye.”

“Sanırım orgazm oldum” dedi Elizabeth.

Diğer iki avukat boğazlarını temizledikten sonra neza-
ket göstererek odadan çıktılar. Elizabeth isteksiz adımlar-
la peşleri sıra resepsiyona, namı diğer Cookie’ye-ait-olduğu-
unutulmaması-gereken-kahrolası-alana çıktı.

Garrett onunla kahve içmeye razı olmamı beklerken gözü-
mün ucuyla gene o şeyi gördüm. O bulanık Süpermen şeyi-
ni. O kadar hızlı hareket etti ki, ben başımı çevirdiğimde çok-
tan gitmişti. Diğer tarafıma geçmiş, koluma sürtünmüş, du-
daklarıma çarpmış, sonra içime dalmış, karnımda birikmiş
ve bütün bedenime sıcaklık yaymaya başlamıştı.

İçim titredi, irkilerek iç çektim ve başımı geriye attım.
Garrett öne adım attı ve düşmemem için kollarımdan tuttu.
Ancak o anda yüzündeki hayret dolu ifadeyi görebildim. Be-
ni kendisine çekti. Sonra o his beni terk etti ve Garrett vahşi
bir güç tarafından itilmişçesine arkaya savruldu.

Tökezledi, ayakta durmayı başardı, sonra da bana baktı.
İkimiz de sersemlemiştik, gözlerimiz fal taşı gibi açılmıştı.
Düşmemek için masaya yaslandım.

Garrett görünüşe bakılırsa itildiği yer olan göğsünü dal-
gınca ovarak “Bu... onlardan biri miydi?” diye sordu. Etrafına
telaşla baktıktan sonra huzursuz bir tavırla kaşlarını çattı.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak “Hayır” dedim, “bu
çok farklı bir şeydi.”

Ne olduğunu bilmiyordum. Ama tahminde bulunabilirdim

ve tahminlerimin gösterdiği yön hoşuma gitmiyordu. Hiçbir zaman diğer insanlar gibi bilinmeyenden korkmamıştım. Karanlıktan, canavarlardan ya da öcünden. Herhalde böyle şeylerden korksam, doğru düzgün bir ölüm meleği olamazdım. Ama bir şey ya da birisi beni takip ediyordu. Haftalarca kendimi hayal gördüğüme inandırmaya çalışmıştım. Ama hayatımda o kadar hızlı hareket eden tek bir şey görmüştüm. Ve o şey, her iki dünyada da beni korkutan tek şeydi.

Doğal olmayan bu korkumun sebebini hiçbir zaman çözememişim. O şey beni hiçbir zaman incitmemişti. Gerçeği söylemek gerekirse, birkaç kez hayatımı kurtarmıştı. Çocukken kaçırıldığımda. Brad Walker lisede beni babasının arabasıyla ezmeye çalıştığımda. Üniversitede peşime biri takıldığında. Adam birden ortaya çıkana dek beni takip etmesini umursamamıştım. Ancak o anda hayatımın tehlikede olduğunu fark edebilmişim ve neredeyse çok geç kalıyordum.

Bu yüzden, insan daha çok minnet duyacağımı sanırdı. Ama olay yalnızca hayatımı kurtarması değildi. Asıl önemli olan hayatımı nasıl kurtardığıydı. Olanlara dair hiçbir görünür işaret bırakmadan bir adamın omuriliğini koparabilme yetisi insanı biraz huzursuz ediyordu.

Lisede, diğer gençler kim olduklarını ve dünyadaki yerlerini umutsuzca bulmaya çalışırken bana ne olduğumu söylemişti. Ben kızlar tuvaletinde ruj sürerken bu hayatta oynayacağım rolü kulağıma fısıldamış; hiç duymadığım, havada yoğun bir duman gibi asılı kalan ve onları içime çekmemi, kim olduğumu ve neye dönüşeceğimi kabul etmemi bekleyen kelimeler sarf etmişti. Kızlar aynaya bakmak için etrafımda öbekler oluştururken ben yalnızca onu görebilmişim; tepemde dikilen devasa, pelerinli bir şekildi ve boğucu bir hava boşluğu gibi üzerime çullanıyordu.

Diğer kızlar ve o gittikten sonra orada en az on beş dakika daha kalmıştım; zorlukla nefes alıyor ve yerimden kıpırdaya-

miyordum. Ta ki Bayan Worthy beni yakalayıp dersi kırdı ğım için müdüre gönderene dek.

O karanlık, son derece ürkütücü biriydi ve ikide bir hayatıma giriyor, çok önemli öbür dünya bilgilerini paylaşıyor ve ödümü koparıyordu. Bense her ziyaretinin ardından titreme nöbetleri geçiriyordum. En azından ben parlak, ısı ısı bir ölüm meleğiydim. Ama o karanlık ve tehlikeliydi; kuru buzun duman salması gibi ölüm salıyordu. Çocukken ona Pamuk gibi sıradan, tehditkâr olmayan bir isim takmaya çalışmışım, ama bu ona uymamıştı. Eninde sonunda, Büyük Şeytan adıyla vaftiz edilmişti.

Korktuğumu belli etmemekte zorlanırdım. Bu, nadiren hissettiğim bir şeydi. Ama Garrett'ın şu an korktuğumu sezdiği kesindi. Korktuğumu görmesi hiç hoşuma gitmiyordu.

Sonra aklıma başka bir senaryo geldi. Şeytan'ı defalarca görmüştüm, ama bir kere bile bana sürtünmemişti. Bana hiç dokunmamıştı bile, hele de alt bölgelerime pike yapmadığı kesindi. Belki de gelen Şeytan değildi.

Muhtemelen biraz çaresiz görünerek odayı taradım. Gelen Reyes miydi? O olabilir miydi? Beni... kıskanmış olabilir miydi? Swopes'tan? Ciddi miydi?

Kapıya koştum ve herkese “Bir şey gördünüz mü? Bu taraftan mı geldi?” diye sordum.

Resepsiyondaki adaçayı yeşili kanepede oturan Elizabeth ayağa fırladı ve “Onu kayıp mı ettin? Onu nasıl kaybedersin?” diye sordu.

Muhtemelen biraz fazla sabırsız bir tavırla “Garrett” değil dedim. “Karanlık, bulanık adam.”

Cookie yavaştan misafirlerimiz olduğunu fark etmeye başlamıştı. Masasına bir kobra tünemiş gibi, koltuğundan yavaşça kalktı. “Charley, canım, müşterilerimiz mi var?”

“Ah, evet. Söylemeyi unutmuşum. Millet, bu Cookie. Cookie, dün aramızdan ayrılan üç avukat burada. Sana anlat-

miştım ya. Bob Amca'yla dava üzerinde çalışıyoruz. Tamam, şimdi, onu gören oldu mu?"

Avukatlar birbirlerini yan yan bakışlar ve silkilen omuzlarla sorguladı. Bahtsız bir tavırla iç geçirdim ve kapının pervazına yaslandım.

Ölüm meleği olduğum düşünülduğünde, bağlantılarım ve bulanık adamın kimliğini ortaya çıkarabilecek becerilerim olduğu sanılır, değil mi? Ama öbür tarafla kurduğum tek bağlantı Şeytan, namı diğer ete kemiğe bürünmüş ölüm olduğu için araştırma yapmak zordu.

Sonra köşede sabah ışığının altında dalgalanan, kıpırda-yan garip bir gölge fark ettim. Bu oydu. O olmalıydı. Doğrudum, parmaklarımı kapının pervazından çektim ve onu korkutup kaçırmamaya çalışarak odaya girdim.

"Seni görebilir miyim?" diye sordum fazla titrek bir sesle.

Herkes köşeye doğru baktı, ama onu yalnızca avukatlar gördü. Üçü de temkinli adımlarla geri çekildiler; o kadar uyumluydular ki hareketleri önceden kararlaştırılmış gibiydi. Bense yalvarır gibi öne çıktım.

"Lütfen, bırak da seni göreyim."

Gölge kıpırdadı, parçalandı, yok oldu sonra önümde tekrar belirdi. Geri çekilme sırası bendeydi. Geriye tökezledim ve ince bir duman şeridi yükseldi, başımın yanındaki duvara aniden bir kol yaslandı. Bu yüksek bir omza bağlanan uzun bir koldu.

Varlık önlerinde cisimlenir, duman ete dönüşür, moleküller birleşip bağlanarak sağlam kaslar meydana getirirken avukatlar iç çektiler. Ben hâlâ duvara dayanmış eline – bu ağır işlerden yıpranmasına rağmen güzel bir eldi– ve çelik gibi önkolunun kash kıvrımına bakıyordum. Kolu, dirseğinin altına kadar inen garip, parlak renkli bir kumaşla sarılıydı, ama üstteki pazı kalın kumaşı geriyor, içindeki gücü açığa vuruyordu. Sonra gözlerim geniş, güçlü ve dirençli bir omza takıldı.

Varlık ben daha yüzünü göremeden eğildi, bedeninin sıcaklığını benimkine bastırды ve kulağıma fısıldamak için öne eğildi. O kadar yakındı ki yalnızca güçlü ve en az iki günlük bir sakalla gölgelenen çenesini ve kesilmesi gereken koyu renk saçlarını seçebiliyordum.

Ağzı kulağıma sürtündü, belkemiğimin ürpermesine sebep oldu. Adam, “Hollandalı” diye fısıldadı, ben de onun kollarının arasında eridim.

Bu ona düşündüğüm, umduğum kişi olup olmadığını sorma fırsatımdı. Ama yine hiçbir şeyin doğru gitmediği o rüya dünyasına dönmüştüm. Ellerim gayriihtiyari göğsüne dayandılar. Bacaklarımın kemikleri dağılıp yok oldu. Ağzım tek bir şeyi istiyordu. Onu. Onun tadını. Onun dokusunu. Şimşek çaktığında etraf nasıl kokarsa, adam da öyle toprağımsı ve elektrikli bir koku yayıyordu.

Gömleğini sıkıca tutup yumruk yaptığım ellerimde sıktım –bunu onu itmek için mi yoksa kendime çekmek için mi yaptığımdan emin değildim. Onu neden göremiyordum? Neden kendimi yana çekilip ona bakmaya ikna edemiyordum?

Sonra ağzı benimkinin üzerine kapandı ve bütün gerçeklik hissimi yitirdim. Dünyam onun şeklini aldı; onun vücuduna, onun ağzına, üzerimde dolaşan ellerine dönüştü; Ay’ın tepelerini ve vadilerini keşfeden elleri benim ellerimdi. Ben, onun yerçekiminin saf iradesinin tahrik edip yörüngesine çektiği uydusuydum.

Öpücüğümüz derinleşti, daha aceleci bir hal aldı ve bedenim buna arzuyla titreyerek karşılık verdi. Adam hırladı ve bedenini bedenime iyice bastırды, dilini dudaklarımın arasına daldırды; yalnızca tadımı almıyor, her bir zerremi içiyor ve ruhumu kendisinininkine karıştırıyordu.

Ellerimden birini gömleğinden çekti ve pantolonundan aşağı indirip sertleşen penisinin üzerine koydu. Sertçe nefes aldım, ondan yayılan sıcaklığı içime çektim. Bacakları-

mın arasına bir elin girdiğini hissettim ve karnımda lavdan bir gölcük oluştu. Onu üzerimde, etrafımda ve içimde istiyordum. Düşünebildiğim tek şey onun kusursuz varlığının mutlak şehvetiydi.

Açlığım aklımı tamamen hâkimiyeti altına almıştı; ta ki uzaktan adımlı duyuncaya ve sis buharlaşmaya başlayıncaya dek.

“Charley?”

Rüyadan zorlukla sıyrıldım ve dikkat kesildim. Odadaki herkes ağzı açık bana bakıyordu. Bob Amca kaşlarını soru sorar gibi çatmış, kapının girişinde duruyordu. Garrett da bana bakıyordu. Gözlerinde tedirgin bir ifade vardı. Döndü, yanından geçerken Bob Amca’ya sertçe başını salladı, sonra da kapıdan çıkıp gitti.

O anda onun gittiğini fark ettim. Gitmişti. Kendi ağırlığı-mı taşıyamaz oldum, yere çöktüm ve şaşkınlık içinde kalakaldım.

Cookie uzun bir an sonra yumuşak bir sesle, “Az önce içine bir şey mi girdi?” dedi. “Eğer insan içine bir şey girince böyle oluyorsa, ruhumu hemen satmaya hazırım, tatlım.”

Altıncı bölüm

DEHB: Dikkat etme hayatta bir şeye.

– Tişört baskısı

Ölüleri Reyes konusunda sorguya çekmekten çok istediğim bir şey olmasa da –Ona iyice bakabilmişler miydi? Gözleri ne renkti? Nasıl desem... Ölüye benziyor muydu?– Bob Amca vakayı tartışmakta ısrar ediyordu. Bu arada akıl sağlığını yitirmeme ramak kalmıştı. O hassas esenlik hissimi. Gerçekliğin günlük gerçeklikleriyle baş etme yetimi. Cinsel hayatımdan söz etmeye bile gerek yok.

Kutsal olan hiçbir şey yok muydu?

İkimiz o an için Ölü Bölge adını alan ofisime girerken Bob Amca, “Ateş edenin kimliğini tespit edebildin mi?” diye sordu.

“Hayır.” Oda şimdi soğumuş gibiydi ve bunun sebebi muhtemelen az önce ateş saçan cehennemi bir varlıkla sevişme ramak kalmış olmasıydı. Isıyı artırdıktan ve kendime bir fincan kahve doldurduktan sonra oturdum.

Bob Amca da karşıma oturdu. “Hayır mı? Ee, şu anda buradalar mı?”

“Evet.” Bu nasıl olabiliyordu? Reyes belli ki her gün karşılaştığım sıradan cesetlerden değildi. Tabii gelen Reyes’sse. Ve bir cesetse.

“Ee, onlarla bu konuyu konuşmadın mı?”

“Hayır.” Ölüyse nasıl bu kadar ateşli olabiliyordu? Yani, gerçek anlamda ateşli? Ama canlıysa, nasıl görünmüyordu? Nasıl o kadar hızlı hareket edebiliyordu? Bir moleküler halden

diğerine nasıl geçebiliyordu? Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bob Amca parmaklarını suratımın dibinde şıklattı. Gözlerimi kırptırarak dikkat kesildim, sonra ona ters ters baktım.

“Sinirlenme.” Avuçlarını göstererek barış yapmak istediğini belli etti. “Başka bir âleme dalıp duruyorsun, ama burada sana ihtiyacım var. Dün gece bir cinayet daha işlendi. Diğer olaylarla bağlantılı gibi görünmüyor, ama kesin olarak bilmek istiyorum.”

“Bir cinayet daha mı?” diye sordum, amcam da getirdiği klasörden bir otopsi fotoğrafı çıkardı. “Beni neden aramadın?”

“Aradım. Telefonun kapalı.”

“Ay, pardon.”

“Belediye başkanı enseme bindi. Bir gecede öldürülen üç avukat akşam haberlerinde kulağa pek hoş gelmiyor.”

Cep telefonumu kontrol ettim. “Kusura bakma, şarjım bitmiş.” Anlaşılan Ölü Bölge’de hiçbir şey güvende değildi.

Telefonumu şarj aletine taktıktan sonra Bob Amca fotoğrafı masanın üzerinden bana doğru kaydırды. Önümde mavi-mor, şiş bir yüz belirdi. Adamın yüzünde bir kaza geçirmiş gibi etrafı kanlı yaralar vardı. Koşullar göz önüne alındığında, yaralarının bir kaza sonucu olduğundan şüpheliydim. Bu adam her kimse, kolay bir ölüm tatmamıştı.

“Ona ne olmuş?” diye sordum.

“Önce işkence görmüş, sonra öldürülmüş. Ama bunu bilgi almak için yapmamışlar.” Adamın ağzını ve boğazını gösterdi. “Bağırmasın diye ağzını bantlamışlar ve nefes borusuna baskı uygulamışlar. Yani, ya onlara ihtiyaçları olan bilgiyi vermiş ya da adamın ne yaptığını biliyorlarmış.”

Midesi çabucak bulan bir olduğunu belli etmemeye çalışarak gözlerimi kaçırdım.

“Saldırganlar, adama ölmeden önce mümkün olduğunca çok acı çekirmek istemişler. Deneyimlerime dayanarak bir tahminde bulunmam gerekirse, adamın yanlış adamı ispi-

yonladığını söyleyebilirim. Bu tür işkenceler genelde ya bir çetenin üst kademesindeki kişilere ya da bir örgüte ihanet edenlere yapılır. Bugünlerde suç örgütleri kraliyet ailesinden bile daha sert bir hiyerarşiyle yönetiliyor.”

Avukatlar masamın etrafında toplanmıştı, ben de fotoğrafı havaya kaldırdım ve kendi görüş açımı denk gelmeyecek şekilde eğdim. Sussman yüzünü buruşturarak geri çekildi. Ben de onunla aynı durumdaydım. Ama Elizabeth ile Barber fotoğrafı daha yakından incelediler.

“Kesin bir şey söylemek zor” dedi Elizabeth. “Belki suratı bu kadar yara bere içinde olmasa...”

“Otopsi fotoğrafı yerine vesikalık fotoğraf olsa daha çok işimize yarardı.”

Bob Amca bana, “Henüz kimliğini belirleyemedik” dedikten sonra çalan telefonuna cevap verdi.

Sussman yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardından Barber’a baktı. “Bu adamı tanıyor musun, Jason?”

Ona doğru baktım. Barber sersemlemişti, konuşamayacak haldeydi ve fiziki olarak imkânsız olmasına rağmen beti benzi solmuştu. Ne de olsa kanları yoktu.

“Bu, o” dedi Barber. “Benimle buluşmak isteyen adam.”

Elizabeth tekrar fotoğrafa baktı. “Senin gizemli adam bu mu?” diye sordu.

“Öyle olduğundan neredeyse eminim” dedi Barber.

Sussman öne çıktı ve fotoğrafı yeniden inceledi. “Emin misin?”

Barber keyifsizce onayladı. “Hayatım üzerine bahse girmezdim tabii.”

Elizabeth fotoğrafa bakmayı sürdürerek “Zaten bunu yapman için çok geç” dedi. Yüzü tiksintiyle buruşup gevşiyordu.

Bob Amca telefonu kapattı. “Carlos Rivera. Herkesin kışkandığı efsanevi hafızamı dolduracak kadar uzun bir sabıka kaydı var.”

Gülmemek için kendimi zor tutarak “Demek hafızan kursuz” dedim.

Bob Amca gözlerini kısıtı ve şakağına işaretparmağıyla vurdu. “Çelik bir kapan gibi.”

“Evet, babam margarita hazırlarken beni arabadan alıp yatağıma yatırman gerektiği o günü unutuyor gibisin. Sabahın ikisinde arka koltukta donmak üzereyken uyanmıştım, sense o sırada yan komşu Bayan Dunlop’la işi pişiriyordun.”

Amcam kravatını düzeltti. “Bana kalırsa o alkolle bağlantılı bir olaydı” diye homurdandı. Yüzüne, onu tuhaf bir biçimde hoş gösteren bir kırmızılık yayıldı ve böylece hikâyenin anlatmaya değer olduğu ortaya çıktı.

Pastaya krema olsun diye başımı sahte bir düş kırıklığıyla salladım. “Gece rahat uyumanı sağlayacaksa, öyle düşün, İhlalkâr Amca.”

Elizabeth kıkırdadı.

Bob Amca kıkırdamadı. “Suç duyurularının kayda geçirilmesini başsavcıya bıraksak nasıl olur?” Ben karşı çıkamadan “Bay Rivera’yı Rio Grande’de sürüklenirken bulduk” dedi.

“Belki de susamıştır” diye tahminde bulundum.

“Rio Grande’nin suyunu hiç içtin mi?”

“Son zamanlarda içmedim” dedim; onun bunu ne zaman ve neden yaptığını merak ediyordum. Bir de bu yüzden parazitlenip parazitlenmediğini. “Barber bunun ona gizli buluşma teklif eden adamla aynı kişi olabileceğini düşünüyor.”

Bob Amca merakla öne eğildi. “Aa, öyle mi?”

“Evet.” Barber olayı bana anlatırken ben de duyduğu her şeyi deftere not eden Bob Amca’ya aktardım.

Barber, “O adam beni aradı” diyerek daha önce çektiğim kanepeye oturdu. Elizabeth onu takip etti, ama Sussman pencereye yürüdü ve biz konuşurken sokağın karşısındaki üniversite kampüsüne baktı. “Bir ara sokakta buluşmak istiyordu, ben de bunun hayli garip olduğunu düşündüm. Ama

sesi kulağa... ne bileyim, çaresiz geliyordu.”

“Hal ve tavırlarını tarif edebilir mi?” diye sordu Bob Amca bana.

“Gergindi” dedi Barber, “diken üzerindeydi. Sürekli omzunun üzerinden bakıyor, saatine göz atıyordu. Son moda uyuşturucudan alıp kafayı bulduğunu düşündüm.”

Bob Amca’nın sorgusunu keserek “Ama onu yine de dinledin, öyle mi?” diye sordum.

“Elinde müşterilerimizden biriyle ilgili bilgi olduğunu söyledi” dedi Elizabeth. “Jason’ın dinlemekten başka seçeneği yoktu.”

Kadının Barber’i korumak için düşünmeden ortaya atladığını kaydederek “Ne bilgisi?” diye sordum. İlginç.

Barber hikâyesini bitirdiğinde, rahmetli Carlos Rivera’ya göre en kötü suçu üniversitede ot içmek olan bir adamın çok uzun bir süreliğine hapse girdiğini öğrenmişti. Tamam, kabul etmek gerekirse adam dumanı içine de çekmişti.

Ama kanıtlar daha ağır bir suça işaret ediyordu. Polis adamın arka bahçesinde ölü bir genç, evin içindeyse adamın üzerinde gencin kanı olan kendi ayakkabılarını bulmuştu. Ayakkabılar adamın tabutuna çakılan son bir çivi gibiydi. İşe bir de tanık dahil olunca –şişe dibi gözlükleri ve iltihaplı şişlikleri olan seksen yaşında bir kadın– zavallı adam cinayetten hüküm giymişti. Kadın yemin altındayken sanığın çocuğu arka bahçesine sakladığını gördüğünü söylemişti. Bir barakanın arkasına. Karanlık ve fırtınalı bir gecede. Fazla polisiye roman okuduğu belliydi.

“Ama hava karanlıktı” dedim. “Ve fırtınalı. Kadın benim büyük teyzem Lillian’ın cesedi oraya sakladığını görüp de bunun müvekkilin olduğunu sanabilirdi.”

“Aynen öyle” dedi Barber. “Ne olursa olsun, adam ikinci derece cinayetten hüküm giydi.”

“Müvekkilin çocuğu tanıyor muydu?” diye sordu Bob Amca. O sormasa bu soruyu kesinlikle ben soracaktım.

Barber başını hayır anlamında salladı. “Onu hayatında hiç görmediğini söyledi.”

“Hakkında bilgi vereceği müşterinin adı ne?” diye sordum. Bob Amca’dan önce davranmıştım.

“Weir. Mark Weir. Adam bana bir USB bellek verdi” dedi Barber.

“Kim? Müvekkilin mi?”

Bob Amca defterinden başını kaldırmadan, “Ne, kim?” diye sordu.

“Biri Barber’a bir USB bellek vermiş.”

“Kim?” diye tekrarladı amcam. Tanrı aşkına, ben de az önce aynı soruyu sormamış mıydım?

“Hayır, o adam.” Barber başıyla fotoğrafı işaret etti. “Riviera. Bana hiç adını söylemedi, ama bir yer verdi. Bana Bay Weir’ı aklamak için ihtiyacım olan kanıtı Batı Yakası’ndaki bir depoda bulabileceğimi söyledi. Çarşamba gecesi oraya gelmemi istedi.”

“Kaçta?” diye sordu Bob Amca. Görünüşe bakılırsa başarılı sorgucuların tam cümleler kullanmasına gerek yoktu. Bunu zihnime not ettim.

“Saat söylemedi. Bana kalırsa birisinin onu takip ettiğini fark etti. Ben ona bir şey sormadan uzun kollu tişörtünün kapüşonunu çekti ve bir pizzacıya daldı.” Barber tekrar fotoğrafa baktı. “Herhalde onu gene de öldürdüler.”

“Bugün günlerden çarşamba” dedim. “Bütün bunlar ne zaman oldu?”

Sussman arkasını döndü ve üç avukat birbirlerine baktılar. Sonra Elizabeth kederle yumuşamış bir sesle cevap verdi: “Öldüğümüz gün.” Barber’a baktı. “Çok uzun zaman olmuş gibi geliyor.”

Barber ellerini Elizabeth’inkilerin üzerine koydu. Kadının o cesaretli görüntüsü sarsıldı, o güçlü “benimle uğraşma” havası biraz söner gibi oldu.

“Bu dün olmuş” dedim Bob Amca’ya.

Amcam, “Tamam” dedi ve Nazi sorgucusu moduna geçti. Art arda düzinelerce soru sordu, ben cevapları aktarırken not defterine deli gibi bir şeyler karaladı. Ses kayıt cihazı diye bir şeyden haberi olup olmadığını merak ettim.

“USB bellek ofisinde, masasının üzerinde” diyerek bir başka soruya daha cevap verdim. “Hayır, adam bellekte ne olduğunu söylememiş, ama Barber bunun bir tür video olduğu izlenimine kapılmış. Evet, bu çarşamba, bugün. Hayır, Rivera’yı kimin takip ettiğini görmemiş. Temyize başvurmuşlar, ama bir yargıcın önüne çıkana kadar aylar geçer. Evet. Hayır. Müvekkil henüz transfer edilmemiş. Belki. Hayatın üzerine bahse girmesen iyi olur. Bir milyon yıl geçse de olmaz. I-ıı, tamam. Hayır, diğer sol testisi.”

Bob Amca’nın soracak sorusu kalmadığında –bu iyi bir şeydi, çünkü konudan hayli uzaklaşmıştık– benim de enerjim tükenmişti. Ama bu durumla ilgili önemsiz şüphelerimi gidermeye yetecek kadar tükenmemişti. Bu tek bir masum adamdan daha önemliydi ve olayın merkezinin öldürülen genç olduğunu hissediyordum. İkisi hakkında da daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Bir şeyler yemek için aşağı indik. Babam buralardaki en iyi sandviçleri yapardı; yemeği düşünmek bile ağzımın sulanmasına sebep oluyordu. Sonunda nefes alacak zaman bulduğumda aklım yine Reyes’e gitti. Varlığı bile insanın aklında günah işlemeye kararlı olan şeytan imgelerinin belirmesine sebep olan bir adamı düşünmemek zordu.

“Babanın barının adını çok sevdim” dedi Elizabeth aşağıya inerken.

Kendimi şimdiki zamana dönmeye zorladım. Onun karşısında cisimsiz bir varlıkla sevişmeme ramak kalmasından bu yana, Elizabeth’in bana olan tavırları değişmişti. Ama onun öfkелendiğini sanmıyordum. Ya da gücendiğini. Belki de bu

Garrett'la ilgili bir şeydi. Belki Garrett bana karşı bir şeyler hissediyormuş gibi görüldüğünden, Elizabeth onu aldattığını düşünüyordu. Garrett'ın bana karşı bazı hisler beslediği doğruydu, ama bunlar öyle sıcak ve iç gıcıklayıcı şeyler değildi.

"Teşekkürler" dedim. "Bara adımı vererek ablamı üzüntüye boğdu" dedim ve alaycı bir tavırla burnumdan soludum.

Sussman kıkırdadı. "Bara senin adını mı verdi? Barın adının 'Calamity'nin Yeri' olduğunu sanıyordum."

"Evet. Bob Amca bana yıllarca Calamity dedi. Hani Calamity Jane vardı ya, o yüzden. Babam barı aldığında bu ismin uygun olduğunu düşündü."

"Benim hoşuma gitti" dedi Elizabeth. "Bir zamanlar benim adımı taşıyan bir köpeğim vardı."

Gülmemeye çalıştım. "Cinsi neydi?"

"Pitbull." Dudakları şeytani bir sırıtişla kıvrıldı. "Kadın avukatlar hokey oyuncularının annelerine benzerler. Pitbull'larla aramızdaki tek fark ruj sürmemiz."

"İkinizle de kapışmak istemezdim" diyerek kıkırdadım.

Müşterilerimle rahat rahat konuşabileyim diye karanlık bir köşeye, gözlerden uzak bir masaya yerleştik. Hızlı bir girişten –yüzümün halini açıklamak için bardaki aile içi şiddet yanlısı kocayla geçirdiğim gecenin kısaca anlatılmasından– sonra babama bana mesaj gelip gelmediğini sordum.

"Buraya mı, tatlım?" diye sordu. "Mesaj mı bekliyorsun?"

"Şey, hem evet hem hayır." Ortadan kaybolmasına yardım ettiğim ilk müşterim olan Rosie Herschel, ancak başı belaya girdiği takdirde arayacaktı, yani sanırım haber almamam iyiye alametti. Başka türlü bir iletişim kurmayı, Rosie'yle benim ya da işim arasında bir bağlantı kurulması riskini göze almayı, böylece kadının aşağılık kocasının acınası hayatından çekip gittiğinin ortaya çıkmasını istememiştik. Gerçi adamın Zekâ şehrine, gerçekte neler olduğunu çözebilecek kadar yakın bir yerde yaşamadığı kesindi.

“Hem evet hem hayır sorumu cevaplamıyor” diyen babam ayrıntı vermem için bekledi.

“Tabii ki cevaplıyor.”

“Ah” dedi ne demek istediğimi anlayarak. “Resmi işler. Anladım. Mesaj gelirse haber veririm.”

“Sağ ol, baba.”

Babam gülümsedi, tebessümünü bir an muhafaza etti, sonra da eğilip kulağıma fısıldadı: “Ama barıma bir daha be-re-li ve şiş bir yüzle gelersen resmi işin ve işinin kapsamı hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek.”

Kahretsin. Ben de bu konunun kapandığını sanmıştım. Babamı yediğim dayanın beni ebediyen yaralayacak bir şey-den ziyade ders verici bir deneyim olduğuna ikna ettiğimi düşünmüştüm.

Omuzlarım çöktü. Normalde alkoliklerinkine benzemeyen sesime hafif bir sızlanma tonu katarak “Tamam” dedim.

Babam yanağını öptü ve bara bakmak için yanımız-dan ayrıldı. Görünüşe bakılırsa, Donnie henüz gelmemiş-ti. Donnie, uzun siyah saçları ve taş gibi pazıları olan sessiz bir Kızılderili’ydi. Beni hiç umursamazdı, ama bugün beni umursayan yeterince insanla baş etmiştim zaten. Hem Don-nie bakmaktan hoşlanılacak biriydi.

Bob Amca cep telefonunu kapattı ve dikkatini tamamen ba-na verdi. Bu, huzursuz edici bir şeydi. “Ee” dedi, “bana bu sa-bah ofisine girdiğimde neler olduğunu anlatmak ister misin?”

Ha, o mu? Sandalyemde rahatsız bir tavırla kıpırdandım. Havayla yiyişmem sıradan izleyicilere hayli gülünç gözük-müş olmalıydı.

“Ne kadar kötüydü?” diye sordum.

“O kadar kötü değildi, sanırım. Panik atak falan geçirdi-ğini sandım. Ama sonra Cookie ile Swopes’un sana ağızla-rı açık baktıklarını fark ettim, böylece sana her ne oluyorsa onun hayati bir tehlikesi olamayacağını anladım.”

“Tabii, ne de olsa Swopes hemen üzerime atılır, bana suni teneffüs ya da ona benzer kahramanca bir şey yapardı.”

Bob Amca olanları düşünürken başını salladı. “Aslında Cookie’nin yüzündeki salt özleme benzeyen bir ifadeydi.”

Boğazımdan bir kahkaha baloncuğu yükseldi. Cookie’nin yüz ifadesindeki coşkuyu hayalimde çok iyi canlandırabiliyordum. Bob Amca sabırla oturmaya devam ederek açıklama beklerken kalın kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

Eh, açıklama duymayacaktı. “Biliyor musun, Bob Amca, o konuya fazla girmesek iyi olur. Ne de olsa amcamsın.”

Amcam aldırılmaz bir tavırla omuz silkerek “Tamam” dedi ve konuyu kapatmış gibi yaptı. Buzlu çayından bir yudum aldı, sonra “Ama Swopes bayağı üzgün görünüyordu. Sebebinin biliyorsundur diye düşündüm” diye ekledi.

“Biliyorum. O gıcığın teki.”

“Arada bir huysuzluk ediyor, o kadarını kabul ediyorum.”

“Josef Mengele de öyle yapıyordu.”

“Ama onu savunmak gerekirse” diyerek beni yatıştırmak için elinden geleni yaptı, “aranızın bozuk olması benim suçum. Çenemi tutsaydım, öyle bir şey olmayacaktı. O biralara lanet olsun.”

“Eh, Swopes’u gıcığın tekine dönüştüren biralar değil. Öyle doğduğundan kesinlikle eminim.”

Bob Amca derin, uzun bir nefes aldı, sonra da konuyu gerçekten kapattı. “Bu konuşmanın nereye gitmediğini görebiliyorum. Ama lanet olsun, Charley, yapmam gereken bir iş var.” Şaşırarak gözlerimi kırıştırdım, amcam da sırtıttı. “Gidip babanı taciz etmem gerek.”

Masadan kalkarken omzuma hafifçe vurdu; bu onun aramızın iyi olduğunu söyleme yoluydu.

Elimi parmaklarının arasına kaydırdım. “Onu benim için de taciz et, olur mu?”

Amcam elimi yumuşak bir hareketle sıktıktan sonra ba-

ra doğru gitti ve yüksek sesle CDC'den gelen bir müfettiş olduğunu iddia etti. Yerimde büzüldüm. Babamın Hastalık Kontrol ve Kontrol Merkezi'nin onu ziyaret etmesi fikrinden daha az komik bulduğu çok az şey vardı. Bu babam için vergi dairesi teftişi ile bir müvekkil grubu tarafından açılan dava arasında bir yerdeydi.

Tekrar avukatlara baktım. Masanın etrafında oturuyorlar –Bob Amca onlar için sandalye çekmişti– ve aralarında konuşuyorlardı.

Elizabeth, Sussman'a kederli bir sesle, "Cenaze töreninin ne zaman olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Adam başını eğdi. "Bu öğleden sonra levazımatçıyla görüşecekler."

Elizabeth elini onunkinin üzerine koydu. "Michelle nasıl?"

"Pek iyi değil. Ona geri dönmem gerek."

Eyvah. Adam ailesine göz kulak olmak için geride kalan ölülerden biri olacaktı. Barber'ın şoka girip betinin benzinin atması fikri gibi, bir hayaletin ailesine göz kulak olması fikri de fizyolojik bakımdan imkânsızdı. Her şey bittikten sonra onu bu fikirden vazgeçirmem gerekecekti.

"Ya sen?" diye sordu Barber, Elizabeth'e. "Cenaze töreninin ne zaman yapılacağını biliyor musun?"

"Ben de bir şey duymadım." Adama yaklaştı. "Sen kendi cenazene gidecek misin?"

Barber omuz silkti. "Bilmiyorum. Sen kendininkine gidecek misin?"

"Gidebilirim diye düşündüm."

"Öyle mi?"

Elizabeth gülümsedi ve adamın yanına kaydı. "Gel seninle bir anlaşma yapalım."

"Eyvah."

"Sen benimle cenazeme gelersen, ben de seninle seninkine gelirim."

Barber bunu birkaç saniye düşündükten sonra isteksizce omuz silkti. Gülmemeye çalıştım. Kendilerini gerçekten okul dansına gitmek istemediklerine inandırmaya çalışan lise öğrencileri gibilerdi.

"Herhalde öyle yapabiliriz" dedi Barber. "Var mısın, Patrick?"

"Ne?" Sussman binlerce ışık yılı uzaklarda gibiydi. Dikkatini zorla tekrar meslektaşlarına verdi. "Bilmiyorum. Kulağa iç karartıcı geliyor."

"Haydi ama" dedi Elizabeth. "Bizden en çok nefret eden akrabalarımızın hakkımızda yaptığı harikulade yorumları dinleyebiliriz."

Sussman içini çekti. "Belki de haklısınız."

"Tabii ki haklıyız." Elizabeth onun eline pat pat vurduktan sonra bana baktı. "Sen de onun kendi cenazesine gitmesinin iyi olacağını düşünmüyor musun, Charley?"

Gafil avlanarak "Cenazesine mi?" diye sordum. "Ah, evet, tabii. Kim kendi cenazesine gitmek istemez ki?"

Elizabeth, "Bak işte" diyerek adamın elini tekrar okşadı.

"Umarım hepimiz aynı mezarlığa gömülmeyiz" dedi Barber. "Siz ikiniz komşumken ebediyete kadar dayanabileceğimden emin değilim."

Sussman kıkırdadı, Elizabeth de adamın koluna vurdu.

Elizabeth ona şakayla karışık kötü kötü bakarken yüzüne geniş bir tebessüm yayılan Barber, "Haberiniz olsun diye söylüyorum" dedi. Sonra bana döndü. "Ee, Ölüm Meleği, şimdi ne yapacağız?"

Bunu düşünmem gerekti. "Öncelikle" dedim onu işaret-parmağımla dürterek, "sen bana Bayan Ölüm Meleği diyeceksin, dostum."

Adam kıkırdadı.

"İkincisi, muhtemelen sizin bu davayla ilgili dosyalarınıza bir göz atmalıyım."

“Tabii” dedi Elizabeth. “Ofisimizde gizli bir acil durum anahtarımız var.”

“Ah!” dedim, elimi kaldırdım ve sandalyemde idrar yolları enfeksiyonu olan bir üçüncü sınıf öğrencisi gibi kıvrandım. “Gerçek bir kaya gibi gözüken ama gerçek olmayan sahte kayalardan birinin altında mı?”

Hepsi aynı anda “Hayır” dedi.

“Ah, kusura bakmayın. Devam et” dedim Elizabeth’e; ne de olsa sözünü kesmiştim.

“Nora orada olmayabilir diye sana güvenlik kodunu da vermemiz gerekecek. Zaten oradaysa, elinde arama emri olmadan içeri girmekte zorlanabilirsin.”

“Doğru. Bunu hiç düşünmemiştim. Bob Amca’nın bana bir arama emri çıkarttırabileceğinden eminim.”

“Çıkarttıramazsa” dedi Sussman, “bu gece içeri zorla girip dosyaları almaya çalışsan iyi olur.”

Hepimiz ona döndük. Pek öyle bir yerlere zorla giren türden birine benzemiyordu.

“Ne? Biz ona izin verirse yaptığını yasadışı sayılmaz.”

Adam haklıydı. “Yetkililerin seninle hemfikir olacağından emin değilim, ama bu fikir hoşuma gitti.”

Sussman gözlerini dalga geçercesine kıstı. “Gideceğini tahmin etmiştim.”

“Size bu sabahla ilgili bir iki soru sorabilir miyim?” dedim; bunun Reyes konusunu açmak için uygun bir zaman olabileceğini fark etmiştim.

“Elbette” dedi Barber. Elizabeth yere baktı ve içine çekilir gibi oldu. Bunu açıkça yapmamıştı, ama ben insanların ruh hallerini atmosferin ne zaman değiştiğini anlayabilecek kadar iyi okurdum. Ne olduğunu, Elizabeth’in benimle konuşmak için neden birden isteksiz davrandığını merak ettim.

Utanç verici bölümü aradan çıkarmaya karar vererek tekrar Reyes konusuna döndüm. “Utanç verici bölümü aradan

çıkarmaya karar verdim” dedim. Böyle şeyleri ortaya dökmek en iyisiydi. “Sizler onu görebildiğiniz için size Cookie ile Swopes’a gördüğüm kadar gülünç görünmediğimi umuyorum. Yani, onu gördünüz, değil mi? Havayı okşuyormuşum gibi görünmedim, değil mi?”

Üçü kafaları karışmış gibi birbirlerine baktıklarında “Onu gördünüz mü?” diye sordum.

“Tabii gördük” dedi Elizabeth. “Ama senin hiçbir şeyi okşadığın yoktu. Eğer öyle düşünüyorsan söyleyeyim, kıpırdamıyordun. En azından çok kıpırdamıyordun.”

Öne eğildim. “Ne demek istiyorsun?”

Sussman “Orada dikilmekten başka bir şey yapmadın” dedi ve gözlüğünü işaretparmağıyla yukarı itti. “Sırtını duvara yaslamıştın, kolların iki yandaydı, avuçlarını da duvara dayamıştın. Başını arkaya atmıştın ve az önce maratona katılmış gibi nefes nefeseydin, ama kıpırdamıyordun.”

Tarifi bir an beni hayrete düşürdü. Kollarım yanlarımda mıydı? Başımı arkaya mı atmıştım? “Ama o, oradaydı. Onu gördünüz. Biz...”

“Birbirinizle resmen güreşiyor muydunuz?” diye sordu Barber.

“Eh, evet, sanırım öyle.”

“Şikâyetçi değilim” dedi Barber ellerini itiraz edercesine sallayarak. “Aksine. Bayağı seksiydi.”

Kızarmamaya çalışmak her nasılsa hep daha da kızarmama sebep olur. Isının yüzüme yükseldiğini hissettim ve bu rengin zaten orada olan mavi ve morla iğrenç bir tezat oluşturmamasını ummaktan başka bir şey yapamadım.

“Ama kıpırdamıyordun” dedi Elizabeth. “En azından fiziksel olarak.”

“Özür dilerim, hâlâ anlamıyorum.”

“Ruhun, özün, artık ona ne diyorsan... Hareket eden oydu. Bize benziyordun, ama rengin daha iyiydi.”

“Evet” dedi Barber, “onunla birlikte olmak için vücudundan ayrıldın. İnanılmaz bir şeydi.”

İyice sersemlemiştim. Olanların bana bir rüya gibi gelmesine şaşırmamalıydım. Bir tür astral seyahat mi yapmıştım? Öyle olmadığını umuyordum. Astral seyahate inanmazdım. Astral seyahati seçenekler arasından eledim, tamam, ama bu şu anki sorunumu çözmiyordu.

“Tanrı aşkına, vücudumu terk etmeyi nasıl başardım?” diye sordum; sersemlemiştim ve kafam karışmıştı, ama bunun sebebi yasadışı bir şey değildi.

“Ölüm meleği sensin” dedi Barber omuz silkerek. “Sen söyle.”

“Bilmiyorum.” Avuçlarıma, cevap onlardaymış gibi baktım. “Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.”

“Kendini kötü hissetme. Benim bunların herhangi birinin mümkün olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Afalladım” dedim. Bilgili kişi ben olmalıydım. Asıl gerekli şeyleri bilemezken ölüm meleği olmanın ne yararı vardı? Lanet olsun, ben bir kapıydım. Bilmem şarttı.

“Ama adam acayip seksiydi.”

Bu, hızla kendime gelmeme sebep oldu. Elizabeth’e baktım. “Gerçekten mi? Ona iyice bakabildiniz mi? Yani, tamamen dü-rüst olmam gerekirse, onun ne olduğundan emin değilim.”

“Yani acayip seksi olmasının dışında mı?” diye sordu Elizabeth.

“Aslında o bölümü biliyorum.”

Kadın kıkırdadı. Babam, sandviçimi getirip Bob Amca’yı öldürmem için bana on bin dolar teklif ederken ve onu kendisi bıçaklamaya karar vermiş gibi benim yemek bıçağımı cebine sokup giderken konuşmayı kestik. Bob Amca’yı uyarmayı düşündüm, ama o zaman işin ne eğlencesi kalırdı?

“Elizabeth, sana bir şey sormam gerek” dedim ve sandviçimi bir anlığına kenara ittim.

“Tabii, ne soracaksın?”

“Ben... bu sabahtan beri, biraz uzak göründüğünü hissediyorum.”

Elizabeth “Özür dilerim” diyerek durumu kabul etti, ama açıklama yapmadı. Diğer bir deyişle, açıklama yapmaktan kaçmaya çalıştı.

“Ah, özür dilemene gerek yok” dedim çabucak. “Endişelendim, o kadar. Bir şey mi oldu?”

Elizabeth derin bir nefes aldı –bu da bir fizyolojik gereksizlikti– ve “Şey, senin şu adam. O kadar... yakışıklıydı ki” dedi.

“Bir de bana sor” dedim ve başımı sallayarak onunla hemfikir olduğumu gösterdim.

“İnanılmazdı.”

“Hâlâ aynı fikirdeyim.”

“Çok da seksiydi.”

Ona doğru eğildim. “Bu konuşmanın gidişatından hoşlandım.”

“Ama...”

“Eyvah.”

“Garip olduğunu düşündüm.”

“Garip mi?”

“Evet.” O da bana doğru eğildi. “Charley, adamın üzerinde... hapishane kıyafeti vardı.”

Yedinci bölüm

Dehânın sınırları vardır. Deliliğınse pek yoktur.

– Tampon çıkartması

Hapishane kıyafeti mi? Bu da ne demekti? O, hapse mi girmişti? Sonra da orada mı ölmüştü?

Bunu düşününce kalbimin etrafındaki kaslar gerilip sıkıştı. Onu ilk gördüğüm anda bile ne kadar zor bir hayatı olduğunu acı verici bir biçimde anlamıştım. Sonra bir de hapse girmişti demek. Katlanmak zorunda kaldığı sıkıntıları hayal bile edemiyordum.

Koşa koşa hapishaneye gitmekten daha çok istediğim bir şey olmamasına rağmen, onun hangi hapishanede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kim bilir, belki Sing Sing’de bile olabilirdi. Kafamı toplamam ve vakaya odaklanmam gerekiyordu. Bob Amca arama iznini ve mahkeme kayıtlarını almak için işe koyulmuş, avukatlar da ailelerine bakmaya gitmişlerdi. Bense Carlos Rivera’nın masum olduğunu iddia ettiği adamlarla, Mark Weir’le konuşmak üzere arabayla Metropolitan Cezaevi’ne gittim.

Kayıt masasındaki kadın gardiyan APD belgemi inceledi. “Charley Davidson mı?” diyerek dudaklarını şüpheyle büzdü.

“Evet” dedim aptalca bir kıkırdamayla, “zamane ebeveynleri işte.”

Kadın gülümsemedi. Azıcık bile. İnsanlarla arkadaş olma ve onları etkileme konusunda kitap okumam şarttı. Ama bu doğuştan gelen bir arkadaş edinme, insanları etkileme arzu-

su gerektirirdi. Benim arzularımsa şu anda biraz daha müstehcendi.

Memur beni bekleme salonuna yönlendirdi ve bu arada Bay Weir'ı çağırdı. Orada oturmuş, özellikle de Reyes'e yönelik müstehcen arzularımı düşünürken birisinin yanıma oturduğunu hissettim.

"Hey, Ölüm Meleği, benim cezaevinde ne işin var?"

Başımı kaldırdım ve gülümsedim, sonra da kısmen şarj olan cep telefonumu aldım. Telefonu açtım ve konuşmadan önce sessiz modda olup olmadığına baktım. "Kahretsin, Billy" dedim telefona, "iyi görünüyorsun. Kilo mu verdin?"

Billy yedi yıl önce cezaevinde intihar eden Kızılderili bir tutukluydu. Onu diğer tarafa geçmeye ikna etmeye çalışmıştım, ama o geride kalıp diğerlerini onun gibi gerzeklik etmekten vazgeçirmekte ısrar etmişti. Bunlar kendi sözleriydi. Böyle bir şeyi nasıl başarabileceğini çok merak ediyordum.

İltifatım üzerine yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi. Ölüler normalde kilo veremez, ama adam gerçekten de daha zayıf görünüyordu. Belki de bilmediğim bir şey vardı. Her halükârda, yakışıklı bir adamdı.

Bana şakayla karışık dirsek attı. "Sen ve telefonların."

"Bunu yapmam gerek, yoksa kendi kendime konuştuğum için beni tımarhaneye atarlar, Bay Görünmez."

Göğsünden tok bir kahkaha yükseldi. "Buraya beni baştan çıkarmaya mı geldin?"

"O kadar belli mi?"

"Hiç şaşmadım" dedi düş kırıklığıyla. "Beni hep deliler çekici bulur."

Derin bir nefes aldım; tam Oscar Ödülü'ne layık bir performansın ortasındaydım, gücenmiş rolünü öyle bir duyguyla oynuyordum ki adım söylendi.

"Ah, beni çağırıyorlar, koca adam. Beni görmeye ne zaman geleceksin?"

O “Seni görmeye mi?” derken yerimden sıçrayıp memurun peşi sıra ziyaretçi odasına gitmeye yeltendim. “Seni zaten görüyorum. Dışarıdaki kahrolası arama ışıkları kadar parlaksın.”

Kıkırdayarak döndüğümde gitmişti. O adamı gerçekten seviyordum.

Ben yedinci bölmeye geçtim ve kırk yaşlarında sırık gibi bir adam gelip karşıma oturdu. Kum sarısı saçları ve müşfik mavi gözleri vardı; bir plaj serserisi ile üniversite hocasının karışımı gibiydi. Bizi, oradan kaçma fikrini imkânsız kılan tamamı tellerle kaplı cam bir levha ayırıyordu. O teli oraya nasıl getirdiklerini, sıraları nasıl böyle eşit yerleştirdiklerini merak ettim, ama şimdi böyle şeyleri düşünmenin sırası değildi. Lanet olsun, yapmam gereken bir iş vardı. Kafes yapım sanatının dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim.

Bay Weir yüzünde meraklı bir ifadeyle beni diğer taraftan inceledi –o diğer taraf değil, camın diğer tarafından. Telefonu aldım ve bu telefonu kaç kişinin kullandığını, o insanların hijyene ne kadar önem verdiğini merak ettim.

“Merhaba, Bay Weir. Benim adım Charley Davidson.” Adımı söyleyince adam kaşlarını kaldırdı. “Suç annem ve babamın.”

“Tamam.” Yandaki bölmeye geçmek üzere yavaş yavaş yürüyen, diğerlerine şimdiden düşmanmış gibi bakan, sürekli tetikte ve kendisini hemen korumaya hazır olan bir başka tutukluya baktı. Bu adam hapiste olmayı hak etmiyordu. Kimseyi öldürmemiştii. Yanındaki adamın suçlu vicdanını nasıl sezebiliyorsa, onun temiz vicdanını da öyle sezebiliyordum.

“Buraya hayli kötü haberlerle geldim.” Adamın dikkatini tekrar bana vermesini bekledim. “Avukatlarınız dün gece öldürüldü.”

“Avukatlarım mı?” diye sordu. Sonra ne söylediğimi kavradı ve gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. “Nasıl yani, üçü birden mi?”

“Evet, efendim. Çok üzgünüm.”

Bana camın içinden geçip onu tokatlamışım gibi baktı. Belli ki, tel kafes, cam falan düşünülüşünde böyle bir marifetin ne denli imkânsız olduğunu fark edememişti. Uzun bir suskunluktan sonra “Ne oldu?” diye sordu.

“Vurularak öldürüldüler. Ölümlerinin bir şekilde davanızla bağlantılı olduğuna inanıyoruz.”

Bu onu bir an için sersemletti. “Benim yüzümden mi öldürüldüler?”

Başımı salladım. “Bu sizin suçunuz değil, Bay Weir. Bunu biliyorsunuz, değil mi?” Adam cevap vermeyince konuşmaya devam ettim: “Hiç tehdit aldınız mı?”

“Yani, her gün aldıklarım dışında mı?” Etrafını işaret ederek o anda içinde bulunduğu ortamı ima etti.

Adam doğru noktaya parmak basmıştı. Hapishane son derece stresli bir yerdi. “Dürüst olmak gerekirse” dedim, “bu insanların tehdit savurmakla vakit kaybedeceğini sanmıyorum. Son yirmi dört saate bakıldığında, bundan daha girişimci görünüyorlar.”

“Hem de nasıl. Kim üç avukatı öldürür ki?”

“Gözünüzü açık tutun, Bay Weir. Düğümü bu uçtan çözmeye çalışıyoruz.”

“Tutmaya çalışırım. Avukatların öldürülmelerine gerçekten çok üzuldüm” dedi. “Onları sevmiştim. Özellikle de Ellery denen o kızı. Çekiciydi, orası kesin.”

“Evet, çok güzel bir kadındı.”

“Arkadaşınız mıydı?”

“Hayır, hayır, ama fotoğraflarını gördüm.” Ölülerle aramdaki bağı nasıl açıklayacağımı hiç bilemiyordum. Ağzımdan bir şey kaçırırsam, yıllarca başıma musallat olabilirdi. Gerçek anlamda.

“Yani buraya kendimi kollamamı söylemek için mi geldiniz?”

“Ben APD’yle birlikte bu vaka üzerinde çalışan bir özel dedektifim.” Adam APD’den bahsedilince huzursuzlanır gibi oldu. Onu suçlayamazdım. “Muhbirle ilgili bir şey biliyor muydunuz? Hepsinin öldürüldüğü gün Barber’la konuşmak isteyen kişiyle?”

“Muhbir mi?” diye sordu ve başını salladı. “Ne istiyormuş?”

Derin bir nefes aldım ve cevap vermeden önce Bay Weir’a dikkatle baktım, ona olayın ne kadarını anlatmam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Bu onun davasıydı. Gerçeği bilmeyi hak eden biri varsa, o bu adamdı. Ama kafamın içinde, “Dikkatli hareket et” diyen bir ışık yanıp sönüyordu. Ya dikkatli hareket etmem gerekiyordu ya da içtiğim beşinci kahve etkisini göstermeye başlıyordu.

“Bay Weir, yapmak istediğim son şey size boş umutlar vermek. Büyük ihtimalle bunun altından hiçbir şey çıkmayacak. Çıksa bile büyük ihtimalle bir şey kanıtlayamayacağız. Anlıyor musunuz?”

Adam başını belli belirsiz salladı.

“Kısacası, bu adam Barber’a sizin masum olduğunuzu söylemiş.”

Adam kendisine hâkim olmadan önce gözkapakları birkaç milim daha açıldı.

“Adam mahkemenin yanlış kişiyi hapse tıktığını, bunu da kanıtlayabileceğini söylemiş.”

Uyarıma rağmen Bay Weir’ın gözlerinde bir umut kıvılcımı belirmişti. Bunu görebiliyordum. Ayrıca benim kadar o da o kıvılcımın orada olmasını istemiyordu. Muhtemelen sayısız kez hayal kırıklığına uğramıştı. Yapmadığım bir şey için hapse atılsam kalbimin ne kadar kırılacağını hayal bile edemiyordum. Sisteme kırgın olmak için her türlü sebebi vardı.

“O halde ne bekliyorsunuz? Adamı getirin.”

Alnımı ovuşturdum. “O da öldü. Onu da dün öldürdüler.”

Bir an gergin bir sessizlik oldu, sonra adamın omuzları

çöktü, sandalyesinde geriye yaslanarak telefonun kablosunu iyice gelecek kadar çekti. Yaşadığı hayal kırıklığını görebiliyordum. Acı bir sesle “Ee, bunun anlamı ne?” diye sordu.

“Tam olarak bilmiyorum. Bütün bunları biz de yeni yeni öğreniyoruz. Ama gerçeği öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Asıl soru, çabalarımın ne kadar yararlı olacağı. Kanıtlar ne olursa olsun, bir hükmü tersine çevirmek son derece zor.”

Adam düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi.

“Bay Weir? Bana davadan bahsedebilir misiniz?”

Uzun bir aradan sonra şimdiki zamana dönebildi. “Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Eh, mahkeme kayıtları gelmek üzere, ama size çocuğun cesedini sakladığınızı gördüğünü söyleyen o kadını, komşunuzu sormak istiyordum.”

“O çocuğu hayatımda hiç görmedim. O kadını ise bir keresinde arka bahçesinde ayçiçeklerine bağırırken gördüm. Kadın tam anlamıyla çatlak. Ama onu dinlediler. Jüri onu dinledi. Kadının söylediği her şeyi gümüş bir tabakla sunuluyormuşçasına yalayıp yuttular.”

“Bazen insanlar duymak istediklerini duyarlar.”

Gerçeği iğrenç bir biçimde hafifletmişim gibi “Bazen mi?” diye sordu. Öyle yapmıştım, ama olumlu yaklaşımımı bozmaya çabalıyordum.

“Bana olanları kısaca anlatabilir misiniz?”

Neyse ki buraya gelirken kırtasiyeciyeye uğramıştım. Garrett ile Bob Amca’nın kullandığının aynısı olan yeni not defterimi çıkardım. Sade. Özelliksiz. İddiasız. Olayla ilgisi olabileceğini düşündüğüm her şeyi yazmaya başladım.

Bir noktada, “Bir dakika” diyerek adamı durdurdum. “Kadın, çocuğun sizinle kaldığına dair tanıklık mı etti?”

“Evet, ama yeğenimi görmüştü. Çocuk bütün bunlar olmandan bir ay kadar önce benimle kalmıştı. Polisler şimdi onu da öldürdüğümü düşünüyor.”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım. “Öldü mü?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. Ama kayıp. Polisler kardeşimi, oğlunun kayboluşuyla ilgim olduğuna inandırdı.”

Bu, aradığım bağlantı olabilirdi. O bağlantının ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama daha önce daha azıyla da çalıştığım olmuştu.

“Ne zaman kayboldu?”

Adam sağa bakarak geçmişini düşündü; bu da yalan söylemediğini, hatırlamaya çalıştığını gösteriyordu. Masumiyetine işaret eden bir şey daha. “Teddy bir ay yanımda kaldı. Annesi onu evden kovmuştu. Anlaşamıyorlardı.”

“Kız kardeşiniz mi?”

“Evet. Sonra sürekli tartışmalarına rağmen onu tekrar yanına taşınmaya ikna etti. Bu da yeğenimi son görüşümdü. Ondan yaklaşık iki hafta sonra da tutuklandım. Tutuklanana kadar kimse bana onun kaybolduğunu söylemedi.”

“Ona kız kardeşiyle ilgili başka şeyler sor.”

Döndüğümde Barber’ın kollarını kavuşturmuş, başını eğmiş, düşünceli bir halde arkamda durduğunu gördüm.

“Bir şeyleri kaçırmış olmalıyım.”

“Bana kız kardeşinizle ilgili daha fazla şey anlatabilir misiniz?” diye sordum. Adam neye baktığımı görmek için arkama bakmakla meşguldü.

Bir an sonra cevap verdi: “O dünyanın en iyi annesi değil, ama en kötüsü de değil. Başını birkaç kez belaya girdi. Uyuturucu. Hırsızlık. Her zamanki şeyler.”

Her zamanki şeyler. İlginç bir savunma.

“Ya son zamanlarda?” diye sordu Barber. Soruyu adama ilettim.

“Onu bir yıldır görmüyorum. Nasıl olduğunu hiç bilmiyorum.”

Kadının ölen çocukla ilgili sorgulanıp sorgulanmadığını merak ettim. “Ya...”

“Daha ciddi bir suça karışmış olabilir mi?”

Sözümü kestiği için Barber’a öfkeyle baktım –avukatlar işte– ama sonra sorusunu Bay Weir’a ilettim. Barber, sert bakışlarımı fark etmedi. Ama Bay Weir fark etti.

“Konu Janie olduğunda” dedi benden iyice şüphelenerek, “her şey mümkündür.”

“Sizce...”

“Yani, birisine borçlanmış olabilir mi? Çocuğunu kaçırarak kadar kötü niyetli...”

Dişlerimin arasından “Yeter! Burada soruları ben sorarım” derken, Bay Weir sırf dudaklarımı hareket ettirmiyorum diye beni duyamayacakmış ya da kendi kendime konuştuğumu sanmayacakmış gibi, karnımdan konuşmaya çalıştım.

Barber bana hayretle baktı. Kendine gelerek, “Özür dilerim” dedi. “Bir şey kaçırdığımı düşünüp duruyorum. Bu kadar zaman burnumun dibinde olan bir şeyi.”

Harika, şimdi de kendimi suçlu hissediyordum. “Hayır, ben özür dilerim” dedim; kendimi kötü hissediyordum, ama dudaklarımı kıpırdatmamak için yüzümdeki o aptalca gülümsemeyi muhafaza etmem gerekiyordu. “Sana çıkışmamalıydım.”

“Hayır, hayır, sen haklısın. Tamamen benim suçum.”

Tekrar Bay Weir’a döndüm. “Kusura bakmayın. Kafamın içinde sesler duyuyorum da.”

Adamın yüz ifadesi değişti, ama beklediğim şekilde değil. Birden tekrar... umutlu görünmeye başlamıştı. “Yapabildiğinizi söyledikleri şeyi gerçekten yapabiliyor musunuz?”

Adamın neden bahsettiğinden emin olmadığımndan –bunu söyleyen kimdi ve ne yapabileceğimi söylemişlerdi?– kaşlarımı sorarcasına kaldırdım. “Onlar dediğiniz...”

Adam, onu camın ardından duymamı kolaylaştıracakmış gibi öne eğildi. “Gardiyanların konuştuğunu duydum. Beni görmeye geldiğinize şaşırmışlardı.”

“Neden?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Başka kimsenin çözemediği suçları çözdüğünüzü söylediler. Yıllar öncesinde kalmış, faili meçhul davaları bile çözdüğünüzü.”

Gözlerimi devirdim. “O bir kerecik oldu, Tanrı aşkına. Şansım yaver gitti.”

Bana ellilerde öldürülen bir kadın gelmişti. Bob Amca’yı bana yardım etmeye ikna etmiştim ve davayı birlikte çözmüştük. O olmasa başaramazdım. Ya da polisin kullandığı o yeni teknoloji olmasa. Tabii kadının onu kimin öldürdüğünü ve cinayet silahını nerede bulacağımızı gayet iyi bilmesi de işi kolaylaştırmıştı. O zavallı kadının hain bir üvey oğlu vardı.

“Onlar öyle demiyor ama” diye devam etti Bay Weir. “Sizin başka kimsenin bilemeyeceği şeyleri bildiğinizi söylüyorlar.”

Ah. “Şey... bunu kim söyledi?”

“Gardiyanlardan biri bir polisle evli.”

“Tamam işte, demek o yüzden. Polisler gerçekten...”

“Polislerin ne düşündüğü umurumda değil, Bayan Davidson. Ben sadece, söyledikleri şeyi yapıp yapamadığınızı bilmek istiyorum.”

Dudaklarımın arasından nefes vererek üzüntüyle iç çektim. “Size boş umutlar vermek istemiyorum.”

“Bayan Davidson, varlığınız bile bana umut veriyor. Üzgünüm, ama durum böyle.”

“Ben de üzgünüm, Bay Weir. Bunun altından bir şey çıkması ihtimali...”

“Bu sabahki ihtimallerden daha güçlü.”

“Duruma böyle bakmak istiyorsanız” dedim pes ederek, “size engel olamam.”

“Ama gerçekten söyledikleri şeyi yapabiliyorsunuz.”

Adama daha fazla umut vermek istemiyordum, üstelik belkemiğimin gerildiğini, omuzlarımın kamburlaştığını hissediyordum. Yeteneklerimin işe yarayacağına inanmak kolaydı. Ama ben bu davada yeteneklerimin ne kadar işe ya-

rayacağımı bilmiyordum. Belki de Bay Weir'a umudun yararı olurdu. Ona en azından bunu verebilirdim.

"Evet, Bay Weir. Söyledikleri şeyi yapabiliyorum." Adamın bu küçük bilgi parçasını sindirmesini, hafif bir şoka uğradığını belli eden ifadesinin normale dönmesini bekledim, sonra da "Sizi hapse göndermeden önce Los Lunas'taki Tanı Merkezi'ne götürecekler. İsterseniz Los Lunas'taki manyaklara karşı gardımı alıp sizi ziyarete gelebilirim. Sizi son gelişmelerden haberdar etmek için."

Adamın yüzünde nihayet isteksiz bir tebessüm belirdi. "Bu hoşuma giderdi."

Barber'la belli etmeden konuştum. "Başka sorun var mı?"

Adam hâlâ düşünceliydi; başını sallamakla yetindi.

"Tamam" dedim Weir'a, "yakında görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra not defterim ile kalemimi kaldırıyordum ki, birden aydınlandım. En azından aydınlanır gibi oldum. Döndüm ve Bay Weir'ın dikkatini çekmek için cama vurdum.

Gardiyan onun geri dönüp telefonu tekrar almasına izin verdi.

Ahizeyi boynuma sıkıştırdım, not defterimi açtım ve kalemimi hazırda tutarak "Kaç yaşında?" diye sordum.

"Efendim?"

"Yeğeniniz. Yeğeniniz kaç yaşında?"

"Ah, on beş. Daha doğrusu öyleydi. Sanırım şimdi on altıdır."

"Onu hâlâ bulamadılar, öyle mi?"

"Bildğim kadarıyla öyle. Neden?.."

"Ya çocuk, o kaç yaşındaydı? Arka bahçenizdeki?"

"Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum" dedi Barber.

"On beş yaşındaydı. Arada bir bağ olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Barber'a göz kırptım, sonra gözlerimde biraz daha güçlü bir

umut vaadiyle Bay Weir’a doğru eğildim. “Olması gerek ve o bağın ne olduğunu öğrenmek için elimden geleni yapacağım.”

Yapmak istediğim son şey ani sonuçlara varmaktı, ama o iki çocuğun aynı ortamda takıldığı hissini üzerimden atamıyordum. Geçmişleri benzeyen, biri kayıp diğeri ölmüş olan iki çocuk? Zihnim “Bu bir çetenin işi” diye haykırıyordu.

Barber’ın dosyalarına ihtiyacım vardı, ama avukatların yönetici asistanı Nora’yla uğraşmak istemiyordum. O da tanıdığım diğer yönetici asistanlarına benziyorsa, parmak uçlarında neredeyse Tanrı’nınki kadar güç var demekti ve ofise girmemi hoş karşılamayacaktı. Sonra da beni tutuklatacaktı. İçeri zorla girmek çok daha güvenliydi. Ama içeri zorla giriş seçeneğinin akşamı beklemesi gerekecekti.

Bu arada, Bob Amca APD’nin davayla ilgili bütün dosyalarını topluyordu, Barber da kayıp yeğen Teddy’yle bağlantı kurulup kurulmadığına bakmak için Bay Weir’ın kız kardeşinin evine gitmişti. Durumu yoklamak için önce Barber’ı göndermeye, sonra kendim gidip kadınla konuşmaya karar vermiştim; bu arada ben de ofise dönüp internetten bilgi toplayabilirim diye düşünmüştüm. Cezaevinden çıkarken cep telefonumu açıp Cookie’yi aradım.

“Hey, patron” diyerek selam verdi. “Fırar planları yapmaya başladın mı?”

“Hayır. İster inan ister inanma, çıkıp gitmeme izin verdiler.”

“Delirmiş bunlar. Akıllarından neler geçiyor?”

“Muhtemelen başlarına bela açacağımı, benimle uğraşmaya değmeyeceğini.”

Cookie kıkırdadı. “Üç mesajın var, hiçbirisi de acil değil. Bayan George hâlâ kocasının onu aldattığına yemin ediyor ve bu öğleden sonra seninle görüşmek istiyor.”

“Hayır.”

“Ben de öyle söyledim, ama lafı o kadar uzatmadım” diye dalga geçti. “Diğerleri bekleyebilir. Ee, ne haber?”

“Sorduğuna sevindim” dedim ve cam kapılardan çıktım. Billy’yi görmek için etrafıma çabucak bakındım, ama herhalde yapacak daha iyi şeyleri vardı. “Avukatlar bana öğle yemeğinde ilginç bir haber verdiler.”

“Öyle mi? Ne kadar ilginç.”

“Epeyce.”

“Umut vaat ediyor gibi.”

“Hapishane kayıtlarına girip Reyes adını arayabilir misin?”

“Hapishane kayıtları mı?”

Yerimde büzüldüm. Cookie söyleyince bu kulağa çok... yasadışı geliyordu. “Evet, uzun hikâye.”

“Eh, soyadı Reyes olan iki yüz kadar tutuklu ve/veya şartlı tahliye olmuş insan var.”

“Çok hızlısın. Önad olarak denesene.”

Tıkırtılar duydum, sonra Cookie, “Böyle daha iyi. Yalnızca dört isim” dedi.

“Tamam, şu anda otuz yaşlarında olmalı.”

“Tek bir kişi kaldı.”

Anahtarı arabanın kapısına sokmak üzereydim ki donakaldım. “Bir mi? Gerçekten mi?”

“Reyes Farrow.”

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bu, olabilir miydi? Bu kadar yıl sonra onu nihayet bulmuş olabilir miydim?

“Vesikalık fotoğrafını da koymuşlar mı?” diye sordum. Cookie cevap vermeyince tekrar denedim. “Cookie? Orada mısın?”

“Tanrım, Charley. Bu... bu, o.”

Anahtarlarım yere düştü, boştaki elimi Misery’ye dayadım. “Nereden biliyorsun? Onu hiç görmedin ki.”

“Çok yakışıklı. Tıpkı tarif ettiğin gibi.”

Nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalıştım. İş oraya varırsa, yanımda doğru düzgün bir kesekâğıdı bile yoktu.

“Hiç bu kadar... ne bileyim, sert ve böyle baş döndürücü derecede yakışıklı birini görmemiştim.”

“O zaman kesin odur” dedim; Cookie’nin doğru adamı bulduğuna hiç şüphem yoktu.

“Vesikalık resmini gönderiyorum.”

Telefonumu önümde tuttum ve mesajı bekledim. Uzun saniyelerin ardından ekranda bir fotoğraf belirdi ve ayakta durabilmek için yoğunlaşmam gerekti. Ama yine de dizlerimin bağı çözüldü, aşağı kayıp arabanın yan tarafına yaslanarak oturdum; gözlerimi telefonun ekranından ayıramıyordum.

Cookie onu çok iyi tarif etmişti. Adam sertti, yüzündeki ifade memurları ondan uzak durmaları için uyarırmış gibi, hem temkinli hem öfkeliydi. Kendi iyilikleri için. Işık iyi olmasa da gözleri zorlukla kontrol ettiği hiddete benzer bir şeyle parıldıyordu. Bu fotoğraf çekilirken pek mutlu olmadığı belliydi.

“Hâlâ tutuklu listesinde. Bu listeleri ne sıklıkta güncelliyorlar acaba? Charley?” Cookie hâlâ hattaydı, ama ben gözlerimi Reyes’in fotoğrafından ayıramıyordum. Cookie bir an toparlanmaya ihtiyacım olduğunu fark etti ve kendime gelmem için sessizce bekledi.

Nihayet kendime geldim. Yeni bir amaç duygusuyla telefonu kulağıma dayadım ve eğilip anahtarlarımı aldım. “Roketi göreceğim.”

Yan sokağa girdim ve komşuların terk edilmiş tımarhanelerine girmeyi planladığımı fark etmeyeceklerini umarak arabamı bir çöp konteynerinin yanına park ettim. Ellili yıllarda devletin kapattığı hastane her nasılsa yerel bir motosiklet çetesinin eline geçmişti. Kendilerine “Haydutlar” diyorlardı ve mülklerine izinsiz girenlerden pek hoşlanmıyorlardı. Bunu kanıtlamak için Rottweiler cinsi köpekleri vardı.

Tımarhaneye çıkmak bile midemin düğüm düğüm olmasına yetti, ama bu kötü bir his değildi ve buna Rottweiler’lar

sebeup olmamıştı. Tımarhaneler beni büyülerdi. Üniversite-deyken hafta sonları en çok terk edilmiş akıl hastanelerini gezmeyi severdim. Orada rastladığım ölümler enerjik, tutkulu ve hayat dolu olurlardı. Ölü oldukları için bu özellikleri bana hayli ironik gelirdi.

Bu akıl hastanesiyse en sevdiğim delillerden birine ev sahipliği yapıyordu. Rokat'in hayatı Bermuda Şeytan Üçgeni'nden bile daha gizemliydi, ama onun büyük buhran sırasında çocuk olduğunu öğrenmiştim. Küçük kız kardeşi zatürreeden ölmüştü ve onunla hiç tanışmamama rağmen Rokat bana kızın hâlâ buralarda olduğunu, kendisine eşlik ettiğini söylemişti.

Rokat bana çok benzerdi. O da bir amaç için doğmuştu. Ama kimse yeteneğini anlamamıştı. Kardeşinin ölümünden sonra annesi ve babası onu New Mexico Akıl Hastanesi'ne yatırmıştı. Yanlış anlaşılmalara, yanlış tedavilere ve aynı zamanda periyodik elektroşok terapisiyle geçen yıllar Rokat'i muhtemelen olduğu insanın küçücük bir parçasına indirgemişti.

Çoğu bakımdan kurabiye kavanozunda kırk yaşındaki bir çocuk gibiydi, ama onun kavanozu terk edilmiş bir akıl hastanesiydi ve kurabiyeleri her gün akıl hastanesinin duvarına yazdığı ölü isimleriydi. O nihai kayıt tutucuydu. Aziz Petrus'un Rokat'ten üstün bir yanı olduğunu sanmıyordum.

Tabii onun kâğıdı vardı.

Akıl hastanesinin kapıları ve pencerelerine tahtalar çakılmıştı. Çaktırmadan arkaya geçtim, Rottweiler patilerinin pıtır pıtır seslerine kulak kabarttım ve her gelişimde kurcalayıp açtığım bodrum penceresinden baş aşağı içeri girdim. Henüz bu akıl hastanesinde hiç yakalanmamıştım –bu da iyi bir şeydi, çünkü yakalansam muhtemelen bir uzvumu kaybederdim– ama Las Vegas'ın dışındaki bir hastaneyi ziyarete gittiğimde yakalanmıştım. Bir şerif beni tutuklanmıştı. Yanılıyor olabilirim, ama üniformalı erkek fetişimin o gün başladığın-

dan eminim. Adam çok seksiydi. Üstelik beni kelepçelemiştı. Ondan sonra bir daha eskisi gibi olamadım.

Bir masanın üzerine kafa üstü düştükten ve hayli etki leyici bir biçimde tökezleyerek ayağa kalktıktan sonra “Roket?” diye seslendim. Üzerimdeki tozu silkeledim, el fenerimi yaktım ve merdivenlerden aşağı inmeye koyuldum. “Roket, burada mısın?”

Birinci kat boştu. Koridorlarda yürüdüm, alçı duvarlara kazınmış binlerce isme hayretle baktım, sonra servis merdivenlerinden ikinci kata çıktım. Kırık dökük, terk edilmiş kitaplar ve eşyalar oraya buraya saçılmıştı. Etraf, muhtemelen motosiklet çetesinin mülkü ele geçirmesinden önce yıllar boyu verilen sayısız partiye atıfta bulunan grafitilerle kaplıydı. Belli ki 83’te mezun olan öğrenciler özgür yaşamıştı ve Patty Jenkins isteyenle yatıyordu.

Roketin duvarlara kazıdığı sayısız milletten isim huşuya kapılmama sebep oluyordu. Hint, Mandarin, Arapaho ve Fars dillerinde isimler vardı.

Roket arkamdan heyecanlı bir sesle, muzırca kıkırdayarak “Bayan Charley” dedi.

Yerimden sıçrayıp hızla döndüm. “Roket, seni küçük şeytan!” Beni korkutmak hoşuna gidiyordu, ben de her ziyaretimde korkudan ödüm patlamış gibi yapmak zorunda kalıyordum.

Roket yüksek sesle güldü ve beni kollarıyla boğarcasına sarıp kucakladı. Roket bol tüylü bir boz ayı ile Pillsbury’nin hamur adamının karışımı gibiydi. Bebek yüzlüydü ve yüreği neşeliydi, insanların yalnızca iyi yanını görürdü. Hırlamayı da severdi. Hep onu hayattayken, devlet beynini resmen kıztartmadan önce tanımış olmayı isterdim. O da benim gibi bir ölüm meleği miydi? İnsanları ölmeden önce de görebildiğini biliyordum.

Beni yere koydu, sonra kaşlarını gülünç bir şekilde çattı. “Beni görmeye hiç gelmiyorsunuz. Hiç.”

“Hiç mi?” diye sorarak ona takıldım.

“Hiç?”

“Şimdi buradayım ama değil mi?”

Roket istemeye istemeye omuz silkti.

“Her ziyaretimde cebelleşmem gereken bir Rottweiler sorununu var.”

“Herhalde öyledir. Size verecek çok ismim var. Bir sürü.”

“Bunun için pek zamanım...”

“Burada olmamaları gerek. Hayır, hayır, hayır. Gitmeleri gerek.”

“Haklısın, Roket, ama bu kez ben sana bir isim vereceğim.”

Roket duraksadı ve bana kafası karışmış halde baktı. “Bir isim mi?”

“James Enrique Barilla.”

“Ah” dedi hazır ola geçerek.

Öylesine bir isim söylemek ucuz bir numaraydı, ama Roket’in dikkatini toplamasını sağlamalıydım. Fazla zamanım yoktu. Bay Yasadışı Eylem’le randevum vardı. Binaya zorla girme işi kendi kendine halledilecek değildi.

Roket ismi hemen tanıdı ve düşünceli düşünceli yürümeye başladı, bu da maalesef kestirme yollardan, yani duvarların içinden geçmesi anlamına geliyordu. Ona yetişmeye çabalarak aceleyle köşeleri döndüm, kapılardan koşa koşa geçtim, ağırlığım altında eğilen harap zeminde sektim.

“Roket, dur. Ortalıktan kaybolma.”

Sonra onun ismi kendi kendine tekrarlayıp durarak merdivenden indiğini, mutfaktan geçtiğini duydum. Kırık bir sandalyeye takılarak fenerimi yere düşürdüm, fener de basamaklardan yuvarlandı. Sonra Roket birden önümde belirdi.

“Bayan Charley, bana hiçbir zaman yetişemiyorsunuz.”

“Hiç mi?” diye sorarak zorla ayağa kalktım.

“Hiç.” Kolumu tuttu ve beni basamaklardan aşağı çekti. Koşarak ilerlerken eğilip feneri yerden almayı başardım.

Roket iyi niyetliydi.

Sonra beklemediğim, ani bir hareketle, kayarak durdu. Arkasına çarptım ve tombulluğuna şükrederek sırtından sektim, bir kez daha kıcımın üzerine düştüm. Roket normalde ayağa kalkıp üstümü başımı silktiğinde gülerdi, ama şimdi bir görevi vardı. Tecrübelerime dayanarak, Roket'i görevinden hiçbir şeyin alıkoyamayacağını söyleyebilirdim.

"İşte. İşte burada" dedi ve alçıya kazıdığı binlerce isimden birini işaret etti. "James Enrique Barilla."

James'in ismini, ölümlerin isimleri arasında bulmak şaşırtıcı değildi, çünkü onu öldürmekten hüküm giymek üzere olan bir adam vardı. Ama ne olur ne olmaz diye kontrol etmeliydim.

Cevabı bilmeme rağmen "Bana onun nasıl öldüğünü söyleyebilir misin?" dedim.

Roket birden sinirlenerek "Nasıl değil" dedi. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Neden değil. Ne zaman değil. Yalnızca öyle."

"Peki nerede?" Sadece inatçılık ediyordum.

Roket bana kötü kötü baktı. "Bayan Charley, kuralları biliyorsunuz. Kuralları bozmak yok" dedi ve tombul parmağını beni uyarırcasına salladı. Dersimi almıştım.

Bazen onun gerçekten daha fazlasını bilip bilmediğini ve benim haberdar olmadığım kozmik kurallara uyup uymadığını merak ederdim. Ama onun kelime dağarcığının yıllarca hastanede yatmış olmasından ileri geldiğini hissediyordum. Kimse kuralları hastane görevlilerinden çok sevmezdi.

Not defterimi çıkardım ve sayfalarını karıştırdım. "Tamam, Roket Adam, ya Theodore Bradley Thomas?" Teddy, Mark Weir'in kayıp yeğeniydi. En azından bugün burayı terk ettiğimde çocuğun ölüp ölmediğini öğrenmiş olacaktım.

Roket bir an düşüncelere dalarak başını eğdi. Sonunda, "Hayır, hayır, hayır" dedi. "Henüz vakti gelmedi."

Vücudumdaki her bir hücre ferahladı. Şimdi tek yapmam

gereken onu bulmaktı. Çocuğun ne kadar büyük bir tehlike-
de olduğunu merak ettim. “Vaktinin ne zaman geleceğini bi-
liyor musun?” diye sordum. Oysaki cevabı biliyordum. Yine.

Roket yine “Ne zaman değil. Yalnızca öyle” dedi ve dönüp
alçıya bir başka isim kazımaya başladı.

Onu kaybetmişim. Roket’in dikkatini bir yere odakla-
mak kaşıkla spagetti servisi yapmak gibiydi. Ama ona ver-
mem gereken başka bir isim vardı. Önemli bir isim. Roket’e
neredeysen ismi söylemekten korkarak yaklaştım, sonra fısıl-
ladım: “Reyes Farrow.”

Roket durdu. İsmi tanıdığını anlayabiliyordum. Bu
Reyes’in ölü olduğu anlamına geliyordu. Kalbim duracak gibi
oldu. Onun ölü olmamasını bütün kalbimle ummuştum.

Gözlerimdeki yanmayı yok sayarak “Adı nerede?” diye
sordum. Karalama kaosunun arasında adını bulabilecekmi-
şim gibi duvarları taradım. Ama ismini görmek istiyordum.
Ona dokunmak. Parmaklarımı Reyes’in ismini oluşturan ka-
ba saba kıvrım ve çizgilerde dolaştırmak istiyordum.

Sonra Roket’in bana baktığını fark ettim; çocuksu yüzün-
de temkinli bir ifade vardı. Bir elimi kaldırıp omzuna koydum.

“Roket, sorun ne?”

“Hayır” dedi ve ona ulaşamayacağım kadar geriledi. “Bu-
rada olmamalı. Hayır, han’fendi.”

Gözlerimi sımsıkı kapatarak gerçeği görmemek için çaba-
ladım. “Adı nerede, Roket?”

“Hayır, han’fendi. Hiç doğmamalıydı.”

Gözlerim yeniden açıldı. Roket’ten hiç böyle bir şey duy-
mamıştım. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

“O hiçbir zaman Reyes adında bir çocuk olmamalıydı. Ait
olduğu yerde kalmalıydı. Marshılar sırf suyumuzu içmek isti-
yorlar diye insan olamazlar.” Gözleri benimkine kenetlendi,
ama uzun bir süre uzaklara baktıktan sonra tekrar yüzüme
odaklandı. “Ondan uzak durun, Bayan Charley” diyerek ba-

na doğru uyarı niteliğinde bir adım attı. “Ondan uzak durun.”

Yerimden kıpırdamadım. “Roket, bu davranışın hoş değil.”

Bunun üzerine bana doğru eğildi, hırıltılı bir fısıltıyla karşılık verdi: “Ama Bayan Charley, o da pek hoş biri değil.”

Roket’in dikkatini duyularımın ötesindeki bir şey çekti. Roket döndü, kulak kabarttı, sonra bana koştu ve tombul elleriyle kollarımı mengene gibi sıktı. Yüzümü buruşturdum, ama korkmamıştım. Roket bana asla zarar vermezdi. Sonra kollarımı daha da sıkınca bağırmama ramak kaldı; bu sonuca fazla çabuk varmış olabileceğimi fark ettim.

“Roket” dedim sakinleştirici bir sesle, “tatlım, canımı yakıyorsun.”

Ellerini aniden çekti ve yaptığı şeye kendi bile inanmıyormuşçasına baktı.

Zonklayan kollarımı ovmayı reddederek “Sorun değil” dedim. Bu onun kendisini daha da kötü hissetmesine sebep olurdu. “Sorun değil, Roket. Öyle yapmak istemedin.”

Roket’in yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi ve çocuk kayboldu. Giderken iki kelime söylediğini duydum: “O umursamıyor.”

Sekizinci bölüm

Erkeklerin de hisleri vardır. Ama kimin umurunda?

– İlham verici poster

Güneş etkisini kaybedip diğer taraftan batmadan önce Nine-Mill Hill’de birkaç kalp atışı boyunca kaldı. Misery’de – yani cipimde, mutsuzluk içinde değil– oturdum ve şu zorla içeri girme işini halledebileyim diye ufuk çizgisinin güneşi yutmasını bekledim. Ama ne kadar beklersem Reyes’i o kadar çok düşünüyordum. Reyes’i düşündükçe de kafam karışıyordu.

Roket, Reyes’in ismini biliyordu, ama bu onun öldüğü anlamına mı geliyordu? Başka bir anlamı olabilir miydi? Roket’in daha önce korktuğunu hiç görmemiştim ve bu beni korkutuyordu. Bir şeyler de saklar gibiydi, ama Roket’in berrak düşündüğü ve berrak düşünemediği anları ayırt etmek neredeyse imkânsızdı.

İşe iyi tarafından bakacak olursak, Marshlıların sırf suyumuzu içmek için insana dönüşmediklerini öğrenmiştim. Marshlılar var olmadıklarına göre, onların Roket’in tuhaf analogisinin bir parçası olduklarını tahmin ediyordum. Peki, uzaylılarla ne kıyaslanabilirdi? Sirkte gösteri yapanlar dışında? Bu, sıra dışı yaşayan biri olmalıydı. Aklıma bir iki grup geliyordu, ama Reyes’in ne bir vergi dairesi müfettişi, ne de Manson ailesi üyesi olduğunu bilmek kendimi tuhaf bir biçimde güvende hissetmeme sebep oluyordu. Gamalı haçların aksesuvar olarak kullanılması sanıldığı kadar kolay olmadığından Tanrı’ya şükretmek gerekirdi.

Belki de bulmacanın daha büyük bir kısmı suydur. Neyi temsil ediyordu? Toplumun sınırlarının dışında yaşıyanın biri neyi topluma uyacak kadar şiddetle isterdi? Parayı mı? Kabul görmeyi mi? Gücü mü? Yeşil biberli Meksika yemeğini mi? Hiçbir fikrim yoktu. Durum böyleydi. Kendimi savunmak gerekirse, Raket kötü bir benzetme yapmıştı. Roswell'e, uzaylı işgalleri hakkında mantıklı fikirler yürütecek kadar yakın yaşıyorduk.

Ama dava konusunda da mantıklı fikirler yürütebilirdim. Mark Weir'ın yeğeni hayattaydı ve içimde onun Weir'ın arka bahçesindeki ölü çocuk James Barilla'yı tanıdığına dair güçlü bir şüphe vardı. Aralarında bir bağ vardı. Bunun en büyük sebebi, benim öyle istememdi. O bağ ne olursa olsun, Teddy'nin başı bu yüzden beladaydı.

Angel tam da ona ihtiyaç duyduğumda ne cehennemdeydi? Genelde bu kadar uzun zaman ortadan kaybolmazdı. Doğüstü keşif ekibim yanımda değilken nasıl doğüstü bilgiler toplardım? Bu takımın adı Angel Takımı'ydı ve tek bir kişiden oluşuyordu. Ama ona bir takım dediğimde "Takımda 'ben' diye bir şey yoktur, bayım!" diyebilirdim. Böyle saçmalıklar söylemeyi çok seviyordum. Bu çizimleri giymeye karar verdiğimde tahmin etmediğim kadar ayak işi yapıyordum.

Akıl hastanesinden dönerken Weir'ın davasındaki baş dedektifi aramıştım. Adam, Bob Amca'nın arkadaşıydı, ama benim hayranım sayılmazdı. Galiba onu ürkütüyordum. Canım istediğinde hayli ürkütücü olabiliyordum. Adamın ya Bob Amca'nın başarısını kışkandığına –ve benim bu başarıdaki payımı kışkandığına– ya da seksi ama sert kızları sevmediğine kanaat getirmiştım. Büyük ihtimalle işe iki his de azıcık karışmıştı.

Konuşmamız uzun sürmedi. Dedektif Anaya'nın cevapları fena halde kısa ve özdü. Söylediklerine bakılırsa APD de Teddy'yi bu davayla bağlantılı olarak bulmaya çalışmıştı,

ama onlar bir başka ceset, Mark Weir'ın üzerine atacakları bir başka ölüm bulmaya çalışıyorlardı. Böyle bir soruşturma onları sürekli yanlış yöne sürükleyecekti. Teddy'nin hayatta olduğunu bildiğim için APD'ye karşı hafiften bir üstünlüğüm olacaktı. Vurgu hafif sözcüğündeydi. Üstünlük de abartılı bir ifade olabilirdi.

Teddy'nin annesiyle görüştüklerinde kadın, polise oğlunun ağabeyinin evinden hiç dönmediğini söylemişti. Ama çocuğun kaybolduğunu bildirmek için Mark cinayetden tutuklanana kadar beklemişti. Bu da Teddy'nin iki hafta boyunca nerede olduğunu bilinmediği anlamına geliyordu. Bilgi yarışmalarının yenilmez dâhisi olmayabilirdim, ama ben bile ortada tutarsız bir şeyler olduğunu farkındaydım.

Gün ışığının oyalanmayı bırakıp karanlığın araziye battaneye gibi örtmesini beklerken telefonumu açıp Reyes'in fotoğrafını o gün yüzüncü kez inceledim. Yine her seferinde olduğu gibi onu görür görmez nefesim kesildi. Olayı bir türlü atlatamıyordum. On yıldan fazla zaman geçmişti, ama sonunda onu bulmuştum. Evet, onu hapisanede bulmuştum, ama şu an için o bölümü yok sayıyordum –ne de olsa inkâr ederek yaşama konusunda bayağı yetenekliydim. Tutunduğum tek umut huzmesi, Ray'in vesikalık fotoğrafını çektiğinde öfkeli olmasıydı. Yalnızca üzgün ya da sinirli değildi, vahşi bir hiddete kapılmıştı. Suçlular böyle hiddetlenmezlerdi. Ya yakalandıkları için rahatlarlar ya da endişelenirlerdi. Reyes her ikisini de yapmıyordu.

Telefonumu kapattım, ekranla öpüşüp koklaşma konusundaki saçma sapan dürtümü bastırdım ve Sussman, Ellery ve Barber Hukuk Bürosu'nun ön kapısına doğru yürüdüm. Geniş meşe kapı, yaprağını dökmeyen ağaçlar ve kılıç çiçeği tarafından güzelce saklanmıştı ve bu, içeri zorla girme eylemimi daha da kolaylaştırıyordu –gerçi elimde anahtar olduğundan pek de zorla giriyor sayılmazdım.

Barber'ın ofisi savaş alanından biraz daha az düzenliydi. Kâğıt yığınlarını karıştırdım ve Weir'in dava dosyalarını. üzerinde Weir, Mark L yazan karton bir kutuda buldum. 'Tıbbi' bu dosyaları bulmak için son derece makul bir yerdi. Ama o gizemli USB bellek başka bir konuydu. Barber belleğin masasının üzerinde olacağını söylemişti. Ama masanın üzerinde bellek yoktu ve adamın çekmecesinde üzerlerinde etiket bulunan olmayan yedi USB bellek vardı. Bütün gece orada oyalandınamazdım. Gidip bir yeri gözetlemem gerekiyordu ve maalesef bu görevde ne kazık ne vampir olacaktı.

Bütün USB bellekleri yanıma almanın ve sonradan kontrol etmenin eksilerini ve artılarını düşünüp tarttım. Artılar kazandı. Onları yerlerine koymak için ertesi gün ofise bir kez daha zorla girme planını aklıma yazdıktan sonra USB bellekleri ceplerime tıkmaya başladım. O sırada mocha latte'nin ve cheeseburger'in bana iyi gelmediğini fark ettim. Bu da boş midemin duvarlarında yankılanan öfkeli bir hırıltının yükselmesine sebep oldu. Açlıktan ölüyordum.

Son iki USB belleği de ceplerime tıktırabilmek için hoplayıp zıplarken zihnimde burası ile nöbet tutacağımız depo arasındaki, uğrayabileceğim bütün fast food restoranlarının listesini yaptım.

"Egzotik bir araba gösterisindeki canavar kamyonlar kadar gürültü yapıyorsun."

İrkilerek arkamı döndüğümde Garrett'ın kapıda dikildiğini gördüm. "Lanet olsun, Swopes" diyerek elimi kalbime koydum. "Burada ne işin var?"

İçeri girdi, ay ışığıyla aydınlanan odada etrafına baktıktan sonra dikkatini yine bendenize verdi. "Beni amcan gönderdi" dedi ruhsuz bir sesle. "O arama emri olmadan elde ettiğin kanıtlar mahkemede işe yaramaz."

Ah, demek ezeli can düşmanlığına geri dönmüştük. Adamdan soğukluk yayılıyordu. Onun yanındayken gardımı alma-

lı, o haince düşüncelerine karşı dikkati elden bırakmamalıydım. Yemek yerken, uyurken ve tuvalete giderken bir gözü-mü açık tutmalıydım.

“Kanıt zinciri kelimeleri senin için bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu.

“Umurumda olsa ederdi.” Kutuyu alıp kapıya yürüdüm. “Neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor, Swopes.”

“Deli olmanın yanı sıra mı?”

Kahretsin, tekrar başa o bildik hakaretlere geri dönmüş-tük. Tekrar yuvama dönmüş gibiydim.

“Soruşturma konusundaki yeteneğimi ya da adımları duyurarak aletimin ne kadar büyük olduğunu kanıtlamaya çalışmıyorum, Swopes. Müvekillerime yardım ediyorum. Yaptığım şey bu” dedim yanından geçerken. “Bunu yıllardır yapıyorum.”

Garrett beni takip edip ön kapıdan çıktı. Alarmı yeniden kurmak için “Şifre ne?” diye sordu.

Numarayı omzumun üzerinden bağırarak söyledim –mahalledeki herkesin duymasını ister gibi– sonra da kutuyu cimpinin arka koltuğuna koydum. Swopes da arkamdan geldi.

“Yolda bir şeyler yemek için durmam gerek. Seninle depoda buluşuruz” dedim.

Arka kapıyı benim için kapattıktan ve kilitlendiğine emin olduktan sonra “Evinden uzakta değiliz” dedi. “Arabamı bırakıp benimle gelebilirsin.”

Kapının kilidini açmak için anahtarı deliğe soktum. “Açım.”

“Yolda bir şeyler yiyebilirsin.”

Elim kapı kolundayken sinirli bir tavırla iç çektim. “Bob Amca bana bakıcılık yapman için sana para mı ödüyor?”

“Dört ceset bulduk, Davidson. Amcan... endişeli.”

Alaycı bir tavırla gülerek “Ubie mi?” diye sordum.

“Eve git, ben de seni takip edeceğim.”

“Sen nasıl istersen, Swopes” dedim, Misery’ye bindim ve ka-

ıyı çarparak kapattım. Garrett arabada oturan Charley'den, Charley'in ondan hoşlandığı kadar hoşlanmıyor gibiydi. Kız kalbinin derinliklerinde bir yerde, bunun için üzüntü duydu. Dermişim.

"Mmm. Tacolar çok güzel." Bob Amca'nın amblemsiz, işaretsiz, özelliksiz, koyu mavi Sedanının yanına çekerken Swopes'a baktım. "Umarım güzel vinil koltuklarına yine sos dökmem."

Garrett dişlerini gıcırdatırken çenesi gerildi. Komikti.

"Koltuklar deri" dedi kontrollü bir sesle.

"Ayy. Neyse, bayağı güzeller."

Kamyonetini park ederken, ben de aramızdaki gerilim rasgele şiddet eylemlerine dönüşmeden önce indim, içeri eğilip devasa diyet kola bardağımı aldım, sonra da Bob Amca'nın arabasına doğru yürüdüm. Namı diğer, güvenli bölgeye.

Depodan hayli uzağa park etmiştim; paslanmakta olan metal binayla aramızda alerjiye neden olan otları ve ağaçları barındıran geniş bir tarla vardı. Bina bir uçak hangarı ile tamirci atölyesi karışımına benziyordu ve kuş uçmaz kervan geçmez bir yerin tam ortasıydı. En yakın komşu kilometrelerce ötedeydi. Bu gerçeği son derece ilginç buldum.

Bob Amca arabasında oturuyor, direksiyonun ardından şık bir dürbünle etrafa bakıyordu. Ön camın üzerine eğildim, dürbün merceklerinin içine baktım ve gülümsedim. Amcam dürbünü gözlerinden çekip kaşlarını çattı.

Dudak hareketleriyle, "Ne var?" dedikten sonra yan kapıya sıçradım ve sıcak arabaya bindim. Taco sayesinde açlıktan ölme tehlikesini o gün de atlatmıştım. Hayat güzeldi.

Stratejik bir biçimde birkaç metre öteye park edilmiş olan diğer amblemsiz polis arabasını işaret ederek "O kim?" diye sordum. Araba karanlığın içinde tamamen kamufle olmuştu.

Küçücük, minicik, ufacık bir hata dışında. Park ışıkları yanıyordu. Şansımı denedim ve adamın sınıf birincisi olarak mezun olmadığını tahmin ettim.

“O, Memur Taft” dedi Bob Amca.

“Olamaz” diye iç çektim.

“Gönüllü oldu.”

“Olamaz.”

“O iyi biri.”

Gözlerimi devirdim ve koltuğa gömüldüm. O sırada Garrett arabaya binmek üzere arka kapıyı açıp mini arama ışığını üzerime doğrulttu.

Sinsice, durumun aciliyetini belirtmek için “Kapıyı kapat” diye fısıldadım.

Bob Amca kaşlarını çatı. Yine. Sebebini bilmiyordum. Oysa pratik yapmaya ihtiyacı yoktu.

“Taft’ın bir hayranı var” dedim. “Çok tatlı, küçük bir kız, onu neredeyse bir aydır takip ediyor. Sanırım ismi Şeytan’ın Tohumu.”

Bob Amca kıkırdadı. “Üzerine giydiğin nedir? Şeytan aşkına?”

Ubie’nin hiç de zarif olmayan bir tavırla değindiği şey, eve gittiğimde üzerime geçirdiğim kıyafetti. En rahat, simsiyah giysilerimi seçmişim ve çölde-gece-yarısı imajımı tamamlamak için yüzüme siyah gresyağı sürmüştüm. Garrett deri koltuklu kamyonetinde oturup beni beklerken doğal olarak sayısız kıyafet denemek zorunda kalmıştım. Bu kadar uzun zaman harcamamın onu sinirlendirmediğini umuyordum.

“Uyum sağlıyorum” dedim.

“Neye? Şeytana mı?”

“İstedığın kadar gül, Bob Amca” dedim, sonra durup kolumu şapırdatarak içtim. “Birisi bize daha yakından bakmak için çölden çıkıp gelinceye dek bekle. O zaman öngörülü olmamı takdir edeceksin.”

Garrett konuşmaya katılmak için o anı seçti. Akli başka yerdeymiş gibi dalgın bir sesle “Ben senin öngörülü olmanı takdir ediyorum” dedi. “Ön uzuvlarını ettiğim kadar olmanı da...”

Ona bakmak için koltuğumda döndüm. “Senin son derece kaba deyiminle, ön uzuvlarımla adları var.” Sağ göğsümü işaret ettim. “Bu, Tehlike.” Sonra sol göğsümü işaret ettim. “Bu da Will Robinson. Onlara uygun bir biçimde hitap edersen sevinirim.”

Garrett gözlerini birkaç kez kırıştırmak için kullandığı uzunca bir sessizlikten sonra “Göğüslerine isim mi taktın?” diye sordu.

Omuz silkerek ona sırtımı döndüm. “Yumurtalıklarına da isim taktım, ama onlar pek dışarı çıkmıyor. Carlos Rivera’ya işkence ettiklerinde bütün operasyonun mahvolduğunu hiç düşündün mü?” diye sordum Bob Amca’ya. “Bu adamların biraz akli varsa, Rivera’nın ne yaptığını anladıkları an onlara suçu yıkabilecek bütün kanıtları temizlemişlerdir.”

“Doğru” dedi Bob Amca. “Ama emin olmanın tek bir yolu var.”

“Neden arama emri çıkarttırıp küçük bir ordu toplamıyor ve oraya hücum etmiyorsun?”

“Hangi gerekçeyle? İsimsiz ihbarlar arama emri çıkarttırmak için yeterli olmuyor, balkabağım. O USB belleğe ihtiyacımız var.”

Amcamın hakkı vardı. Çok da büyük bir hak değildi ama gene de bir haktı. Bir de bana balkabağı demişti. Kolamı kinestetik olarak ne kadar gürültülü bir biçimde içebilirsem, o kadar gürültülü bir biçimde içtim. Ne aradığımızı bilsek iyi olurdu. Sabırsızlığımı ve sıkıntımı vurgulamak için içimi çektim. Nöbetler acayip sıkıcı olurdu. Belgeli bir alaycılık uzmanı olarak görevimin ortamı biraz canlandırmak olduğuna karar vererek kolamdan yine şapırtılı bir yudum aldım.

Bob Amca dürbününün arkasından, “Neden gidip Taft’a eşlik etmiyorsun?” diye sordu.

“Olmaz.”

Dürbünü indirdi. “Nedenmiş o?”

“Ondan hoşlanmıyorum.”

“Şahane. Onun da senden hoşlandığını sanmıyorum.”

Kıymet bilmez amcamı bir anlığına yok sayarak “Ayrıca” dedim, “Şeytan Tohumu onun her hareketini izliyor. Unuttun mu?” Sonra Bob Amca’nın ne dediğini fark ettim. “Benden hoşlanmıyor mu?”

Ubie omuz silkti.

“Ben ona ne yapmışım ki?” Taft’ın aptal arabasına baktım. “Küçük serseri. İblis Çocuk varlığını belli etmeye başladığında ona yardım edersem ne olayım.”

Garrett camını indirmeye başlayınca arkamdan elektronik bir vızıltı geldi. “Hareket var.”

Hepimiz depoya baktık ve dikey bir ışık huzmesinin belirdiğini gördük. Devasa kapılar açıldı, beklemekte olan bir minibüse ışık vurdu. Minibüs içeri girdi, sonra kapılar yeniden kapandı.

“Böyle giderse vakayı hiçbir zaman çözemeyeceğiz, Mark Weir da hapisyanede yaşlanacak. Bu nöbet berbat gidiyor” diyerek kalorisiz içeceğime bakarak sızlandım. “Hiçbir şey göremiyoruz. Yaklaşmamız gerek.”

“Adamlarını içeri gönder” dedi Bob Amca.

“Yanımda kimse yok.”

Amcam birden paniğe kapılarak “Ne?” diye sordu. “Angel’a ne oldu?”

Omuz silktim. “O pisliği günlerdir görmüyorum. Neden böyle giyindim sanıyorsun? Gresyağı cildime hiç iyi gelmiyor.”

“Seni oraya göndermeyeceğim, Charlotte Jean Davidson.”

Eyvah. Ubie über-ciddi gibiydi. Ona iki dakika verdim.

Altmış yedi saniye ve kolamdan aldığım üç uzun şapırtılı yulumun ardından fikrini değiştirdi.

Derin derin iç geçirerek “Tamam” dedi.

Sonunda.

“Git, işini yap.”

Yola geleceğini biliyordum.

“Ama Tanrı aşkına, dikkatli ol. Sana bir şey olursa baban beni delik deşik eder.”

Bana bir telsiz verdi, ben de ona kolamı verdim. “İçip geri tükürmek yok” diye uyardım.

“Yakalanmak yok.” Garrett’a döndü. “Onu yakından izle.”

Telsize doğru “Ne?” diye ciyakladım; ses kontrolü yaparken gafil avlanmışım. Bob Amca kaşlarını çattı. “Swopes’u yanımda götürmem. Huysuzluğu üzerinde.”

Garrett bana boş boş baktı.

“Ya Swopes da seninle gelir ya da hiçbir yere gidemezsin.”

Diyet kolamı elinden kapıp koltuğuma çöktüm. “O zaman gitmiyorum demektir.”

“Dikkatli ol.”

Diğer tarafa düştüğümde, Garrett’a tel örgünün arkasından kaşlarımı çattım. O diğer taraf değil. Telin diğer tarafı. “Evet, o kadarını Bob Amca’nın sözlerinden de anladım” dedim tatsız bir sesle. Münakaşayı kaybetmişim. Çok pratik yapmış olsam da, kaybetmek pek iyi olduğum bir konu değildi.

Garrett da beni takip ederek iki buçuk metrelik tel örgüye tırmandı ve yanıma, benimkinden çok daha büyük beden gücüyle düştü. Ama o diliyle kiraz sapından düğüm yapabilir miydi?

Açık tarladan depoya doğru yürümeye başladık. Dengede kalmak için Garrett’ın ceketinden tutmam gerekti.

“Ölüm meleklerinin ruh topladığını okudum” dedi hızlı adımlarla yürürken.

Bir kaktüse takılıp tökezledim ve dengede kalmayı zar zor başardım. Her yer kapkaranlıktı. Muhtemelen saat yüzünden. Ay ışığı bize yardımcı oluyordu, ama eğri büğrü zeminde yürümek yine de hayli zordu.

Adam nefesimin kesildiğini fark etmesin diye ağır ağır soluyarak “Swopes” dedim, “etrafta dolaşan ve hayatımı altüst eden bir dünya ruh var. O lanet şeyleri neden toplayayım? Toplasam bile, o kadar kavanozu nerede saklayacağım?”

Garrett cevap vermedi. Otoparkı koşarak aşıp penceresiz binanın arkasına geçtik. Neyse ki güvenlik kamerası yoktu. Ama çatıyı aydınlatan yumuşak parıltıdan çatı pencereleri olduğunu anlayabiliyordum. Çatıya ulaşabilirsem neyin peşinde olduklarını görebilirdim. Tabii iyi bir şeyin peşinde olmadıkları kesindi, ama bir kanıtı ihtiyacım vardı.

Garrett beni çöp varillerinin arkasına çektiğinde, kenardan çatıya kadar uzanan ve dengede durması için bir iki metrede bir dirseklerle desteklenen metal bir boruya çarptım. Üzerine basmak için birebir.

“Hey, beni kaldırsana” diye fısıldadım.

Garrett boruya tereddütle bakarak “Ne? Hayır” diye karşı çıktı. Ama beni kenara itti. “Ben çıkarım.”

“Ben daha hafifim” diye karşılık verdim. “Bu boru seni taşımaz.” Sırf tartışmak için tartışsam da, boru gerçekten biraz uyduruk görünüyordu. Ayrıca pastan New Mexico güneybatımından bile daha kızıl görünüyordu. “Ben çıkıp çatının pencerelerine bakacağım. Muhtemelen içeriyi göremem, ama belki bir delik bulabilirim. Belki de bir delik açabilirim” diye yüksek sesle düşündüm.

“O zaman içerideki herifler de bir delik açar. O inatçı kafanda. Geçmişe bakılırsa, muhtemelen iki delik açarlar.”

Garrett delikler ve geçmişle ilgili saçma sapan şeyler söylerken ben boruyu inceledim. Söylediği şeyin tek kelimesini bile anlamamak için tam da o anı seçmiştim. Sözü bittiğinde

ona döndüm. Alnını kafası karışmış gibi kırıstırınca “İngilizce biliyor musun? Kaldır beni” dedim.

Ona omuz atıp yanından geçerek boruyu iki elimle kavradım. Garrett sinirle nefes alıp verdikten sonra öne çıkıp kıcımlı tuttu.

Heyecanlı mı? Evet. Uygun bir davranış mı? Yok artık.

Ellerini tokatlayarak kendimden uzaklaştırdım. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Kaldır beni dedin.”

“Evet. Kaldır dedim. Oramı buramı elle demedim.”

Garrett duraksadı, rahatsız edici bir ifadeyle bana baktı.

Ne demiştim? O iyice yılışıklaşmadan önce “Ellerini aç” diye emrettim. “Beni ilk dirseğe çıkarabilirsen, gerisini kendim hallederim.”

Bir elini isteksizce diğerinin içine yerleştirip öne eğildi. Simsiyah kıyafetlerimle uyum sağlasın diye siyah eldivenlerimi de yanıma almıştım; onları taktım, bir ayağımı Garrett’in açık ellerine koydum, sonra da kendimi ilk dirseğe çektim. Bu iş onun güçlü bedeni sayesinde hayli kolay oldu, ama ikinci dirsek biraz daha zorluydu. Dirseklerin keskin metali parmaklarımı acıttı. Boruya tutunmak, dengemi korumak ve kendi ağırlığımı bir sonraki dirseğe vermek için mücadele ettim. Ne şaşırtıcıdır ki en büyük acı, metal binaya karşı kaldıraç olarak kullandığım dizlerime ve dirseklerime yoğunlaşmıştı; çok fazla kayıyor ve kıvrılıp bükülüyordum.

Neredeyse on yıl gibi gelen bir zamanın ardından, kendimi çatının üzerine çekmeyi başardım. Metal bir kapak benimle “Bayağı salaksın, ha?” dercesine dalga geçerek göğüs kafesime sürtündü. Çatıya yığıldım ve bir dakika boyunca hiç kıpırdamadan yatarak bu işin sandığımdan ne kadar zor olduğuna hayret ettim. Sabah olduğunda yaptıklarımın bedelini ödeyecektim. Garrett biraz centilmen olsa, benim yerime boruya tırmanmayı teklif ederdi.

Telsizden “İyi misin?” diye fısıldadı.

Cevap vermeye çalıştım, ama parmaklarım dirseklere sarılmaktan pençe gibi kalıp kilitlenmişti ve telsizin yan tarafındaki küçük düğmeye basamıyorlardı.

“Davidson” diye tısladı Garrett.

Ah, Tanrı aşkına. Parmaklarımı zorla açtım ve telsizi ceketimin cebinden çıkardım. “İyiyim, Swopes. Kendime acı-maya çalışıyorum. Bana bir dakika verir misin?”

“Bir dakikamız yok” dedi. “Kapılar yine açılıyor.”

Cevap vererek vakit kaybetmedim. Ayaklandım, çömelerek çatının pencerelerine doğru süründüm. Bunlar aslında sera panelleriydi, ama eskidiler, yer yer çatlamışlardı ve içinden bakabileceğim birçok deliğe ev sahipliği yapıyorlardı. Ama bunu yapmak, deponun içini görebilmek için bir panelle neredeyse boylu boyunca uzanmam gerekecekti. Çatlaklardan birinden ince bir ışık huzmesi yükseliyordu; sınav çeker gibi eğildim, titrek kollarımı iki yana dayadım. Metal çerçeve dayandığı sürece çatıdan deponun içine düşmeyeceğimi tahmin ediyordum. Bu da bir artı puan olacaktı.

Aşağı baktığımda minibüsün depodan çıktığını gördüm. İki adam eski bir çalışma masasından aldıkları kâğıt ve dosyaları kutuluyordu. En az 4.500 metrekaare büyüklüğündeki depo, masayı saymazsak ürpertici derecede tamamen boştu. Görünürde bir şekerleme kâğıdı ya da sigara izmariti bile yoktu. Endişelenmekte haklıydım. Bu deponun sahibi her kimse, burayı Carlos Rivera, Barber’la buluştuğu sırada temizlemişti.

Kollarım hâlâ ağrıyordu ve tıkindığım tacolar ile bir buçuk litrelik koladan dolayı derin bir pişmanlık duyuyordum. Bir buçuk litre, bir buçuk litreydi. Kalorisiz olsa da olmasa da aynı ağırlıktaydı. Koyun gibi sadece otlamanın zamanı gelmişti.

Metal çerçevenin üzerinde yavaşça geri geri giderken Bob

Amca'ya yapacağım “sana söylemiştim” konuşmamı prova ettim. Depo boştu. Evet, tam da söylediğim gibi. Haklı olduğumu biliyordum, ama... Gerçekten Bob Amca, sus, beni utandırıyor. Hayır, hayır, kes şunu. Şaka etmiyorum.

Gerçekten Çok Haklı Ödül Töreni'ne isteksizce katılımı ve doğaçlama konuşmamı hayal ediyordum ki, zihnim bir hareket algıladı. Bir şey, muhtemelen bir yumruk görüş alanımın yan tarafında parladı ve bunu çabucak çenemdeki bir acı patlaması izledi. Çatıdan düşerken aklımdan geçen sadece “Lanet olsun”du.

Dokuzuncu bölüm

Dikkat eksikliğiniz olduğunu... Aa, bak! Tavuk!

– Tişört baskısı

Onu ilk kez doğduğum gün gördüm. Kapüşonlu pelerini, hafif bir rüzgârda salınan yapraklar gibi gösterişli dalgalarla uçuşuyordu. Doktor göbek bağımı keserken, bana tepeden bakmıştı. Yüzünü göremesem de bana baktığını biliyordum. Parmak uçlarını hissedemesem de, hemşireler beni temizlerken bana dokunmuştu. Sesini duyamasam da tok ve yumuşak sesiyle adımları fısıldamıştı. Onu duyamamıştım, çünkü muhtemelen anne karnından az önce çıktığım için ciğerlerimin elverdiği sesle ağlıyordum.

O günden beri onu nadiren, ancak çok kötü duruma düştüğümde görmüştüm. Bu yüzden onu şimdi görmem mantıklıydı. Durumum çok kötüydü, gerçekten.

Çatıdan düşüp beton zemin bana ışık hızıyla yaklaşırken yüzünü göremesem de o oradaydı, bana aşağıdan bakıyordu. Havanın orta yerinde durmaya, inişimi durdurmaya, ona daha iyi bakabilmek için havada asılı kalmaya çalıştım. Ama yerçekimi aşağı doğru seyahatime devam etmemde ısrarcı oldu. Sonra zihnimin karanlık ve korkutucu –bazıları psikozlu da diyebilir– oyuklarından birinde, hatırladım. Onun doğduğum gün bana ne fısıldadığını hatırladım. Aklım derhal bu fikri geri çevirdi, çünkü onun fısıldadığı isim bana ait değildi. Bana Hollandalı demişti. Doğduğum gün. Nereden biliyordu?

Dünyadaki ilk günümü yâd etmekle meşgulken, ölümü-

me düştüğümü unutmuştım. Lanet olası dikkat eksikliğı. Ama durduğumda neler olduğı bana gayet etkili bir biçimde hatırlatıldı. Sertçe çarptım ve ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Ama o bana hâlâ aşağıdan bakıyordu. Demek ki henüz zemine ulaşmamıştım. Başka, metal bir şeye çarptıktan sonra arkaüstü dönerek çelik ızgaraya çakıldım.

Gövdemin orta yerinde feci bir acı patlaması oldu ve bu acı beni nükleer patlama gibi parçaladı; o kadar sert, o kadar yoğun ki nefesim kesildi, gözlerim karardı ve sıvıya dönüşüp ızgaranın delikleri arasından sızdığımı hissettim. Karanlık şuurumun kenarlarına sızarken onu tekrar gördüm; üzerime eğilmiş beni inceliyordu.

Gözlerimi sulandıran ve görüşümü bulandıran acıyı bloke etmek için çabaladım. Ama zamanım tükendi ve her şey kapkara kesildi. Öfkeli ve acı dolu, insani olmayan bir hırıltı boş deponun duvarlarında yankılandı, metal binayı kulaklarımda metronomun çatalından yayılan ses gibi sarstı.

Ama onun sesini duyamıyordum.

Şuurumu kaybettiğim an tekrar kazanmış gibi oldum. Ama bıraktığım yerde olmadığı kesindi. Yine de nefes alıyor ve düşünebiliyordum. O eski deyişin doğru olması hayret vericiydi. “Sizi öldüren düşüş değil, aniden durmanızdı.”

Gözkapaklarımı açmaya çalıştım. Başarısız oldum. Ya gerçekten kendimde değildim ya da Garrett bir tüp yapıştırıcı bulmuş, sos olayının öcünü alıyordu. Gözkapaklarımın yukarı kalkmaları gerektiğini fark etmelerini beklerken, Garrett’in telsize saçma sapan şeyler söyleyişini, nabzımın attığıyla ilgili bir şeyler geveleyişini dinledim. Bu hoş karşılayacağım türden bir gözlemdi. Parmakları boynumdaydı.

Bob Amca telsizden soluk soluğa “Buradayım” dedi. Sonra metal basamaklarda ayak seslerini ve uzaktan gelen siren seslerini duydum.

Garrett uyandığını sezmiş olmalıydı. Şimdi ızgaraların üzerinden bize doğru gelen Bob Amca'ya "Hey, dedektif" dedi. "Onu kaybediyoruz. Suni teneffüs yapmaktan başka çarem yok."

Gözlerim hâlâ kapalıyken "Sakın buna cesaret etme" dedim. Garrett kıkırdadı.

Bob Amca öfkeden çok endişeyle "Lanet olsun, Charley" dedi. Belki de bileğindeki lastik bant gerçekten işe yarıyordu. "Ne oldu?"

"Düştüm."

"Yapma yahu."

"Biri bana vurdu."

"Yine mi? Charley Davidson'ı Öldürelim Haftası'nda olduğumuzu fark etmemiştim."

"Bu haftada biz de tatil olacak mıyız?" diye sordu Garrett. Bob Amca ona o ünlü pis bakışını atmış olacaktı ki, Garrett yerinden sıçradı ve "Tamam. Ben işe koyulayım" dedi. Sözde saldırganı aramak için yanımızdan ayrıldı.

Siren sesleri yaklaşıyordu, tepemde adamların kıkırdadığını duydum.

"Kırık çıkık var mı?" Bob Amca'nın sesi yumuşamıştı.

"Sanırım gözkapaklarım. Onları açamıyorum."

Yumuşak bir kahkaha duydum. "Başkası olsa, gözkapaklarının kırılmayacağını söyledim. Ama bu kişinin sen olduğunu düşünürsek..."

Yüzümde takatsiz bir gülümseme belirdi. "Ne yani, özel miyim?"

Amcam alaycı bir tavırla gülerek özenle orama burama bastırды, kemiklerim kırılmış mı diye kontrol etti. "Sana özel demek seni tanımlamaya yetmez, canım."

Mucizeler gerçekten oluyor. Bunun canlı kanıtı olduğumu düşünüyordum. Öyle bir düşüşten sonra tek bir kemiğim bile

kırılmadan kalkıp gitmek –aslında, bayağı bir yardım almak tökezleyip gitmek– tam bir mucizeydi. Büyük M'yle.

Ben sedyede yatarken ilkyardım görevlisi Bob Amca'ya "Röntgen çeksek iyi olur" dedi.

Ambulanslar çok havalıydı. İlkyardım görevlisine "Sen sadece ilgisiz uzuvlarımı okşamak istiyorsun" dedim ve uzaylıların çeşitli deliklerine sokulan bir çubuğa rahatsız edici derecede benzeyen gümüşü bir aygıtı aldım, kırdım ve ilkyardım görevlisinin uzaylı çubuğunun kırılmasının kimsenin hayatını tehlikeye sokmayacağını umarak hemen yerine koydum.

İlkyardım görevlisi kıkırdadı ve yüz bin milyonuncu kez tansiyonumu ölçtü.

"Gerçekten, Bob Amca, ben iyiyim. Depo kimin?"

Bob Amca telefonunu kapattı ve bana ambulansın açık kapılarından baktı. "Eh, adamın başının üzerinde kötü adam diye yanıp sönen neon bir levha olacağını umuyorsan, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Olamaz. Yoksa adam kutsanmış bir aziz mi?"

"Bayağı yaklaştın. Adı Peder Federico Diaz."

Vay be. Bir Katolik rahibin neden böyle ıssız bir yerde deposu vardı? Bir Katolik rahibin neden bir deposu vardı? Bu vaka her geçen dakika garipleşiyordu.

"Kimse yok" dedi Garrett koşar adım bize doğru gelerek. "Anlamıyorum. İçeride iki, çatıda bir adam vardıysa, nereye gittiler?"

Bob Amca "Çevredeki tek araç, minibüstü. Yaya gitmiş olmalı" dedi ve bölgeyi yüzünde meraklı bir ifadeyle taradı.

"Ya da hiç gitmemişlerdir" diye ekledim. "Kutular nerede?"

İkisi de dönüp boş depoya göz attılar.

"Ne kutusu?" diye sordu Bob Amca.

"Aynen öyle." Sedyede doğruldum, kırık çubuğu ilkyardım görevlisine verdim –o da uzaylı parçasını yeniden takıp sırtı tarak yerine koydu– sonra da ayaklarımı toplumca kabul edi-

lemeyecek kadar ürkek bir tavırla yere bastım.

“Size söyleyecek üç kelimem var” dedi ilkyardım görevlisi. “İç kanama ihtimali.”

Tekrar ona döndüm. “İç kanama geçiriyor olsaydım, içimde bir yerde bunu hissetmez miydım? Yani, içsel olarak?”

“Tek bir röntgen” diye pazarlık etti. Tekrar yüzümü buruşturduğumda “İki de olabilir” diye ekledi.

Bob Amca tombul kolunu belime sardı. İlkyardım görevlisiyle münakaşa etmeme bir nanosaniye kalmıştı ki amcam araya girdi: “Charley, her yerde adamlarımız var. Kayıp kutularını aratacağım, söz.”

“Ama...”

Garrett “Seni o sedyeye kelepçelemem gerekse bile hastaneye gideceksin” dedi ve tek kaçış yolumu kapatmak istercesine önüme geçti.

Sinirle iç çekerek kollarımı kavuşturup ona kötü kötü baktım. Garrett’ın şaşkın yüz ifadesini görmezlikten gelerek –hiç ders almayacak mıydı?– Bob Amca’ya “Beni kelepçelemeye çalışıp durma. Peder Federico’yla konuşurken ben de olmak istiyorum” dedim.

Bob Amca ben fikrimi değiştiremeden “Anlaştık” dedi. “Yarın seni arar, saati söylerim.”

“Birisinin seni hastaneden eve götürmesi gerekecek” diye hatırlattı Garrett.

“Senin tek istediğin o kelepçeleri denemek. Cookie’yi ararım. Siz gidip o kutuların nereye gittiğini öğrenin.”

“Yarın merkezde fotoğraflara da bakmak ister misin?” diye sordu Bob Amca. “Sana vuran kişinin kimliğini tespit edebilir misin?”

“Şey...” Bana saldıranın kimliğini sırf attığı yumruktan tespit edip edemeyeceğimi düşünürken burnumu kırıştırdım. “Adamın sol yumruğunu yandan çok net gördüm. Serçeparmağımı tanıyabilirim.”

Cookie onu sabahın birinde arayıp beni hastaneden almasını söylediğimde anlayamadığım garip bir sebepten ötürü hiç memnun olmadı.

Muayene odasına girerken “Bu sefer ne yaptın?” diye sordu. Üzerinde bir pijama ile tişörtünün üzerine geçirdiği devasa, sabahlık gibi bir hırka vardı ve kıyamet kopmuş da, dünyada bir tek o kalmış gibi görünüyordu. Saçları da fena halde dağınmıştı. Bayağı komik görünüyordu.

Muayene masasından yavaşça, odada hareket algılayan sensöre bağlı bir bomba varmış gibi dikkatli hareketlerle kalktım. Cookie yardım etmek için yanıma koştu. Gerçekten hareket algılayan bir sensöre bağlı bir bomba olsaydı, havaya uçup paramparça olurduk.

Ayaklarımı sağlam bir biçimde yere bastığımda “Neden bunun benim suçum olduğunu düşünüyorsun?” diye sordum.

Dudakları beni azarlayacağını belli eden kasvetli bir çizgiye dönüştü. “Gecenin bir yarısı hastaneden telefon almanın nasıl bir his olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı? Doğrudan panik moduna geçtim. İki kelimeyi bir araya getirmekte zorlanıyorum.”

“Özür dilerim.” Tökezleyerek ceketimin olduğu yere gittim ve omuz silkerek içine girmeye çalıştım; sırf bayılmamak için ne kadar çaba harcamam gerektiğini görünce hayrete kapıldım. “Muhtemelen Amber’a bir şey olduğunu düşünmüşsündür.”

“Şaka mı ediyorsun? Amber seninle kıyaslandığında bir melek. Etrafımda senin olman Amber’ın o yeniyetme hormonlardan kaynaklanan tavırlarını takdir etmeme sebep oluyor. Gerçekten, annen seninle nasıl baş etmiş, bilmiyorum.”

Cookie bunu söylediğinde kafamın içinde bir ampul yandı. Çok parlak bir ampul değildi –belki de on iki vatlıktı– ama yine de annemin bana olan ilgisizliğini yeniden değerlendirmeme sebep oldu. Belki de aramızdaki gerginlik kısmen benim suçumdur.

Yok canım

Cookie eve gıdene kadar bana vaaz verdi. Neyse ki ambulansın hem Pres'e götürmesini sağlamıştım, bu yüzden yolunuz kolaydı. Cookie'nin benim için endişelenmesi hem iyi hem de garip bir biçimde sinir bozucuydu. Ama endişelerim mülhur düşüncesi raddesine varmak üzereydi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ikinci el giysiler satan bir dükkândan aldığım yedi dolarlık Gucci gömleğimin yakasının altında kızmazmadan edemiyordum. Birisi bana vurmuştu. Birisi beni öldürmeye çalışmıştı. Başarılı olsa, ölebilirdim.

Sonra, içimdeki o hiç solmayan gün ışığı böyle olumsuz bir düşüncenin beynimi zehirlemesine izin veremezmiş gibi –önceki hayatımda çiçek çocuk olduğumdan eminim– bardağın dolu tarafını görmemi sağladı. Tabii bu bardağın viskiyle dolu olduğunu umuyordum. Bu gece, birden durmanın gerçekten tehlikeli olduğu gerçeğinin yanı sıra başka bir şey daha öğrenmiştim. Reyes ile Büyük Şeytan'ın kaderin tuhaf bir oyununun sonucu, birbirleriyle bağlantılı olduklarını öğrenmiştim. Ama nasıl? Ben doğduğumda Reyes üç yaşından büyük olamazdı. Şeytan onun bana on beş yıl sonra Hollandalı diyeceğini nereden biliyordu?

Belki de uyduruyordum, ama o kelimeyi son derece net bir biçimde hatırlıyordum. Hollandalı. Fısıltıyla söylenen bu kelime yumuşak, derin ve büyüleyiciydi. Reyes'in kendisi gibi. Hem benzerlikler burada da bitmiyordu. Zihnim ikisinin arasındaki sayısız benzerliği kaydetmeye başladı. İkisinden de yayılan ısı ve enerji. Ölülerinkine hiç benzemeyen hızlı ve bulanık hareketleri. Dokunuşlarının, bakışlarının felç edici gücü. İkisinden biri karşımda belirdiğinde dizlerimin ağırlığımı taşıyamayıp çözülmesine ramak kalışı.

Belki de kafayı yiyordum. Ya öyleydi ya da Reyes ile Şeytan aynı tür varlıklardı. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Başka birinin yorumuna ihtiyacım vardı. Cookie arabasını

otoparka sokarken “Onu yine gördüm” dedim.

Cookie aniden frene bastı ve bana baktı.

“Çatıdan düştüğümde” diye ekledim.

Cookie inanmıyormuşçasına “Reyes mi?” diye sordu.

“Hayır. Bilmiyorum.” Hissettiğim yorgunluk sesime sızdı. “Meraklanmaya başlıyorum. Birçok şey hakkında meraklanmaya başlıyorum.”

Cookie başını anlayışla salladı, yavaşça kaldırıma çıkıp motoru kapattı. “Araştırma yapıyordum. Saat geç oldu, ama içimden bir ses sorularından bazıları yanıtlanana kadar uyuyamayacağını söylüyor.”

Cookie neredeyse beni daireme taşıdıktan sonra Amber’a bakmaya gitti. Bay Wong’a bağırarak selam verdim, sonra üzerindeki karta ve kurdeleye bakılırsa Amerikan Otomobil Derneği’ndeki iyi insanlar tarafından hediye edilen yepyeni kahve makinesini doldurup çalıştırdım. Kayıp düğme tertibatlarıyla ilgili yaptığım araştırmanın –artık düğme tertibatı neyse ve biri neden zahmet edip de onu çalarsa– karşılığıydı. Kırmızıydı. Düğme tertibatı değil, kahve makinesi. Hırsız işe girişmeden yakaladığımdan düğme tertibatlarının ne renk olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yine de kırmızı olduklarından şüpheliydim.

Midemi delmeden bir kerede dört ağır kesici alabileyim diye küçük bir bardağa süt koydum ve içtim. Acil servisteki doktorun teklif ettiği reçeteli ağır kesicileri reddetmişim. Genelde reçetelerle iyi geçinemezdik. Ama kaslarım şimdiden tutulup ağrımaya, her hareketimde kırılacakmış gibi hissetmeme sebep olmaya başlamıştı. Düşüş kalıcı bir hasar yaratmamış olabilirdi, ama bu geçici acılar bayağı berbat olacaktı. Zar zor nefes alıyordum.

Yine de, zorlukla nefes alabilmek bile hiç nefes alamaktan iyiydi.

Mark Weir'ı hapishanede ziyaret etmek, Raket'i akıl hastanesinde kovalamak, hukuk bürolarına zorla girmek ve bir deponun çatısından düşmek derken, bilgisayarın başına oturup da Reyes'le ilgili daha fazla bilgi toplamak için hapishane veritabanını tarayacak vaktim olmamıştı. Bilgisayar masamın sandalyesine yavaşça otururken Cookie koluna kısırdığı bir sürü not ve çıktıyla geldi. Onu tanıdığım kadarıyla, Reyes'in hayatını ayakkabı numarası ve kan grubuna kadar araştırmış olmalıydı. Cookie bize kahve koyarken New Mexico Cezalandırma Dairesi'nin sitesine girdim. Fiberoptik sağ olsun, Reyes'in vesikalık fotoğrafı on saniye sonra ekranda parlıyordu.

Cookie arkamdan "Tanrım" dedi; belli ki o da benim Reyes'e her baktığımda verdiğim o derin içsel tepkiyi tecrübe ediyordu.

Yanıma bir fincan koydu.

"Teşekkür ederim" dedim, "seni gecenin bir yarısı aramak zorunda kaldığım için özür dilerim."

Bir sandalye çekti, oturdu ve elini benimkinin üzerine koydu. "Charley, aramanın beni zerre kadar sinirlendirdiğini mi sanıyorsun gerçekten?"

Bu hileli bir soru muydu? "Eh, evet, hem de gayet bariz bir biçimde. Kim sinirlenmez ki?"

"Ben sinirlenmem" dedi; böyle bir şeyi ima etmekle bile onu üzmüşüm gibi şaşırmıştı. "Beni aramasaydın küplere binerdim. Senin özel olduğunu, hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım olağanüstü bir yeteneğin olduğunu biliyorum, ama yine de insansın ve en iyi arkadaşısın." Yüzü endişe çizgilerinden oluşan bir haritaya dönüştü. "Beni aramana sinirlenmedim. Sana hiçbir şey olmayacağını sandığın için sinirlendim. Ama olabilir." Cookie ne demek istediğini anlayayım diye duraksayıp gözlerini gözlerime dikti. Çok tatlıydı. "Bu sahte güven hissi yüzünden hep kendini en... garip durumlara düşürüyorsun."

Alınmış gibi yaparak “Garip mi?” dedim.

“Üç kelime. Atık tesisi faciası.”

Bu fikre inatla karşı çıkarak “O hiç de benim suçum değildi” dedim. Güya.

Cookie dudaklarını büzdü ve aklımın başıma gelmesini bekledi.

“Tamam, benim suçumdu.” Cookie beni fazlasıyla iyi tanıyordu. “Ama azıcık. Hem o fareler kaşınmıştı. Ee, ne buldun?” diye sordum ve tekrar Reyes’in resmine baktım.

Cookie çıktıları karıştırdı ve aralarından birini çekip aldı. “Buna hazır mısın?”

“Yaşlı kadınların çıplak fotoğraflarını göstermeyeceksen, hazırım.” Gözlerimi Reyes’in sert ve derin bakışlarından ayırmadım.

Cookie çıktıyı bana uzattı. “Cinayet.”

Ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi, “Hayır” diye fısıldadım. Cookie’nin uzattığı on sene öncesinden kalma bir gazete haberi idi. Hayır, hayır, hayır. Cinayet olmasın da ne olursa olsun. Ya da tecavüz. Ya da adam kaçırma. Ya da silahlı soygun. Ya da teşhircilik, çünkü teşhirciler çok ürpertici oluyor. Habere bir kaza mahallinden geçerken bakmadan edemememiz gibi, isteksizce baktım.

“Albuquerque’lü Adam Suçlu Bulundu.”

Kısa ve öz.

Babasının ölümünden bile gizemli bir geçmişe sahip olan adam, jürinin üç günlük karar verme sürecinden sonra pazartesi günü suçlu bulundu. İddia makamı, duruşma boyunca, 20 yaşındaki Reyes Alexander Farrow’un gerçekte varolup olmadığı gibi sıradışı sorunlarla karşı karşıya geldi.

Reyes Alexander Farrow. Bir an durup nefesimi düzene sokmaya, nabzımı yavaşlatmaya çalıştım. Reyes’in ismi bi-

le kalbimin çarpmasına sebep oluyordu. O gerçekte yok muydu? Bunu onlara ben de söyleyebilirdim.

İddia makamı iki haftalık duruşmanın sonunda, “Farrow’un doğum belgesi yok” açıklamasında bulundu. Tıbbi kayıtları, sosyal güvenlik numarası, Yucca Lisesi’nde geçirdiği üç ay dışında herhangi bir okul kaydı yok. Bu adam kâğıt üzerinde bir hayalet.

Bir hayalet. *Matrix* filmindeki Morfeus olsa kaderin mizah anlayışının eksik olmadığını söylerdi.

Farrow’un babası Earl Walker’ın arabasının bir grup yürüyüşçü tarafından Albuquerque’nin sekiz kilometre doğusundaki bir vadinin kenarında bulunuşunun ardından cesedi de bulundu. Bedeni tanınmayacak kadar yansa da otopsi sonucunda adamın başına aldığı darbe nedeniyle öldüğü anlaşıldı. Farrow’un, Earl Walker’ın nişanlısı tarafından kayıp ilan edilmesinden bir gün önce babasıyla tartıştığını gören birçok tanık var.

Farrow’un avukatı Stan Eichmann, jüri kararı açıklandıktan sonra “Elimiz kolumuz bağlıydı” dedi. “Bu davayla ilgili perde arkasında birçok gerçek var. Sanırım olayın nasıl gerçekleştiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.”

Eichmann’ın açıklaması, bu davadaki onlarca gizemden yalnızca biri. Örneğin, Walker’ın sosyal güvenlik numarası da yok ve hiçbir zaman vergi iadesine başvurmamış.

“Onu kanunlara saygılı bir vatandaş olarak belgeleyebilecek hiçbir şey yoktu” dedi Eichmann. “Birkaç takma isimle yaşıyor gibiydi. Onun gerçek adı olduğuna inandığımız ismi bulmak için haftalarca uğraştık.”

İddia makamı, “Aslında bu sandığınızdan çok daha yaygın bir durum” açıklamasında bulundu. “Ama bu, suçluların yetişkin olduklarında yaptıkları bir seçim. Farrow ise hiçbir zaman var olmadı. Kayıtlarımıza göre, o hiçbir zaman doğmadı ve DNA testi sonuçları Walker’ın onun biyolojik babası olmadığını ortaya çıkardı. Onunla ilgili bilgilerimize dayanarak bir tahminde bulunmam gerekse, Reyes Farrow’un çocukken kaçırıldığını söylerdim.”

Nefesim kesildi, göğsüm tılandı. O gerçekten kaçırılmış olabilir miydi?

Haberin geri kalanını çabucak taradım.

Farrow'un savunma yapmaması, iddia makamının birden çok teorisini çürütmesine rağmen jüri üyelerinin ikinci derecede delillerin ötesini görmesini zorlaştırdı.

Makalenin devamında Walker'ın nişanlısı Sarah Hadley'den bahsediliyordu. Kadın Reyes'in Walker'ı birçok kez tehdit ettiğine –tabii– ve ikisinin de can korkusuyla yaşadıklarına tanıklık etmişti. Ama bir başka tanık, Bayan Hadley'nin bir iş arkadaşı Walker'ın nişanlısının Farrow'a gizli bir aşk beslediğine ve onunla birlikte olabilmek için Walker'ı saniyesinde terk edeceğine yemin ederek bu ifadeyi çürütmüştü.

Eichmann jürinin karara varması için ara verilmeden dakikalar önce onlara, “Bu kırık bir kalp ile yerinde olmayan bir aklın davası” dedi. “Walker'ın sabıka kaydı, tek çocuğunun onu öldürdüğü yolundaki en küçük kanıta bile gölge düşürüyor.”

Tek çocuğu mu? Ama Reyes'in bir kız kardeşi vardı.

“Ben ne kadar şeffaf görünüyorsam, Walker'ın ölüm nedenleri de o kadar şeffaf” diye devam etti Eichmann.

Tutuklanmadan önce hukuk okumak için çalıntı bir sosyal güvenlik numarasıyla akşam derslerine devam eden Farrow, karar okunurken kayıtsız bir biçimde, başını hafifçe eğerek oturdu.

Reyes'in mahkeme salonunda öylece durup jürinin kendisini yargılamasını, suçlu ya da suçsuz bulmasını beklediğini kafamda canlandırınca kalbim taş gibi ağırlaştı. Onun neler hissettiğini, jürinin kararını nasıl karşıladığını merak ettim.

“Reyes Farrow gizemi her geçen dakika derinleşiyor” dedim. Walker'ın nişanlısı, bunu daha kibar bir dille anlatmak

isterdim, ama her şeyi kışından uyduruyordu. Şiddet gören çocuklar onlara şiddet gösterene, bırakın işkence etmeyi, nâdiren saldırırdı. Kadınlarsa hiçbir zaman onları her an öldürebileceğine inandıkları birine gizli bir aşk beslemezdi.

“Ama cinayet, Charley.”

“Kaç insanın işlemediği suçlardan dolayı hapse atıldığını biliyor musun?”

“Reyes’in suçsuz olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ancak rüyamda. “Bunu kesin olarak anlamak için onunla yüz yüze görüşmem gerekir.”

Cookie kaşlarını çattı. “Bu da başka bir yeteneğin mi?”

Bunu hiçbir zaman öyle görmesem de “Evet, sanırım öyle” dedim. Herkesin benim gördüklerimi göremediğini unuttuyorum.”

“Konu açılmışken, onu bu gece yine gördüğünü söylemiştin ya? Reyes’ten mi bahsediyordun?”

“Aa, doğru ya.” Doğruludum, sonra hareket ederken canım yandığı için yüzümü buruşturarak yeniden koltuğa çöktüm. Nereden başlasam, bilemiyordum. Deyim yerindeyse kirli çamaşırlarımın hepsini bir kerede ortaya dökmek en iyisiydi. “Sana terapi görmeni istemediğim için bazı şeyleri hiç anlatmadığımı biliyorsun.”

Cookie kıkırdadı. “Evet, ama bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun.”

“Eh, evet, bu iyi bir şey, çünkü tatsız şeylerle ilgili hızlandırılmış bir ders almak üzeresin. Ben resmen kayboldum.”

Gözleri muzipçe parlayan Cookie, “Genelde kayıp değil misin zaten?” dedi.

“Çok komik. Her zamanki kafa karışıklığımdan söz etmiyorum. Bu, farklı.”

“Salt kaostan farklı mı?” Dudaklarımı büzerek sinirlenmiş gibi yaptığımda Cookie sandalyesinde kıpırdanarak “Tamam, sadece seni dinliyorum” dedi.

Ama ben hâlâ o salt kaos lafına takılmışım. Cookie haklıydı. Hayatım ya park etmiş ya aşırı hızla giden bir araba gibiydi ve etrafımdaki arabaları da, gideceğim yeri de umursamadan ilerliyordum. “Hayatta tökezleyerek ilerlediğimi söyleyebiliriz, değil mi?”

Cookie omzunu silkerek “Eh, evet, ama bu önemli değil” dedi.

“Öyle mi diyorsun?”

“Tabii. Bana sorarsan hepimiz hayatta tökezleyerek ilerliyoruz.”

“Yine de bu ölüm meleği olayının bir kullanım kılavuzu olmasıydı. Ya da bir tür şeması. Bir akış çizelgesi bayağı işime yarardı.”

Cookie o destekleyici tavrı ve merak-etme-arkandayım der gibi baş sallayışıyla, “Ah, haklısın” dedi. “Renkli okları olan bir çizelge, değil mi?”

“Bir de basit, okuması kolay, evet-hayır soruları. Mesela, ‘Bugün ete kemiğe bürünmüş ölüm sizi ziyaret etti mi?’ Cevap hayırsa onuncu soruya geçin. Cevap evetse soruları yarıda bırakın, çünkü ayvayı yediniz. Hepten vazgeçseniz de olur. Derin bir nefes alın, çünkü canınız yanacak. Şu ara bir arkadaşınıza telefon etmek, sizle vedalaşmasını söylemek isteyebilirsiniz...”

Cookie’nin o destekleyici tavrını ve merak-etme-arkandayım der gibi baş sallayışını yarıda kestiğini fark ettim. Birden solan yüzüne baktım. Bu, ona yakışıyordu. Mavi gözlerinin iyice ortaya çıkmasını sağlıyordu.

“Cookie?”

Ben tam Cookie’nin nabzını yoklayacakken kadın “Ete kemiğe bürünmüş ölüm mü?” dedi.

Hay aksi. “Ha, o mu?” dedim elimi aldırılmazca sallayarak. “O gerçekten ete kemiğe bürünmüş ölüm değil. Ete kemiğe bürünmüş ölüm gibi görünüyor, o kadar. Aslında düşündüm

de, yalnızca ölüm gibi görünüyor.” Düşünceli düşünceli yukarı baktım ve o an lambadaki örümcek ağlarını görmezden gelmeye karar verdim. “O biraz... ölüm meleğine benziyor. Ama ben bir ölüm meleğiyim ve o bana hiç benzemiyor. Ama ölüm meleklerinin gerçekte nasıl görüldüğünü bilmesem –tabii kendimden başka ölüm meleği tanımadım ama– onun ölüm meleğine benzediğini söyledim.” Cookie’ye baktım. “Evet. Ete kemiğe bürünmüş ölüm onu gayet iyi tanımlıyor.”

“Ete kemiğe bürünmüş ölüm mü? Öyle bir şey gerçekten var mı?”

Belki de yanlış bir strateji izliyordum. “O gerçekte ölüm değil. Aslında dehşet verici bir biçimde havalı diyebiliriz.” Cookie’nin benzi daha da attı. Kahretsin. “Sonunda terapiye gittiğinde parasını ben mi ödeyeceğim?”

“Hayır” dedi; omuzlarını dikleştirerek her şeyi kontrol altına almış gibi davrandı. “İyiyim. Beni gafil avladın, o kadar.” Parmaklarını oynatarak bana devam etmemi işaret etti. “Devam et. Bunları kaldırabilirim.”

“Yemin et?” dedim; dudaklarının morarması beni kuşkulandırmıştı.

“Yemin ederim. Hızlandırılmış dersler. Son derece hazırım.”

Bir hava saldırısına hazırlanmış gibi sandalyenin kolçaklarını kavradığında şüphelerim yeniden hortladı. Ne halt ediyordum ben? Cookie’de hayatı boyunca kapanmayacak yaralar açmak dışında?

Cookie’ye sırf depodaki Şeytan’ı anlatabilmek ve ne düşündüğünü öğrenmek için her şeyi anlatma fikrimi yeniden değerlendirek “Bunu yapamam” dedim. Cookie’ye bunu yapamazdım. “Özür dilerim. Bunların hiçbirinden söz etmemeliydim.”

Cookie, ellerini zorla sandalyesinin kolçaklarından çekip ısıltıyla parlayan gözleriyle bana baktı. “Charley, bana her şeyi anlatabilirsin. Bir daha korkmayacağıma söz veriyorum.” Gözlerim salt şüpheyile dolduğunda Cookie, “Bir da-

ha korkmamaya çalışacağıma söz veriyorum” diye açıklama-
da bulundu.

“Bu senin suçun değil” diyerek başımı eğdim. “İnsanlar bazı şeyleri bilmeseyse daha iyi olur. Sana bunu yapmama ramak kaldığına inanamıyorum. Özür dilerim.”

Bana yakın olanlara karşı dürüst olmamın sonuçlarından biri de, bunun onların ruhu üzerindeki etkisiydi. İnsanların bana inanmamasının beni incittiğini, ama inandıklarında da hayatlarının ebediyen değiştiğini uzun zaman önce öğrenmiştim. Dünyaya bir daha asla aynı gözle bakamıyorlardı ve böyle bir bakış açısı yıkıcı olabiliyordu. Sırlarımı paylaşacağım kişileri büyük bir dikkatle seçerdim. Ve Şeytan’dan dünyada tek bir kişiye bahsetmiştim, bu karardan da o zamandan beri pişmanlık duyuyordum.

Cookie sandalyesinde tekrar arkasına yaslandı, fincanını aldı ve anılara dalarak fincanın içine baktı. “Bana ne olduğunu ilk kez anlattığın günü hatırlıyor musun?”

Bir an geçmişi hatırladım. “Hayal meyal. Hatırlıyorsan, üçüncü margaritamı içiyordum.”

“Ne dediğini hatırlıyor musun?”

“I-ıı... üçüncü margarita.”

“Sözlerin tam olarak, ‘Cookie, ben bir ölüm meleğiyim’ idi.”

Kaşlarımı inanmıyormuşçasına kaldırarak “Sen de bana inandın mı?” dedim.

Cookie canlanarak “Evet” dedi. “Hem de hiç şüphe duymadan. O ana kadar sana inanmamama imkân vermeyecek kadar çok şey görmüştüm. Yani şimdi bana kulağa daha kötü gelen ne anlatabilirsin ki?”

“Şaşırabilirsin” diye tedbir aldım.

Cookie kaşlarını çattı. “Gerçekten o kadar kötü mü?”

“Sorun kötü olması değil” diyerek onun masumiyetini ve belki de akıl sağlığını az da olsa koruyabilmesine izin verme-

ye çalıştım. “Belki biraz daha az inanılır olması.”

“Ah, tabii, ne de olsa bugünlerde her sokakta bir ölüm me-
leği var.”

Cookie haklıydı. Ama yeteneklerim genelde başımı derde
sokar ve güvenebileceğimi sandığım insanları benden uzak-
laştırırdı. Cookie’ye ne kadar saygı duysam da sırf bu gerçek-
ler bile tereddüt etmeme sebep oluyordu. Gerçekten, aklım-
dan neler geçiyordu? Bazen bencilliğim beni bile şaşırtıyordu.

(O eski senin-iyiliğin-için ağızlarına yönelerek “Lisedey-
ken” dedim, “en iyi arkadaşıma fazla şey anlatmıştım. Ar-
kadaşlığımız bu yüzden kötü bitti. Bunun bize de olmasını
istemiyorum.”

Tabii bütün suçu Jessica’nın üzerine atamazdım. Geçmiş
tecrübelerim ve insanları okuma konusundaki çılgınca yete-
neğim beni eski en iyi arkadaşıma kaldıramayacağı kadar çok
şey anlatmaktan alıkoymalıydı. Ama Charley Davidson’la il-
gili her şeye ani ve eksiksiz bir nefret duymaya başlaması be-
ni yaralamıştı. Neden bana o kadar düşmanca davrandığı-
nı bir türlü anlayamamıştım. Bir dakika önce en iyi arkada-
şımken bir dakika sonra can düşmanıma dönüşmüştü. Bu öy-
le büyük bir şoktu ki. Yıllar sonra Jessica’nın yalnızca korku-
ya kapıldığını fark etsem de olanları sık sık düşünüyordum.
Kız, yapabileceklerimden korkmuştu. Dünyada dolaşan şey-
lerden. Yeteneklerimin dünyanın düzeninde ne anlama geldi-
ğinden. Ama o sırada yıkılmıştım. Sevdığım biri bir kez daha
bana ihanet etmişti. Beni sevdiğini düşündüğüm biri.

Jessica’nın düşmanlığı ve annemin ilgisizliği derken çok
derin bir depresyona girmiştim. Depresyonumu alaycı ve
küstah tavırlarımla saklıyordum, ama bu olay yıllarca için-
den çıkamayacağım, kendime zarar veren bir davranış dön-
güsüne sebep olmuştu.

Ne tuhaftır ki beni depresyondan çıkaran kişi Reyes olmuş-
tu. Onun durumu, elimdekileri, yani sırf eğlenmek için beni

oğek sudan gelinceye kadar dövmeyen bir babamın oluşunu takdir etmeme sebep olmuştu. Reyes'te olmayan bir varlığım, beni seven bir babam vardı. Ama Reyes kendine acıyıp durmuyordu. Hayatı benimkinden yüz kat kötüydü, ama kendisine zerre kadar acımıyordu. En azından gördüklerimden öyle anlaşıyordu. Ben de kendime acımaya biraz ara vermiştim.

Ama güven başka bir konuydu. Canlılara güvenmek zaten baştan beri güçlü yanlarımdan biri değildi. Ama karşımdaki Cookie'ydi. En iyi dostumdu. Ona anlattığım her şeyi şüphe ya da hoşgörü hissetmeden, hemen nasıl parasal çıkara dönüştüreceğini düşünmeden kabul etmişti.

"Bana anlattıklarını kaldıramayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Sorun da bu işte. Bunu kaldırabilecek biri varsa, o da sensin. Ama sana böyle bir şey yapmak istediğimden emin değilim." Elimi koluna koyarak öne eğildim; anlamasını istiyordum. "Bilmek her zaman daha iyi değildir."

Cookie uzun bir sessizlikten sonra yüzünde takatsiz bir tebessümle dosyalarını topladı. "Yeteneklerin senin bir parçan, Charley, kişiliğinin bir parçası. Bana seninle ilgili fikrimi değiştirebilecek bir şey anlatabileceğini sanmıyorum."

"Endişelendiğim konu benimle ilgili fikrin değil."

"Saat geç oldu" diyerek kâğıtları bir klasöre koydu. "Yatman gerek."

Onu incitmiş miydim? Gerçekleri bilmesini istemediğimi mi düşünüyordu? Hayatımın her bölümünü tamamen güvenebileceğim iyi bir dostla paylaşma düşüncesi, gökkuşağının altında bir tencere biberli fasulye bulmak gibiydi. Buna cesaret edebilir miydim? Başıma gelen en iyi şeylerden birini kaybetmeyi göze alabilir miydim?

Saat gerçekten de geç olmuştu, ama kulağa ne kadar şahane gelirse gelsin, Cookie'ye her şeyi anlatma, onun bütün gerçeği, sadece gerçeği bilmesi düşüncesi vücudumun adrenalini dolmasına sebep olmuştu. Sabahın neredeyse ikisi olmasına

ve her yerimin ağrmasına, yorgunluktan bitmiş ve komaya girmek üzere olmama rağmen güvenecek birine, bir sırdaşa, silahlı ve saç jöleli bir yoldaşa sahip olmak çok hoş olurdu. İkimizin de boyumuzdan büyük bir işe kalkışmamış olmamız için dua ediyordum. Bu, bir keresinde bir baloncuk tabancasıyla başıma gelmişti. Sonuçlarının pek de iyi olduğunu söyleyemeyeceğim.

Belki de şansımı deneyebilirdim. Bir kez olsun. Belki de Cookie bu durumdan yarasız ve aklı başında sıyrılırdı. Tabii bu da azımsanacak bir şey değildi.

Parmağımı kahve fincanımın ağzında dolaştırdım; Cookie'nin gözlerine bakamıyordum. Hayatını ebediyen değiştirmek üzereydim. Hem bu iyi yönde bir değişiklik de olmayabilirdi. "O duman gibi" dedim ve Cookie'nin hâlâ yanımda olduğunu hissettim. "Ve çok güçlü. Ondan güç yayıldığını hissedebiliyorum. Yakınımdayken bir parçamı emip içine çekiyormuş gibi takatsiz kalıyorum."

Cookie birkaç saniye sersemlemiş gibi sessizce oturdu, sonra dosyaları yeniden masaya koydu. Varlığından çok az insanın haberdar olduğu, iki dünya arasındaki bir boşluğu, bir uçurumu aşmıştı. Cookie Kowalski, şu saniyeden itibaren bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

"Bugün gördüğün kişi o muydu?" diye sordu.

"Depodaki oydu, evet. Ama onu bu sabah, Reyes ofiste belirlediğinde de gördüm."

"Bu varlık orada mıydı?"

"Hayır. Reyes'le ikisinin aynı tür varlıklar olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ama Reyes gerçek, bir insan. Bir de son zamanlarda bulanık lekeler görmeye, rüyamda inanılmaz şeyler yaşamaya başladım, sonra duşta birden belirdi..."

"Duşta mı?"

"Ve bana doğduğum gün tıpkı Reyes'in dediği gibi Hollandalı demişti, ama Reyes ben doğduğumda yanımda olamayacak kadar küçüktü, Peki Büyük Şeytan, Reyes'in bana on beş

“Yıl sonra nasıl hitap edeceğini nereden biliyordu?”

Parmaklarımın arasından kayan kahve fincanını Cookie masaya koydu. “Sana daha fazla kafein yok.”

Yüzümde beliren mahcup gülümseyi bastırmaya çalışarak “Kusura bakma” dedim.

“En baştan başlamalıyız.” Destek vermek için koluma yavaşça dokundu. “Tabii duş sahnesiyle başlamak istemiyorsan.”

Kıkırdadım. “Sana anlatmadığım bir sürü şey var, Cookie. Bunları kaldırmak zor.”

“Charley, asıl seni kaldırmak zor.”

Tekrar güldüm, fincanımı tekrar kaptım ve içindeki kahveyi tepeme diktim.

“Bu varlıkla ilk kez ne zaman tanıştın?”

“Doğduğum gün.” Beni dinlemiyor muydu? “Büyük Şeytan’ı ilk kez o gün gördüm” derken çarpıcı bir etki yaratmak için havada tırnak işaretleri çizdim.

“Büyük...”

“O, dumandan yapılma. En tuhaf zamanlarda ortaya çıkan yaratık/canavar gibi bir şey. Genellikle hayatım tehlike-veyken beliriyor. Mısır patlatsak iyi olur.”

Cookie sandalyesinin ucuna kaydı. “Doğduğun gün oradaydı, öyle mi?”

“Evet. Ona Büyük Şeytan diyorum, çünkü Ödümü Koparan Devasa Sürüngen Yaratık biraz fazla uzun.”

Hikâyemi büyülenmiş gibi dinleyen, şimdi anlatacaklarımın teyzemin-evinin-tavan-arasında-hayalet-vardı türü hikâyelerden daha sürükleyici olduğunu anlayan Cookie başını salladı. Söyleyeceklerim kamp ateşinin etrafında ya da pijama partilerinde anlatılacak türden değildi. Tabii bu da büyürken neden öyle şeylere davet edilmediğimi açıklayabilirdi.

“Her neyse, dediğim gibi, doğduğum gün oradaydı.”

Cookie fincanını masa ile dudakları arasında tutuyor, salyasının akmasına engel olmak için elinden geleni yapıyordu.

O ana kadar daha fazlasını öğrenmeyi ne kadar istediğini fark etmemiştim. Sessizliğimin onu nasıl derinden etkilediğini.

Alnını kırıştırarak “Bunu nereden biliyorsun, peki? Biri mi söyledi?” diye sordu.

“Neyi söyledi?” Kahve fincanım güzeldi. Üzerinde en sevdiğim çiçek olan zambak vardı. Gözlerim Reyes’e takılmasını diye fincanı inceliyordum.

“Doğduğunda o büyük, kötü yaratığın orada olduğunu.”

“Hı, ne?” Neden bahsediyordu? Belki de bilinçsizce bilincimi kaybediyordum.

“Onun doğduğun gün orada olduğunu nereden öğrendin?”

Ha, tamam. Henüz o kısımdan da haberi yoktu. “İlk günden beri hemen her şeyi hatırlıyorum.”

“İlk günden beri mi?”

Başımı salladım ve zambağın yapraklarından birinin fincanın kenarına dokunduğunu ilk kez fark ettim.

“Neyin ilk gününden beri? Birinci sınıfın mı? Çöl Fırtınası operasyonunun mu? Regl oluşunun mu?” Birden bir şey fark etmiş gibi tıslayarak nefes aldı. “Öyle, değil mi? Her şey ilk kez regl olduğunda başladı. Hormonal bir şey, değil mi? Gerçekleri o zaman anladın.”

Gülümsedim. Cookie çok komikti. “Hayatımın ilk gününden beri. Varoluşumun. Dünya üzerindeki mevcudiyetimin.”

“Anlamıyorum.”

Gözlerimi devirerek “Doğduğum gün” dedim. Cookie genelde bir şeyleri bu kadar geç kavramazdı.

Bu sözleri duyunca sersemleyerek sustu. Garipti.

“Biliyorum. Bu herkesi afallatıyor.” Parmağımı en parlak turuncu yaprakta gezdirdikten sonra “Görünüşe bakılırsa, insanların doğdukları günü hatırlaması nadiren rastlanan bir şey” diye ekledim. Yapraklar bir renk patlamasıyla açıldı; çiçeğin en hassas noktası olan ortası en koyu renkteydi.

Cookie sonunda sesine kavuşarak “Nadiren rastlanan bir

"ney mi?" dedi. "Gerçekten mi? Şuna hiç rastlanmayan bir şey desene."

"Eh, yalnızca garip." Bir sonraki yaprağa dokundum. "Ben o günü dün gibi hatırlıyorum. Gerçi dün bayağı bulanık, ama..." Yapraklar bitince gözlerimi kaldırıp yeniden Reyes'inkilere kenetledim. İfadesindeki acı ve öfke neredeyse elle tutulacaktı. Bir de gözlerinin rengi; en hassas noktaya, ortaya yaklaştıkça koyulaşan o yoğun koyu kahverengi vardı.

"Tanrım, Charley, doğduğunu mu hatırlıyorsun?"

"Onu hatırlıyorum."

"O büyük, kötü adamı mı?"

"Büyük Şeytan'ı. Başka şeyleri de hatırlıyorum; doktorun göbek bağımı kesmesi ve hemşirenin beni temizlemesi gibi."

Cookie sandalyesinde hayretler içerisinde arkasına yaslandı.

"Adımı söyledi. Ya da adım olduğunu sandığım şeyi."

Cookie gerçeği kavrayarak sert bir nefes aldı. "Sana Hollandalı dedi."

"Evet, ama nasıl? Nereden biliyor olabilirdi?"

"Tatlım, ben daha doğduğun günü nasıl hatırladığımı bile anlamayı başaramadım."

"Ah, evet, kusura bakma. Ama bunu bir kenara bırakabilir misin? Sorularım var."

Yüzünde şüphe dolu bir ifade belirdi. "Paylaşacak başka hayret verici gerçeklerin var mı?"

Omuz silkerek "Pek sayılmaz" dedim. "Tabii o doğduğum gün olayından beri dünya üzerinde konuşulan ve konuşulmuş olan bütün dilleri bilmemi saymazsak. Bu da kayda değer, sanırım."

O kadar yorgundum ki, tam olarak emin olamıyordum, ama içimden bir ses Cookie'nin nöbet geçirdiğini söylüyordu.

Onuncu bölüm

*Ölüm Meleği'nden korkmayın.
Yalnızca ona çok ama çok dikkat edin.*

— Charlotte Jean Davidson

“Başımı kaldırıp baktığımda oradaydı.”

Cookie dudaklarının arasında bir parça patlamış mısır tutarak, hikâyemi hayretten fal taşı gibi açılmış gözlerle dinliyordu. Ya da hayretten değil de kemiklerinin buz kesmesine sebep olan içgüdüsel bir korkudan. Bu noktada anlamak zordu. “Büyük Şeytan” dedi.

“Evet, ama ona kısaca Şeytan diyebilirsiniz. Her neyse, orada durmuş beni izliyordu, bense çırlıçıplak ve doğum kalıntılarıyla kaplıydım, ama o sırada bunun pek farkında değildim. Yalnızca ondan büyülendiğimi hatırlıyorum. Duman gibi, sürekli hareket halindeydi.”

“Duman gibi.”

“Duman gibi” dedim ve elindeki yağlı mısırı alıp ağzıma attım. “Uyuklarsan kaybedersin, bebek.”

“Ondan önce hiçbir şey hatırlamıyor musun?” diye sordu ve bir başka mısır parçası alıp onu yine ağzının arasına tuttu. Bir kahkaha patlatıp büyüyü bozmamak için çabalıyordum.

“Pek bir şey hatırlamıyorum. Yani, doğduğumu falan hatırlamıyorum; Tanrı’ya şükür. Sadece sonradan olanları hatırlıyorum. Tabii her şey bulamaç gibi. Onun dışında.”

Cookie söylediklerimi sindirirken bakışları öteme kaydı. “Bu... bu...”

“İnanılması imkânsız bir şey” biliyorum.

“Harikulade.” Bana baktı.

Dudaklarımda beliren, ne kadar rahatladığımı gösteren tobessüme engel olamadım. Bana inanacağını bilmeliydim. Ama birlikte büyüdüğüm, bana çok yakın olan insanlar bu doğum meselesine hiç inanmamıştı.

“Dünyada konuşulan ya da konuşulmayan bütün dilleri biliyorsun demek?”

“Hepsini.”

“Farsça bile mi?”

Sırıtarak “Farsça bile” dedim.

Cookie irkilerek “Aman Tanrım!” dedi. Aklına bir şey gelmiş olmalıydı. Parmağını suçlayıcı bir tavırla bana doğrulttu. “Biliyordum. O gün marketteki Vietnamlı adamın ne dediğini bildiğini biliyordum. Gözlerinden anladım.”

Gülümsedim ve yeniden Reyes’in ekrandaki gözlerine baktım, neredeyse onun içine düşecektim. “Kıçını beğendiğini söyledi.”

Cookie içini çekti. “Küçük sapık.”

“Sana vurgun olduğunu söylemişim.”

“Maalesef göğüs dekolteme sığabilecek kadar küçüktü.”

“Bence senden bu yüzden hoşlandı” diyerek bir kahkaha patlattım.

Cookie bunun üzerine uzunca bir süre sustu. Ona anlattığım her şeyi sindirmesi için biraz zaman verdim. Birkaç saniye sonra “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu.

Onu kızdırmaya karar vererek “Eh” dedim, “onun gerçekten göğüs dekolteneye sığabileceğini sanmıyorum. Ama bunu denemekten bayağı hoşlanırdı, ondan eminim.”

“Hayır, dil olayından bahsediyorum. O kadar...”

“Garip ve havalı mı?” dedim umut dolu bir sesle.

“Akıl almaz.”

“Ah. Evet, sanırım öyle.”

“Peki, doğduğun gün insanların sana ne dediğini de anlıyor muydun?”

Burnumu düşünceli düşünceli kaşıyarak “Öyle denebilir, dedim. “Ama tam anlamıyla değil. Kelimelerin anlamlarına dair bir fikrim yoktu. İnsanlar benimle konuştuğunda onları içsel bir seviyede anlıyordum. Ama ne tuhaftır ki başka her şeyi, konuşmayı ve yürümeyi normal bir hızla öğrendim. Ama biri benimle konuştuğunda onu anlıyorum. Hangi dille konuşursa konuşsun. Ne dediğini biliyorum.”

Ekran koruyucu çıktığında fareyi dürterek ekranı yeniden Reyes’i göstermeye zorladım. Sesimdeki üzüntüyü saklamaya çalışarak “Annemin bana söylediği ilk sözleri anladım” diye devam ettim. “En azından çoğunu. Daha da garip olan ne, biliyor musun?”

Cookie başını salladı.

“Bence annem biliyordu. Bana kalırsa onu anladığımdan haberi vardı. Bu onu... korkutuyordu.”

“Buna üzüldüm.”

Bir avuç mısır aldım ve ağızma bir parça attım. “Önemli değil. Onu suçlayamam.”

“Evet, suçlayabilirsin” diyen Cookie’nin sesi birden sertleşmişti. “Ben de bir anneyim. Anneler öyle şeyler yapmaz.”

“Evet, ama Amber bir ölüm meleği olarak doğmadı.”

“Bunun bir önemi yok. O senin annen. O kadar. Sonuçta bir seri katil falan olmadın.”

Tanrım, birisinin benim tarafımı tutması çok hoşuma gidiyordu. Babam beni her zaman kayıtsız şartsız sevmiştir, ama beni hiç bu şekilde destekleyip korumamıştır. Bana kalırsa Cookie gerektiği takdirde mafyayla bile tek başına cembelleşir ve kazanırdı.

“Demek sana doğduğun gün Hollandalı dedi, öyle mi?”

“Evet, ama ben de işte bunu anlamıyorum. Nereden bildi? Şeytan’ın o gün adımı söylemediğini bu akşama kadar fark

etmemiştim. Bana Hollandalı demişti, Cookie, tıpkı Reyes'in ben lisedeyken dediği gibi. Reyes nereden bilebilir?" Parçaları umutsuzca birleştirmeye çalışırken başım dönmeye başladı.

"Tamam, sana bir de şunu sorayım" derken alnını düşünceli düşünceli kırıstırdı. "Reyes'i ilk gördüğünde onunla ilgili olağandışı bir şey fark ettin mi?"

"Psikopat babasından eşek sudan gelinceye kadar dayak yemesi dışında mı?"

"Evet."

Uzun, derin bir nefes aldım ve bu konuyu düşündüm. "Aslında etmiş olabilirim, ama o sırada farkına varmadım. Yani, belki onda farklı, doğaüstü bir şeyler vardı, ama vücudumu istila eden adrenalin bunları o anın korkutuculuğuna bağlamama sebep oldu. O, çok görkemliydi. Yakışıklı, çevik ve kusursuzdu."

"Senin tariflerine bakılırsa, Reyes bir tür doğaüstü varlık olabilir. Onun da senin iki haftada bir yaptığın gibi fena halde dayak yedikten sonra kalkıp gitmesi merakımı uyandırdı."

"Duruma hiç öyle bakmamıştım." O geceyi düşündüğümde, hem huzursuz edici hem de büyüleyici o anlara döndüğümde Reyes gözlerimin önüne geldi. "Biliyor musun?" dedim gerçeği fark ederek, "o gerçekten farklıydı. O... ne bileyim, karanlıktı. Anlaşılmazdı."

"Eh, kulağa şüphe uyandırıcı derecede doğaüstü geliyor."

O kadar yorgun olmasam kıkırdadım. "Birden başıma uzman mı kesildin?"

"Konu seksi ve karanlık varlıklar olduğunda, evet, öyle diyebiliriz."

Bu kez gülmekten kendimi alamadım.

"Ee, Şeytan'ı kaç kez gördün?" diye sordu; ona anlattığım her şeyi kabullenmiş görünüyordu. Bu çok iyiydi. Verimli bir konuşma olmuştu. Terapiden de ucuzdu.

"Çok sık değil."

"Peki, onu gördüğünde neler oldu?"

Fincanımı aldım ve Cookie'nin kahvenin yerine içmem için ısrar ettiği sıcak çikolatadan bir yudum aldım.

Cookie yüzünde bilgiç bir ifadeyle elini omzuma koydu. "Parkta. Johnson denen kızla."

Fincanı elimden geldiğince soğukkanlı, umursamaz bir tavırla bırakmaya çalıştım. Park, ruhumdaki hassas bir noktaydı, ama daha kötöleri de vardı. İyileşmeyi reddeden yaralarım vardı ve Cookie onların çok küçük bir kısmını biliyordu.

"Evet" diyerek çenemi kaldırdım. "Parkta. Bu onu üçüncü görüşümdü."

"Ama hayatın tehlikede değildi. Yoksa öyle miydi?"

"Hiç de değildi, ama belki de o öyle olduğunu düşündü. Çok öfkeliydi ve bence bunun sebebi, annemin o kadar insanın önünde bana bağırmasıydı." Olanları hatırlayınca başımı eğdim. "Annem bana tokat da attı. Büyük bir şok yaşadım." Cookie'yle gözlerimiz birbirine kenetlendi; birden onun Şeytan'dan ne kadar korktuğumu bilmesi arzusuna kapılmıştım. "Annemi öldüreceğini sandım. Öfkeden titriyordu. Bunu hissettim, tüylerimi diken diken eden bir elektrik akımı gibiydi. Annem beni şehrin yarısının önünde azarlarken ona fısıldayarak annemi incitmemesi için yalvardım."

Cookie dudaklarını anlayışla büzdü. "Charley, çok üzgünüm."

"Önemli değil. Beni neden bu kadar korkuttuğundan emin değilim. Bazen amma ödle oluyorum."

"Seni korkuttuğu için de üzgünüm, ama ben annenden bahsetmiştim."

"Ah, bunun için üzölmene gerek yok" diyerek başımı salladım. "Olanlar kesinlikle benim suçumdu."

"Daha beş yaşındaydın."

Güçlölkle yutkunduktan sonra başımı eğdim ve "Ne yaptığımı bilmiyorsun" dedim.

"Bir kadını benzine bulayıp ateşe vermediğın takdirde an-

nenin tepkisinin uygun olduğundan emin değilim.”

Yüzümde yarım yamalak bir tebessüm belirdi. “Seni temin ederim, bu anı imal edilirken hiçbir petrol ürünü işin içine karışmadı.”

“O zaman ne oldu? Şeytan’la?”

“Herhalde beni duydu. Çekip gitti, ama durumdan pek memnun değildi.”

Cookie başını anlayışla salladı, sonra da “Bahse girerim, sen üniversitedeyken de ortaya çıkmıştır” dedi.

“Vay be, bu işte iyisin.”

“Biliyorsun, bana bir akşam dersten sonra eve yürürken saldırıya uğradığını anlatmıştın, ama onun orada olduğunu söylemedin.”

“Evet, oradaydı. Tıpkı dört yaşındayken yaptığı gibi yine beni kurtardı.”

Cookie’nin yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. “Seni kurtardı mı? Ne? Nasıl?” diye sorarak kafasında dönüp duran sorulara yanıt aradı. Büyük Şeytan’ın hakkında anlatıklarımın Cookie’nin onun gerçekten büyük bir şeytan olduğuna inanmasına sebep olmuş olabileceğini fark ettim. Aslında öyleydi de. Bir bakıma.

Ama Cookie’ye hâlâ onun beni nasıl kurtardığını anlata-mazdım. Bunu öğrendiğinde, kendini toplayacağından emin olmadan ona bunu yapamazdım.

“O... adamı üzerimden çekti.”

“Aman Tanrım, Charley. Sanırım fark etmemişim... yani, olayı hafifleterek anlattın. Hayatın tehlikede miydi?”

Omuz silkerek “Belki birazcık” dedim. “İşin içinde sustalı bir bıçak vardı. O şeyleri hâlâ imal ettiklerini bile bilmiyordum. Yasadışı degiller mi?”

Cookie derin düşüncelere dalmış halde “Hayatın tehlike-deyken ortaya çıkıyor” dedi, “ve dört yaşındayken seni kurtardı, öyle mi? Dört yaşındayken ne oldu?”

Sandalyemde kıpırdandım; her yerim öyle ağrıyordu ki bunu güçlkle yaptım.

“Eh, kaçırıldım diyebiliriz. Gerçi kaçırılmaktan çok bir yere götürüldüm.”

Cookie şaşkınlıktan bir elini hızla ağzına götürdü.

“Tanrım, yüksek sesle söyleyince her şey kulağa feci geliyor” diye yakındım. “Blog yazma fetişi olan bir gotikten bile fazla sızlanıyorum. O kadar kötü değildi. Aslında bayağı mutlu bir çocukluk geçirdim. Bir sürü arkadaşım vardı. Çoğu ölüydü, ama yine de dostlarımdı.”

“Charlotte Jean Davidson” dedi Cookie ikaz edercesine. “Bir cümlede kaçırılma kelimesini kullanıp da ayrıntıları anlatmaktan kaçamazsın.”

“Tamam, gerçekten bilmek istiyorsan söyleyeyim. Ama hoşuna gitmeyecek.”

“Gerçekten bilmek istiyorum.”

Derin bir nefes aldıktan sonra “Burada oldu” dedim.

“Burada mı? Albuquerque’de mi?”

“Bu binada. Dört yaşımdayken.”

“Bu binada daha önce de mi yaşadın?”

Birden terapideymişim de geçmişte başıma gelen iyi kötü her şey açık bir yaradan fışkırıyormuş gibi hissettim. Ama bu binada olanlar, beterin beteri idi. Bu, içimin öyle derinlerine saplanan bir bıçaktı ki, hiçbir zaman gerçekten çıkacağına inanmıyordum. En azından ciddi miktarda anestezi almadan.

“Hayır” dedim ve içeceğimden bir yudum daha alıp dilimdeki yoğun, ılık çikolatanın tadına vardıktan sonra yutkundum. “Burada hiç yaşamadım. Ama babam barı almadan önce bile orası polislerin takıldığı bir yerdi. Babam beni doğum günü partileri gibi gayet masumane sebeplerden oraya birçok kez götürmüştü. Birkaç kez ortağıyla sohbet etmek zorunda kalmıştı, çünkü o zamanlar MTÖ seksenlerdi.” Cookie kaşlarını soru so-

rarcasına çatinca “Mobil telefonlardan önce” diye ekledim.

“Ah, tabii ya.”

“Ama o gün anneme, dedemin, yani babasının öldüğünde içimden geçtiğini, çünkü anneme verilecek bir mesajı olduğunu söylemiş ve onu sinirlendirmiştim. Annem henüz babasının öldüğünü bilmiyordu, çileden çıkarak beni dinlemeyi reddetti. Ona mesajı iletmem bile müsaade etmedi. Mesajı zaten anlamamıştım. Mavi havlularla ilgili bir şeydi.”

“Babasının gerçekten öldüğünü öğrendikten sonra da mı mesajı dinlemek istemedi.”

“Kesinlikle hayır. Annem o sırada artık ölümle ilgili her şeyden nefret eder olmuştu.”

Cookie sakinleşmek istercesine derin bir nefes aldı. “O kadın beni sürekli şaşırtıyor.”

“Rulo köftesini denemelisin. Göğsünde sert kıllar çıkmasına sebep olur.”

Cookie kıkırdadı. “Baş etmem gereken yeterince kılım var, sağ ol. Davidson’ların evindeki aile gecesine katılmamayı yeğlerim.”

Omuz silktim. “Sen kaybedersin.”

“Demek dört yaşındaydın.”

Tanrım, amma ısrarcıydı. “Evet. Dört yaşındaydım. Her zamanki gibi incinmişim ve babamın bira içmekte olduğu bara geldiğimizde annem beni mutfakta bırakıp yaptıklarını babama ispiyonlamaya gitti. Mutfağı çok severdim, ama o kadar sinirliydim ve incinmişim ki, kaçmaya karar verdim. Aşçı Bay Dunlop görmeden arka kapıdan kaçtım.”

“Dört yaşında bir çocuk gecenin bir yarısı Central’de tek başına. Anne babaların en büyük kâbusu.”

“Ya, evet. Anneme gününü göstermek istemişim” dedim. “Central’deki dört yaşındaki en zeki çocuk değildim. Tabii dışarı adımımı atar atmaz fikrimi değiştirdim. Korktuğumdan değil. Çoğu insan gibi korkuya kapılmam. Yalnızca... farkınday-

dım. Ama içeri dalamadan trençkotlu, çok nazik bir adam an-
nemi bulmama yardım etmeyi önerdi. Ne tuhaftır ki annemin
içinde olduğunu bildiğim bara girmektense bu binaya girdim.”

Cookie umutsuz bir sesle “Ah, tatlım” dedi.

Omuzlarımı kaldırarak “Ama pek bir şey olmadı” dedim.
“Dediğim gibi, Şeytan beni kurtardı.” Karanlık bir olayı ha-
fifletmeye çalışarak “Şimdi düşünüyorum da o adamın anne-
mi bulmama yardım etmeye hiç niyeti yoktu aslında” dedim.

Cookie uzanıp bana sıkıca, uzun uzun sarıldı. Bu bana kış
gecelerindeki sıcak ateşleri hatırlattı. Bir de, nedense kıza-
ran kestaneleri.

Bana bir saat yirmi yedi dakika gibi gelen bir süreden
sonra “Nefes... alamıyorum...” diye geveledim.

Cookie kaşlarını düşünceli düşünceli çatarak geri çekildi.
“Yanlış düşünmüyorsam kaçırılıp götürüldüğün binada yaşı-
yor olman biraz tuhaf değil mi?”

“Pöfff. Yanlış düşünüyorsun” diyerek bu garip, ürpertici
durumu yok saydım.

Cookie’nin daha fazla ayrıntı duymak için ısrar etmeme-
si beni çok sevindirmişti. Şeytan ayrıntılarda gizliydi ve o
an kendimi pek de şeytan yanlısı hissetmiyordum. Bir baş-
ka olayı hatırlayarak “Aaa” dedim. “Lisedeyken bir çocuk be-
ni babasının arazi aracıyla ezmeye çalışmıştı. Şeytan, araba-
yı bir mağazanın vitrininden içeri fırlattı.” Bu anı, yüzümde
bir tebessüm belirmesine sebep oldu.

“Biri lisede seni ezmeye mi çalıştı?” dedi Cookie dehşetle.

“Sadece bir kez” diye cevap verdim.

Cookie burnunu ovuşturdu. “Şeytan’ı yalnızca o zamanlar-
da gördün, öyle mi?”

Parmaklarımı kullanarak sessizce saydım. “Evet, hemen
hemen bu kadar.”

“Görevimiz, Reyes’in bütün bunların neresinde olduğunu
ortaya çıkarmak, değil mi?”

“Yine evet. Kestane kızartmalıyız.”

Söylediklerime aldırmayarak “O zaman arkadaşın ve ben duşın olarak, duş sahnesini panoramik ayrıntılarla incelemeyi görev belliyorum” dedi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Duş sahnesinin bu olaya pek de bariz bir şekilde dahil olduğundan emin değilim. Daha, ne bileyim, bariz olmaktan uzak görünüyor.”

“Charley” dedi Cookie uyarı dolu bir hırlamayla, “ya ağzından baklayı çıkar ya da ağır ve acılı bir biçimde öl. Dolaylı olarak senin üzerinden yaşadığımı ne zaman fark edeceksin? Sosyal hayatım yok. Yıllardır pilsiz çalışan bir şeyle ciddi bir ilişki yaşamadım. Duşta, yanındaki kimdi? Reyes mi? Büyük Şeytan mı? Haydi, biraz yardımcı ol.”

Pilsiz çalışan şeylerle ilgili yorumunu atlattıktan sonra “Tamam, Reyes’in bana on beş yaşındayken karşılaştığımız gece Hollandalı dediğini biliyorsun, değil mi?”

Duş sahnesini dinlemek için sabırsızlandığı belli olan Cookie “Evet” dedi.

“Son bir aydır her gece rüyama giren o güzel adamı da biliyorsun, değil mi?”

Cookie yumuşak bir sesle iç çekerek “Evet” dedi.

“Eh, bugün rüyamdaki adam aynamın buharlı yüzeyine Hollandalı yazdı ve bana duşta Hollandalı dedi.”

“Hah, şimdi konuşmaya başladık.” Sandalyesinin ucuna kaydı, sonra ne dediğimi fark ederek birden durdu. “Yani rüyandaki adam Reyes mi?”

“Ben de bunu demek istiyorum. Bu gece, Şeytan’ın bana doğduğum gün Hollandalı dediğini hatırladım.”

Kafası karışan Cookie dudaklarını büzdü. “Yani duştaki kimdi?”

Sırıtarak ona baktım; yanımdaki kadın birden içimde huşu uyandırmıştı. “Sana kocaman, korkutucu bir yaratığın beni takip ettiğini ve beni sık sık kurtardığını, doğduğum günü

hatırladığımı ve dünyada konuşulan bütün dilleri bildiğimi söyledim; sen yine de haykırarak kaçıp gitmedin. Söylediklerimi nasıl kabul edebiliyorsun?”

Cookie biraz düşündükten sonra “Konuyu kasten mi değiştirmeye çalışıyorsun?” diye sordu.

Boğazımdan yükselen kahkahayla az kalsın iki büklüm olacaktım. Acıyan kaburgalarımı tuttum ve “Dur! Beni güldürme. Canım acıyor” diye bağırdım.

“Üzgünüm.”

Üzgün müzgün değildi. Bunu görebiliyordum.

“Hapishaneden ne öğrenebildin?” diye sordum ve yaşlı gözlerimi ekrana çevirdim. “Reyes hâlâ orada mı? O... yaşıyor mu?”

“Memur bana sadece Reyes’in hapishane kayıtlarında hâlâ tutuklu olarak geçtiğini, D Birimi’nde gözüktüğünü söyledi. Ama içimden bir ses, memurun bana her şeyi anlatmadığını söylüyor.”

“Yarın gideceğim.”

“Hapishaneye mi?”

“Evet.” Hapishane yöneticilerini listeleyen ve Neil Gossett’in fotoğrafının yer aldığı personel dosyalarına tıkladım. “Hapishane müdürünün yardımcısıyla aynı okula gittik.”

“Gerçekten mi? Arkadaş mı, düşman mı?”

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. “Bunu söylemek zor. Okul yemekhanesinde birden yanmaya başlasam onun beni kurtarmak için D vitaminini feda edeceğinden bile şüpheliyim, ama sonradan bu konuda kendisini suçlu hissedeceğinden eminim.”

Cookie “Ah, aman Tanrım” diyerek elindeki bir başka gazete haberine bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Öne eğilerek bu hareketin sebep olduğu acıdan yüzümü buruşturdum, sonra haberin son paragrafını okuyarak durdum.

Reyes’e karşı açılan davanın baş dedektifi Bob Amca’ydı. Kahretsin.

On birinci bölüm

*Etrafta bu kadar parlak nesne olmasa, dikkatimi bir şeye
daha uzun süre verebilirdim.*

– Tişört baskısı

Şafak sökmek üzereyken, doğanın çağrısı beni yataktan kalkmaya zorlayınca uyandım. Ama düştüğümden beri bir şişe viskinin beşte birini tepeme dikmiş gibi yürüyordum.

Bir saksıya takılıp tökezledikten, ayağımın serçeparmagını bir tabureye çarptıktan ve bir kapının çerçevesine yüzümü tosladıktan sonra klozete oturdum ve arka plandaki şırıltı sesi eşliğinde o gün neler yapacağımı düşündüm. Neyse ki ev dekorasyonu konusunda minimalist bir yaklaşımım vardı. Porselen tahtla aramda başka bir şey duruyor olsaydı, bir sonraki doğum günümü görece kadar hayatta kalamayabilirdim.

Üzerimdeki; kanında günah olan sarışın ve mavi gözlü lisedeki eski erkek arkadaşımdan aşırđığım futbol formasına baktım. İlk buluşmamızda bile gözlerimin renginden çok iç çamaşırımın rengiyle ilgilenmişti. Bunu daha önceden bilsem mavimsi yeşil iç çamaşırları giyerdim. İşin tuhafı, yatmadan önce futbol formasını üzerime geçirdiğimi hatırlamıyordum. Yatağıma yattığımı bile hatırlamıyordum.

Belki de Cookie sıcak çikolatama ilaç atmıştı. Bu konuda onunla konuşmam gerekecekti, ama şimdi bugün neler yapacağıma karar vermeliydim. APD'deki sorumluluklarımı bir kenara bırakıp Reyes'e bakmak için hapishaneye mi gitmeliydim? Yoksa APD'deki sorumluluklarımın hepsi-

ni Cookie'nin üzerine yıkıp Reyes'e bakmak için hapishaneye mi gitmeliydim?

Kalbim onu görmenin heyecanıyla hızla çarpmaya başladı, ama gergin olduğumu kabul etmeliydim. Ya bulduğum şey hoşuma gitmezse? Ya o gerçekten suçluysa? Koca bir yanlış anlama sonucunda hüküm giydiğini ummaya devam etmekten kendimi alamıyordum. Reyes'in boş yere suçlandığını. Dava kanıtlarının kötüye kullanıldığını, hatta sahte kanıtlar öne sürüldüğünü. İnkâr, yalnızca Mısır'daki bir nehir değildi.⁴

Dün gece davayla ilgili haber ardına haber –hiçbiri de hoş bir yazı karakteriyle yazılmamıştı– hatta Cookie'nin ortaya çıkardığı, Reyes'in mahkeme kayıtlarının bir kısmını da okuduktan sonra öğrenebildiğim kadarıyla kanıtlar onun hüküm giymesi için yeterli değildi. Gelgelelim, on iki kişi onu suçlu bulmuştu. Daha da rahatsız edici olan, onun maruz kaldığı şiddetin sözü bile edilmemişti. Babanız tarafından neredeyse öldürülecek kadar dövülmenizin bir önemi yok muydu?

Ne kadar istersem isteyeyim uyuyamayacağımı biliyordum. Tekrar uyumak, olabilecekleri unutmak istememin çok iyi bir sebebi olmasına rağmen aklım harıl harıl çalışıyordu. Reyes bir aydır beni ziyaret etmemişti. Koyu renk gözleri ve sıcak dokunuşuyla rüyama girmemişti. Sırtımı boylu boyunca öpmemiş, parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırmamıştı. Bense bunun sebebini merak etmekten kendimi alamıyordum. Yanlış bir şey mi yapmıştım?

Kalbim bomboştu. Onun her geceki ziyaretlerinin müptelası olmuştum. O ziyaretleri bir sonraki nefesimden bile daha büyük bir sabırsızlıkla bekliyordum. Belki de hapishaneye gidince durumu aydınlatabilirdim.

Dışlerimi fırçalarken mutfaktan bir ayak sürüme sesi duy-

4. Yazar, Mısır'daki Nil Nehri'ni kastederek kelime oyunu yapıyor. İngilizcede *The Nile*, *denial* kelimesiyle aynı şekilde telaffuz edilir, *denial* ise Türkçede *inkâr* demektir. (ç.n.)

dum. Yalnız yaşayan çoğu kadın böyle bir olayı korkuyla karşı-lardı, bense bunu iş güvenliğinin bir avantajı olarak görüyordum.

Banyodan çıktım ve ı ışık gözlerimi kamaştırdığı için göz-lerimi kısıtım. "Lillian Teyze?" diye sordum, tökezleyerek bar-şeklindeki masaya gittim ve bir tabureye tırmandım. Lillian 'Teyze'nin ufak tefek bedenini, deri bir yelek ve altmışlardan kalma sıra sıra boncuklarla tamamladığı çiçekli, bol bir elbi-se yutmuştu. Yıllarca onun öldüğü sırada ne yaptığını bul-maya çalışmışım. Ama bol elbiseler ve boncuklar gerektire-cek bir olayla ilgili bir teori üretememişim. Tabii LSD alıp da zorlu bir Twister oyunu oynamak dışında.

"Hey, balkabağı kafa" dedi; kadim tebessümü parlak ama dişsizdi. "Tökezleye tökezleye banyoya gittiğini duydum, ben de burada kalış masraflarımı karşılamak için bir kahve ya-payım dedim. Kahveye ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten mi? Ne tatlı." Lanet ol-sun. Lillian Teyze gerçekte kahve mahve yapamazdı. Tezgâha oturdum ve bir fincandan kahve içiyormuş gibi yaptım.

"Çok mu sert olmuş?" diye sordu.

"Yok canım, Lil Teyze, en iyi kahveyi sen yaparsın."

Kahve içiyor gibi yapmak, orgazm taklidi yapmaya benzi-yordu. Bunun nesi eğlenceliydi ki, öbür dünya aşkına? Ama kafein yoksunluğu sorunlarımın en önemsiziydi. Reyes'in gelmeyişini hâlâ aklımdan çıkaramıyordum. Belki de yanlış bir şeyler yapmışım. Ya da yapmam gereken bir şeyi yapma-mışım. Belki de yatakta daha aktif olmalıydım. Tabii bu se-anslarımız esnasında olanları kontrol edebildiğim anlamına gelirdi. Onları Cookie'ye panoramik ayrıntılarıyla anlatacak olsam, kontrol kullanacağım ilk sıfat olmazdı.

"Sen... dalgın gibisin, tatlım."

Eh, beni boşu boşuna Dikkati En Çabuk Dağılabilecek Ki-şi seçmemişlerdi.

"Ateşin mi var?"

Etrafıma bakındım. “Ateşim olmadığından eminim, Lil Teyze. Sorduğun için teşekkürler.”

Ona gerçekten de vücut ateşi diye bir şey olduğunu söylemekten kaçındım. Dünyadaki her varlığın ateşi vardır. Ölülerin bile ateşi vardır. Yüksek olmasa da vardır işte.

“Kahve için de çok teşekkürler.”

“Ah, ne zaman istersen, tatlım. Kahvaltı da hazırlayayım mı?”

O günü atlatmak istiyorsam, böyle bir şey yapmasına izin veremezdim. “Ah, hayır, zahmet etme. Zaten duş almalıyım. Önümde uzun bir gün var.”

Kadın öne eğildi ve suç ortağımıyız gibi sırtıttı. Saçının gerçek hayatta da bu kadar mavi mi olduğunu, yoksa bunun cismini kaybetmesinin bir sonucu mu olduğunu sıklıkla merak ederdim. “Kötü adamların peşine mi düşeceksin?”

Kıkırdadım. “İyi bildin. En kötülerinin.”

Hülyalı hülyalı nefes aldı. “Ah, genç ve kaygısız olmak. Ama gerçekten, balkabağım” diyerek kendine geldi ve bana son derece ciddi bir bakış attı. “Dayak yemekten vazgeçmelisin. Berbat görünüyorsun.”

“Sağ ol, Lil Teyze” dedim ve tabureden yavaşça, yüzümü buruşturarak kalktım. “Bunu aklımda tutacağım.”

Kadın gülümsedi ve bir zamanlar takma dişlerinin olduğu yerdeki boş mağarayı gözler önüne serdi. Belli ki takma dişleri öbür dünyaya gitmemişti. Lillian Teyze’nin ölü olduğunu bilip bilmediğinden hiçbir zaman emin olamamıştım ve durumu ona anlatmaya içim elvermemişti. Ama gerçekten anlatmalıydım. Sonunda çalışan bir kahve makinem olmuştu ve rahmetli büyük-büyük teyzem bir işe yaramaya karar vermişti.

“Bu arada, Nepal nasıldı?” diye sordum.

“Öf” dedi ellerini çaresiz bir tavırla kaldırarak “ağustos ayındaki bir haziranböceğinden bile nemli ve sıcak.”

Ölüler hava sıcaklığından etkilenmezdi, etkilenseler bile

Nepal’de sıcaklık nadiren otuz derecenin üzerine çıkardı.

Tam o sırada Cookie daireme daldı, bana bir bakış attı ve buruşuk gök mavisi pijamalarıyla öne atıldı. Aceleyle, soluk-suz halde “Uyuyakalmışım” dedi.

“Geceleri bunu yapman gerekmiyor mu zaten?”

“Hayır” diyerek bana anne endişesiyle baktı. “Yani, evet, ama seni saatler önce yoklayacaktım.” Öne eğilip gözlerimin içine baktı. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. “İyi misin?”

“Hayattayım” dedim. Bunu son derece içten söylemiştim.

Tam olarak ikna olmayan Cookie, pijamasının üstünü düzeltti ve etrafına bakındı. “Belki de kahve yapsam iyi olacak.”

Suçlayıcı bir tonda “Neden?” diye sordum. “Bu seferkine de ilaç atabilesin diye mi?”

“Ne?”

“Hem” diyerek Lillian Teyze’yi başımla, aldırılmaz bir tavırla işaret ettim. “Lil Teyze çoktan kahve yaptı.”

Cookie’nin kafeinle kafayı bulma umutları alaycılığımın kayalarına çarpıp paramparça olurken onu izledim ve kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Cookie başını eğdi ve ona uzattığım fincanı aldı. “Teşekkürler, Lillian Teyze. Şahanesin.”

Cookie her şeyi metanetle karşılar.

Cookie’ye meşakkatli bir görev vererek ondan Mark Weir’in mahkeme kayıtlarını –Bob Amca onları masama bırakmıştı– incelemesini ve Barber’ın USB belleklerini kontrol etmesini istedim. Barber’ın fetiş merakı olmadığını umuyordum. Varsa da böyle bir şeyin kanıtını herkesin bulabileceği bir USB belleğin içinde bırakmadığını. Böyle şeyleri şüphe uyandırmayan bir dosya adıyla kaydedip şifre korumalı olarak bilgisayarınızın belleğinin derinlerine gömmek çok daha iyiydi. Dosya adı, Seksi İtfaiyecilerin Aşkı olabilirdi. Mesela.

Cep telefonum Beethoven’ın *Beşinci Senfoni*’siyle çalmaya

başladı, bense yüz yirmiyle gidilmesi gereken bir yolda yüz kırkla giderken samanlıkta iğne bulma çabalarına giriştim; bir cep telefonunun bu kadar minik bir el çantasında nasıl böylesine iyi saklandığını aklım almıyordu.

Üç saatlik bir aramadan sonra “Hey, Ubie” dedim.

“Bana öyle demen şart mı?” diye sordu uyku sersemi bir sesle. O da kafeinden benim kadar yoksun kalmış gibiydi.

“Evet. Masama koyduğün dosyaları aldım. Cookie şimdi her şeyi gözden geçiriyor.”

“Ya sen ne yapıyorsun?”

Alınmış gibi yaparak “İşimi” dedim. Ona Reyes’in hüküm giyişini sormayı çok istiyordum, ama onunla yüz yüze olmam, her bir ifadesini görmem lazımdı. Ya da ifadesine anlamlar yüklemem lazımdı; artık hangisi daha çok işime yararsa. Onun Reyes’in davasında baş dedektif olduğuna hâlâ inanamıyordum. Böyle bir durumun gerçek olma şansı ne kadardı ki?

“Ah, tamam” dedi. “Ellery’nin öldürüldüğü yerdeki bir mermi kovanında kısmi parmak izi buldular.”

Birden umuda kapılarak “Gerçekten mi?” diye sordum. “Kimliğini tespit edebildiniz mi?”

“‘CSI’ dizisinde değiliz, canım. Buralarda işler o kadar hızlı yürümüyor. Parmak izinin işimize yarayıp yaramayacağını bu öğleden sonra öğreneceğiz.” Yüksek sesle esnedi, sonra da “Çipinde misin?” diye sordu.

“Tabii öyleyim. Bazı bilgileri kontrol etmek için Santa Fe’deki hapishaneye gidiyorum.”

Kuşkuyla değişen bir sesle “Ne bilgisi?” diye sordu.

“Bu... üzerinde çalıştığım başka bir vaka” diye kıvırdım.

“Ha.”

Amma kolay olmuştu.

“Hey, bombazo ne demek?”

“Bob Amca” dedim kınayan bir sesle “yine internette o Macar sohbet odasına mı girdin?” Gülmemek için kendimi

zor tuttum, ama Macar bir kızın Ubie'ye bomba demesi düşünçesi bana komik gelmişti. Patlamadan edemedim.

Amcam gücenerek "Boş ver" dedi.

Daha da yüksek sesle güldüm.

"Şehre dönünce beni ara."

O telefonu çarparak kapattıktan sonra ben de kendimin-
kini kapattım ve gözyaşlarımın arasından önümdeki yola
odaklanmaya çalıştım. Gülmekten direksiyonun üzerinde iki
büklüm halde, ağrıyan kaburgalarımı tutarken tepkimin du-
yarsız ve uygunsuz olduğunu düşündüm.

Kendime gelmem birkaç saniye sürdü, ama en azından
Ubie'ye gülmek bütün sabah yaptığım gibi, Reyes'i özlemle
düşünmekten daha iyiydi. Bir saatlik duşum her yerimin na-
sıl morardığını ortaya çıkarsa da maalesef bana onun dün ge-
ce neden gelmediğine dair bir ipucu vermemişti. Ama New
Mexico Cezaevi'ne yaklaştıkça iyimserleşiyordum. Burada
bazı cevaplar bulacağım kesindi. Sonra arabamı maksimum
güvenlikli hapishanenin kapılarına sürdüm ve iyimserliğim
terden kaynaklanan bir kötümserliğe dönüştü.

Başımı eğip bir kez daha giysilerime baktım: Bol panto-
lon, uzun kollu yüksek yaka bluz. Boynumdan dizkapakları-
ma dek örtülmüştüm. Maksimum güvenli bir hapishanede
erkeksi görünmenin aslında yararına olup olmayacağını dü-
şündüm. Anlarsınız ya.

Otuz dakika ve iki yaşlı İtalyan kadından sonra –ben bek-
leme odasında otururken tartışa tartışa içimden geçtiler– ha-
pishane müdürü yardımcısı Neil Gossett'in ofisine götürül-
düm. Ofis, koyu renk mobilyalar ve boş olan her yere yığılmış
dağ gibi kâğıtlarla küçük ama aydınlıktı. Neil lisedeyken ba-
yağı iyi bir futbol oyuncusuydu ve gençliğindeki cüssesini ko-
rumuştu, ama tam olarak aynı oranlarda olduğu söylenemez-
di. Yine de, atalarından gelen kelliğin trajik bir biçimde orta-
ya çıkmasına rağmen iyi görünüyordu.

Ayağa kalkıp masasının etrafından dolaştı. Hayli şaşkın bir halde “Charley Davidson” dedi.

Boyu o kadar uzundu ki, tokalaşırken başımı kaldırmak zorunda kaldım. “Neil. Harika görünüyorsun” dedim; tam olarak arkadaş olmadığınız kişilere böyle şeyler söylemenin uygun olup olmadığını merak ediyordum.

“Sen çok...” Çaresizce ellerini açtı.

Güçensem mi, karar veremedim. Morluklardan bahsediyor olamazdı. Onları kapatmak için bayağı uğraşmıştım. Sorun saçım mıydı? Muhtemelen saçımdı.

Sonunda “Muhteşem görünüyorsun” dedi.

Ah, işte bu bana uyardı. “Teşekkürler.”

“Lütfen.” Elini hafifçe sallayarak bir sandalyeyi işaret etti ve masasının arkasına geçip oturdu. “İtiraf etmeliyim ki seni gördüğüme biraz şaşırdım.”

Ben neşeli ve cilveli bir ifadeyle gülümsemek isterken, yüzümde çekingен bir tebessüm belirdi. “Şey, buradaki tutuklulardan biriyle ilgili bazı sorularım vardı, ben de en tepeden başlayıp aşağı ineyim dedim.” Bu açıklamadaki cinsel imanın farkındaydım.

Neil neredeyse kızarıyordu. “En tepedeki kişi sayılmam, ama beni bu kadar takdir ettiğine sevindim.”

Uygun bir biçimde güldüm ve defterimi çıkardım.

“Luann, senin özel dedektif olduğunu söyledi.”

Luann, yani sekreteri. “Evet, öyleyim. Şu anda APD’yle bir HBA ile sonuçlanan bir YÖB üzerinde çalışıyorum.” İşimi biliyormuş gibi görünmek için kasten kısaltmalar kullanıyordum.

Neil kaşlarını kaldırdı. En azından etkilenmiş gibi görünüyordu. Bu, uzun vadede işime yarayacaktı.

“Şu dava için mi geldin?”

“Hepsi birbiriyle bağlantılı” diyerek okkalı bir yalan söyledim. “Ashında buraya yaklaşık on yıl önce cinayetten hüküm

giyen bir adam için geldim. Bana...” not defterime bakarak kırılmış gibi yaptım, “Reyes Farrow adındaki tutukluyla ilgili bir şey anlatabilir misin? Ona şu anda üzerinde çalıştığım davayla ilgili bir şeyler sormayı umuyordum, biliyorsun...”

Neil’in benzi gözlerimin önünde solunca ne diyeceğimi unuttum. Telefonunun ahizesini kaldırıp bir düğmeye bastı. “Luann, içeri gelebilir misin?”

Lanet olsun, başım şimdiden belaya mı girmişti? Beni kovacak mıydı? Daha yeni gelmiştim. Daha fazla kısaltma kullanmam gerektiğini biliyordum, ama aklıma gelmemişti. SGUD! SGUD neden aklıma gelmemişti? Bu herkesi çok korkutur.

Luann kapıyı açıp “Evet, efendim?” dedi.

“Bana Reyes Farrow’un dosyasını getirebilir misin?”

Oh.

Ama Luann tereddüt etti. “Efendim?”

“Sorun yok, Luann. Bana Farrow’un dosyasını getir.”

Kadın önce bana, sonra tekrar Neil’a baktı. “Derhal, efendim.”

Kadın işinde iyiydi. Cookie hiç “Derhal, efendim” demezdi. Onunla konuşmam gerekecekti. Luann’ın tepkisi de Neil’inki kadar ilginçti. Kadının tavırları son derece dişiydi. İş elbisesinin altındaki vücudu, insanın aklına köpük banyoları ve şarap getiriyordu. Ama bir anda korumacı bir tavra bürünmüştü. Hatta neredeyse öfkeli. Ama öfkesi bana yönelik gibi değildi.

“Bu da olayla mı ilgili?” diye sordu Neil. “Farrow’un akrabası yok sanıyordum.”

Luann getirdiği dosyayı Neil’a verirken “Olay mı?” diye sordum. Bana ikinci bir kez bakmadan çıkıp gitti. Reyes’e bir şey mi olmuştu? Belki de gerçekten ölmüştü. Belki de birden rüyalarım girmeye başlamasının sebebi buydu.

Neil dosyayı açıp inceledi. “Evet. Burada hayatta olan ak-

rabası olmadığı yazıyor. Seni kim tuttu?” Gözlerini benimkilere kenetledi, benimse içimdeki isyankâr uyandı.

“Bu bilgiyi seninle paylaşamam, Neil. İşe başsavcıyı karıştırmak istemem.”

“Başsavcı mı? O durumdan haberdar, seni temin ederim.”

Eyvah. Eh, bu bir işe yaramamıştı. Ah, Tanrı aşkına. Derin bir nefes aldım. “Bak, Neil, bu daha ziyade kişisel bir mesele, tamam mı? Bir dava üzerinde çalışıyorum, ama bununla ilgisi yok. Ben yalnızca...” Ben yalnızca ne? Tutuklunuza tecavüz etmek istiyorum mu? Onun cisimsiz hale gelip gelececeğini görmek istiyorum mu? “Ben yalnızca onunla konuşmak istiyorum.”

Gerçeği kabullenirken kirpiklerimi aşağı indirdim. Muhtemelen salak gibi görünüyordum. Tutuklulara aşk mektupları yazan ve eş ziyaretleri için evlenen mahkûm hayranları gibi.

“Haberin yok mu?” dedi. Sesinde içinin rahatladığını ima eden bir şey vardı. Ama başka bir şey daha vardı. Üzüntü mü?

“Belli ki yok.” Söyleyecekti. Reyes ölmüştü. Bir ay önce mi ölmüştü? Nefesimi tutarak kara haberi almayı bekledim.

“Farrow komada. Yaklaşık bir aydır.”

Çenemi yerden toplamam ve sesime yeniden kavuşmam birkaç saniye sürdü. Bunları yaptığımda “Komada mı? Ne? Neden? Ne oldu?” diye sordum.

Neil masasından kalkıp dosyayı bana verdi. “Kahveye ne dersin?”

Kalın klasörü Neil’dan paha biçilmez mücevherlerle kaplıymış gibi aldım, sonra dalgın dalgın “Kahve için adam keserim” dedim. Hay aksi. Maksimum güvenli hapis hanesinde etrafıma bakarak “Yok, hayır, kesmem” diye teminat verdim. “Kimseyi öldürmedim. Tek bir adam dışında, o da kendi kaşınıyordu.”

Zayıf espri yeteneğim Neil’ın biraz gevşemesini sağla-

muş gibiydi. Dudakları bir gülümsemenin hayaletiyle inceldi.
"Hiç değişmemişsin."

Altdudağımı ısırdım. "Bu muhtemelen kötü bir şey, değil mi?"

"Hiç de değil."

Beni bu sözlerini düşünmek üzere yalnız bırakarak kahve almaya gitti, ben de Reyes'in dosyasını, namı diğer Kutsal Kâse'yi incelemeye başladım.

On ikinci bölüm

Reyes Farrow.

Kusursuz olmak pis bir iştir, bu yüzden birisinin yapması gerekir.

– Charlotte Jean Davidson

Neil, bir saatten fazla bir zaman geçtikten sonra bana “Onu tanıyor muydun?” diye sordu. Bu sürede dosyayı okumuştum. Neil’la sohbet etmiştik. Garrett aramıştı. Aramasını görmezlikten gelmişim.

Bu arada bir şeyler de öğrenmişim. Yaklaşık bir ay önce bahçede bir kavga çıkmış, hapishane derhal alarma geçmiş. Herkesin yere yatması gerekmiş. Reyes’in de arkadaşı olan, iriyarı tutuklunun kafası karışıp da adam yere yatmayınca kulelerdeki nöbetçilerden biri uyarı atışı için silahını doğrultmuş. Bunu gören Reyes, nöbetçinin arkadaşını vuracağını sanmış, adamı yere yatırmak için ona çelme takmış. Kurşun zararsızca toprağa saplanacağına Reyes’in kafatasına isabet etmiş ve ön lobunu delmiş. O zamandan beri komadaydı.

Başımı kaldırıp baktım ve Neil’in sorusuna yeniden odaklandım. “Lisedeyken yaşadığım bir olaydan tanıyorum” dedim. Ona Reyes’i ilk kez gördüğüm geceyi, onun sözde öldürdüğü adamın ona nasıl işkence ettiğini anlattım. Neil şaşır-mış gözükmedi. Dosyayı kapatıp onun gri gözlerine baktım. “Aramızda kalsın” diyerek bu sözleri daha samimi hale getirmek için öne eğildim, “iki eski dostun arasında” diye devam ettim. “Onunla ilgili ne biliyordun? Onun hakkında ne düşünü-yordun?” Parmak uçlarımla dosyaya vurdum. “Burada olmayan ne var?”

Neil sandalyesinde arkasına yaslandı, yakasını düzeltti ve derin bir nefes aldı. “Sana anlatsam, bana inanmazsın.”

Bunlar umut vaat eden sözlerdi. Göz kırparak “Bahse girerim inanırım” dedim.

Konuşmaya başlamadan önce bir dakika boyunca bana baktı. Konuştuğunda, bunu çok iyi anladığım bir isteksizlikle yaptı. Ona inanacağımdan gerçekten şüphe ediyordu. Bir bilseydi...

“Farrow buraya geldiğinde, genel koğuşa konduktan bir hafta kadar sonra garip bir şey oldu” dedi ve başını eğerek saatinin kordonunu inceledi. “Güney Yakası grubu onu öldürmeleri için adamlarından üçünü gönderdi. Sebebini bilmiyorum, ama Güney Yakası saldırdığında insanlar ölür. O kadar.”

Göğsüm sıkıştı ve dişlerimi gıcırdattım, tepki vermemeye, Reyes’i o durumda düşünmenin beni ne hale getirdiğini belli etmemeye çalıştım.

“Neredeyse başladığı dakika bitti” diye devam etti; anılarını kafasında yeniden oluşturup bildiklerini bir araya getirirken yüzü kararıyordu. “O sıralar yalnızca eğitimini yeni tamamlamış bir gardiyandım ve işimde süper olduğumdan emindim. O adamların Farrow’a doğru gittiklerini gördüğümde neredeyse altıma edecektim –gerçi o zamanlar onun kim olduğunu bilmiyordum. Destek çağırdım ama ben daha lafımı bitiremeden Güney Yakası’ndan gelen üç adam kendi kanlarından oluşmuş gölcüğün içinde yatıyordu. O yirmi yaşındaki çocuk da... bilemiyorum... bir masanın üzerine çömelmişti ve kendisine yaklaşan herkese saldırmaya hazır halde, diğer mahkûmlara tamamen duygusuz, korkusuz bir ifadeyle bakıyordu.”

Taş gibi hareketsiz halde oturarak, neredeyse nefes bile almadan olayları zihnimde canlandırırdım.

Neil başını salladı ve bana yüzünde rahatlama ile saygı arası bir ifadeyle baktı. “Ben şu anda ne kadar soluksuz kal-

dıysam, o da o kadar soluksuz kalmıştı. Olanları ancak şöyle bir görebildim, ama...”

Merakımı saklayamayarak “Ama?” diye ısrar ettim.

“Ama... normal bir adam gibi hareket etmiyordu, Charley. Bulanık bir leke gibiydi, o kadar hızlıydı ki gözlerimin onu takip etmesi imkânsızdı. Sonra güçlü, tehlikeli bir hayvan gibi masanın üzerine çömeldi.” Neil kendi gözlerine inanamıyormuş gibi başını yeniden salladı. “Adını da böyle aldı.”

Daha da meraklanarak “Adını mı?” diye sordum.

“Bir daha kimse ona dokunmadı” diye devam etti Neil. “Şu kadar yıldır buradayım, hiç öyle bir şey görmedim. O bu adamlar için bir efsane, adeta bir tanrı.”

Neredeyse salyalarım akarak Neil’in masasına yaklaştım. “Ad demiştin.”

“Doğru ya” dedi dikkatini tekrar toplayarak. “Ona El Alimento del Diablo diyorlar.”

“Şeytanın nefesi” diyerek kelimenin İngilizcesini tekrarladım.

“Sana buna inanmanın zor olduğunu söylemiştim” diyerek derin bir iç geçirdi; hikâyesine inanmayı reddetmemi beklediği belliydi.

“Neil, söylediklerinin tek kelimesinden bile şüphe etmiyorum.” Yüzünde şaşkın bir ifade belirince “Onunla tanıştığım gece ben de benzer bir şey gördüm. Hareket edişi, yürüyüşü” diye ekledim.

Neil söylediklerimi tekrar tekrar onaylayarak “Aynen öyle” dedi. “Tam olarak... tam olarak...”

“İnsan gibi değil” diye tamamladım.

Neil ellerimdeki dosyaya baktı. “Ama galiba yeterince insan.”

Kendimi dosyayı göğsüme bastırmaktan, Reyes Alexander Farrow’u oluşturan her ayrıntıya tutunmaktan alamadım. “Sa-

nırım öyle.” O kadar gerçekdışı ve mistik bir muammaydı ki

Neil “Biliyor musun, lisedeyken seni pek sevmezdim” dı
yerek beni gerçekliğe döndürdü.

Hım, peki. En azından dürüstçe davranıyordu. “Biliyo-
rum” dedim özür dilercesine. “Ben de seni sevmezdim.”

“Öyle mi?” Şoka girmiş gibiydi.

“Evet. Özür dilerim.”

“Evet, ben de. Tam bir çatlak olduğumu düşünürdüm.”

“Ben de senin kendini beğenmiş pisliğin teki olduğumu.”

“Kendimi beğenmiş pisliğin tekiydim ama.”

“Ah, doğru” diyerek kederli kıkırtımı bastırdım.

“Ama sen çatlak değildin, değil mi?”

Bunu onayladığı için minnettar bir ifadeyle başımı salladım.

“İstersen onu görmene izin verebilirim.”

Tekleyen kalbimin göğsünden gerçekten fırlayacağını his-
settim.

“Ama sana şunu söylemeliyim, Charley, adam kurtulama-
yacak. Beyin ölümü gerçekleşti.”

Kalbim yükseldiği hızla ayaklarımın dibine düştü ve al-
tımdaki zemin kayar gibi oldu. Beyin ölümü mü? Bu nasıl
olurdu?

“Olaydan beri öyle” diye ekledi. Ayağa kalktı, masasının
etrafını dolaşıp elini omzuma koydu. “Sana bunu söylemek
zorunda olduğum için üzgünüm, ama devlet onun bakımını
üç gün içinde sonlandırmayı planlıyor.”

“Yani fişini çekecekler mi?” diye sordum. İçim bir panik
dalgasıyla doldu. Yutkunmaya çalıştım, ama boğazım birden
kuruyup yanmaya başlamıştı.

Neil’in dudakları üzüntüyle inceldi. “Üzgünüm, Charley.
Buna itiraz edecek akrabaları olmadığından...”

“Ya kardeşi?”

“Kardeşi mi? Farrow’un hayatta olan akrabası yok. Dos-
yasına bakılacak olursa, hiçbir zaman kardeşi olmamış.”

“Hayır, bu doğru değil” diyerek dosyayı yeniden açıp sayfaları yırtarcasına çevirdim. “O gece bir kız kardeşi vardı.”

“Onu gördün mü?” Neil’in sesi umut doluydu. Reyes’in kurtulmasını o da benim kadar istiyordu.

Kız kardeşiyle ilgili hiçbir şey olmayacağını bildiğimden durup dosyayı yeniden kapattım. Hayal kırıklığının beni bir lokmada yutmasına izin vermemeye çalışarak “Hayır” dedim. “Bana ev sahibi söyledi.”

Neil düş kırıklığıyla iç çekerek yanımdaki sandalyeye çöktü. “Kadın yanılmış olmalı.”

Santa Fe’deki Guardian Uzun Vadeli Bakım Tesisine, Reyes’i tuttukları yere giderken öğrendiklerim kafamda fır dönüyordu ve her bir parçayı ufak, düzenli klasörlere yerleştirmeye, bir düzene sokmaya çalışıyordum. Reyes öğrenimine devam etmişti ve hüküm giydikten bir yıl sonra kriminoloji dalında diploma almıştı. Sonra şaşırtıcı bir biçimde bilgisayarla ilgilenmiş ve bilgi sistemleri dalında yüksek lisans yapmıştı. Kendisini geliştirmişti. Hapisten çıktığında toplumun üretken, vergi ödeyen bir üyesi olacaktı.

Ama şimdi onu öldüreceklerdi. Neil, devleti durdurmanın tek yolunun bir mahkeme kararı çıkarttırmak olduğunu söylemişti, ama bunun için çok iyi bir sebebimin olması gerekiyordu. Kardeşini bir bulabilseydim...

Cookie’yi aramak üzere telefonumu aldığım da telefon onun kişisel melodisi olan, Rod Stewart’ın “Do You Think I’m Sexy” şarkısıyla çalmaya başladı.

Telefonu açtığımda Cookie “Ee?” diye sordu.

“Komada.”

“Mümkün değil.”

“Mümkün. Üstelik yaşam desteğini üç gün sonra çekecekler, Cook. Ne yapacağım?” Neil’in ofisinde bastırmayı başardığım duygular serbest kalmak üzereydi. Onları Yoga Boogie

DVD'mi izlerken öğrendiğim derin nefes teknikleriyle bastır-
maya çalıştım.

“Ne yapabiliriz? Bay Gossett bir şey söyledi mi?”

“Reyes’in kız kardeşini bulmalıyım. Bunu durdurabilecek
tek kişi o. Ama henüz pes etmiş değilim. Bob Amca’ya şantaj
yapacağım. Belki o bir şeyler yapabilir.” Reyes’i o kadar ko-
lay kaybetmeye niyetim yoktu. Onu yıllar sonra bulmuştum;
bunun bir sebebi olmalıydı.

“Şantaj iyidir” dedi Cookie.

Arabamı bir İngiliz bahçesine benzeyen bir otoparka çe-
kerken bütün dünya yeşerir gibi oldu. Telefonu kapatmadan
önce Cookie’ye başka bir görev verdim. Bir gece önce okudu-
ğum makaleye göre Reyes Yucca Lisesi’nde üç ay geçirmişti.
Belki kız kardeşi de oraya devam etmişti. O kayıtlara ihtiya-
cım vardı.

Cookie kayıtlar üzerinde çalışmaya gitti, ben de gösteriş-
li tesise girdim. Neil önceden telefon etmiş ve Reyes’e göz
kulak olan gardiyana onu ziyaret edeceğimi haber vermişti.
Koridordan hemşirelerin bölmesine doğru yürürken gardiya-
nın ana koridordan ayrılan bir girintide oturduğunu ve bir
hemşireyle flört ettiğini gördüm. Onu suçlayamazdım. Ko-
madaki bir tutukluyu izlemek sıkıcı olmalıydı. Flört etmek-
se eğlenceliydi.

Adam beni fark edince doğruldu, hemşireyse işine bak-
mak üzere aceleyle uzaklaştı. Gardiyan “Han’fendi” dedi.
“Siz Bayan Davidson olmalısınız.”

“Evet. Anladığım kadarıyla Bay Gossett sizi bilgilendirdi.”

“Evet. Bizim çocuk orada” diyerek koridorun karşı tarafın-
daki, girişine soluk mavi bir perde çekilmiş olan sürgülü cam
kapıyı işaret etti.

Gardiyan bana kimliğimi sormadığı için hafifçe şaşırmış
halde kapıya doğru yürüdüm. Eh, büyük bir kısmım kapıya
doğru yürüdü. Çizmelerimse yere yapışmıştı. İçeri girdiğim-

de ne görecektim? Reyes eskisi gibi mi görünecekti? O vesikalık fotoğrafın çekilmesinden beri geçen on yılda çok değişmiş miydi? Onu görmemin üzerinden geçen on bir yılda? Hapishanede yatmış gibi mi görünecekti? Parmaklıkların ardında bu kadar uzun bir zaman geçirmiş olan insanlardan yayılan sertlik onda da olacak mıydı?

Gardiyan sıkıntımı hissetmiş gibiydi. Anlayıştan kaynaklanan yumuşak bir sesle “Çok kötü değil” dedi. “Nefes alması için boru takıldı. Muhtemelen en kötü kısım o.”

“Onu şahsen tanıyor musunuz?”

“Evet, han’fendi. Bu görevi ben istedim. Farrow bir kere sinde hayatımı kurtarmıştı. En azından bunu yapabilirim diye düşündüm, anlıyorsunuz ya.”

Boğazım sıkıştı ve ona daha fazlasını sormak istedim, ama bir şey aniden beni Reyes’in odasına doğru çekmeye başladı; sanki o noktadaki yerçekimi aniden kat kat arttı. Sonunda bir adım attım, gardiyan da kahve makinesine doğru gitti.

Eşiği aştığımda Reyes cisimsiz haliyle odada bulunabilir diye mekânı taradım. Orada olmadığını görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. Cisimsizlik ona yakışıyordu.

Sonra yatağa baktım. Etten kemikten yapılma gerçek Reyes Farrow beyaz çarşafarla tezat oluşturan koyu renk saçları ve bronz teniyle orada yatıyordu. Yerçekimi beni yeniden kontrolü altına aldı, ama bu kez beni ona doğru sürükledi; yaklaşp yatağın kenarına vardım ve o salt kusursuzluğu hayatımda ikinci kez gördüm.

Nefes borusuna bir tüp yerleştirilmiş, başına bir bandaj sarılmıştı. Gür ve koyu renkli, dağınık saçları bandajdan çıkmış, alnına değiyordu. Güçlü çenesinde üç günlük sakallar vardı ve uzun, gür kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşürüyordu. Sonra gözlerim o şehvetli, bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi gözükken, unutulması imkânsız ağzına takıldı.

Odadaki tek ses solunum cihazından geliyordu. Kalbine

buğlanmış olan, çizgileri ve numaraları sürekli akan monitörün sesi çıkmıyordu. Ona yaklaştım, kalçam yanında duran koluna sürtündü. Soluk mavi hastane önlüğünün kolları kıymıyordu ve Reyes'in uyurken bile sert ve ince olan güçlü kaslarını cömertçe sergiliyordu. Pazısından aşağı inen, onun güzelliğini ve çekiciliğini daha da artıran bir dövmesi vardı. Bu, zarif çizgileri, şehvetli kıvrımları olan eski kabilelerin kullandığı işaretleri andıran tarzda bir sanat eseri idi; anlamı olan çizgiler ile kıvrımlardı. Bunları daha önce de görmüştüm. Kadim, zaman kadar eskidiler. Ve önemliydiler. Ama neden?

Kalbim ve beynim, yatakta öylece, hem savunmasız hem de güçlü bir biçimde yatan kişinin gerçekten Reyes Farrow olduğunu kavramakta güçlük çekiyordu. Dizlerimin bağı çözülmüştü; onun karşısında düşmeden ne kadar durabileceğimi merak ettim. Bu kadar zamandan sonra, rüyalarımdaymış olduğundan daha bile gerçekdışı görünüyordu. Hayallerimde olduğundan daha güzeldi.

Geniş göğsü cihazın ritmine uyarak yükselip alçalıyordu. Yakıcı bir sıcaklığı olan omuzlarından birine parmak uçlarımla dokundum. Yatağının ayak ucundan sarkan dosyaya şöyle bir göz attığımda vücut sıcaklığının 37 derece olduğunu gördüm, ondan yayılan ısı bir sobanın önünde duruyormuşum gibi gerçikti.

Uyurken bile vahşi görünüyordu; o ehlileştirilmesi, uzun zaman bağlı tutulması imkânsız bir şeydi. Dokunuşunun sıcaklığına katlanarak bir elimi onunkinin içine yerleştirip üzerine eğildim.

Duygudan titreyen bir sesle "Reyes Farrow" dedim, "lütfe uyan." Devletin ne dediği umurumda değildi; ben ne kadar ölüysem Reyes de o kadar ölüydü. Yaşam desteğini çekmeyi nasıl düşünebilirlerdi? "Uyanmazsan bu makineyi kapatacaklar. Anlıyor musun? Beni duyabiliyor musun? Üç günümüz var."

Reyes'in başka bir şekilde ortaya çıkacağını umarak oduna göz gezdirdim. Onun tam olarak ne olduğunu hâlâ bilmiyordum, ama insandan öte bir şeydi. Bundan en ufak bir şüphe bile yoktu. Kız kardeşini bulmam gerekiyordu. Buna bir son vermem şarttı.

"Döneceğim" diye fısıldadım. Ama gitmeden önce başımı eğip dudaklarımı dudaklarına dayadım. Öpücüğü dudaklarımı kavurdu, ama birkaç mucizevi kalp atışı boyunca dayanarak ağzımın altındaki ağzının verdiği hissin tadını çıkardım.

Doğrulup öpücüğü sona erdirmeye çalıştım, ama zihnim birden görüntülerle doldu. Son bir ayda geçirdiğimiz geceleri hatırladım. Kalçalarımı kavrayan ellerini, ona canımı kurtarmak istiyormuşum gibi telaşla sardığım bacaklarımı, içime girerek vücuduma gönderdiği hayal edilmez zevk dalgalarını düşündüm. Cookie'nin ofisindeki öpücüğü, elimi nasıl yönlendirdiğini, dizlerim ağırlığının altında çözüldüğünde beni nasıl tuttuğunu. Sonra üzerinden çok uzun zaman geçen o geceyi hatırladım. Babasının ona vuruşunu, saniyenin onda biri kadar bir süre boyunca bilincini kaybedişini. Tekrar kendine geldiğinde gözlerinde beliren ifadeyi hatırladım. Öfkesini. Babasına değil, ama bana yönlendirdiği o öfkesini! Bana bakmıştı. Saniyenin onda bir kadar bir süre boyunca beni görmüş, içi öfkeyle dolmuştu.

Sonra ağzıma dayanmış bir fincan, alnımda sıcak bir havlu ve beni olduğum yerde tutan bir kol hissettim, kemiklerimin nereye gittiğini merak ederek yavaşça gerçekliğe döndüm.

"İyi misiniz? Bayan Davidson?"

"İşte" dedi bir kadın, "bunu iç canım. Fena düştün."

Soğuk suyu yudumladım ve gözlerimi açtığımda gardiyan ile hemşirenin başımda durduklarını gördüm. Gardiyan alnıma sıcak bir havlu dayarken hemşire beni daha fazla su içmeye ikna etmeye çalıştı. Beni odanın dışındaki bir sandalyeye sürüklemişler, gevşek bedenimin yer karolarıyla bir ol-

ını çabasına rağmen beni sandalyede tutmaya çalışıyorlardı.

“Ay” dedi hemşire, “tuttun mu onu?”

“İlk başta da tutmuştum. Ellerimden kayıp duruyor. Çok ağır bir spagetti gibi.”

Kendime gelerek “Ne?” diye ciyakladım. “Nasıl ağır? Neler oldu?”

Başımı kaldırıp gardiyanın gülen gözlerine baktım ve o olanları açıklarken bir yudum daha su içtim.

“Ya bayıldınız ya da karolardaki çatlaklara çok daha yakından bakmak istediniz. Artık ne olduysa yere sertçe çarptınız.”

“Gerçekten mi?”

Adam başını salladı. “Belki de onunla öpüşüp koklaşmaya çalışmamalıydınız” dedi.

Bunu da nereden biliyordu? “Ona veda öpücüğü veriyordum.”

Adam alaycı bir tavırla güldü, sonra hemşireyle birbirlerine baktılar. “Bana pek öyle görünmedi.”

Belki de öyle görünmemişti. Ama ne olmuştu? Reyes Farrow kahrolası bir komadayken bile beni kontrol altına alabiliyor muydu? Lanetlenmişim.

“Aman Tanrım!” diyerek sandalyeden fırladım. Bana liseden mezun oluşumu kutladığımı –kendi kusmuğumdan oluşmuş gölcüğün içinde– geceyi fazlasıyla hatırlatan bir baş dönmesi nedeniyle tökezleyerek Reyes’in odasına daldım; güzelliğini birkaç saniye daha hayranlıkla izledim ve ona hızlı bir veda öpücüğü –yanağından– verdikten sonra gardiyan ile hemşireye teşekkür edip el sallayarak hastaneden aceyleyle çıktım. Reyes’in kız kardeşini bulmam gerekiyordu ve zamanım tükeniyordu.

“Bayıldın mı?”

Telefondan duyulabilecek bir şekilde iç çektim ve Cookie’nin şaşkınlığını atlatmasını bekledim. Bu noktada hâlâ

bir şeylere şaşırabilmeyi nasıl başardığını anlayamıyordum.
“Reyes’in lise kayıtlarında bir şeye rastladın mı?”

“Henüz değil. Kendinden mi geçtin? Onu öperken?”

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Şey, USB belleklere baktım. Hepsi Bay Barber’a ait. İçlerinde dava dosyalarından başka bir şey yok.”

“Kahretsin. Bu konuda Barber’la konuşmam gerekecek.”
Avukatlarım neredeydi? “O USB bellekleri de sekreter fark etmeden yerlerine koymam gerek.”

Telefonu kapatmadan önce Cookie’den avukatların sekreteri Nora’nın o gün ofise gidip gitmediğini öğrenmesini istedim. Gitmediğini umuyordum. Gitmemişse, USB belleklerin yokluğunu da fark etmezdi.

Misery’yi Geçit Yolu’nun, yani tatlı yuvamın otoparkına çekerken cep telefonum Beethoven’ın *Beşinci Senfonisi*’yle çalmaya başladı. Bob Amca bana ateş eden kişiye dair bir kimlik ve adres tespit ettiklerini söyledi. Anlaşıldığı kadarıyla adam, yerel bir tamirhanenin sahibi olan Noni Bachicha için çalışıyordu. Noni’yi şahsen tanıyor ve onun böyle bir şeye asla karışmayacağını biliyordum, bu yüzden başka bir açıdan yaklaşmamız gerekecekti. Ama avukatları öldüren kişi olduğunu sandığımız adamı polis merkezine almadan önce bir şey öğrenemeycektik. Bob Amca da aynen bunu yapmak için yola koyulmuştu. Polis kuvvetinin yarısını da destek diye yanında götürüyordu.

Doğal olarak, eğlenceyi kaçıramazdım. Adresi aldım, U dönüşü yaparak gaza bastım ve Bay Julio Ontiveros’un ikamet ettiği, Güney Savaş Alanı’nın orta yerindeki bir siteye doğru yola çıktım.

Ekipler hâlâ bir blok ötede, adamı binadan çıkarma hazırlığı yapıyordu. Görünüşe bakılırsa Julio’nun dairesinde uyuduğuna dair sağlam bilgiler almışlardı. Adam gece geç yatmış olmalıydı. Bob Amca’nın arazi aracı ile bir ekip arabası-

ının arasına park ettim, telefonumu sessize aldım –çünkü birini bir binadan çıkarıp tutuklamaya çalışırken cep telefonunun çalmasından daha berbat bir şey yoktur, herkes size kötü kötü bakar– sonra da Ubie’yi aramaya gittim.

Zamanımın yüzde doksan dokuzunda yanımda silah taşımam, bu da beni öldürücü bakışımı iyice geliştirmeye teşvik eder. Ama bu kez bütün havalı çocukların silahı vardı. Kendimi resmi bir akşam yemeğine blucin ve Pink Floyd tişörtüyle giden bir kız gibi hissediyordum. Muhtemelen bir keresinde bunu yaptığım için.

Ubie’yi bir başka ekip arabasının yanında bulduğumda, Garrett Swopes’la da burun buruna geldim. Ubie’nin önce onu araması gerektiğini fark ettiğimde, tenimi eşekarısı gibi sokan kıskançlığın sızısını bastırmaya çalıştım. Bu adam için yedi yaşımdan beri vaka çözüyordum, ama o tutup önce Swopes’u arıyordu. Öfke içime doldu, tüylerimi kabarttı, beni küplere bindirdi; bu da ne demekse artık. Biraz takdir edilmek istemem çok mu garipti? Amcamın yeğenini azıcık kayırmasını istemem?

Bob Amca her zamanki gibi telefondaydı, Garrett ise ekip arabasının açık bagajının arkasından bana baktı ve gözleri endişeyle parladı. Kaburgalarımındaki ve kalçamdaki ağrının tökezlememe sebep olduğunu fark ederek küfrettim. Dışlerimi sıktım, belkemiğimi doğrulttum ve elimden geldiğince normal yürüdüm. Sonra yürüyüşümün seksenlerdeki robot dansına benzemesinden korkarak kendimi biraz gevşemeye zorladım.

Ben robot gibi ilerlerken Garrett “Yirmi yedi kaburganın kırılmadığına inanamıyorum” dedi.

“Yirmi yedi kaburgam yok.”

“Emin misin?” diyerek göğüs kafesime baktı. “Belki de saysam iyi olur.”

Gülünç bir biçimde gıdıklanarak kollarımı refleks olarak

korumak istercesine karnıma sardım. “Elini kaybetmek istiyorsan, neden olmasın” diye uyardım; oysaki blucini, beyaz tişörtü ve gövdesine sarılmış olan koyu mavi kurşungeçirmez yelekle hayli seksi görünüyordu. Çok erkeksiydi. “Ama endişelenme” diye devam ettim, “saymayı öğrenmek bir gün işine yarayacaktır, eminim.”

Garrett sözlerime aldırmadan sırtıttı ve şarjörünü kontrol etti. “Elbette.”

“Tamam, ben arka tarafa gidiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü gidebilirim. Hem sen orada değilsin.”

“Ha. Vurulma da.”

Burnumdan soludum –yok daha neler– ve seke seke uzaklaştım.

Yarı fısıldayarak, yarı bağırarak “Bir şeyin üzerinden de düşme” dedi.

Komikti.

Rupert adındaki hoş bir polisle sitenin arkasına geçmek üzereydim ki içeriden silah sesine benzer bir ses duyduk. Rupert hemen atılarak harekete geçti. Bir seksenlik tel örgüye tırmandı ve arka girişe doğru koştu, hazır tuttuğu silahıyla kırmızı tuğladan binaya çarpıp durdu. Rupert henüz gençti.

Ben daha yaşlı ve bilge olduğumdan bir zamanlar birkaç metre geride bir kapının olduğu bir açıklıktan girmeyi yeğledim. Garrett’in vurulmamam yönündeki uyarısını dikkate almıştım... Ne de olsa... Eğildim ve yavaşça bahçeye girdim. On iki saniye sonra toprağın üzerine yayılmış yatıyor, nefes almaya çalışıyordum. Görünüşe bakılırsa şüpheli de tel örgüdeki açıklığı fark etmişti. Ve her nedense, insanın etrafı parlak nikelden rozetleri ve namluya sürülmüş mermileri olan polislerle çevrili olunca, en kolay kaçış yolu genelde tavırları ne kadar sert olursa olsun silahsız olan kızı aşmaktan ge-

çıyor. Rupert'ın şekilli kıcına şöyle bir bakma fırsatını ancak bulmuştum ki evrende bir delik açmaya kararlı olan bir çete üyesi içimden geçti.

İkimiz de yere sertçe düştük, kaburgalarımıdaki ağrı kor gibi parlayan yıldızlar görmeme sebep oldu... ve korku. Onun korkusunu. Ve masumiyetini. O kimseyi vurmamıştı. Lanet olsun.

On üçüncü bölüm

Akıllı kadınlar nadiren tarihe geçer.

– Laurel Thatcher Ulrich

Özel dedektiflik tekniklerim hiçbir zaman tarihe geçmeyecekti. Hiçbir zaman kriminoloji kitaplarına geçmeyecek, üniversite amfilerinde anlatılmayacaktı. Ama biraz çabalarsam internetteki sohbet odalarında etkili olabileceğimi hissediyordum.

İyi bir örnek teşkil edemiyorsam, feci bir uyarı teşkil etmekle yetinecektim.

Cookie'nin, Reyes'in lisesindeki kayıtları ele geçirme çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu nadiren yaşadığı bir şeydi, ama olmuştu işte. Kanunlar ve gizlilik kurallarıyla ilgili bir şeyler. Bunu aklımda tutarak polis merkezine yürüdüm; kafamda tek bir hedef vardı. Bereli ve şiş omuzlarımda belki de fazla ağır bir yük taşıyarak bana yöneltilen temkinli bakışları ve kuşku dolu gözleri yok sayarak doğruca sorgu odasına gittim.

Yanlarına vardığımda Bob Amca sorgu odasının kapısında duruyor, Komiser Yardımcısı Dwight'la hararetle hararetle konuşuyordu.

“Bir anlaşma yapmak istiyorum” diyerek araya girdim.

Dwight bana kötü kötü baktı.

Ubie ilgiyle kaşlarını kaldırdı. “Ne tür bir anlaşma.”

“Avukatlarımızı Julio Ontiveros vurmadı.” Evden geldiğini sandığımız silah sesi aslında tekleyen motosikletinin se-

ıydı. Adam görünüşe bakılırsa kimse çalmasını diye motosikletini gece içeri alıyordu.

Dwight ellerini havaya kaldırıp gözlerini devirerek “Harika” dedi. “İyi ki varsın ve gelip bize böyle şeyler söylüyorsun.”

Ama Bob Amca kaşlarını çattı, çenesini indirdi ve bana yaklaştı. “Emin misin?”

Dwight inanmazlıkla “Ciddi misin sen?” dedi.

Bob Amca nadiren gösterdiği bir düşmanlıkla, Dwight’a sağlam bir kış gülünü bile soldurabilecek keskin bir bakış attı. Dwight çenesini kapattı ve şüpheliyi çift taraflı aynadan izlemek için bize arkasını döndü.

“Bu büyük bir dava, Charley. Emin olman gerek. Bu dava konusunda yukarıdakilerden bayağı baskı var.”

“Büyük olmayan dava mı var? En son ne zaman yanıldım, söylesene.”

Ubie düşündü, sonra başını salladı. “Son kez ne zaman yanıldığımı hatırlamıyorum.”

“Aynen öyle.”

“Ah. Tamam. Önerdiğin anlaşma nedir?”

“Onu hemen şimdi, konuşmaya ikna edebilir ve savcının yönünü gerçek katile çevirebilirim, benim için iki şey yapmanı isteyeceğim.”

“Bayağı iyi bir şey geliyor galiba” dedi.

“Devletin komada olan, hüküm giymiş bir suçlunun fişini çekmesine engel olmak için bir mahkeme kararı çıkarttırman gerekiyor.”

Amcamın kaşları kalktı. “Ne sebepten?”

“Bu birinci isteğimin diğer kısmı. Bir şey uyduracaksın. Ne olursa, Bob Amca.”

“Elimden geleni yaparım, ama...”

“Aması maması yok. Deneyeceğine söz ver.”

“Söz veriyorum. İkinci isteğin ne?”

“Benimle birlikte liseye gelmen lazım. Rozetini de getireceksin.”

Amcam, gözleri ikinci bir şaşkınlıktan fal taşı gibi açılırken “Herhalde bunları daha sonra açıklayacaksın?” dedi.

“Açıklayacağım. Şimdilik bu adamın bize bildiklerini anlatmasını sağlayalım.”

Dwight konuşmamızı duyarak bana kibir gibi gelen bir duyguyla burnundan soludu.

Sinirle iç çektim. “Uzun sürmez” dedim Bob Amca’ya.

Dwight öylece durup bir şey yapmamaya katlanamayarak bize döndü. “Onun içeri girmesine izin vererek soruşturmanın tamamını tehlikeye atmayı düşünmüyorsun, değil mi?” Ubie yalnızca düşünceli düşünceli durup öfkeli adamı görmezden gelince Dwight dişlerini gıcırdatıp Ubie’nin karşısına dikildi. Bir cevap bekleyerek “Davidson” dedi.

Buna ayıracak vaktim yoktu. Bob Amca bu salak Dwight’la uğraşırken gözlem odasına girdim ve Bay Ontiveros’u çift taraflı aynadan inceledim. Odadaki diğer memur şaşkınlıkla bana döndü. Doğal olarak onu görmezden geldim. Julio, gözlem odasının karşısında, ufak, boş bir alanda oturuyor, sandalyesiyle oynuyor ve aynaya bakıyordu. Çoğu çete üyesi gibi onun saçları da yanlardan kazınmış, tepesi biraz uzun bırakılmıştı ve adam bu son modaymış gibi bir tavır takınmıştı. Ama vücudunun her bir gözeneginden korku akıyordu.

Tam olarak masum sayılmazdı, ama kimseyi vurmamıştı. Sadece işlemediği bir suç yüzünden hapse atılmaktan korkuyordu. Bugünlerde böyle şeyler sıkça oluyordu.

Dışarı çıktım. Bob Amca’ya “Hazırım” dedim ve sorgu odasına girdim. Kapıyı kapatırken Dwight ile Bob Amca’nın bizi izlemek için aceleyle gözlem odasına girdiklerini duydum. Sonra aynısını yapan başka ayak sesleri de duydum. Belli ki çok sayıda seyircimiz olacaktı. Hayal kırıklığına uğrayabilirlerdi. İşim uzun sürmeyecekti.

Julio küçük metal bir masanın başında elleri kelepçeli halde oturuyordu. Başını kaldırdı ve gözleri temkinle karışık bir şaşkınlık ifadesiyle fal taşı gibi açıldı. Yüz hatlarını tekrar kontrol altına almadan önce kaşlarını bir anlığına çatar gibi oldu.

Sandalyesinde iyice geriye kaykıldı. “Sen de kim oluyor...”

“Kapa çeneni” dedim ve kararlı adımlarla ona doğru yürüyüp kalçamı masaya dayayarak adamın çift taraflı aynayı görmesine engel oldum. Kucağında dans edebilecek kadar yakındım ve Bob Amca’nın hâlâ soğukkanlı bir katil olarak düşündüğü kişiye fazlaca yaklaştığım için telaşlandığımı hissedebiliyordum. Ama ben gerçeği biliyordum.

Julio’yu gafil avlamıştım. Kendine gelmesi için geçecek olan saniyeleri lehime kullanarak öne eğildim ve kulağına fısıldadım. Güvenliğimden endişelenen Bob Amca odaya dalmadan önce fazla zamanım yoktu. Yalnızca birkaç kelime, iki üç kısa cümle sarf edecektim ve Julio Ontiveros bülbül gibi şakiyacaktı.

On saniye kazanabilmek için dua ettim. Kazandım da. Konuşmamı bitirir bitirmez Bob Amca yüzünde uyarı dolu bir ifadeyle kapıdan içeri daldı. Ona göz kırptım, Julio’ya döndüm ve arka cebimden bir kartvizit çıkararak kelepçeli elinin altına kaydurdum.

Gitmeden önce “Sözüm söz” dedim.

Tekrar gözlem odasına gittikten sonra nefesimi tutup adamın boyun eğmesini bekledim. Fazla bir şey göremiyordum. Minicik oda tıklım tıklım doluydu. Adamların yarısı –buna cehenneme gittiği takdirde kılımı bile kıpırdatmayacağım, öfke içindeki Garrett Swopes da dahildi– bana bakıyordu, diğer yarısıysa gözlerini sorgu odasına dikmişti. Sonra beklediğim şeyi duydum.

“Konuşacağım” dedi Julio hoparlörlerden. “Size bildiklerimi anlatacağım, ama mahkemede dokunulmazlık istiyorum.

Kimseyi öldürmedim ve bunun için hapsi boylamayacağım.”

Gözlerimde bir pırıltıyla döndüm, Julio’nun Yesinia Teyzesi’ne –onu büyüten ve Julio bu boktan hayatını düzeltmedikçe (kendi sözleri) dünyevi düzlemi terk etmeye niyeti olmayan kadına– bir beşlik çaktım, sonra da yüzümde rahatladığımı gösteren bir tebessümle polis merkezinden çıktım. Bob Amca beni sonradan arayıp ayrıntıları verirdi, ben de ona anlaşılmamızın kurallarını açıklardım. O anda yorgundum, her yerim ağrıyordu ve uzun, sıcak bir banyoya ihtiyacım vardı. Beni evde neyin beklediğini bilseydim ihtiyaçlarım daha tensel bir yöne kayabilirdi.

Köpük banyosu ve mum ışığı hayaliyle kapının kilidini açtım ve karşı dairedeki Cookie ile Amber’ı rahatsız etmemeye çalışarak eve sessizce girdim. Güneş saatler önce dünyanın diğer tarafına kaymıştı ve Cookie’yi iki gece üst üste uykusuz bırakmak istemiyordum. Eve dönmeden önce ofise uğramış ve Neil’in şaşırtıcı bir nezaket gösterisinde bulunarak Reyes’in dosyasının bir kopyasını kuryeyle bana gönderdiğini görmüştüm. Bunun ne kadar yasal olduğundan emin değilim, ama bana kazanan loto kuponunu verse ona bu kadar minnettar olamazdım. Dosyanın üzerine, yalnızca “Bunu benden almadın” yazan bir not iliştilmişti.

Ortadan kaybolmasına yardım ettiğim ilk müşterim Rosie’nin yardıma ihtiyacı olabilir diye babama bana mesaj gelip gelmediğini sorduktan sonra yeşil biberli fasulyeden biraz atıştırıp otoparkı aşarak Geçit Yolu’na girmiştım. Rosie’den mesaj gelmemesi iyi bir şeydi, ama belkemiğimi ürperten bir endişe hissetmekten kendimi alamıyor ve katı talimatlarıma rağmen beni aramasını diliyordum.

Oturma odasının ışığını açmış, Bay Wong’a çabucak selam veriyordum ki Reyes bana döndü. Oturma odasındaki pencerenin önünde tanrı gibi ihtişamla dikilen Reyes. Reyes Far-

row. Bir saat önce Santa Fe’de komada olan Reyes Farrow. Arkasını dönüp pencereden dışarı bakarak bana eşyalarımı bar tezgâhına koyma fırsatı verdi.

Sonra ilerleyerek ona yaklaştım. Reyes kıpırdandı, güçlü bakışlarını aşağı indirdi ve beni alttan alta inceledi. Cisminin olmadığı belliydi, ama insan teninden daha yoğun, daha katı ve dirençli bir maddeden yapılmış gibiydi.

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Nedense “Yatakta çok iyisin” sözlerinin kulağa tam da istediğim gibi gelmeyeceğini hissediyordum. Umutsuzluğa kapılarak aklıma gelen ilk şeyi yumurtladım.

“Yaşam desteğini üç gün içinde çekecekler.”

Bunun üzerine bana baktı, ayaklarımdan başlayarak yavaşça yukarı çıktı. Bakışları, ardında bir sıcaklık bırakarak vücudumdaki her bir molekülü ışık saçan bir enerjiyle doldurdu ve bu enerji karnımda toplandı, dönerek aşağılara süzüldü, tenimi dağladı ve kollarım ile bacaklarımdaki kemikler erimiş gibi hissetmeme sebep oldu. Dikkatimin dağılması için mücadele ettim.

“Uyanman gerek” dedim, ama Reyes sessiz kaldı. “Bana en azından kardeşinin ismini söyleyebilir misin?”

Bakışları bir süre kalçalarımda kaldıktan sonra yukarı çıkmaya devam etti.

“Devleti sadece o durdurabilir.”

Hâlâ bir şey söylemiyordu. Sonra Raket’in ona akıl hanesinde gösterdiği tepkiyi hatırladım. Korkusunu. Bir kol mesafesi uzaklıkta kalmaya dikkat ederek Reyes’e yaklaştım. Bedenim onun yakınlığıyla titriyor, bana dokunması için bütün davranışçılarını gururlandıracak Pavlovvari bir şekilde yalvarıyordu, ama konuşmamız gerekiyordu.

“Raket senden korkuyor” dedim birden boğuk bir sesle. Reyes, Tehlike ve Will Robinson’ın üzerinde durakladığında “Ona zarar vermezsin, değil mi?” diye sordum. Bunun üzeri-

ne delici ve vahşi gözleri benimkilere takıldı.

Aramızda bir iki metre olsa da ısısı bana ulaşıyordu. Bunu yapmamak için ne kadar çabalasam da ona bir adım yaklaştım. Aklımda o kadar çok soru, o kadar çok şüphe vardı ki.

O anda her şeyden çok –kulağa acınası gelse de– beni bir gece önce neden ziyaret etmediğini öğrenmek istiyordum. Bir ay boyunca her gece gelmiş, sonra birden ortadan kaybolmuştu ve güvensizliğim zıvanadan çıkmak üzereydi. Reyes kaşlarını çatınca bu kaşlar koyu maun rengindeki gözlerinin üzerinde birbirine yaklaştı ve adam ne düşündüğümü merak ediyormuş gibi başını yana eğdi.

Bencillik edip kendi sorularımı sormayı çok istiyordum, ama Raket’e zarar vermeyeceğinden emin olmalıydım; gerçi bunun nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordum.

“Senden güzel güzel, tatlı dille rica etsem, Raket’e zarar vermeyebilir misin?”

Bakışlarını ağzıma çevirerek nefes almamı, yoğunlaşmamı, hemen oracıkta üzerine atlama dürtüme direnmeyi zorlaştırdı. Odaklanmam gerekiyordu.

Kendime olan bütün saygımı kaybedip ona saldırmadan önce “Evet diyorsan gözünü bir kez kırp” dedim. Onun çok tehlikeli bir varlık olduğu belliydi; ne tür bir varlık olabileceğini gitgide daha fazla merak etmeye başlıyordum. Belki o da Raket ile benim gibiydi. Belki o da bir amaç için doğmuştu, ama sonra hayatı Raket’inki gibi kötüye gitmiş ve görevlerini hiçbir zaman yerine getirememişti. Kendi üzerimdeki hassas kontrolüm gitgide zayıflıyordu. Gözlerindeki ıslıl ıslıl altın beneklerin içinde kayboluyordum. Kendimi bir sihirbazın yalnızca irade gücüyle hipnotize ettiği bir çocuk gibi hissediyordum.

Reyes aniden dönerek beni etkisi altına alan büyüyü bozdu; sanki bir şeye dikkatini vermesi gerekiyordu. Sonra birden önümde belirdi. O şehvetli ağzı benimkinden birkaç santim ötedeydi.

“Yorgundun” dedikten sonra daha sözünü bile bitirmeden kara bir kütle halinde dönerek ortadan kayboldu.

Henüz varlığının etkisinden kurtulamadan yerimde kalamadım; sesinin o yoğun tonu erimiş altın gibi belkemiğimden aşağı inerken Cookie kapıdan içeri daldı.

“Garrett aradı, yaralandığını söyledi” diyerek yanıma koştu. “Yine. Ama dikey konumdasın.” Başını hafifçe sola eğdi. “En azından öyle sayılır. Böyle çabuk iyileşme yetinin ölüm meleği olmanla ilgili olduğunu hiç düşündün mü?”

Reyes burada, oturma odamdaydı ve Davud Heykeli gibi katı, ruhani bir biçimde önümde duruyordu.

“Charley?”

Benimkine çok yakın duran ağzının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Durun bir dakika. Yorgun muydum? Bununla ne demek... Aman Tanrım. Dün gece neden gelmediğine dair sorumu yanıtlıyordu. Yüksek sesle sormadığım, ama düşündüğüm soruyu. Bu, rahatsız ediciydi.

“İşe yarayacağını düşünüyorsan seni tokatlayabilirim.”

Gözlerimi kırıştıtararak dikkatimi topladım ve sonunda Cookie’ye odaklandım.

“Buradaydı.”

Cookie fal taşı gibi açılmış, kendinden emin olmayan gözlerle odayı taradı. “O büyük, kötü şey mi?”

“Reyes.”

Cookie donakaldı, bir an altıdudağını kemirdi, sonra tekrar bana bakıp “Selamımı söyledin mi?” diye sordu.

Ertesi sabah hâlâ her yerim ağrıyordu. Ama hâlâ nefes de alıyordum. Bardağın yarısı dolu hesapları. Hiçbir engel ile karşılaşmadan banyoya gidebilmişim. Bunun günümün iyi geçeceğine dair bir işaret olduğu kesindi. Öyle olması gerektiğini düşünüyordum, çünkü gecem iyi geçmemişti. Reyes gelmemişti. Yine. Yatağımda debelenip döndüm, sonra bir

baktım, Bob Amca bana bir kısa mesaj göndermiş.

Bu küçük şoku atlattıktan sonra –Ubie mesaj atmazdı mesajı okumaya çalıştım. “Lsyg gdyroz” gibi bir şeyler. Bu, günün başlamasını sabırsızlıkla beklememe yeterdi. Reyes’in lisesine gidecektik.

Gecenin yarısını Reyes’in hapishane dosyasını okuyarak geçirmiştim. Bu gerçekten okuduğum en ilginç şeylerden biriydi. New Mexico tarihindeki bütün tutuklulardan daha yüksek bir IQ’ya sahipti. Ne diyorlardı ona? Ölçülemez. Hapishanede genelde içine kapanıktı, ama birkaç arkadaş edinmişti ve buna altı ay önce şartlı tahliye edilen hücre arkadaşı da dahildi. Hastanedeki gardiyan doğru söylemişti. Reyes bir hapishane isyanı sırasında onun hayatını kurtarmıştı.

Bunların hepsi çok ilginç ve ileride birçok fanteziye güzel bir malzeme oluşturacak olsa da, kardeşini bulmama yardım etmiyordu. Aslında dosyada ondan hiç bahsedilmiyordu.

Olaya Garrett’ı dahil etmeyi düşünmüştüm. Reyes’in kardeşini sadece o bulabilirdi. Ama bunun için bazı şeyleri açıklamam gerekirdi. Bu düşünceyi aklımın arka köşesine tıkıp duştan çıktığımda on üç yaşındaki, her şeyden pirenlenmiş gibi davranmaktan hoşlanan dedektifim Angel Garza’yı kalçasını lavaboya dayamış halde buldum.

“Bana ihtiyacın mı var, patron?” diyerek parmaklarını muslukta gezdirdi.

“Nerelerdeydin?” O görmeden bornozuma uzandım. “Endişelendim. Hiç bu kadar uzun süre gelmemezlik etmezsin.”

“Kusura bakma. Annemle takılıyordum.”

“Ah.” Kuşkumu kontrol altında tutarak saçıma bir havlu doladım. Daha birkaç saniye önce anadan doğmaydım, ama dört dörtlük bir flörtçü olan Angel Garza bunu fark etmemişti bile. Ortada bir sorun vardı. Angel beni çıplak görmek için yaşırdı –tabii mecazi olarak. Özellikle de anadan doğma çıplak görmek için. Bunu birçok kez söylemişti. Ama bana ağzı

nçık bakmak yerine musluğu okşuyordu. Angel'ın ülkesinde bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi.

Onu ilk kez Gemma'nın ders projesinin gecesinde, kod adı 'Tanrı Reyes'in Gecesi olan gecede görmüştüm. Gemma'yla kameramızla suç eylemleri yakalamaya çalışırken Angel'ın gölgelerin içinde saklandığını görmüştüm; korku içindeydi ve kendisine ne olduğundan emin değildi.

“Hey, merhaba” diyerek ona yaklaşmıştım.

Angel başını kaldırıp baktığında genç yüzünde açık bir şok görmüştüm.

“Beni görebiliyor musun?”

“Tabii görebiliyorum.”

“Beni kimse göremiyor.”

“Eh, ben görebiliyorum.”

Gözlerini kısarak “Neden bu kadar parlaksın?” diye sormuştu.

“Ben bir ölüm meleğiyim. Ama endişelenme, kulağa geldiği kadar kötü değil.”

Yine de gözleri korkuyla dolmuştu. “Cehenneme gitmek istemiyorum.”

“Cehennem mi?” diyerek yanına oturmuş, Gemma'nın yine kendi kendime konuştuğum için sinirle iç çekişini duymazlıktan gelmişim. “İnan bana, tatlım, ete kemiğe bürünmüş ölümle şahsi bir görüşme yapacak olsan, şu anda burada olmazdın.”

Angel, hareket halindeki bir araçtan ateş edilme olayında, göğsüne dokuz milimetrelilik bir kurşun yiyen on üç yaşındaki bir çete üyesiydi. Şoför oydu. Kurşunlar havada uçuşmaya başlayınca dek arkadaşının bölgelerine izinsiz giren kal-takları öldüreceğine dair hiçbir fikri olmadığını öğrendiğimde gözümde temize çıkmıştı. Angel arkadaşını durdurmaya çalışırken annesinin arabasını hurdaya çevirmiş, sonra silahı alabilmek için arkadaşıyla güreşmişti. Sonuçta o gece yalnızca bir kişi ölmüştü.

Angel'a neden diğer tarafa geçmediğini sorduğumda beni bunun sebebinin, Cennet'in McDonald's ve Burger King'deki o şahane yiyip içme tecrübesinden yoksun olduğu konusunda temin etmişti. Ben şahsen o küçük pisliği sert tavırları yüzünden Cennet'ten kovduklarını düşünüyordum. Tavır denildiğinde akla Angel gelirdi.

Reyes olayından kısa bir süre sonra birlikte takılmaya başladık. Beni lisede, üniversitede ve ordu da da takip etti. Sonunda kendi dedektiflik işimi kurduğumda bir anlaşma yaptık; ben onun benim için çalışırken kazandığı parayı annesine yollayacaktım, o da benim en iyi, bir numaralı ve tek dedektifim olacaktı.

Ama Angel sonunda anlaşmamızın yararlarını başka bir açıdan görmeye başlamıştı. Beni içine düştüğümüz eşi benzeri olmayan durumları kullanarak insanlardan para alayım diye ikna edebilmek için elinden geleni ardına koymuyordu.

“Kanka, acayip eğleniriz” derdi.

“Cümlelerin vurgusu ‘acayip’te olmalı.”

“Bir düşün. Bu insanların ölen akrabalarına gidip deli gibi para kazanabiliriz.”

“Buna gasp denir.”

“Buna kapitalizm denir.”

“Bu eyalet hapisanesinde bir ila dört yıllık hapis ve kayda değer meblağda para cezası gerektiren bir suçtur.”

Sonunda hüsrana uğrayıp suçlayıcı bir tavır takınırdı. “Beni sadece bedenim için kullanıyorsun.”

On üç yaşında, ölü bir çocuğu bedeni için kullandığım gün akıl hastanesine kendi ayağımla gidip yatardım. “Senin bedeninin yok” diye hatırlatırdım ona.

“Tabii, vur yüzüme.”

“Teknik olarak yüzün de yok. Hem yeteneğimizi kullanarak para kazansak da gidip yeni bir kaykay alamazsın ki.”

“Adamım, anneme fazladan para vermiş olurum.”

"Tabii, o var."

"Ayrıca aydınlanma anını da çok seviyorum."

"Neyi?"

"Aydınlanma anını" derdi. "Bilirsin işte, sonunda gerçek olduğunu fark ettiklerinde insanların yüzünde beliren ifade. Elektrik gibi. Her yerimin karıncalanmasına sebep oluyor. Sanki statik elektrikle örülmüş bir battaniye."

İyy. "Gerçekten mi? Bunu hiç duymamıştım?"

"Evet, hem insanların etrafta dolaştığımızı fark etmesi de hoşuma gidiyor."

Bir keresinde ona "Annenin etrafta dolaştığını bilmesini mi istiyorsun?" diye sormuştum.

"Hayır. Ölümümü atlatması çok uzun sürdü."

Sonuçta iyi bir çocuktuk. Ama bugünkü davranışları karakterine hiç uymuyordu.

Onu itip yolumdan çektim ve makyaj çantamı karıştırmaya başladım. Elimden geldiğince umursamaz bir tavırla "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Angel omuz silkerek "Tabii ki" dedi. "Ama sen berbat görünüyorsun. Seni iki saniyeliğine bile yalnız bırakmaya gelmiyor."

"İlginç bir hafta geçirdim. Rosie'yi kurtardım" diyerek kaybolmasına yardım ettiğim müşterimizden söz ettim. Onun Meksika'ya dönmesi Angel'ın fikriydi ve çocuk kumsalındaki satılık, küçük otelin yerini bulmak için bayağı çalışmıştı. Para bulmak için biraz yaratıcılığımızı kullanmamız gerekmişti, ama sonunda her şey yoluna girmişti.

Tezgâhın üzerinde duran bir parfüm şişesine dokundu. "Biliyor musun, burası o kadar da kötü değil" diyerek muğlak bir yorumda bulundu.

Yüzümün yeni yeşil tonlarına hayretle baktıktan sonra fondötenimi bırakıp Angel'a baktım.

"Bu tarafta, demek istiyorum. Acıkıyoruz, üşümüyoruz..."

Tamam, bu çok garipti. “Bana anlatmadığın bir şeyler mı var?”

“Hayır. Bilmeni istedim, o kadar. Sonradan hatırlarsın, falan.”

Reyes’ten bahsediyor olabileceğini fark ettiğimde “Angel, Reyes Farrow’la ilgili bir şey mi biliyorsun?” diye sordum.

Angel irkildi ve bana şaşkınlıkla baktı. “Hayır. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Bana verecek işin var mı, yok mu?” diyerek konuyu değiştirdi.

Lanet olsun. Kimse Reyes’le ilgili bir şey bilmiyordu, ama herkes adını söylediğimde sanki hazır ola geçiyordu. Neler olduğunu öğrenmek için canımı verirdim.

Angel’a avukatların ve yok yere hüküm giymiş olan Mark Weir’in davası hakkında bilgi verdim. Doğal olarak, Elizabeth’le tanışmak için sabırsızlanıyordu. Sonra onu Mark’ın arka bahçesinde ölen çocuk ile kayıp yeğen arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırmaları için gönderdim.

“Ah” dedi Angel çıkmadan önce. “Lillian Teyze içeride. Onu seviyorum.”

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. “Ben de seviyorum, ama kahvesi berbat. Muhtemelen gerçekte var olmadığı için.”

Angel kıs kıs güldü ve keşfe çıktı. Bu arada, Lillian Teyze de 2B’deki ölü adamla, Bay Habersham’le çekip gitti. Bunun sebebini öğrenmek bile istemiyordum. Kapı çalınca çizmelerimin fermuarını aceleyle çektim. Yirmi dakika sonra Bob Amca’yla buluşacaktım ve sabahın bu saatinde kapıma kimin geleceğini tahmin bile edemiyordum.

Blucinimin üzerine düşen kahverengi kazağımı düzelttim, kapının deliğinden baktım ve Memur Taft’ı görünce birden donakaldım. Bunun olmasına imkân yoktu. Hem de şimdi.

Kapıyı, daha çok da canım yandığı için, yavaşça açtım. Bütün bedenim donuk, sürekli bir ağrıyla zonkluyordu. Kapı-

nın aralığından bakarak "Efendim?" dedim.

Memur Taft bana yarı deliymişim gibi bakarak "Hay" dedi. "Sizinle konuşabilir miyim?"

"Ne konuşacağız?" Kapıyı daha fazla açmadım. Kızın duvara orada olduğunu biliyordum. Beynimin gri maddesini kavurmaya çalışan lazer bakışlarının ısını hissedebiliyordum. Saçıma da yakıp kül etmek istiyordu.

"Kötü bir zamanda mı geldim?" diye soran Memur Taft rahatsız bir tavırla kıpırdandı. "Sizi rahatsız ettiğim için..."

"Evet, evet. Anladım. Sorun değil. Mesele nedir?"

"Sanırım, şey... garip şeyler olmaya başladı."

Kahretsin. Kapıya dayadığım omuzlarım çöktü ve kapıyı iyice açarak sarı saçlı, mavi gözlü Şeytan dölünü ortaya çıkardım. Elimi gözlerime dayayarak, biraz melodramatik bir sesle "Hayır! Bana bunu yapmış olamazsın! Onu evime, mabedime getirmiş olamazsın" diye bağırdım.

Taft "Kusura bakmayın" dedi; gözleri korkuyla sağa sola oynuyordu. "Demek doğru, ha? Başıma bir hayalet musallat oldu."

İblis Çocuk iç çekti. "Sana musallat olan yalnızca aşktır, soylu şövalyem."

Sinir krizime bir an ara vererek kıza baktım. "Öög."

Taft bana doğru eğilip fısıltıyla "Birisini... birisini görebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Adamım, kız seni duyabiliyor. Komşular dedikoduya başlamadan önce içeri girin." Bu bir bahaneydi. Komşular daha taşındığım dakika dedikoduya başlamıştı. Ama bu sirki içeri taşısam, mütevazı meskenime postu sermelerine, mobilyalarımın kök salmalarına ve buzdolabımı talan etmelerine izin versem de bir şey değişmezdi.

Taft'a kanepeye oturmasını işaret edip ben de karşıdaki sandalyeye geçtim. "Sana kahve ikram ederdim, ama kahveyi Lillian Teyzem yaptı."

“Peki.”

“Ee, ne öğrenmek istiyorsun?”

“Şey... son zamanlarda garip şeyler olmaya başladı.”

“Hı-hı.” Esnememek için kendimi zor tutuyordum.

“Bilirsiniz işte, şöminemin üzerinde duran çanın çaldığını duyuyorum, ama orada kimse olmuyor.”

“Ben oradayım, aşkım.”

İblis Çocuk’a baktım. “Gerçekten mi? Bu kadar erken mi?”

Bana dilini çıkardı.

“Polis merkezinde sizinle ilgili söylenenleri duydum. Bilirsiniz işte, vır vır vır.”

Düşüncelerim bölündü ve Taft’ı kendi haline bırakarak Reyes’in yalnızca birkaç saat önce durduğu noktaya baktım. Hiç onun gibi bir şeyle karşılaşmamıştım. Aslında, ölümler dışında hiç doğaüstü bir şeyle de karşılaşmamıştım. Hayaletler, vampirler ya da iblisler görmemiştim.

“Neden bu kadar parlaksın?” diye sordu İblis Çocuk. “Biraz aptal görünüyorsun.”

Eh, belki de iblisler vardı.

Ona en başarılı alaycı bakışımı attıktan sonra kızı kızdırmaya karar verdim. Ben ona katlanmak zorunda kaldığım için yeterince öfkeliydim. Bu, adil olacaktı.

“Memur Taft konuşuyor, canım. Kapa çeneni.”

Gözlerinde birden beliren öfke biraz komikti. Onu diğer tarafa geçmeye ikna etmek için epeyce uğraşmam gerekecekti. Angel’la yine şeytan çıkarma oyununu oynayabilirdik. Angel bu oyundan hiç hoşlanmazdı. Özellikle de üzerine serptiğim kutsal musluk suyundan yanıyormuş gibi yaparak yerde kıvrılırken bayağı şapşal gözüktüğü için.

“Bak” dedim Taft’ın sözünü keserek, “seni anlıyorum. Evet, her hareketini takip eden küçük bir kız var, muhtemelen bana anlattığın kazada ölen kız. Uzun, sarı saçları, gümüşü mavi gözleri var; tabii bunun sebebi ölü olması da ola-

bilir. Üzerinde de çilekli tartlar olan pembe bir pijama var.” Taft’a baktım. “Ha, bir de şeytan ruhlu.”

Taft tam bir polisti. Poker suratını nasıl muhafaza edeceğini öğrenmişti, bu yüzden içindeki öfkeyi fark etmem bir iki saniyemi aldı. Artmakta olan enerji onu bir serap gibi sardı; bu çölde serap görmeye benziyordu.

Söylediğim bir şeye mi kızmıştı?

Ayağa fırladı, ben de aynısını yaptım. Sıktağı dişlerinin arasından “Bunu da nereden biliyorsun?” diye sordu.

Ne? “Çünkü şu anda yanı başında duruyor.”

“Her zaman da burada olacağım” dedi kız. “Daima.”

Ben istediğimi yapabilirsem, öyle bir şey olmayacaktı. Çilekli Çilek Kız gitgide bir baş ağrısına dönüşüyordu.

Taft kendini kaybetmek üzereydi. Öfkesi kavisli bir huzme şeklinde, bir elektrik bobini gibi fişkırıyordu. Ayak parmaklarımız burun buruna gelecek şekilde yanıma yaklaştı, ben de yapmayı planladığı her şeye karşı hazırlandım. Ama kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki, bu hafta bir kez daha dayak yer, çelmeyle düşürülür ya da bir çatıdan aşağıya itilirim seri katile dönüşecektim. Başta da Taft’ı öldürecektim.

Bir dakika boyunca burnumun dibinden ayrılmadı, boğuk bir sesle “Canın cehenneme” dedikten sonra kapıdan çıkıp gitti.

Peki, oldu. Olay ne kadar ilginç olursa olsun, Bob Amca’yla randevum vardı. Ve kaderle.

Reyes’in dosyasını çantama tıktıktan sonra evin kapısını kilitleyip ofise yollandım. Çilek Kız da beni takip etti; o sırada baş harflerinin SS⁵ olduğunu fark ettim. Bu ona çok uygundu, ama gerçekten, bugün daha da kötüleşebilir miydi?

5. Çilek Kızın İngilizce karşılığı *Strawberry Shortcake*’tir. SS harfleriye Hitler’in kişisel muhafızlığını yapmak üzere kurulan birlikler olan *Schutzstaffel*’in kısaltmasıdır. (ç.n.)

“Beni etrafında istemiyor, ha?” diyerek kollarını salladı. Kalbimi korumaya çalıştım.

“Hayır” dedim telefonumda mesaj var mı diye bakarak. “Ben de istemiyorum.”

Kız bir öfke nöbetine kapılarak ayağını yere vurdu, sonra da çekip gitti. Bu, sandığımdan çok daha kolay olmuştu. Daha fazla vaktim olduğunda SS’le uğraşacaktım. Ama şimdi görmem gereken insanlar, gitmem gereken yerler vardı.

Babam henüz gelmemişti, bu yüzden dışarıdaki merdiveni kullandım ve canım yandığı için basamakları yavaşça tırmandım. Güneş pırıl pırıldı, günü aldatıcı bir biçimde sıcak gösteriyordu. İkinci kata yaptığım uzun, meşakkatli yolculukta o gün yapmam gerekenleri aklımdan geçirdim. İlk sırada Yucca Lisesi vardı. Ubie rozetini gösterip istediğimi elde edebilirdi. Not dökümlerine ve öğrenci listelerine ihtiyacım vardı. Herhalde birileri Reyes’i hatırlardı. Onu nasıl unutabilirlerdi? Devam ettiği derslerdeki öğrencileri birbiriyle karşılaştırıp hangisinin onunla birden fazla derse girdiğini öğrenbilirdim. Onu ne kadar çok gördülerse, hatırlama ihtimalleri de o kadar yüksekti. Ve kız kardeşini.

Rahat, seri hareketlerle paltom ile çantamı sandalyeye attım, kaloriferi açtım, sonra da sabah dozumu almak için biraz katı bir vücutla da olsa kahve makinesine doğru seğirttim. O anda dünyam yerle bir oldu. Bu, karma mıydı? Taft’a karşı umursamaz davranışlarım başıma çorap mı örmüştü? Tekrar tekrar kontrol ettim, araştırırken dua ettim ve sonunda tek bir kahve çekirdeğim bile kalmadığını kabullenmek zorunda kaldım.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Evren nasıl bu kadar zalim olabilirdi?

Kapımın çalındığını duyunca umutlandım. Bu, babamın her zaman kullandığı iç kapıydı. Onda kahve olmalıydı. Tabii başına kötü bir şey gelmesini istemiyorsa.

Kapıyı ardına kadar açtığımda karşıma gergin bir Garrett Swopes çıktı. Ciğerlerimdeki havayı uzun uzun boşalttıktan sonra kaşlarımı çattım. “Ne istiyorsun?”

Yüz ifadesi yumuşadı. “Kahve getirdim.”

Salya akıtmamaya çalışarak elindeki kahveye baktım; tanrıların benimle oyun oynayıp oynamadığını merak ediyordum. Sonra pes ettim. Pekâlâ, bu oyuna katılacaktım.

Yüzüme parlak bir tebessüm yerleştirip baştan başladım. “Aa, merhaba, Garrett’cığım. N’aber?” Gayet iyiydim. Kahveyi elinden kaptım ve plastik, ahşap kaplama ofis mobilyalarımın ve sahte deriden koltuğumun kaygan konforuna sığınmak üzere içeri gittim. Omzumun üzerinden “Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Yalnızca konuşmak istiyorum.”

“Meşgulüm.”

“Meşgul görünmüyorsun. Ne yapıyorsun?”

“Kafamdaki sesler bana ne yapmamı söylerse, onu.”

“Bana bir dakikanı ayıramaz mısın?”

Gecikmeli bir tepki veriyormuşum gibi, Taft’ın öfkesi içimi kemirmeye başladı. Yine biri bana boş yere kızmıştı. Dün polis merkezinde yüz yüze geldiğim düşmanca, temkinli bakışlar gibi bu da içimi kemiriyordu. Aslında erkekler şu anda genel olarak öncelikler listemin hayli aşağısındaydı. Garrett’in da canı cehennemeydi.

“İçimden sana bir şey vermek gelmiyor, Swopes. Bir dakikamı bile.”

“Nasıl yaptın? Dün, merkezde. Adama ne söyledin?”

“Lütfen. Söylesem sanki inanacaksın.”

“Bak” dedi öne ilerleyerek, “kabul etmen gerek, bunlara inanmak zor, ama çabalıyorum.”

Birden dünyaya öfkelenerek koltuğumdan fırladım ve Garrett’in karşısına dikildim. “Bıkıp usandım, biliyor musun?”

Bir an düşündü. “Göz tırmalayan selülitlerden mi?”

“Dün polis merkezinde bulunan pislikler gibi insanlardan. Bana yan yan bakan, arkamdan fısıldaşan, odaya her girişimde bana sırtlarını dönen Taft gibi insanlardan. Söylediğim şeyi gerçekten yapabildiğimi görene kadar bana bok gibi davranan insanlardan. Sonra birden en iyi arkadaşları oluveriyorum.”

“Taft mı? Şu polis memuru mu?”

“Ve... ve onlar!”

“Onlar mı?”

“Hepsi! Kendileri bir halt beceremediklerinde benim her şeyi çözmemi istiyorlar.”

“Avukatlarının...”

“Avukatlar” değil diyerek elimi aldırılmazca salladım. “Onların işi çözmemi istemekte yerden göğse kadar hakkı var. Benim gıcık olduğum gelip de bana, ‘Bir jet motoruna yakalanıp paramparça olmadan önce Stella’ya onu sevdiğimi söyleyemedim’ diyenler.”

“Tamam, kahveyi yavaşça, ani hareketler yapmadan bana ver. Gidip sana bir fincan kahve daha alırım, sonra baştan başlarız.”

“Bu fincanın nesi var?” diyerek fincana kuşkuyla baktım.

“Senin kafeinsiz kahveye ihtiyacın var.”

Derin bir nefes aldım ve sandalyemde geriye yaslandım. Öfke nöbetleriyle bir yere varamıyordum. “Kusura bakma. Yetiştirmem gereken işler var.”

“Bu dava mı?”

Hastanede yatan, hayatta kalabilsin diye makinelere bağlanmış olan Reyes’i düşünerek “Hayır” dedim. Kahvemden birkaç yudum aldıktan sonra sakinleştim. Eh, sakinleştim sayılır. İçim hâlâ öfkeyle titriyordu. Taft bir ucubeydi. “Ee, bu yüzden mi geldin? Ne dediğimi öğrenmek için?”

“Öyle sayılır. Bir de yine yanlış zamanda yanlış yerde olduğun için başının etini yemeye geldim.”

“Püff. Sıraya gir.”

“O adam sana fena çelme taktı. Sakat kalmanın yolunu mu arıyorsun?”

“Her gün değil. Depoyla ilgili bir şeyler öğrendin mi?”

“Oranın sandığımız şey olmadığını düşünmeme sebep olacak kadar şey öğrendim.”

“Ah, neyse, iyi ki inançlarımla evli değilim.”

“Deponun sahibi olan iyi pederin gerçekten de iyi bir peder olduğuna dair bir şeyler duydum. Adam şehirde kaçak çocuklar için bir misyon yönetiyor.”

“Çocuklar mı?” diye sordum.

Julio Ontiveros’la yaptığım anlaşmaya değinerek “Söylemeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Mark Weir’in davasına iki çocuk dahil olduğuna göre, bir yerlerde bir bağlantı olduğunu düşünüyorum.”

“Bu mümkün. Bana bir ipucu verebilir misin?”

Kapının çalınması beni bir kez daha hayır demekten kurtardı. Erkekler neden hayır lafını duymayı bu kadar çok seviyordu?

Çalınan, Garrett’in girdiği yan kapıydı. “İçeri gel, baba” diye seslendim. Sonra Garrett’a döndüm. “Biliyor musun, bir de ön kapımız var.”

Tek omzunu umursamazca silkti.

Babam içeri girmeyince ayağa kalkıp kapıya gittim. “Baba, girebilirsin” derken kapıyı açtım. Saniyenin onda biri kadar bir süre sonra gözlerimin önünden film şeridi gibi geçen hayatımla ilgili önemli bir sonuca vardım:

Kısa sürmüştü, ama eğlenceliydi.

On dördüncü bölüm

Eh, bu hoş olmadı.

– Tişört baskısı

Görünüşe bakılırsa bu gerçekten de Charley Davidson'ı Öldürelim Haftası'ydı. Ya da en azından Onu Feci Şekilde Sakatlayalım Haftası. Düşüncelerimi doğrulamak için bana doğrultulmuş olan parlak tabancaya eşiğin ötesinden baktım. Ama bu hafta, muhtemelen hiçbir zaman devlet tarafından tanınmayacak, Cadılar Bayramı ya da Eşanlamlılar Günü gibi takdir edilmeden kalacaktı.

Kapıyı açtığımda Rosie'nin dayakçı kocası Zeke Herschel'in gözlerinde intikam parıltılarıyla karşımda durduğunu gördüm. Elinde sıkı sıkı tuttuğu nikel kaplama tabancaya baktım ve kalp atışlarımın teklediğini, tereddüt ettiğini, sonra tökezleyerek hızla attığını, gitgide hızlandığını ve sonunda domino taşları gibi birbirinin üzerine yığıldığını hissettim. İnsan ölümle karşı karşıya olunca zamanın yavaşlaması ne tuhaftı. Gözümün ucuyla Herschel'in kaslarının kasılışını, parmağının tetiği sıkışını izlerken yüzüne odaklandım. Renksiz gözleri küstahça parlıyordu.

Tekrar tabancaya baktım, horozunun öne çıktığını gördüm, sonra bakışlarım yukarı ve sağa yöneldi... Ona. Şeytan, Zeke Herschel'in yanında duruyor, ona yukarıdan kötü kötü bakıyordu; başlıklı pelerini adamın başından birkaç santim ötedeydi. Sonra bakışını bütünüyle bana çevirdi. Üzerimdeki etkisi bir nükleer patlamadan farksızdı. Yoğun, elle tutu-

lur ve sıcak öfkesi bana dalga dalga çarparak nefesimi kesti.

Göğüs kafesime giren kurşundan kaynaklandığını sandığım bir batma hissi yaşadım. Ama Şeytan bir atomun bölünmesine yetecek kadar kısa bir zamanda Herschel'in omuriliğini koparmıştı. Bunu biliyordum, çünkü bunu daha önce de yapmıştı. Herschel arkaya uçup asansörün kapısına binayı sarsacak bir şiddetle çarparken gümüşü bıçağın ucu yan tarafıma girdi.

Sonra Şeytan bana döndü; cüppesi ile etrafını saran ışık dalgalanan bir kütle gibi birleşti; bıçağını kalın, siyah kumaşın kıvrımlarının arasına güvenli bir biçimde sıkıştırdı. O sırada düşmekte olduğumu fark ettim. Tam dünya da benimle buluşmak için yükselirken belime kollar sarıldı ve onu başlıklı cüppesinin altından ilk kez gördüm.

Reyes Alexander Farrow.

Amcam ve ben barın dışında durmuş, onun arazi aracına yaslanırken babam bana bir fincan sıcak çikolata verdi. Benim ceketim hâlâ suç mahalli araştırmasının bir parçası olduğundan kendi ceketini omuzlarıma sarmıştı. Ceket beni yutmuştu. Babamın ne kadar zayıf olduğunu düşündüğümde buna şaşırdım. Ceketin kolları dizlerime kadar geliyordu. Babam çok büyük bir özenle, ceketin kollarını tek tek kıvrırdı; bir koldan diğerine geçtiğinde fincanı da öbür elime verdi.

Asansör gıcırdayarak barın içinde durdu; acil yardım görevlilerinin Herschel'i çıkardıklarını biliyordum. Onlar adamı ambulansın içine sokup kapıyı kapatırken kısa kısa nefes alarak bekledim. Bu, bana barda vuran adamdı. Karısını düzenli aralıklarla döverek kendisine boyun eğmeye zorlayan adamdı. Bana gözlerinde nefret, kalbinde şiddetle silah çeken adamdı. İkiyle ikiye toplayıp karısının onu terk ettiğini anlamış, intikam ateşiyle peşime düşmüş olmalıydı. Muhtemelen benden bilgi almayı da umuyordu.

Şimdiyse hayatının sonuna kadar sakat kalacaktı. Bunun için kendimi kötü hissetmeliydim. Ne tür bir insan böyle hissetmezdi ki? Ne tür bir canavar, başkalarının çektiği acılardan haz alırdı? Benim Şeytan'dan bir farkım var mıydı? Reyes'ten?

Reyes ile Şeytan'ın aynı varlık olduklarını bir kez daha fark ettiğimde kalbim bir an durdu. O, yıkıcılığa susamış bir yaratıktı. Aslında ikide bir gördüğüm, şeytani bir Süpermen gibi oradan oraya giden bulanık leke de o olmalıydı. Demek bulanık adam eşittir Şeytan, o da eşittir Reyes'ti. Günahkâr üçleme. Bu Albuquerque, New Mexico'yu yeni Üçlü Eyalet mi yapıyordu? Reyes'in bunu başaracak kadar seksi olduğu kesindi.

Bir elimle kaburgalarım, bıçağın girdiğini hissettiğim noktaya dokunup tenimi hayretle yokladım; yaralanmama, kazayımın kana bulanmamasına şaşıtım. Şeytan genelde içten dışa keserdi. İçimde bir kesik vardı, ama bu çok hafifti ve hasarın gerçek büyüklüğünü yalnızca bir MR cihazı gösterebilirdi.

İç kanama geçiriyormuşum gibi hissetmediğimden, muhtemelen bir cerrahın önünde değil de akıl hastanesine yapılacak bir yolculukla bitecek olan acil servis ziyaretini ertelemeğe karar verdim.

“İşte kurşun” dedi üniformalı bir memur, Bob Amca'ya. Ubie incelesin diye plastik, mühürlü bir kanıt torbasını havaya kaldırdı. “Batı duvarındaydı.”

Kurşun oraya nasıl gitmişti? Tabanca tam önümdeydi.

Cookie yine burnunu çekti; neredeyse vurulacağım gerçeğini bir türlü sindiremiyordu. Omzuna yavaşça vurdum. Duyguları elle tutulabilir bir varlık gibi bana doğru süzül-
dü. Beni azarlamak, daha dikkatli olmamı söylemek, kucaklayıp bir sonraki doğum gününe kadar bırakmamak istiyordu, ama hakkını vermek gerek, bu kadar üniformanın karşısında kendisini tutuyordu. Bob Amca solgun benzine bakılacak olursa şokta olan Garrett'la konuşuyordu.

Beni yere yatırmıştı. Reyes. Beni yakaladığında arkaya eğip yere yatırmış, her yerimi iyice incelemiş, bıçağının kestiği yere özel bir dikkat göstermiş, sonra da gözlerimin önünde homurdanarak dağılıp kaybolmuştu. Kirpiklerim şöyle bir titremişti, sonra Garrett tepeme dikilmiş, yüksek sesle konuşmaya başlayarak bana anlayamadığım sorular sormuştu. Reyes geride elle tutulabilir izler bırakmıştı. Umutsuzluğu vücudumun her bir molekülüne işlemiş, damarlarımda akmaya başlamıştı. Onun kokusunu, tadını alabiliyor ve ona her zamankinden daha fazla özlem duyuyordum.

“Bu, ilk kez olmadı, biliyorsun.”

Başımı kaldırıp babama baktım. Ona annemi aramaması için yalvarmıştım. Babam da isteksizce boyun eğmiş, eve döndüğünde bunun bedelini ağır ödeyeceğine yemin etmişti. Nedense bundan şüpheliydim.

“Şimdi yaşadığın apartmanda” dedi yanımda dururken, “tıpkı böyle bir şey olmuştu. O zaman çok küçüktün.”

Babam bilgi almaya çalışıyordu. Uzun zamandır o gece bana bir şey olduğundan kuşkulanıyordu. O, şartlı tahliye olmuş çocuk tacizcisinin garip saldırısıyla ilgili vakada baş dektifti. Yirmi yıldan fazla zaman sonra, parçaları bir araya getiriyordu. Haklıydı. Bu ne ilk, ne de ikinci kez oluyordu. Görünüşe bakılırsa Reyes Farrow hayli uzun bir zamandır koruyucu meleğimdi.

Nedenleri ve niçinleri birleştiremeyince bu konuda düşünmemeye karar verdim ve Reyes’le ilgisi olmayan iki şeye odaklandım: Sıcak çikolatayı içmeye ve titreyen ellerimi kontrol altına almaya.

“Bir adamın omuriliği, etrafını saran bölgeye hiçbir zarar verilmeden ikiye ayrıldı. Hiçbir dış berelenme yok. Hiçbir travma yok. Sen her iki seferde de oradaydın.”

Babam yine kurcalıyor, ona bildiklerimi, kuşkulandıklarını söylememi bekliyordu. Sanırım o gün değişmiş, dört yaşın-

daki bir çocuğa göre daha fazla içime kapanmıştım. Ama onu neden şimdi anlatacaktım? Bu yalnızca üzülmesine, acı çekmesine sebep olacaktı. Hayatımın bütün detaylarını bilmesine gerek yoktu. Hem yirmi yedi yaşında olsanız bile babanızın anlatmanızın imkânsız olduğu şeyler vardı. Çabalasam bile kelimelerin ağızımdan çıkamayacağını düşünüyordum.

Elimi elinin üstüne koydum. “Orada değildim, baba. O gün değildim.”

Bana yüz çevirdi ve gözlerini kapattı. Öğrenmek istiyordu, ama Cookie’ye de söylediğim gibi, bilmek her zaman iyi değildi.

“Bu geçen geceki adam mıydı? Sana vuran?” diye sordu Bob Amca.

Fincanımı indirdikten sonra cevap verdim: “Evet. Beni alıp götürmek istedi, hayır dedim, o da şiddete başvurdu. Gerisini biliyorsunuz.” Ona gerçeği anlatmaya niyetim yoktu. Bunu yapmak, Rosie’nin özgürlüğünü riske atmak olurdu.

“Bence hepimiz merkeze gidip bu konuda konuşalım” dedi Bob Amca.

Babam ona uyarmak istercesine bakınca gerildim. O ikisi kavga ettiğinde, manzara feci olurdu. Aslında biraz komik de sayılırdı, ama kimsenin gülecek hali olduğunu sanmıyordum. Benim dışımda. Gülmek jöle gibiydi. İnsanın midesinde hep jöleye yer bulunurdu.

“Şahane, ben de soğukta durmak istemiyorum zaten” dedim ve Üçüncü Dünya Savaşı’nı kıl payı engelledim.

“Sen benimle gelebilirsin” dedi Bob Amca bir iki saniye sonra. Babam onun ne yapmasını bekliyordu ki? Kuralları biliyordu. Zaten eninde sonunda polis merkezine gidecektik. Hemen gidip bu işi aradan çıkarsak iyi olurdu.

Sonra Bob Amca Garrett’a doğru baktı. “Sen de benimle gelebilirsin.”

Babam ona şaşkınlıkla, sonra da amcam kendisine göz

kırpınca minnetle baktı. Babam bana Bob Amca'nın arazi aracına kadar eşlik ederken eğilip "Yolda üçünüzün birden anlatacağı bir hikâye bulun. İfadende kapıyı açtığı anda karşında iki adam olduğunu söyle. Dövüşüyorlardı, silah patladı ve diğer adam yangın merdiveninden kaçtı" diye fısıldadı.

Sırtıma dostça vurdu ve bana güven veren bir tavırla gü-lümsedikten sonra kapıyı kapattı. Etrafını bir endişe sisi sar-mıştı; kendimi büyürken ona yaşattığım şeylerden dolayı bir-den suçlu hissettim. Benim için çok yük taşımıştı. Bahaneler bulmuş, insanları beni işe karıştırmadan hapse atmanın yol-larını üretmişti ve şimdi Bob Amca'nın da aynı şeyi yapacağı-na güvenmek zorundaydı.

Ubie arabaya binmeden önce Garrett "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. "O adam neredeyse yüz kiloydu."

İkimiz de arka koltukta oturuyorduk. "Ben yapmadım."

Bana dik dik bakarak söylediklerimi kavramaya çalıştı. "Senin ölü adamlardan biri mi yaptı?"

Babam ile Bob Amca'nın konuşmasını izleyerek "Hayır" dedim. Araları iyi gibiydi. "Hayır, bu başka bir şeydi."

Garrett'in koltuğunda geriye yaslandığını, eliyle yüzünü ovuşturduğunu gördüm. "Demek etrafta dolaşan ölülerden fazlası da var? Ne gibi? İblisler mi? Hayaletler mi?"

"Hayaletler yalnızca öfkeli ölülerdir. O kadar gizemli değil" dedim. Ama yalan söylüyordum. Reyes fazlasıyla gizemliydi.

Ne yaparsam yapayım, onu düşünmekten kendimi alamı-yordum. Dövmelerini düşündüm, aklımın karman çorman kaosunun içinde dövmelere bir anlam vermeye çalıştım. Keş-ke aklımda dolaşan bir sürü gereksiz şey olmasaydı. Önem-siz şeylere duyduğum ilgiye lanet olsun.

Başka şeyleri de merak ediyordum. O karbon bazlı mıy-dı? Gerçekten otuz yaşında mıydı, yoksa otuz milyar yaşın-da mı? Göbek deliği içe doğru muydu, yoksa dışa doğru mu? Onun hangi gezegenden geldiğini sorgulamayacak kadar çok

şey biliyordum. Reyes uzaylı değildi. Dördüncü boyut, yani diğer taraf öyle işlemezdi. Sınırlarını ayırt etmemize yardımcı olacak gezegenler, ülkeler ya da yer şekilleri yoktu. Diğer taraf bütün evreni ve ötesini kapsardı. Yalnızca vardı, o kadar. Her zaman, her yerdeydi. Tanrı gibi, diye düşündüm.

“Tamam” dedi Bob Amca, emniyet kemerini taktıktan sonra. “Merkeze varana kadar uzun uzun düşünmem gerek. Muhtemelen konuştuklarınızın tek kelimesini bile duymam.” Dikiz aynasından bakıp yeniden göz kırptı.

Polis merkezine vardığımızda, koridorda karşıma mucizevi bir biçimde iki adam çıkmıştı. Birinin kirli sarı saçları, sakalı, sıradan sayılabilecek giysileri vardı ve hiçbir ayırt edici özelliği yoktu, bu da onun kimliğini belirlemeyi imkânsız kılıyordu. Lanet olsun. Dürüst olmak gerekirse, Garrett’in bu duruma bir şey dememesi beni biraz şaşırtmıştı.

“Yumuşak duvarlı bir hücreye kapatılmak istemiyorum” dedi içeri girerken. Durumu benim tarafımdan görmeye başlıyor, insanlara neden ne olduğumu söylemediğimi kavırıyordu.

Polis merkezinde göz göze geldiğim ilk kişi, hâlâ burnundan soluyan Memur Taft oldu. Ayakta durmuş, masasında duran açık bir dosyayı okuyordu; geçerken bana kötü kötü baktı. Çilek Kız da. En azından bana saldırmadı. Bu, iyi bir şeydi.

Ben yine de kendime hâkim olamadım. Taft’a en alaycı ifademle baktım ve adımlarımı hiç yavaşlatmadan “Yardıma ihtiyacın olduğunda bana gelme” dedim.

“Yardıma ihtiyacı olan ben değilim” diye karşılık verdi.

Bob Amca bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı. “O da neydi?” diye sordu; meraklandığı belliydi.

“Şeytan’ın cehennemden gelme dölünü unuttun mu? Varlığını belli ediyor, Taft da bu durumla baş edemiyor. Bu yüzden bana kızgın.”

Bob Amca yüzünde endişeli bir ifadeyle döndü. “Motoru

soğusun diye onu çörek almaya yollayabilirim.”

Bu, iyi bir fikir gibiydi. Birbirine takdire şayan derecede benzeyen sözlerle dolu ifadelerimizi verdikten sonra hep beraber bir şeyler yedik, sonra Bob Amca’yla ikimiz Garrett’i gideceği yere bırakıp Yucca Lisesi’ne yollandık. Garrett, cumartesi gecesi evde bırakılan bir çocuk gibi, gelmek için yalvardı. Hatta biraz sızlandı.

“Lütfen” dedi.

“Hayır dediysem hayır.” Bunu eninde sonunda öğrenmesi gerekecekti.

Yucca Lisesi Albuquerque’nin güneyinde, hayli alçakta kurulmuş, talihsiz bir geçmişi ve şahane bir ünü olan eski bir okuldu. Okula öğleden sonrasının ilerleyen saatlerinde, bir teneffüs esnasında vardık. Çocuklar ellerindeki beş dakikayı konuşarak, flört ederek ve birinci sınıf öğrencilerini hırpalayarak değerlendiriyordu. Oraya giderken liseyi pek de özlemediğimi düşünüyordum. Okula vardığımızda hâlâ özlememe-diğime kanaat getirdim.

Sabahki olayların etkisini hâlâ uzuvlarımda hissediyordum. Hiçbir şey normal hızda hareket etmiyordu. Her şey ağır, tembel tembel ilerliyordu ve beni neredeyse ölüme götüren deneyimden sonra dünyanın çat diye durmadığı gerçeğini hayal meyal kabullenebiliyordum. Dünya sürekli hareket halindeydi, o aralıklı maceralardan oluşan sonsuz döngüye hayat deniyordu. Dakikalar birbirini kovaladı. Güneş gökyüzünde diğer yana kaydı. Çizmemin topuğunda bir raptiye vardı.

Yucca Lisesi müdüriyet ofisine girdik ve orada yorgun argın bir sekreter bulduk. Dikkatini çekmeye çalışan insan sayısı yediden fazlaydı. Bu kişilerden ikisi, mazeret kâğıdı istiyordu. Biri babasından, okul yönetimi çocuğunun ilacını okula götürmesine izin vermezse okula dava açıp donlarına kadar her şeylerini alacağını söyleyen bir not getirmişti. Bekle-

yenilerden biri, öğle arasında sınıf anahtarları masasından çalınmış olan bir hocaydı. Bir de talimat bekleyen iki ofis elemanı vardı. Sonuncu kişi de koyu renk saçları atkuyruğu yapılmış, kedi gözü gibi gözlüğü olan ve ellili yıllardan kalmış gibi konçları katlanmış soket çoraplar giymiş genç, güzel bir kızdı.

Kız kitaplarını göğsüne bastırmış, ayak ayak üstüne atmış, bir köşede oturuyordu. Kızın yanına oturup ortalığın sakinleşmesini bekledim. Bob Amca bu fırsatı dışarı çıkıp birine telefon etmek için kullandı; her zamanki gibi. Kızın çorapları bana bakıp duruyordu, ben de cep telefonu numaramı yaptım ve konuşurken dosdoğru kıza baktım.

“Merhaba” dedim.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra kirpiklerini şaşkınlıkla kırıştırdı; onunla konuşup konuşmadığımı merak ediyordu.

“Buraya sık mı geliyorsun?” diye sordum ve sersemletici espri yeteneğime güldüm.

“Ben mi?” diye sordu sonunda.

“Sen” dedim.

“Beni görebiliyor musun?”

Doğruca onlara bakmama rağmen bana neden hep bu soruyu sorduklarını bir türlü anlayamıyordum. “Tabii, görebiliyorum.” Kızın ağzı hafifçe açılıp öyle kalınca açıklama yaptım. “Ben bir ölüm meleğiyim, ama kötü niyetli ve huysuz olanlardan değilim. İstersen içimden geçebilirsin.”

Bana huşuyla bakarak “Çok güzelsin” dedi. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim vardı. “Güneşli bir günde parlayan bir yüzme havuzu gibisin.”

Vay be, bu farklıydı. Etrafıma çabucak göz attım ve kalabalığın azaldığını gördüm. “Ne zamandır buradasın?”

“Galiba iki yıl oldu.” Kaşlarımı şüpheyle çatınca “Ah, kıyafetlerimi diyorsun. Mezuniyet haftası. Elliler günü.”

“Ah” dedim. “Eh, ellilerden kalma gözükmeyi başardığın kesin.”

Kız sıkılğan bir tavırla başını eğdi. “Teşekkürler.”

Sadece mazeret kâğıdı isteyen çocuklardan biri kalmıştı. Belli ki müdür dava tehdidiyle, öğrenci işleri bölümüyse çalıntı anahtarlarla uğraşıyordu.

“Neden diğer tarafa geçmedin?” diye sordum.

Bir başka çocuk koridorda ilerleyip arkadaşına seslendi: “Hey, Westfield, yine mi şaplak yiyeceksin?”

Mazeret kâğıdı bekleyen ve sporcu olduğu belli olan çocuk diğerinin arkasından gizlice hareket çekti. Kıkırdamamak için gerçekten çabalamam gerekti.

Yanımdaki kız omuz silkti, sonra da başını sallayarak sekreteri işaret etti. “O benim büyükannem. Öldüğümde çok üzülmüştü.”

Kadına baktım. Yakasındaki kartta, Bayan Tarpley yazıyordu. Aralarına kızıl gölgeler atılmış, dağınık ama şık gözükken saçları ve şahane yeşil gözleri vardı. “Vay be, bir büyükanneye göre müthiş görünüyor.”

Soket çorap kıkırdadı. “Ona bir şey söylemem gerek.”

Daha birkaç saniye önce tam da bu konuda Garrett’a öfkeyle nutuk çekmemiş miydim? Ne demiştim? Çözülmemiş işlerini halletmek mi? Bazen fazlasıyla şirret olabiliyordum.

“Yardım etmemi ister misin?”

Kızın yüzü aydınlandı. “Bunu yapabilir misin?”

“Tabii ki.”

Kız kısa bir süre altdudağını kemirdikten sonra “Ona saç köpüğünü benim bitirmediğimi söyler misin?” dedi.

“Gerçekten mi?” diye sordum gülümseyerek. “Bu yüzden mi hâlâ buradasın?”

“Şey, yani, saç köpüğünü ben bitirdim aslında, ama hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum.”

Kızın itirafı kalbimin mengeneye yakalanmış gibi sıkışmasına sebep oldu. İnsanlar ölmeden önce akıllarından geçen düşünceler hep beni hayrete düşürürdü. “Canım, büyü-

kannenin řu an senin hakkında harikulade řeyler dűřűndű-
ğűnden eminim. Aslına bakarsan, ruhumun űzerine bahse
girerim ki o saç kűpűğű olayını unutmuřtım bile.”

Kız çenesini eğip ayaklarını sallayarak “O zaman gidebili-
rim, herhalde” dedi.

“Ona herhangi bir řey sűylememi istiyorsan, bu saç kűpű-
ğű de olabilir, mesajını bűyűkannene iletebilirim.”

Yűzűnde hafif bir sırtıř belirdi. “Ona zambak yaprağının
onunkinden bűyűk olduğűnu sűyleyebilir misin?”

Kıkırdadım ve başımı salladım. Zambak yaprağıyla ilgili
hikűyeyi dinlemek çok hořuma giderdi, ama ofiste artık ne
çocuk ne űğretmen kalmıřtı. “Sűz veriyorum.”

Soket çorap gitti. Greyfurt ve bebek losyonu gibi kokuyor-
du, kűçűkken de Chubs adında pembe bir fili vardı.

“Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu nine.

Bob Amca, namı diğerk beyaz atlı prens, içeri daldı ve roze-
tini tam bir polise yakıřacak řekilde gűsterdi. Vay be, adam
iřinde iyiydi. “Bu okula devam etmiř olan bir űğrencinin not
dűkűmlerini ve űğrenci listelerini almamız gerek. Yaklařık...”

Bana dűndű. Telefonumu kapatıp yerimden sıçradım. “Ah,
evet, yaklařık on beř yıl űnce burada űğrenciydi.”

Kadın Ubie’yi bir an sűzdűkten sonra bir kalem aldı ve
verdiğim tarihleri yazdı. Ubie de onu sűzdű. Kıvılcımlar
uçuştu.

“Adı nedir?” diye sordu..

Doğru ya. Adı. Bob Amca’nın yirmi beş yıllığına hapse at-
tığđ adamın adını hatırlamayacağđnı umuyordum. “şey...”
Kadına doğru eğılerek amcamın konuşmayı duymasını engel-
lemeye çalıştım. “Farrow. Reyes Farrow.”

Bob Amcamın yanımda kaskatı kesildiğđni bilmem için
ona bakmama gerek yoktu. Gerilimin havayı yoğunlaştırıp
elle tutulabilir hale getirdiğđni hissedebiliyordum. Eh, ayva-
yı yemiştim.

On beşinci bölüm

*Hayat kendinizi bulmaya dair değildir.
Daha çok çikolataya dairdir.*

– Tişört baskısı

“Bob Amca” dedim. “Açıklamama izin verir misin?”

Bayan Tarpley’nin ofisinin dışında, koridorda dikiliyorduk; Bob Amca beni kolumdan tutup dışarıya sürüklemişti.

“Reyes Farrow, ha?” dedi sıkılmış dişlerinin arasından. “Reyes Farrow’un kim olduğunu biliyor musun?”

Sesimdeki endişeyi kontrol etmeye çalışarak “Sen biliyor musun?” diye karşılık verdim.

“Biliyorum.”

“Demek bayağı sıkı fıkısınız?” diye sordum umutla.

Bana şüphe dolu bir bakış attı. “Genelde katillerle takılmam.”

Züppe. “Onunla ilgili bazı bilgiler almam gerek.”

“Babasını bir beyzbol sopasıyla döverek öldürdü, sonra da Chevrolet’sinin bagajına atıp arabayı ateşe verdi. Bir insanla ilgili başka ne bilmen gerekebilir ki, Charley?”

Derin bir nefes alıp vererek, iyi bir gerekçe bulmak için biraz zaman kazandım. Avukatlarım onlara ihtiyacım olduğunda ne cehenneme kaybolmuşlardı? Aklıma bir şey gelmeyince Ubie’ye sırlarımı biraz daha açmaya karar verdim. Böyle zor zamanlarda riske girmek gerekirdi.

“Öyle bir şey yapmış olamaz” dedim fısıltıyla.

“Sen orada değildin. Neler yaptığını...”

“Yapmasına gerek olmazdı.” Ona eğilerek “O farklı” dedim.

“Çoğu katil öyledir.” Ubie çok sağlam kanıtlar görmeden inadından vazgeçecek biri değildi.

Derin, depderin bir nefes aldıktan sonra “Oydu” dedim. “Bugün yanımdaki kişi oydu. Adamın omuriliğini koparan kişi. Bunu yapan oydu.”

“Ne?”

Bob Amca beni duymak, dinlemek istemiyordu, ama elinden de bir şey gelmiyordu. Her zaman merakına yenik düşerdi. Onun dikkatini hiç kaybetmeden sadece bana vermesini sağlamanın kesin olan tek yolunu biliyordum.

Ceketinin yakasını kavradım ve “Babama söylemeyeceğine söz vermelisin” dedim.

Birden, daha fazlasını öğrenme arzusu Bob Amca’nın ağzını sulandırmıştı. Reyes’in insandan daha üstün bir varlık olduğunu çabucak açıkladım. Nasıl görüldüğünü, nasıl hareket ettiğini. Nasıl doğduğum gün orada olduğunu –Ubie’nin o noktada olayın stresinden kaynaklanan bir tür transa girdiğinden emindim.

Diğer iki omurilik olayından ve Reyes’in geceleri beni baştan çıkarışından söz etmedim. Amcamın Reyes’e olan hislerinin ne kadar derin olduğunu bilmesine gerek yoktu.

“O ne peki?” diye sordu en sonunda.

Başımı sallayarak “Keşke bilsem” dedim. “Ama engel olmazsak iki gün içinde ölecek. Bunun da tek yolu kız kardeşini bulmak.”

“Ama o dediğin gibi... güçlü bir varlıksa...”

“İnsan şeklinde” diye düzelttim. “Bedeni öldüğü takdirde ona ne olacağını bilmiyorum.” Ama bana ne olacağını biliyordum. Onsuz yaşamak istemiyordum. Yaşayabileceğimden de emin değildim. En azından bu noktada.

On beş dakika sonra Reyes’in ders programı ile ders için girdiği sınıfların öğrenci listesini almıştık.

“Onu hatırlıyor musunuz?” diye sordum Bayan Tarpley’ye.

Kadın bakışlarını Bob Amca'dan güçlkle ayırıp bana baktı. "Ben yalnızca on yıldır buradayım" dedi.

"Kayıtlarınızda başka Farrow yok, öyle mi?"

"Hayır. Üzgünüm. Belki de kız kardeşi henüz liseye başlamamıştı."

"Olabilir. Reyes de buraya yalnızca üç ay devam etti." Reyes'in dosyasına baktım. "Ama dosyadaki bilgiye bakılırsa buradan mezun olmuş."

"Bu liseden değil" dedi kadın. "Bir dakika." Tırnakları klavyenin tuşlarını tıkırdattı. "Onun diploma aldığına dair bir kaydımız var, ama bu imkânsız."

Bob Amca'ya doğru eğildim. "Usta bir bilgisayar korsanı için değil." Reyes'in zekâsını ve bilgisayar kullanma konusundaki yeteneğini nasıl kullandığını anlamaya başlamıştım.

"Bunun için çok teşekkür ederiz, Bayan Tarpley" diyen Ubie kadının elini tuttu.

Kadın amcama hayranlıkla bakıyordu. Amcam da ona. Oldukça romantikti, ama bulmam gereken kayıp biri vardı. Bob Amca'ya dirsek attım. "Yola koyulsak mı?"

Amcam yumuşak bir sesle homurdandıktan sonra kadına dönüp veda etti. Tam kapıdan çıkarken pat diye durdum. "Ah" dedim kadına bir not uzatarak "Bunu şuradaki köşede buldum. Önemli görünüyordu."

Kadın "Teşekkürler" deyip notu açtı.

Binanın önünden geçerken kadının odasının penceresine baktım. Notu göğsüne bastırmış, ağlıyordu. Herhalde zam-bak yaprağıyla ilgili şeyi okumuştı.

Öğrenci listelerini Cookie'ye vermek için ofisime uğradık. Cookie, Reyes'le aynı derslere giren öğrencileri karşılaştıracak ve birkaçıyla temas kurmaya, gizemli kız kardeşle ilgili bilgi almaya çalışacaktı. Yeniden ofisimdeydim, Glock marka tabancamı kasadan çıkardım, bir omuz kılıfı taktım ve silahı

kılıfa koydum. Deri ceketimi de giyince, kılıfı fark etmek neredeyse imkânsızdı. Daha önce kimseye silah çekmemiştim. Kısa süreliğine de olsa bedenime yaslanmış olan silahı hissetmek, sadece onun orada olduğunu bilmek istiyordum.

Polis merkezinden dönerken avukatlarımdan ikisi Bob Amca'nın arazi aracına bindiler. Daha önceleri ben kullanıyordum, ama geçirdiğim ufak kazadan sonra Ubie direksiyona geçmekte ısrarcı olmuştu.

Sarı saçlı, kiraz dudaklı Elizabeth Ellery, amcamın arkasında oturuyordu. "Hey, Charley."

"Hey, merhaba." İkisine döndüm. "Nasıl gidiyor?"

Jason Barber omuz silkti. "Annem çok üzgün."

"Buna şaşırdın mı?" diye sordum ve Bob Amca'nın koltuğunda rahatsızca kıpırdanışını izledim. Ölülerin etrafında olmasına hiç alışamamıştı. Bu, kontrolünün dışında bir durumdu. Kontrolü kaybetmekten hiç hoşlanmazdı. Kalorisiz meşrubatlardan bile hoşlanmazdı.

"Şey, evet, biraz."

Elizabeth endişeli mavi gözleriyle "Amcan iyi mi?" diye sordu.

Şüpheli bir sırıtışla "Bana kızgın" dedim.

Bob Amca dikleşti. "Benden mi bahsediyorsun?"

"Elizabeth ile Barber yanımızdalar. Elizabeth iyi olup olmadığını sordu."

Amcam direksiyonu gereğinden birazcık fazla sıkı tutunca parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Bir daha bu aracı süremeyeceksin."

Gözlerimi kendime özgü bir hareketle devirdim. "Amaaan. Şu geçtiğimiz işaret tamamen lüzumsuzdu. Gerçekten, Bob Amca, hız sınırının bize kaç kez hatırlatılması gerek? Kimse gözden kaçırmayacaktır."

Amcam sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Bu saçmalıklar için fazla yaşıyım."

“Ah, evet. İktidarsızlık, düşkünlük. Yine de, karamelli şeker emebileceksin.” Bob Amcamın yüzünün solgunluktan, beyaza, oradan da gül pembesinin koyu bir tonuna geçişini izledim. Gülmem lazımdı. Tabii içimden gülecektim, çünkü bana gerçekten kızgındı. “Sussman nerede?” diye sordum avukatlara.

Elizabeth gözlerini indirdi. “Hâlâ karısıyla. Kadın için zor zamanlar.”

“Çok üzüldüm.” Yalnızca arkada kalan insanlar bölümünden nefret etmiyordum. Arkada kalan insanlar bölümünden söz etmekten de nefret ediyordum. Maalesef genelde bunu yapmam gerekiyordu. “Senin ailen nasıl?”

“Kız kardeşim bayağı iyi idare ediyor. Sanırım ilaç kullanıyor. Annemle babam... pek iyi değiller.”

“Kız kardeşin onlara ilaç vermiyor mu?”

Elizabeth başını hayır anlamında salladı.

“Bunun onlar için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum.”

“Bunu kafalarında bir biçimde bitirmeleri gerekecek, Charley.”

“Sana katılıyorum.”

“Bizi öldüreni bulmamız lazım. Bence bunun yardımı olacak.”

Elizabeth haklıydı. Bir suçun nedenini ve nasıldığını bilmek genelde kurbanların yakınlarının travmayı atlatmalarına yardımcı olurdu. Sorumluları parmaklıkların ardına atmak da pastanın üzerindeki krema gibiydi. Adalet bazen kör olabilirdi, ama her derde deva bir ilaçtı.

Tekrar Barber’a baktım. “Ah, ofisinizden yedi USB bellek aldım, ama hepsi de sana aitti. Carlos Rivera’nın verdiğini ne yaptın, hatırlıyor musun?”

Barber ceketine vurdu. “Kahretsin, o şeyi ne yaptım?”

“Belki de almışlardır? Belki de belleği sana verdiğini biliyorlardı?”

“Sanırım bu mümkün. Özür dilerim, hatırlayamıyorum.”

Bu sıklıkla olurdu. Özellikle de ölü, başına iki kurşun yediğinde. USB belleğe güvenemeyeceğimize göre, çılgınca yeteneğimize bel bağlamalıydık. O muhtemelen daha güvenilirdi.

“Eh, önceki şüphelimize ve Julio Ontiveros’la ilgili bilgilerimize göre adam dokuz milimetreliğini sattıktan sonra bir arkadaşına bir kutu mermi vermiş. Parmak izleri ancak bu sayede bir suç mahallindeki mermi kovanlarının üzerinde bulunabilirdi.”

“Arkadaşı kimmiş?”

“Chaco Lin. Tahmin edin Chaco Lin kimin için çalışıyor?”

“Şeytan için mi?” diye sordu Elizabeth.

“Yaklaştın. Benny Price.”

Elizabeth ile Barber bir an bakıştılar.

“Normalde bundan bahsetmezdik” dedi Barber, “ama gerçekte burada olmadığımıza göre, artık bu kuralların geçerli olduğunu sanmıyorum. Benny Price insan kaçakçılığıyla suçlandı.”

“Onlara insan kaçakçılığı soruşturmasından bahset” dedi Bob Amca.

“Görünüşe bakılırsa zaten biliyorlar.” Tekrar Barber’a baktım. “Şimdi elimizde bir ölü, bir de kayıp genç var. Mark Weir’ın kayıp yeğeniyle ilgili bir şey öğrenebildiniz mi?” Barber Weir’ın kız kardeşiyle konuşacak, onun oğluyla temas kurup kurmadığını öğrenecekti.

“Tam olarak değil, ama itiraf etmek gerekirse çocuğun annesinde bir gariplik var gibiydi.”

“Tuhaf bir şeyler mi?” Birden heyecanlanmıştım. “Ayrıntı verebilir misin?”

Bob Amca da canlandı.

“Birkaç gün önce Peder Federico diye birinden bir telefon gelmiş. Bunun onu çok heyecanlandığı kesin.”

Deponun sahibi olan adamdan bahsedilince birden soluğumu yuttum.

“Ne?” diye sordu Bob Amca.

Barber söze devam etti. “Telefon konuşmasından anlayabildiğim kadarıyla, adamla buluşacakmış ama adam gelmemiş.”

Ubie bana umutsuz bir bakış attı.

“Jane Weir Peder Federico’yla buluşacakmış, ama adam buluşmaya gelmemiş” diye açıklama yaptım.

Polis merkezinin önüne yanaştık. “Anlaşılan onu son zamanlarda kimse görmemiş.”

“Sence adam kirli işler mi çeviriyor?”

“Bu mümkün. O... anlarsın ya, ortalıkta görünüyor mu?”

“Hayır. Ama bu ille de...”

“Doğru” dedi, telefonunu açtı ve dedektiflerinden birini hızlı aramadan buldu. Adam on üç yaşında bir genç gibi, telefonunu elinden düşürmüyordu.

Tekrar avukatlara döndüm. “Dodge Durango tamponunun kaç paraya satıldığını biliyor musunuz?”

Barber başını salladı. Elizabeth kıkırdadı.

Benny Price’ı Dizleri Üzerine Çöktürme operasyonunu gözden geçirmek üzere merkeze girdiğimizde Garrett’in kordorda durduğunu, günlük notlarına göz gezdirdiğini gördük.

Biz yaklaşınca Garrett defterini kapatarak “Rahatsız edici olan ne, biliyor musun?” diye sordu.

“Cüce pornosu bağımlılığın mı?”

Garrett hiç duraksamadan “Peder Federico’yu günlerdir kimse görmemiş” dedi. Belli ki bu soruyu etki yaratmak için sormuştu. Keşke bunu en iyi cevaplarımdan birini boşa harcamadan önce söyleseydi. Haksızlığa uğramak hiç hoşuma gitmiyordu.

“Mark Weir’in kız kardeşi onunla birkaç gün önce buluşacakmış, ama adam buluşmaya gelmemiş” dedi Bob Amca.

Parçalar bir araya gelmeye başlıyordu. Benny Price, namı diğer BM, ülkeden dışarı çocuk kaçırıyorsa Mark Weir'in yeğeni Teddy'yi de ele geçirmiş olabilirdi. Belki de Weir'in arka bahçesinde ölü bulunan James Barilla adlı çocuğu da ele geçirmişti. Belki James mücadele etmiş, kaçmaya çalışmıştı, onlar da onu öldürmüşlerdi. Ama eskiden gezegen olan Pluto aşkına, neden cesedi Weir'in arka bahçesine koyup onu katil durumuna düşürmüşlerdi? Weir herhangi bir nedenle tehdit mi oluşturunuyordu? Kafeine ihtiyacım vardı.

Düşünceler toplantısından uzaklaşarak kahve makinesine doğru ilerledim. Düşünceler de peşimden geldiler, kahvelerini yaptılar, sonra da önüme düşüp küçük toplantı odasına girdiler.

“Neden kokusunu alamıyorum?” diye sordu Barber.

“Affedersin?” Kahvemini masaya bıraktım ve onlar için birkaç sandalye çektim.

“Kahve. Kokusunu bile alamıyorum.”

“Ben yeğenimin saçını koklamaya çalıştım” dedi Elizabeth kederli bir sesle.

“Bilmiyorum” dedim. “Başka herhangi bir şeyin kokusunu alabiliyor musunuz?”

“Evet.” Elizabeth havayı kokladı. “Ama burnumun dibinde olan şeylerin değil.”

“Üzerinde olduğunuz düzlemdeki kokuları alıyorsunuz, o düzlem de teknik olarak bu düzlem değil.”

“Gerçekten mi?” dedi Barber. “Çünkü bir süre önce barbekü kokusu aldığımı yemin edebilirim. Bizim tarafta da barbekü var mı?”

Kıkırdadım ve Bob Amca'nın yanına oturdum.

BM'yi nasıl dize getireceğimiz üzerine yirmi dakika boyunca tartıştıktan sonra aklıma bir plan geldi. Benny'nin Patty Cakes Kulüpleri adı altında bir dizi striptiz barı vardı. Sırf isim bile yeterince rahatsız ediciydi. Ayrıca polis tarafın-

dan hakkında tutulan dosyaya göre Benny, çalıştırdığı strip-tizcileri seviyordu, ama kendisini onlardan iki katı daha fazla seviyordu.

Yüksek sesle düşünerek “Bir planım var” dedim.

“Onu araştıran görevlilerimiz var zaten” dedi Ubie. “İlla bir şey yapacaksak kendi araştırmamızı onlarınkiyle birleştirmeli, yeni ipuçları elde etmeliyiz.”

“Ama çok yavaş ilerliyorlar. Bu sırada Mark Weir hapis-te kös kös oturuyor. Teddy Weir kayıp ve cevap bekleyen aileler var.”

“Ne yapmamı istiyorsun, Charley?”

“Tuzak kur” dedim.

Garrett yüzünde inanmaz bir ifadeyle “Tuzak mı?” diye sordu.

“Bana bir şans ver. Bugün güneş batmadan o adamla ilgili kanıt bulabilirim.”

Garrett sandalyesinde resmen sıçrarken Bob Amca ilgiyle parlayan gözlerini bana dikti. “Aklında bir şey mi var?”

“Dedektif” dedi Garrett azarlar bir tonda, “ciddi olamazsınız.”

Ubie bir transtan çıkıyormuşçasına silkindi. “Evet. Yalnızca bir düşünceydi.”

“Ama Bob Amca” diyerek doğum gününde midilli alamayacağı söylenen bir çocuk gibi sızlandım. Ya da bir Porsche.

“Hayır, o haklı. Hem baban beni öldürür.”

“Pöh” dedim ve onu düş kırıklığıyla baştan aşağı süzdüm. “Buna ödlelik denmez de ne denir?”

Bu, canını yakmış olmalıydı. Ona sıklıkla pöhlemezdim.

“Charley, bugün neredeyse canından oluyordun.” Garrett’in gümüşü gözleri öfkeyle parlıyordu. Adam çok huy-suzdu. “Dün de. Ha evet, önceki gün de. Belki de biraz ara vermelisin.”

“Belki sen de cehenneme gitmelisin.” Tekrar Bob Amca’ya

döndüm. “Bunu yapabilirim, sen de biliyorsun. Sıradan bir insana göre, hafif bir üstünlüğüm var.”

“Ne dedin?” diye sordu Garrett. “Sıradan bir psikopata göre üstünlüğün mü var? Bundan şüpheliyim.”

Eh, bu resmen adiceydi.

Ubie kendisine hâkim olamayarak “Ne düşünüyorsun?” diye sorunca tebessümüm üstünlük hissiyle parladı. Garrett hiç ders almayacak mıydı?

“Adamın ofisine telefon dinleme aygıtı yerleştiremediğini-zi söylemiştin, değil mi?” diye sordum.

“Evet. İçeri girecek kadar kanıtımız yok.”

“Onu dinlediğine inanamıyorum” dedi Garrett.

“Biz de dinliyoruz” dedi Barber. Elizabeth de başını sallayarak onayladı.

“Teşekkürler, çocuklar. Söylediğim gibi” ve Ubie’ye dönmekten önce haine kötü kötü baktım, “yeni kızlarla yaptığı bütün görüşmeleri videoya kaydediyor.”

“Evet.” Bob Amca düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı.

“Bütün görüşmelerini ofisinde, böyle durumlar için bulundurduğu kanepenin üzerinde yapıyor.”

“Tamam.”

Ben planımı Bob Amca’ya açıklarken Garrett küplere binmiş halde oturmayı sürdürdü. Gerçekten, böyle giderse adam kalp krizi geçirecekti.

Konuşmamı bitirdiğimde Bob Amca “Bu hiç de fena bir plan değil” dedi. “Ama Julio Ontiveros’a yaptığın gibi gidip kulağına bir şey fısıldasan olmaz mı? Atlara fısıldayan adam gibisin, ama sen kötü adamlara fısıldıyorsun.”

“O yaptığım şey tek bir sebepten dolayı işe yaradı.”

“Neymiş o?”

“Julio kötü adam değildi.”

“Ha. Doğru.”

“İkna yeteneğim, elimde onu desteklemek için kullanabi-

leceğim zirvalar ne kadar güçlüyse, o kadar güçlü.”

“Eh, benim hoşuma gitti” dedi Elizabeth. “Bay Swopes’u öfkeden kudururken görmek de bayağı eğlenceli.”

Barber’la ikimiz kıkırdayarak onunla hemfikir olduğumuzu gösterdik.

“Bütün bunlara gülüp geçebilmene sevindim, Charley” dedi Garrett suratını iğrenç bir biçimde asarak. “Price’ın nasıl bir adam olduğunu hiç bilmiyorsun.”

“Sen biliyorsun, öyle mi?”

“İnsan kaçakçılığı kadar barbarca bir işe karışanların ne tür adamlar olduğunu biliyorum.”

“Anladık, Swopes. Annenle tanıştırmak için eve götüreceğin türden bir adam değil.” Bunu tekrar düşündüm. “Dur bir dakika. Belki de benim annem onunla tanışmak ister. İstanbul’a insan gönderiyor mudur, ne dersin?”

“Charley” dedi Bob Amca uyarıcı bir tonda. Annemle aramızdaki çetin ilişkinin temelini oluşturan taşları tek tek biliyordu, hatta bir keresinde bana babamın bu konuda neden bir şey yapmadığını anlayamadığını bile söylemişti. Bunu ben de anlayamıyordum.

“Öylesine bir fikirdi” dedim kendimi savunmak istercesine.

Bob Amca zaten Benny Price üzerinde çalışmakta olan polislerle görüşmeler yaparken ben de bir süredir ortalıkta olmayan Sussman’ı bulmaya karar verdim. Toplantı salonunun dışında telefonuma bakarken Garrett tam da Garrett’a yakışacak şekilde bir hışım çekip gitti. İsteddiği kadar hışımla çekip gidebilirdi. O kamyonetini daha önce almıştı, benimse Misery’yi almam gerekiyordu, bu yüzden beni Garrett götürecekti. Kamyonetine ne kadar hızlı giderse, o kadar uzun süre beklemesi gerekecekti. Bu da birkaç bakımdan birden işime geliyordu.

İki kısa mesajım vardı, ikisi de Cookie’dendi ve “Bu mesajı aldığımda beni ara” diyordu. Önemli olmalıydı.

“Reyes’in lisesindeki kadınlardan birine ulaşabildim” dedi Cookie onu aradığımda. “O ve bir arkadaşı bizim oğlanı gayet iyi hatırlıyor.”

“İyi iş çıkardın.” Bu kadını çok seviyordum.

“İstersen seninle bu akşam Dave’in yerinde buluşabilirler.”

“İsterim. Saat kaçta?”

“Oraya kaçta gidebilirsen. Onları tekrar arayacağım.”

Telefona “Harrrrrika” diye mırılayarak elimden geldiği kadar kedi kadın taklidi yapmaya çalıştım. “Gidip Sussman’a bakmalıyım. Ortalıkta yok. Bir saat sonra diyelim mi?”

“Onları arayacağım. Bu arada, sen nasılsın? Ölümünden son dönüşünden beri konuşmaya zamanımız olmadı.”

“Hayattayım” dedim. “Herhalde bundan fazlasını isteyemem.”

“Evet, Charley, isteyebilirsin.”

Uzunca bir sessizlikten sonra “O zaman bir milyon dolar isteyebilir miyim?” dedim.

Cookie “İsteyebilirsin” dedikten sonra kıkırdayarak telefonu kapattı. Beni, o sırada başımdan geçen son dramdan bahsetmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu. İçimi sonradan boşaltacaktım. Cookie de bütün dertlerimi yüklenecekti. Zavalı kadın.

On altıncı bölüm

Alaycılık. Sunduğumuz hizmetlerden yalnızca biri.

– Tişört baskısı

Otuz dakika ve tekinsiz bir araba yolculuğundan sonra – Garrett cipimin yanına gidene kadar planıma duyduğu öfkeyle içten içe kavruldu– Sussman’ın evinin dışına oturdum, onu ikinci kat pencerelerinden birinde gördüm. Sırtı bana dönüktü; muhtemelen karısını izliyordu.

Üç katlı, son derece güzel dekore edilmiş olan evinin önündeki kaldırıma çok sayıda araba yanaşmıştı. İnsanlar yumuşak seslerle konuşarak gidip geliyordu. Ama filmlerdekiilerin aksine, hepsi siyah giymemişti ve ağlamıyordu. Tamam, bazıları ağlıyordu. Ama birkaç kişi şuna buna gülüyor, ellerini sallayarak hararetli bir biçimde konuşuyor, misafirleri ardına dek açık kollarla karşılıyordu.

Beceriksiz hareketlerle ön kapıya yürüdüm ve içeri gir-dim. Ben kalabalığın arasından geçip merdivenlere doğru gi-derken kimse beni durdurmadı. Kalın, bej rengi halıyla kap-lı basamakları yavaşça tırmanarak ikinci kata çıktım ve ebe-veyn yatak odasına benzeyen bir odaya doğru yürüdüm.

Kapı hafifçe aralıktı ve içeriden gelen ağlama sesini du-yabiliyordum. Tereddüt içinde kapıya vurdum. “Bayan Suss-man?” diyerek içeri süzıldüm.

Patrick şaşkınlıkla bana baktı. Bir pencere pervazına yas-lanmış, karısını izliyordu. Şişmanca, gerçek yas kıyafetlerine bürünmüş olan başka bir kadın, Bayan Sussman’ın yanına

oturmuş ve bir koluyla kadının omuzlarına sıkıca sarılmıştı.

Kadın bana hain hain bakıyordu. Eyvah! Onun bölgesine girmiştim.

“Eğer sakıncası yoksa Bayan Sussman’la konuşmak istiyorum” dedim.

Şişman kadın başını salladı. “Şu an uygun bir zaman değil.”

“Hayır, sorun değil, Harriet” dedi Bayan Sussman. Ağlamaktan kızarmış iri, kahverengi gözleri ve gelişigüzel arkaya taranmış sarı saçları olan kadın başını kaldırıp bana baktı. Erkeklerin başta fark etmediği türden bir güzelliği vardı. Yumuşak, dürüst bir çekiciliği. İçimden bir his tebessümlerinin sahici, kahkahalarının içten olduğunu söylüyordu.

“Bayan Sussman” diyerek öne eğildim ve kadının elini tuttum. “Adım Charley Davidson. Başınız sağ olsun.”

“Teşekkürler.” Kadın elindeki mendille burnunu sildi. “Kocamı tanır mıydınız?”

“Yakın zamanda tanışmıştık, ama çok iyi bir insandı.” Varlığımı bir şekilde açıklamam gerekiyordu.

“Evet, öyleydi.”

Diğer kadının yakıcı bakışlarını görmezden gelerek söze devam ettim: “Ben özel dedektifim. Kocanızla birlikte bir dava üzerinde çalışıyorduk, şimdi de bunu kimin yaptığını çözmek için APD’yle birlikte çalışıyorum.”

Kadının gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

“Şimdi böyle şeyler konuşulacak vakit değil, Bayan Davidson.”

“Hiç de değil” dedi Bayan Sussman. “Tam vakti. Polis bir şey öğrenebildi mi?”

“Umut vaat eden bazı ipuçları yakaladık” diye kaçamak bir cevap verdim. “Size bu vakayı çözmek için sıkı çalıştığımızı ve...” Sussman’a döndüm, “onun hep sizden bahsettiğini söylemek istedim, o kadar.”

Hiçkırıklar yeniden başladı ve Harriet arkadaşını teselli

otmeye koyuldu. Sussman'ın yüzüne takatsiz, minnettar bir tebessüm yayıldı.

Kadına kartımı verip veda ettikten sonra Sussman'a benimle dışarıda buluşmasını işaret ettim.

"Bayağı rahatsız edici bir durumdu."

Adamın evinin önünde, Misery'ye yaslanmış, arada bir geçen arabaları izliyorduk. Rüzgâr hızını artırmıştı. Soğuk esinti tüylerimi diken diken edince kendi kendimi kucakladım; deri ceketimin altına kazak giydiğim için şükrettim.

"Kusura bakma" dedi Sussman. "Diğerleriyle birlikte dönecektim aslında. Yalnızca..."

"Kafana takma. Uğraşman gereken çok şey var. Anlıyorum."

"Ne öğrendin?"

Ona öğrendiklerimizi anlattığımda adam biraz neşelenir gibi oldu. "Bunun insan kaçakçılığıyla ilgili olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bize katılmak istersen, sağlam sayılabilecek bir planımız var."

"Tabii isterim." İyi. Ruh hali daha iyiydi sanki. Bir an düşüncelere daldıktan sonra "Bu arada, bedeninin içine girip seni kullanarak karımla öpüşüp koklaşabilir miyim?" diye sordu.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Kurallar pek öyle işlemiyor."

"O zaman bedenine girmişim gibi yapıp karımla öpüşüp koklaşır mısın?"

"Hayır."

"Sana ödeme yapabilirim. Param var."

"Kaç paradan bahsediyoruz, tam olarak?"

Sussman, Barber ve Ellery Hukuk Bürosu'na yine gizlice girdim, USB bellekleri Barber'ın masasına bıraktım, sonra bi-

rini gözden kaçırmış olabilirim diye çabucak bir arama yaptım. Nora ofise gelmemiştii, bu iyiydi. Bu durumda USB belleklerin kaybolduğunu fark edip işleri berbat etmiş olamazdı.

Sıra Reyes'in sınıf arkadaşlarındaydı. Dave'in Lokantası teneke tabelaları ve çikolatalı-yumurta kremalı gazozlarıyla—bu gazozlarda şaşırtıcı biçimde ne yumurta, ne krema vardır-- ellili yıllardan kalma gibiydi. İçeri girdiğimde bir köşede oturan iki kadın aynı anda bana el salladılar. Beni nasıl tanıdıklarını merak ederek masalarına doğru yürüdüm.

İçlerinden biri "Charley?" diye sordu. Kadın iriyarıydı ve koyu kahve küt saçları, geniş tebessümüyle rahatsız edici bir güzelliği vardı.

"Evet, benim. Nereden bildiniz?"

İspanyol kökenli, kıvırcık saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış, uğruna ölünecek bir tene sahip diğer kadın kıkırdadı. "Asistanın bize barın kapısından içeri girecek kişinin, Charley Davidson adına yakışır biri olacağını söylemişti. Ben Louise."

Önce Louise'in, sonra diğerinin ellerini sıktım.

"Ben Chrystal" dedi kadın. "Açsan bir şeyler ye, biz az önce sipariş verdik."

Daire şeklindeki bölmeye oturduktan sonra bir hamburger ile diyet kola istedim. "Benimle görüşmeyi kabul etmenize ne kadar sevindim, anlatamam."

İkisi aralarındaki bir espriye güldüler, sonra bana acıyıp açıklama yaptılar. "Reyes Farrow'la ilgili konuşma fırsatı bulduğumuzda hemen atlarız."

"Vay" dedim şaşkınlıkla. "Ben de öyle. Onu iyi tanır mıydınız?"

Louise Chyristal'a yine yan yan baktıktan sonra "Reyes Farrow'u kimse iyi tanımazdı" dedi.

"Bilmiyorum" dedi Chrystal. "Amador tanırdı."

"Doğru. Onun Amador Sanchez'le takıldığını unutmuşum."

“Amador Sanchez mi?” Çantamı açtım ve Reyes’le ilgili tuttuğum defteri çıkardım. “Amador Sanchez onunla birlikte hapisteydi. Aslında hücre arkadaşlarıydılar. Hapishanede tanışmadan önce de arkadaş olduklarını mı söylüyorsunuz?”

Chrystal şaşkınlıkla “Amador hapse mi girdi?” diye sordu.

“Buna şaşırdın mı?” Louise zarif kaşlarından birini kaldırdı.

“Biraz. İyi çocuktu.” Sonra bana baktı. “Amador’la tanışana kadar Reyes hayli içine kapanıktı. Çabucak arkadaş oldular.”

“Bana Reyes’i anlatabilir misiniz?” Kalbim istek ve beklentiyle çarpmaya başladı. Onu çok uzun zamandır arıyordum ve sonunda o beni bulmuştu, üstelik Büyük Şeytan olduğu ortaya çıkmıştı. Bunu nasıl anlayamamıştım?

Louise katlayıp kuğu şekline getirdiği peçeteyle oyalanıyordu. “Kampüsteki bütün kızlar ona âşıktı, ama Reyes o kadar sessiz, o kadar... çekingendi ki.”

“Gerçekten zekiydi, biliyor musunuz?” diye ekledi Chrystal. “Onu hep tembelin teki sanırdım. Kat kat giyinirdi.”

“Kapüşonlu montlar” diye açıkladı Louise. “Hep kapüşonlu montlar giyer, kapüşonu da çekerdi. Bunun için başı sürekli belaya girerdi. Ama gene de yapardı.”

Sözü alan Chrystal “Her gün derste” dedi, “kapüşonunu çekip oturmaya çalışırdı ve hoca ona her gün kapüşonunu çıkarmasını söylerdi.”

Louise koyu kahverengi gözlerinde bir pırıltıyla bana doğru eğildi. “Şimdi, onun okulda olduğu o kısacık sürede bile bunun bir ritüel haline geldiğini anlamalısın. Kendisi ya da hocalar için değil, kızlar için.”

“Kızlar için mi?” diye sordum.

Chrystal “Ah, evet” dedi ve anılarına dalarak hülyalı hülyalı başını salladı. “Her gün o an geldiğinde sınıfta öyle bir sessizlik olurdu ki yere iğne düşse duyabilirdiniz. Reyes ellerini kaldırır, kapüşonunu geriye iterdi; Cennet’i görmek gibi bir şeydi.”

Bunu kafamda canlandırabiliyordum. Reyes'in o güzel yüzü kalplerin pır pır atmasına, kanlarının delice akmasına ve genç kızların hep bir ağızdan iç çekmesine sebep olacak şekilde gözler önüne seriliyordu.

Louise bir süre geçmişî düşündükten sonra "Çok zekiydi" dedi. "Arkadaşımız Holly onunla aynı matematik sınıfındaydı ve sınıfın not ortalamasını sürekli yukarı çekiyormuş. Her sınavdan süper notlar alırdı."

"Bizimle aynı İngilizce ve fen sınıfındaydı. Bir gün Bay Stone bize bir ödev verdi" diye cıvıladı Chrystal heyecanla. "Reyes yüz aldı, Bay Stone da onu kopya çekmekle suçladı, çünkü sınav kâğıdındaki bazı kavramlar üniversiteye kadar okutulmuyordu bile."

"Ah, bunu hatırlıyorum. Bay Stone, Reyes'in o ödevden yüz almasına imkân olmadığını söylemişti. Reyes de, 'Canın cehenneme, ben kopya falan çekmedim' demişti, Bay Stone da, 'Evet, çektin' gibilerinden bir şey deyip Reyes'i müdürün yanına götürmüştü."

"O derste Suzy müdürün ofisinde çalışıyordu, hatırlıyor musun?" diye sordu Chrystal Louise'e. Louise başıyla onayladı. "İkisi ofise girdiklerinde, müdür, Reyes'in her sınavdan yüz aldığını ve onu kopya çekmekle suçlamaya hakkı olmadığını söyleyince Bay Stone'un başı fena derde girmiş."

"Ona hiç IQ testi yapıldı mı?" diye sordum.

"Evet" dedi Louise. "Müdür ona IQ testi yaptırttı, sonra Eğitim Kurulu'ndan birtakım adamlar gelip Reyes'le konuşmak istedi, ama Reyes'in ailesi çoktan taşınmıştı."

Evet, taşındıklarından emindim. Reyes'in babası hiçbir yerde sürekli kalmıyordu. Yetkililerden sürekli kaçmıştı.

"Onun babasını öldürdüğüne hâlâ inanamıyorum" dedi Chrystal.

"Öldürmedi" dedim; inancımın, kanıta dayalı bir gerçekten çok boş umutlara bağlı olup olmadığını merak ediyordum.

Bana şaşkınlıkla baktılar. Muhtemelen bunu yapmamalıydım, ama onların benim tarafımda olmasını istiyordum. Reyes'in tarafında. Onlara onu gördüğüm ilk geceden, babasının onu kendisinden geçinceye dek dövüşünden ve içeride kalan kız kardeşinden bahsettim.

Yemeğimiz geldiğinde duraksadım, garsonun gitmesini bekledikten sonra söze devam ettim: "Bu yüzden bir araya geldik. Kız kardeşini bulmam gerek." Hapishanede olanları ve Reyes'in komaya girdiğini de anlattım, ama ikisi de kızı hatırlayamadı. "O, devletin Reyes'in fişini çekmesini engelleyebilecek tek kişi. O kızla sağda solda takılmış birilerini tanıyor musunuz?"

"Birkaç kişiye telefon edeceğim" dedi Louise.

"Ben de. Belki bir şeyler bulabiliriz. Ne kadar zamanınız var?"

Saatime baktım. "Otuz yedi saat."

Eve dönerken Cookie'yi aradım ve ona bana Bay Amador Sanchez'i bulmasını söyledim. Adam Reyes'le ilgili önemli bir şey bilebilecek tek kişi gibiydi. Saat geç olmuştu, ama Cookie'nin benim için sıcakkanlı bir Amerikalı bulmaktan çok sevdiği pek bir şey yoktu. Ona bir ad verdiniz mi, kemiğini kaptırmak istemeyen bir pitbull'a dönüşürdü.

Telefonum, kapatır kapatmaz yeniden çaldı. Arayan Chrystal'dı. Louise'le ikisi o sırada sekizinci sınıfta olan kuzeninin, bazen öğlen aralarında Reyes'in kardeşiyle takılan bir kızla tanıştığını hatırlamışlardı. Bu zayıf bir ihtimaldi, ama beş dakika önce elimde o da yoktu. Kuzenini aramaya çalışmışlar, ama ona ulaşamamışlardı, bu yüzden bir mesaj bırakarak adımı ve telefon numaramı vermişlerdi.

Kadının bilgilerini aldıktan ve ikisine de binlerce kez teşekkür ettikten sonra bazı hayati ihtiyaçlar için bir süpermarkete girdim. Kahve, tortilla cipsleri ve guacamole yap-

mak için avokado. İnsanın elinde hiçbir zaman fazladan guacamole olamazdı.

Katıma varıp da asansörden indiğimde koridorun karanlığını fark ettim. Apartman yöneticisi ben taşındığımdan beri bu kattaki lambalarla sorun yaşıyordu, bu yüzden bu konudaki hassasiyetim az biraz artmıştı.

Anahtarlarımı ararken kapımın ötesindeki karanlığın içinden bir ses duydum.

“Bayan Davidson.”

O sabah 8.30 sularında, Charley Davidson’ı Öldürelim ya da Feci Biçimde Sakatlayalım haftasına duyduğum hoşgörünün seviyesi zirveye ulaşmıştı. Çok geçmeden de silahlanmıştım. Glock’ımı çektim ve karanlığa doğrulttum. Gölgele-
rin içinde dikilen her kimse, ölü değildi. Öyle olsa onu loş ışığa rağmen görebilirdim. Sonra bir çocuk öne doğru çıktı ve nefesim kesildi. Teddy Weir. Onu tanımamak imkânsızdı. Amcasının tıpkısıydı.

Teslim olarak ellerini havaya kaldırdı ve elinden geldiğince masum görünmeye çalıştı.

Silahımı indirdim.

“Bayan Davidson, size vurmak istememiştim.”

Silahı yeniden kaldırdım ve kaşlarımı soru sorarcasına çattım. Market torbamı ona fırlatıp bir çırpıda uzaklaşmayı düşündüm, ama avokadolar pahalıydı. Guacamole sevgime lanet olsun.

Çocuk tam adım atacakken durdu, ellerini daha yukarı kaldırdı. On altı yaşında olmasına rağmen boyu benimkinden en az yedi sekiz santim uzundu.

“Sandım ki... seni Price’ın adamlarından biri sandım. Orayı boşaltıyorduk, işimizi bitiremeden bizi bulduğunu sandım.”

“Çatıda bana vuran sen miydin?”

Çocuk sırttı. Kum sarısı saçları, açık mavi gözleri vardı. Film yıldızlarına ve cankurtaranlara özgü özellikler. “Çeneni-

ze vurdum. O sırada biz de çatıdaydık. 'Tasadüfen karşılaştık.'

Ona öldürücü bakışımı attım ve "Ukala" diye söylendim.

Çocuk kıkırdadı, sonra yeniden ciddileşti. "O çatıdan düş-tüğünüzde hayatım sona erdi diye düşündüm. Hayatımın ge-ri kalanını hapiste geçireceğim, dedim."

Silahımı kılıfına koyduktan sonra dairemin kapısını açtım.

"Amcan gibi mi, yani?"

"Carlos o durumu düzeltecekti."

"Carlos Rivera mı?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet. Onu günlerdir görmüyorum."

Teddy arkamdan geldi, sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Nor-malde, özellikle de yeni Charley Davidson'ı Öldürelim Hafta-sı düşünüldüğünde böyle bir hareket beni endişelendirirdi, ama çocuğun başından çok şey geçtiği belliydi. Ona bir şey ol-muştu ve hiçbir şeyi riske atmayacaktı.

Ayrıca Reyes odadaydı. Pencerenin yanındaki karanlık si-si gördüğümde neredeyse tökezleyecektim. Sonra onu hisset-tim. Isısını, elektriğini. Oda, gece yarısı kopan bir çöl fırtına-sı gibi kokuyordu.

Teddy'ye "Otursana" diyerek bar tezgâhındaki bir tabure-yi işaret ettim ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Bede-nimin Reyes'in yakınlığıyla titrediğini saklamak için hare-ket etmeyi sürdürdüm. Önce makineye kahve koydum, sonra marketten aldıklarımı buzdolabına yerleştirdim. Teddy'nin ellerinin de titrediğini fark edince dolaptan jambon, hindi fü-me, marul ve domates çıkardım. "Açlıktan ölüyorum" diye yalan söyledim. "Kendime bir sandviç yapacaktım. Sen de is-ter misin?"

Teddy kibarca başını salladı.

Ona en iyi kaş çatışımı fırlattım. "Benim yaptığım sand-viçlerden hiç yemediğin anlaşıyor."

Gözlerindeki çaresiz pırıltı, ne kadar aç olduğunu gösteri-yordu.

“Jambon mu, hindi füme mi, yoksa ikisi birden mi?” diye sorarak onun rahatlamasını sağladım.

Omuzlarını kararsızca silkeleyerek “Herhalde ikisi de” dedi.

“Kulağa hoş geliyor. Sanırım ben de aynısından yiyeceğim. Şimdi zor kısma geldik.”

Çocuğun kaşları endişeyle çatıldı.

“Kola mı, buzlu çay mı, yoksa süt mü?”

Çocuk sırtmaya başladı ve gözleri kahve makinesine kaydı.

“Sandviçle süt içmeye ne dersin? Sonra kahve içebilirsin.”

Çocuk yine omuz silkerek sözlerimi onayladı.

Sandviçine üçüncü dilim jambonu eklerken “Benny Price’ın bu olaydaki kötü adam olduğunu çözdük bile” dedim.

“Bana arkadaşının öldüğü geceden bahsedebilir misin?”

Çocuk başını eğdi; o olaydan bahsetmeye isteksizdi.

“Teddy, amcamı hapisten kurtarıp oraya Price’ı tıkmalıyız.”

“Mark Amcamın tutuklandığını bile bilmiyordum. Onun birisini öldürdüğünü düşünmek bile gülünç” diyerek burnundan soludu. “O hayatımda tanıdığım en sakın insandır. Anneme hiç benzemez, orası kesin.”

“Döndüğünden beri anneni hiç gördün mü?”

“Hayır. Peder Federico döndüğümüzde annemle güvenli bir yerde bir buluşma ayarlayacağını söylemişti, ama onu da görmedim. Price neler olduğunu anlayıp pederi de yakalamış olabilir.”

Ona büyük bir bardak süt doldurduktan sonra “Ne olup bitiyor?” diye sordum.

Çocuk sandviçten devasa bir ısırık aldıktan sonra buz gibi sütle birlikte yuttu.

“Price casuslar gönderir. Bilirsin işte, evsiz çocukları falan arayan kişiler. Yoklukları fark edilmeyecek çocukları.”

“Anladım. Ama sen evsiz değilsin.”

“James öyle sayılırdı. Annesi yeniden evlendiği için onu evden kovmuştu. Çocuğun gidecek bir yeri yoktu, o yüzden

Mark Amca'nın bahçesindeki kulübede kalıyordu.”

“Yaralandığında da oraya gitti.”

“Evet. James ona sürekli sorular soran, ailesinin olup olmadığını bilmek isteyen, onun yanında kalıp kalmayacağını soran bir adamdan kuşkulanıyordu. Biz de James’le birlikte kendi araştırmamızı yürüttük.” Sandviçini bıraktı. “Casusun kimin için çalıştığını öğrendik ve Price’ın depolarından birine gizlice girdik. James, Bond filmlerindeki gibiydi, anlıyorsun ya. Gerçekte neler olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu.”

“Sizi yakaladılar, sen de kaçmayı başardın, öyle mi?”

“Evet, ama James bayağı kötü yaralandı. Kaçarken ayrı düştük. Peşimde iki adam vardı. İki iriyarı adam. Hiç o kadar korkmamıştım.”

Teddy’nin yanına oturdum ve kolumla omzuna sarıldım.

Sandviçinden bir lokma daha aldı. “Peder Federico’nun ne yaptığını duydum...”

“Ne yaptığını derken?”

“Evden kaçanlara falan yardım ettiğini.”

“Anladım” dedim. “Ona mı gittin?”

“Evet. İşin komiği, Benny Price’la ilgili her şeyi biliyordu. Beni deposunda sakladı.”

“Dur bir dakika, aynı depoda mı...”

“Aynı depoda. Bu arada tekrar özür dilerim.”

Ah, sonunda o gece herkesin nereye kaybolduğunu öğrenme fırsatını yakalamıştım. “Tamam, depoda kutulara bir şeyler koyan iki adam vardı, ama yere düştüğümde herkes yok olmuştu. Bir fikrin var mı?”

Teddy gülümsedi. “O deponun gizli bir bodrum girişi var. Herkes gidene kadar orada saklandık.”

Zekice. “Demek Peder Federico, Price’ın peşine düştüğü çocukları saklamaya çalışıyordu.”

“Evet.”

“Neden polise gitmedi?”

“Gitti. Price’la ilgili bilgi topladıklarını, ona dava açacaklarını söylediler. Bu arada çocuklar kaybolmaya devam ediyordu. Kayıp ilanlarını görmüşsündür.”

Görmüştüm.

“Peder Federico’nun Price’ın suçlu olduğunu ispatlayacak kadar elle tutulabilir bir kanıtı olmadığını söylediler.”

“Yani iki yıldır o depoda mıydın?”

Çocuğun lokması boğazında kalınca bir yudum süt içti. “Hayır. Şunu iyice anlamahsın, Peder Federico sorumluluk sahibi bir adamdır. Polisler yardım edemeyince işleri kendisi ele aldı. Nöbet sistemi başlattı, arama kurtarma ekibi ve bir tür yeraltı demiryolu kurdu.”

Şaşkınlığımı saklayarak Teddy’nin devam etmesini bekledim.

Çocuk sandviçin son parçasını da ağzına attıktan sonra “Bu işte çalışan bir sürü adamımız var. Ben mi? Benim yerim Panama.”

Tamamen gafil avlanarak “Panama mı?” dedim. Bu dediği şey tahmin ettiğimden çok daha büyük bir işti. Herkesin tahmin ettiğinden de büyüktü.

“Evet. Elimizde gönderim kayıtları, faturalar, hatta alıcı adresleri var. Her yerdeler. Ama Price beni yakalamak için elinden geleni yapıyor, bu yüzden Peder Federico sürekli saklanmamı sağladı.”

“Yani Carlos Rivera, Peder Federico için mi çalışıyordu?”

“Başta değil. Aslında o bir casustu. James’i götürmeye çalışan da oydu. Sanırım James öldürüldüğünde Carlos’un canına yetti. Pedere gitti ve bir tür anlaşma yaptılar. Peder Federico istediğinde son derece ikna edici olabilir. Hani kahve içecektik?”

Doğru ya. Carlos’un neden polise gitmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Tabii bu kararın sonucunda, bü-

yük bir hedef haline geleceğini düşünmesi etkili olmuş olabilir. Bazı insanlar polislerin suçlulardan beter olduğunu inanırdı. Polise gitmek onlar için intihar demekti.

“Demek Panama’daydın.”

“Evet. Merak ediyorsan söyleyeyim, yedi çocuk kurtardım” dedi gururla. “Eh, yedi çocuğun kurtulmasına yardım ettim, diyelim.”

“Amcanın başına neler geldiğini bilmiyordun, öyle mi?”

“Hayır, biliyordum. Peder Federico bana son haberleri veriyordu, ama Mark Amca’yı suçlamaktan vazgeçeceklerini düşünüp durduk. Yani, o bir şey yapmadı. Gerçekten hüküm giyeceği aklıma bile gelmemişti. Mark Amca’yı kurtarmak için operasyonumuzu riske atmak istemedik, ama hüküm giydiğinde seçeneğimiz kalmadı. Buna hâlâ inanamıyorum. Yani, James’in kanı nasıl oldu da Mark Amca’nın ayak-kabılarına bulaştı?”

“Ben onu çözdüm bile” dedim. “Yağmur yağıyordu. Amcan o akşam çöpü dışarı çıkarmış ve James’in kanının karıştığı bir su birikintisine basmış olmalı. Çocuğun kulübenin arkasında olduğunu görmemiş, ama birileri James’in çitin üstünden atladığını görmüş ve polisi aramış olmalı.”

“Tabii ya” diyen Teddy dumanı tüten sade kahveden büyük bir yudum aldı.

“Kahveni sade içecek kadar büyüdün mü?”

Çocuk gülümsedi. O anda kahveyi istediği şekilde içebilecek kadar büyük görünüyordu. Gözleri çok fazla şey görmüştü. Kalbi çok fazla korku ve keder yaşamıştı. Muhtemelen son iki yılda on yıl yaşlanmıştı.

“Neden döndün?” diye sordum.

“Dönmem gerekiyordu. Mark Amca’nın yapmadığı bir şeyden dolayı hapse girmesine izin veremezdim.”

“Bu, hayatını riske atmak anlamına gelse de mi?” diye sordum, kıvanç duyarak.

Çocuk omuz silkerek “İki yıldır bu işi yapıyorum. Kaçmaktan bıktım. Price beni istiyorsa, gelip alabilir” dedi.

Göğsüm sıkıştı. Bunun olmasına hayatta izin veremedim. “Polisi aramamız gerekiyor, biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum. Burada olmamın bir sebebi de bu. Peder Federico kayboldu ve dedektif olarak sana ihtiyacımız var.”

On yedinci bölüm

Rahatsız etmeyin. Geldim bile.

– Tişört baskısı

Reyes gece boyunca beni dürttü, koluma sürtündü, parmaklarını dudaklarıma değdirdi, vücudumu titreten ufak depremlere sebep oldu. Ama aynı anda evim rozetle doluydu. Gerçek anlamda. Bay Wong'un bile klostrofobiye kapıldığına son kuruşuma kadar bahse girebilirdim; adam dünyaya sırtını dönmüş, köşesinde süzülüyordu. Kahretsin, başkomiser ile başsavcı bile dairemdeydi. Burayı biraz süsleyip güzelleştirsem iyi olurdu. Birkaç mum koysam. Peynir topları hazırlasam. Cookie fincanlara kahve doldurmakla, Amber'sa, kızla ilgilenmeyi kesmezse Ölü Polis adını alacak olan acemi bir memurla kırıstırıyordu. Kız daha on bir yaşındaydı, Tanrı aşkına! Tabii adam kızın duygularını incitmemeye çalışıyor da olabilirdi. Bu da sevimli bir hareketti. Tabii çocuk tacizcilerinin yapacağı türden, iğrenç bir sevimlilikti.

İşte bu kaosun ortasında bir yerde, Chrystal'in kuzeninden bir telefon aldım.

“Merhaba, Bayan Davidson'la mı görüşüyordum?” dedi şüphe dolu bir sesle.

“Evet, benim. Siz Debra mısınız?” diye sordum ve Teddy'ye baktım. Etrafta bu kadar polis olduğu için korkuya kapılacağını sanmıştım, ama çocuk sakın, hatta rahatlamış görünüyordu.

“Evet” dedi arayan. “Chrystal bana Reyes Farrow'un kız kardeşini aradığınızı söyledi. Arkadaşım Emily'yi aradım,

ama o kızın yalnızca ilk adını hatırlayabildi. Adı Kim'di. Reyes ile onun soyadları farklıydı."

İlginç. Kızın soyadının Earl Walker'ınki gibi, Walker olup olmadığını merak ettim.

"Onunla ilgili bir tek bunu hatırlıyoruz" diye devam etti kadın. "Bir de çok iyi bir kız olduğunu."

"Eh, şimdi dünden daha fazla şey biliyorum."

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Biliyorsunuz, Amador Sanchez'le çok iyi arkadaşlardı."

"Evet, herkes öyle diyor." Belki de bu Amador Sanchez'i bulmalıydım. İkisini de iyi tanıdığı belliydi. "Hey, siz hangi okula gitmiştiniz?"

"Ah, Eisenhower Ortaokulu'ndaydık."

"Tamam, Eisenhower Ortaokulu'na gitmiş olan Kim adında birini arayacağım."

"Umarım onu bulursunuz."

"Aradığın için çok teşekkürler, Debra."

"Bir şey değil."

Eh, bu çabucak bir yerlere varmamı sağlamayacaktı. Ama elimde Kim ismi ve Eisenhower Ortaokulu vardı. Görünüşe bakılırsa, itirazı olmadığı takdirde yarın yine Bob Amca'yla takılacaktım. Bu sefer arabayı benim kullanmama izin verip vermeyeceğini merak ettim.

"Ah" dedi Cookie yanıma gelerek. O da birileriyle flört etmişti. "Amador Sanchez'in adresini ve telefon numarasını buldum."

"Şaahane." Okula gitmeden önce Bay Sanchez'i ziyaret edecektim. Muhtemelen bana Reyes'in kardeşinin soyadını da, onu nerede bulabileceğimi de söyleyecekti. Hücre arkadaşları her şeyi paylaşırdı. Özellikle de önceki hayatlarında da dostlarsa.

Cookie'yle birbirimize birer beşlik çaktık, sonra o bir fincan kahve daha almaya gitti. Saat neredeyse on bir olmuştu ve yediğim dayaklar kadar geç saatlere kadar ayakta kal-

mak da etkisini göstermeye başlıyordu. Vücudum yorgunluktan zonklarken zihnim itaat etmeyi reddediyordu.

Onun iyi olduğundan emin olmak için Teddy'nin yanına oturdum. Çocuk beni şaşırtarak elimi tuttu. Elini sıktım. Çocuk gölgelerin arasından çıktığı an kalbimi çalmıştı. Kalbimin çalınmasından nefret ederdim. Başsavcı karşımızda oturuyor, yüzünde ilgi ve endişe karışımı bir ifadeyle Teddy'yi sorguluyordu.

“Sizinle konuşabilir miyim?”

Memur Taft tepemde dikilip bana yukarıdan baktı. Onun ötesine, İblis Çocuk'a doğru baktım. Bay Wong'u konuşturmak için elinden geleni yapıyordu.

“Pek havamda değilim, Taft” diyerek onu buz gibi bir tavırla başımdan savmaya çalıştım.

“Bu sabah olanlar için özür dilerim. Beni gafil avladınız.”

Güvensiz bir bakışla tekrar ona döndüm. “Yine bir öfke nöbeti geçireceksen, konuşmamıza hiç gerek yok.”

Taft kahve fincanını bırakıp yanıma çömeldi. “Söz veriyorum. Öfke nöbeti yok. Bana durumu açıklamam için bir fırsat verir misiniz?”

Üniforması üzerinde değildi ve sırf benimle konuşmak için geldiğine, gelmeden önce bir oda dolusu üniformayla karşılaşacağını düşünmediğine emindim. Teddy'nin elini son kez çabucak sıktıktan sonra Taft'ı baş başa konuşabilmek için yatak odasına götürdüm. Reyes de bizi takip etti. Bu, beni endişelendirdi. Aptalca bir şey yaptığı takdirde Taft'ın omuriliğinin niçin koparıldığını açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Bu, rahatsız edici olurdu. Muhtemelen ifade vermem gerekirdi ve ifade vermekte başarılı değildim. Buz gibi bakışlar atmak ve ukalaca cevaplar vermekte çok daha iyiydim.

Yatağıma oturdum, Taft'a ayakta durmaktan başka seçenek bırakmadım. Odadaki tek sandalye blucinlere, dantel bir geceliğe ve Amerikan ordusu imalatı, tertemiz bir kelepçeye

ev sahipliği yapıyordu. Ah, bir de biber gazına. Bir kız her zaman biber gazı bulundurmalıydı. Taft şifonyerime yaslandı, ellerini kalçalarının iki yanına dayadı.

Ama Reyes... Reyes başka bir hikâyeydi. Sabırsızlanıyor olmalıydı. Yanımda süzülüyor, koluma sürtünüyor, nefesi kulağımı okşuyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Yakınlığı libidomun tavana vurmasına sebep oluyordu. Adamın neler yapabileceğini bildiğimden titremeye başladım. Konu o olduğunda kontrolümü böylesine kaybetmem gülünçtü.

İblis Çocuk o sırada içeri girdi ve Reyes'i gördüğünde kapıda kalakaldı, gözleri fincan kadar oldu. Ben Reyes'i gerçekte göremesem, benim için karanlık bir sis ve pustan ibaret olsa da kız göz alıcı bir manzarayla karşılaşmış olmalıydı. Çenesi göğsüne düştü ve orada öylece durup Reyes'e baktı.

Reyes seyircilerden rahatsız olmuş gibi birden pencereye doğru gitti ve yokluğu üzerime bir soğukluğun çökmesine sebep oldu. İblis Çocuk hâlâ kıpırdamaktan korkar gibi kaskatı duruyordu. Durum komikti.

"Bu sabah" diyen Taft dikkatimi tekrar konumuza çekti, "tarif ettiğiniz kız, kaza mahallinde değildi."

"E herhalde. O kadarını tahmin etmiştim." Tavrımı umursamış gözükmeydi.

Çenesini eğdi, ellerini şifonyere iyice kenetledi. "O benim kız kardeşimdi."

Kahretsin. Bunun 'Taft'ın ilkokuldan tanıdığı bir çocuktan daha derin bir mesele olduğunu anlamalıydım.

"Ailemin evinin yanındaki gölde boğuldu" diye ekledi; sesi kederden sertleşmişti.

İblis Çocuk gözlerini Reyes'ten ayırmadan "Beni kurtarmaya çalıştı" dedi. "Beni kurtarmak isterken neredeyse ölüyordu."

Kalbimi, Şeytan'ın Kızı'na karşı sertleştirdim, iki yanına kenetlediği incecik kollarını ve hayretle parlayan iri, mavi gözlerini, oyuncak bebeklerinkini andıran, hafif aralık ağzı-

nı fark etmeyi reddederek ona elimden gelen en tiksiniç bakışımı fırlattım.

“İğrenç” dedim.

“Ne?” Sonunda gözlerini Reyes’ten ayırdı, ama saniyenin onda biri kadar bir zaman sonra kornealarında bir radar izleme sistemi varmış gibi tekrar ona kilitlendi.

“Soylu şövalyen var ya?” dedim ona. “Gerçek aşkın? O senin ağabeyin.”

“Burada mı?” diye sordu Taft.

“Şimdi olmaz, Taft. Şu anda ele almamız gereken daha ciddi meseleler var.”

Çilek Kız’ın yüz ifadesi hayrete dönüştü ve kız sonunda bana odaklandı. “Ama onu hâlâ seviyorum. Beni kurtarmaya çalıştı. Ciğerlerine giren sular yüzünden zatürreeden bir hafta hastanede yattı.”

“Onu anladım” dedim kızıdan uzağa kayarak “ama o yine de senin ağabeyin. Bu, rahatsız edici. Bütün söyleyeceğim bu.” Kilisede tanıklık edermiş gibi elimi kaldırdım.

“Artık etrafında olmanı istemiyor.”

İki kez lanet olsun. Kızın kirpiklerinin arasında biriken yaşlar dışında her şeye –vergilere, nükleer savaşa, kanışlere– konsantre olmaya çabalayarak “Sen ne yapmak istiyorsun?” diye sordum.

“Onunla kalmak istiyorum.” Yere oturup bağdaş kurdu ve halının üzerinde daireler çizmeye başladı; gözlerinin yalnızca kısa süreliğine Reyes’e kaymasına izin veriyordu. “Ama o beni istemiyorsa...”

Derin, yorgun bir nefes alarak Taft’a döndüm. “Onu kurtarmaya çalıştığını söylüyor.”

Adam bana şaşkınlıkla baktı.

“Olaydan sonra bir hafta hastanede yattığını.”

“Bunu nereden biliyor?”

“Oradaydım” dedi kız, “başından sonuna dek.”

Söylediklerini Taft'a ilettim ve adamın her kelimeyle daha da hayrete düştüğünü izledim.

“Yeşil jöleyi hiç sevmediğini, hastanede yattığından beri yeşil jöle yemeyi reddettiğini söylüyor.”

“Doğru söylüyor” dedi Taft.

“Gitmesini mi istiyorsun?”

Sorum onu şaşırttı. Cevaplar arasında gidip geldikten sonra sonunda “Hayır. Gitmesini istemiyorum. Ama başka bir yerde daha mutlu olacağını düşünüyorum” dedi.

Kız “Hayır, olmam!” diye bağırdı, ayağa fırladı ve gidip Taft'ın yanında durdu. Canı pahasına tutunuyormuşçasına pantolonunun paçasına yapıştı.

“Kalmak istiyor, ama ancak sen de onun kalmasını istiyorsan.”

Bir iki saniye sonra Taft'ın gözle görülür biçimde titrediğini fark ettim. “Bunun olduğuna inanamıyorum.”

“Ben de. Onun şeytani olduğunu söylediğimde şaka etmiyordum.”

Taft kendi kendine konuşur gibi karşılık verdi: “Kalmak istiyorsa, buna çok memnun olurum. Ama onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Nasıl iletişim kuracağımı.”

Eyvah. Bunun nereye varacağını görebiliyordum. “Bak. Tercümanlık işlerine girmiyorum, anladın mı? Kızın neyin peşinde olduğunu her öğrenmek isteyişinde bana gelmeyi aklından bile geçirme.”

“Sana para ödeyebilirim” dedi; söyledikleri fena halde Sussman'ın sözlerini andırıyordu. “Param var.”

“Ne kadar bir ücretten söz ediyoruz?”

Bob Amca kapıya hafifçe vurduktan sonra gür bıyıklı koca kafasını odaya soktu. “Çıkıyoruz” dedi.

“Teddy'yi ne yapacaksınız?” dedim endişeyle.

“İki polisle güvenli bir eve gidiyor. Yarın daha kalıcı ayarlamalar yapacağız.”

Taft'la ikimiz yatak odamdan çıktığımızda dairem yarı yarıya boşalmıştı. Başsavcı elimi tuttu, coşkuyla salladı "Bayan Davidson, bugün harikulade bir iş çıkardınız. Harikulade."

Harikulade işimin bir çatıdan düşmekten ve jambonlu, hindili sandviç yapmaktan ibaret olduğunu söylememeyi yeğleyerek "Teşekkürler efendim" dedim. "Bob Amcamın da yardımı oldu. Birazcık."

Adam kıkırdadı, Teddy de beni ayı gibi, sımsıkı kucakladıktan sonra onunla birlikte gitti. Bu, güzel bir histi. Çocuğun bir şey olmayacaktı. Tabii Price onu yakalamazsa.

Memurların sonuncusu da ayaklarını sürüyerek kapıdan çıkarken Ubie'ye "Yarın şu tuzak işini yapacak mıyız?" diye sordum.

"Araştırma ekibi yarın sabah erkenden bizimle görüşmek istiyor. Bakacağız. Bu, adamı yakalamamıza yetebilir."

"Hayır, dur" diye karşı çıktım. "Bob Amca, Teddy'nin hayatını riske atamayız. Teddy'nin şahitliğine gerek kalmadan, Price'in aleyhine başka kanıtlar bulmalıyız. Peder Federico'yu da bulmamız gerek. Ya Benny Price onu elinde tutuyorsa?"

Bob Amca da hüsrana uğramış halde kaşlarını çatı. "Şu anda elimizde Teddy'nin şahitliğinden başka bir şey yok. Bu adamı dize getirmeliyiz, Charley ve bunu bir an önce yapmalıyız. İşlerine bir son vermeliyiz."

Yerimden kıpırdamadım, kıpırdamayı reddettim, ayağımı yere sağlam bastım... mecazi olarak. "Bana tek bir şans ver. Ne yapabileceğimi biliyorsun. En azından denemeliyiz."

Bob Amca omuzlarında sumo güreşçisi kadar bir yük varmışçasına teklifimi düşündü. "Ekip yarın ne diyecek, önce ona bir bakalım."

Ubie gittikten sonra Cookie "Şimdi neler planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Ah, beni tanıyorsun" dedim ve sırtarak Amber'ı işaret

ettim. “Altından kalkamayacağım bir şey değil.”

Amber kanepede uyuyakalmıştı ve saçları kusursuz bir kavisle ince hatlarını örtüyordu. Bu kız tam bir gönülçelen olacaktı.

Cookie gülümsememek için dudaklarını büzdü ve başını salladı. “Flört etmek yorucu bir iş, tabii.”

“Hem de nasıl” dedim ve kapıyı açmak için kanepenin etrafından dolaştım.

Cookie, Amber’ı dürterek uyandırıp, kendi dairelerine götürdü. Kapının pervazına ve bir saksı bitkisine çarpmalarına ramak kaldıktan sonra Cookie bana dönüp “Bugün olanlardan bahsetmeyeceğimizi sanma” dedi.

Ah, evet, şu ölümden dönme olayı. “Eh, bu hallerinden bahsetmeyeceğimizi sanma” diyerek dikkatini dağıtmaya çalıştım.

Cookie bana göz kırptı, sonra da kapısını kapattı.

Böylece yalnız kaldık. Kapının kolunu cankurtaran sandalına tutunur gibi sıkıca tutarak, beklentiyle titreyerek, öylece durdum. Reyes fısıltıyı andıran bir hava akımıyla arkamda cisimleşti. Doğa olaylarının o toprağımsı, yoğun ve güçlü kokusu etrafımı sardı. Sonra Reyes bir koluyla belimi sardı, diğeriyle de uzanıp kapıyı kapattı.

Beni göğsüne çekti, ben de ona doğru eridim. Sanki ateşin içine düşmüştüm; ısısı tenime vuruyordu ve aynı anda her yerdeydi.

Umduğumdan daha titrek bir sesle “Sen osun” dedim. “Doğduğumda oradaydın. Bu nasıl mümkün olabilir?”

Ağzı boynumun üzerinde, tenimi kavuruyordu; eliyse kazağımın altına girmiş, karnımı alev alev yakıyordu. Reyes temkinli bir biçimde bıçağının deldiği yere dokundu. Aklımın gerilerinde bir yerde, bu ilgisi için ona minnettar kaldım.

Sonra ağzını kulağıma dayadı. Nefesi yanağıma vururken “Hollandalı” dedi. “Sonunda.” Ona döndüm, ama o geri çekilip yüzümü inceledi ve sonunda Reyes Farrow adındaki bu

harikulade varlığı açıkça, bütünüyle görebildim.

Gördüğüm şey beni hayal kırıklığına uğratmadı. O, gördüğüm en muhteşem adamdı; hem sıvı hem katıydı; ince kasları iki kalp atışı arasında eriyip sıvılaşabilen bir taştan oyulmuş gibiydi. Kahverengi saçları güçlü alnına düşüyor, kulağının arkasında kıvrılıyordu. Koyu maun rengi, içinde altın rengi ve zümrüt yeşili benekler olan gözleri güçlkle kontrol ettiği bir şehvetle parlıyordu. Dolgun ve erkeksi dudakları tahrik edici bir biçimde aralanmıştı. Üzerindeki giysiyi tanıdım; Elizabeth'in de dediği gibi, bu bir hapishane kıyafetiydi. Kol ağzları, kollarının uzun ince kaslarını ortaya çıkarmak şeklinde yukarı kıvrılmıştı.

Reyes sonsuz bir dikkatle parmak uçlarını altdudağıma değdirdi; yüzünde ateşböceklerini ilk kez keşfeden ve onları aydınlatan büyüün arkasında neyin yattığını öğrenmek isteyen bir çocuğunki gibi, sert bir ifade vardı.

Alt dişlerime değen parmağını hafifçe ısırdım, parmak ucunu dudaklarımın arasına aldım ve derisinin o toprağımsı, egzotik tadını emdim. Reyes, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak alnını alnıma dayadı; ben parmağının daha büyük bir kısmını ağızıma alırken kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Bunu benim için mi, yoksa kendisi için mi yaptığından emin değildim, ama bir kolunu kapıya dayadı ve homurdanarak beni kapıya dayadı, diğer eliyle de aniden boğazıma sarıldı. Beni tutsak ederek bedeninin kontrolünü kazanmaya çalışıyordu.

Bu, şimdiye kadar başıma gelen en seksi şeydi. Vücudum her dokunuşuna daha da tahrik olmuş halde karşılık veriyordu. Karnımda canımı acıtacak kadar yakıcı bir açlık birikti, bir girdap gibi döndü ve arzunun kor gibi ateşiyle genleşti. Onu sonsuza dek istiyordum ve zihnimin gerisinde bir yerde, öldüğü takdirde ne olacağını merak etmeden duramıyordum. Ona yine de sahip olabilecek miydim? Öldükten sonra peşim-

den gelecek miydi, yoksa beni dünyevi düzlemde yolumu bir başıma bulmak üzere terk edip diğer tarafa mı geçecekti? Fiziksel bedeni öldüğü takdirde onu kaybedeceğimden çok korkuyordum. Onun uyanmasını, ruhu gibi bedeninin de benim olmasını istiyordum. Bu açıdan bencildim.

Ağzı kulağımın arkasındaki, fazlasıyla hassas olan bir bölgeyi bulduğunda nefes nefese, arzuyla “Reyes” dedim, “lütfen uyan.”

Söylediğimi anlamazlıktan gelerek kaşlarını çatı, geriye yaslandı, sonra başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ben de bütün mantığımı kaybettim. Öpücük yumuşak başladı, Reyes dilini benimkinin üzerinden kaydır, beni büyük bir dikkatle tattı ve kışkırttı. Sonra öpücük orman yangını gibi hızla büyüdü, şiddetlendi, vahşileşti ve talepkâr hale geldi; Reyes dudaklarımı onu kontrolü altına alan ilkel bir istekle yağmaladı, keşfetti ve işgal etti. Bu öpücük, içimdeki tereddüdün zerresini bile alıp götürdü. Reyes’in tadı yağmur, güneş ışığı ve yanıcı cisimler gibiydi.

Bana daha da yaklaştı, vücudunu benimkine yasladı ve bacaklarımın arasında bir kıvılcım çaktı. Ellerim karnıma bastıran sertliği bulmak üzere aşağı kayarken Reyes durdu.

Başımı döndürecek kadar hızlı bir hareketle öpmeyi bıraktı ve döndü. Cüppesi derhal cisimleşti; bu ikimizi de saran sıvı bir varlıktı. Canlanan metalin, çekilen bir bıçağın sesini duydum. Göğsünden tekinsiz, derin ve gırtlaktan gelen bir hırıltı yükseldi ve gözlerimi kırıştırtarak kendime geldim; o kadar takatsizdim ki, ayakta zor duruyordum. Odada bizden başka biri mi vardı? Ya da bir şey?

Reyes’in geniş omuzlarının ardında neyin pusu kurduğunu göremiyordum, ama gerilimin Reyes’in vücudundaki her bir kası katılaştırdığını hissedebiliyordum. Yakınıımızdaki her neyse, son derece gerçek ve tehlikeliydi.

Sonra Reyes tekrar bana döndü, boş eliyle belimi sardı ve

beni kendisine çekti; benimkileri arayan maun rengi gözleri parlıyor, onu anlamam için yalvarıyordu.

İstirap dolu bir fısıltıyla “Uyanırsam” dedi, “beni bulurlar.”

“Ne? Kim?” diye sordum; kalbim korkuyla doldu.

Gözlerini ağzımdan ayırmadan “Beni bulurlarsa” diye devam etti, “seni de bulurlar.”

Sonra da gitti.

Üç saniye kadar sonra yere düştüm.

On sekizinci bölüm

Palyaçolarla dövüşürken önce jonglöre saldır.

– Tampon çıkartması

Son yirmi yedi yıldır uyuyor muydum? Hiç görmediğim varlıklar ve yaratıklar mı vardı? Yalnızca doğaüstü birinin yenebileceği kadar tehlikeli ve vahşi varlıklar?

Bob Amca'yla birlikte toplantı salonunda oturuyor, dün geceden sonra önümdekilere tamamen odaklanamıyordum. Garrett, başsavcı, Price ekibinin başındaki dedektif, avukatlar ve kıpırdanıp duran Angel da oradaydı. Akşam için yaptığımız planın son rötuşlarını yapıyorduk. Odadaki herkes konuyu bilmezken plan yapmak kolay bir iş değildi, ama Bob Amca onları kandırmayı başarmıştı. Bunu yapabileceğini biliyordum.

Garrett ile Angel şaşırtıcı derecede sessizlerdi. Garrett'i anlayabiliyordum. Bütün bunlara karşıydı. Ama Angel'ın mini etekli, seksi ve ölü bir avukatla flört etme şansı vardı ve bu şansı kullanmıyordu. Aslında, kadına bakmıyordu bile. İçini neyin kemirdiğini tahmin bile edemiyordum. Sorun Reyes miydi? Onunla ilgili fantezilerimin neredeyse suç kapsamına gireceğini biliyor muydu?

Dedektif ile başsavcı gittikten sonra Bob Amca bana döndü. “Tamam, gerçek plan nedir.”

Gerçeğe dönme vakti. Yüzüme mecalsiz bir sırıtış yayıldı. “Ben saçma sapan videom ve sahte kanıtlarımla gidip Price'a her şeyi itiraf ettireceğim.”

“Bunu yapabilir misin?”

“Yapabilirim.”

“Vay be” dedi; etkilendiği belliydi. “Gerçekten atlara binen dayan adam gibisin.”

Garrett koltuğunda kıpırdandı, ama bir şey söylemek istemedi.

Barber, Peder Federico’yu kastederek “Ya onu bulamazsak?” dedi. “Ya polis ekibi Price’a ait binaların hepsini bilmiyorsa? Belki de onu başka bir yerde tutuyorlardır.”

“Ya da onu çoktan öldürmüşlerdir” dedi Sussman.

“Bu ihtimal her zaman var” dedim, “ama Price tam bir Katolik. Peder unvanı olan birini öldürmekte zorlanacağını düşünüyorum.”

“O zaman Barber’la ikimiz adamın bütün binalarını arayacağız” dedi Elizabeth, “Sussman ile Angel da sana yardım edecekler, öyle mi?”

“Planımız bu.”

“Planımız ne?” diye sordu Bob Amca. Fikirlerimizi özetledim, o da bize başparmağını kaldırdı. Bu iyiydi, çünkü aslında bir B planımız yoktu.

Herkes giderken “Angel” dedim, “baklayı ağzından çıkaracak mısın, yoksa geçen yıl Mardi Gras festivali sırasında öğrendiğim işkence tekniklerine mi başvurmam gerekecek?”

Çocuk gülümsedi ve benim hatırıma adımlarını çevikleştirdi. “İyiyim, patron. Bunu gözlerim kapalı bile yapabilirim.”

“Çünkü gözkapaklarının arkasından da görebiliyorsun.”

“Doğru” dedi omuz silkerek.

Telefonuma baktım. Cookie bana bir mesaj bırakmıştı. “Ama çok üzgün görünüyorsun” diyerek sesli mesaj kutumu aradım. “Sanki birisi en sevdiğin dokuz milimetreliğini çalmış.”

“Üzgün değilim.” Koridorda ilerlemeye başladı, sonra arkasını döndü. “En azından sana baktığımda üzüntüm geçiyor.”

Ooo. Çok tatlıydı. Bir şeylerin peşindeydi, ama tam olarak ne planladığını çakamıyordum.

Cookie mutluluktan çın çın öten bir sesle “Tahmin et ne oldu? Tahmin et ne oldu?” dedi telefona. “Adını buldum. Reyes’in hücre arkadaşını, Amador Sanchez’i aradım ve istediğim bilgiyi vermezse onu şartlı tahliyesini ihlal ettiği gerekçesiyle yakalattıracağımı söyledim. Kızın adını da, adresini de aldım. O...” Sesli mesajdan bir bip sesi geldi ve bir başka mesaj başladı. “Kusura bakma. Kahrolası telefonlar. O hâlâ Albuquerque’de. Adı Kim Millar ve o hâlâ burada.”

Dizlerim ağırlığının altında gevşedi. Bir memurun masasından kalemle kâğıt aldım, gayretlerimin karşılığında düşmanca bir bakış yiyerek adresi not ettim.

“Telefon numarası yoktu, ama kızın evden çalıştığını söyledi, yani sen bu mesajı aldığında kız herhalde evinde olacaktır.”

Bu kadını öpücüklere boğabilirdim.

“Biliyorum. Beni öpücüklere boğabilirsin. Reyes’in kız kardeşini bir bul, ondan sonra öpüşüp koklaşırız.”

Çılgınca bir neşeyle Misery’ye atladım ve şehre gittim. İçimde büyüyen beklenti yüzünden kalbim ile midem yer değiştirip duruyordu. Saati me baktım. Yirmi dört saat. Durdurmak için yirmi dört saatimiz vardı.

Arabayla giderken Reyes’in bir gece önce bana söylediklerini düşünme fırsatı buldum. Onu bulacaklarını söylediğinde ne demek istemişti? Onu kim bulacaktı? Peşinde birileri mi vardı? Reyes’in neye hırladığını düşünmemeyi yeğliyordum. Belli ki etrafta benim bile göremediğim şeyler vardı. Bu da ortaya önemli bir muamma çıkarıyordu. Etrafta dolaşan her şeyi göremeyeceksem ölüm meleği olmamın ne yararı vardı? Her şeyden haberdar edilmem gerekmez miydi? Gerçekten, işimi bu şekilde yapmamı nasıl beklerlerdi?

Arabayı demir kapılı bir sitenin önüne çekip yürüyüş yolundan 1B’nin kapısına yürüdüm ve kapıyı çaldım. Kapıyı benim yaşlarımda, az önce tabakları kuruluyormuş gibi elinde bez olan bir kadın açtı.

Elimi uzatıp “Merhaba, Bayan Millar, ben Charley Davidson” dedim.

Kadın elimi temkinli bir tavırla tuttu; kâğıt gibi incecik parmakları soğuktu. Koyu kestane rengi saçları ve açık yeşil gözleriyle Reyes’e hiç benzemiyordu. Ona göre bir hayli ırlandalıydı.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu.

“Ben özel dedektifim.” Çantamdan bir kart bulup kadına uzattım. “Sizinle konuşabilir miyim?”

Kadın kartı uzunca bir süre inceledikten sonra kapıyı biraz daha açtı ve içeri girmemi işaret etti. Güneşli salona girdiğimde Reyes’in fotoğraflarını görmek için etrafıma bakındım. Ancak evde ne Reyes’in, ne başka birinin fotoğrafları vardı.

Kadın beni bir koltuğa oturttu, “Demek özel dedektifsiniz?” diye sordu. “Sizin için ne yapabilirim?”

Karşıma oturdu. Sabah güneşi ince bezden perdelerin içinden geçiyor, odayı sıcaklığa boğuyordu. Kadının çok fazla mobilyası olmasa da evi temiz, düzeni kusursuzdu.

Kadının temizlik hastası olup olmadığını merak ederek boğazımı temizledim ve söze nasıl başlayacağımı düşündüm. Bu, sandığımdan daha zor olacaktı. Birine ağabeyinin ölmek üzere olduğunu nasıl söylediniz? Bu kısmı sonraya saklamaya karar verdim.

“Buraya Reyes için geldim” diye başladım.

Ama ben aklımdan geçenleri söyleyemedim kadın “Anladım?” dedi.

Gözlerimi kırptırdım. Beni duymamış mıydı? “Buraya ağabeyiniz için geldim” diye tekrarladım.

İnsanların duygu ve düşüncelerini okumak gibi çılgın bir yeteneğim olduğundan, kadın “Kusura bakmayın. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ağabeyim yok benim” dediğinde yalan söylediğini derhal anladım.

Vay be. Neden yalan söylüyordu? Aklım bu en yeni gizemi çözmek için art arda senaryolar kurmaya başladı. Ama oyun oynayacak vaktim yoktu. Hem de oyun ne kadar ilginç olursa olsun. Ateşe ateşle karşılık vermeye, yalan söylemeye karar verdim.

Yüzümde hoşnut bir tebessümle “Reyes bana böyle diyeceğinizi söylemişti” dedim. “Benimle konuşmanızın sakıncalı olmadığını bilesiniz diye bana şifreyi verdi.”

Kadının kaşları çatıldı. “Ne şifresi?” Öne eğildi. “Size benden bahsetti mi?”

Amma da kolay olmuştu. Kendimi biraz suçlu hissettim. “Hayır” dedim ve ağzımı üzüntüyle büzdüm. “Bahsetmedi. Ama siz ettiniz.”

İrlandalı gözleri öfkeyle parladı, ama bu öfke bana yönelik değildi. Kendisine kızıyordu. Omuzlarını içe bükmesi, dudaklarının hayal kırıklığıyla incilmesi, kaşlarının çatılması bana bilmek istediğim her şeyi söylüyordu. Reyes o ailede dayak yiyen tek kişi değildi.

“Lütfen kendinize kızmayın” dedim; hâlâ suçluluktan çok empati duyuyordum. “Hayatımı bu iş sayesinde kazanıyorum, çünkü bu konuda iyiyim.” Ben konuşurken kadın elindeki beze baktı, daha sıkı tuttu. “Reyes kimliğinizin neden gizli kalmasını istesin? Hapishane dosyasında sizinle ilgili hiçbir şey yok. Sizi akraba ya da temas kurulacak bir kişi olarak kaydettirmemiş. Mahkeme kayıtlarında sizden bahsetmeden tek bir kelime bile geçmiyor.”

Kadın uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra neredeyse elle tutulabilecek bir kederle konuştu. “Olmaması doğal. Bana kim olduğumu hiç kimseye söylememem için söz verdirtti. Soyadlarımız farklı. Duruşma boyunca gölgelere karışmam kolay oldu. Kimse bir şeyden kuşkulandı.”

Reyes kadının duruşması sırasında neden gizli kalmasını istemiş olabilirdi? Bırakın gizli kalmayı, baş tanık olmalıydı

bu kadın. “Ona ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum.

Kadın çenesini daha da eğdi, saçları gözlerini örttü. “Vurulduğunu biliyorum. Amador söyledi.”

“Ah. Haberleri size Amador mu getiriyor?”

“Evet.”

“O halde devletin yarın Reyes’in yaşam destek makinesini kapatacağını da biliyorsunuzdur.”

Kadının boğazı tıkanır gibi oldu. “Evet.”

Nihayet bir yerlere varıyorduk. Bu, gerçekten işe yarayabilirdi. “Buna engel olmalısın, Kim. Başka kimse yapamaz. Hayatta olan tek akrabası sensin.”

Kadın başını hararetle sallayarak “Yapamam” dedi. “Bu işe karışamam.”

Şaşkınlığım ciğerlerimdeki havanın boşalmasına sebep oldu; şok içinde, afallamış halde kadına baktım.

Kadın beyaz eklemli elleriyle kucağındaki bezi büktü. “Lütfen bana öyle bakmayın. Anlamıyorsunuz.”

“Belli ki öyle.”

Göğsünden yumuşak bir hıçkırık yükseldi. “Bana kendisiyle bir daha temas kurmayacağıma yemin ettirdi. Hapisten çıktığında beni bulacağını söyledi. Bu yüzden burada, Albuquerque’de kaldım. Ama onu ziyarete gitmiyorum, ona yazmıyorum, telefon etmiyorum, doğum gününde hediye göndermiyorum. Bana yemin ettirdi” dedi ve onu anlamam için gözleriyle yalvardı. “Bu işe karışamam.”

Reyes’in ona neden böyle bir yemin ettirdiğini anlayamasam da durumun değiştiği belliydi. Kadını can evinden vurmaya karar verdim. Ne de olsa çaresizdim. Suçlayıcı, yakıcı bir sesle “Kim, o seni bu kadar yıldır koruyor” dedim. “Nasıl hiçbir şey yapmadan durabilirsin?”

“Korumak doğru kelime değil” diyerek bezin arkasından burnunu çekti.

“Anlamıyorum. Ortada... cinsel istismar mı vardı?” Ne ka-

dar cüretkârlaştığıma, birisi bana karşı koyduğunda ne kadar arsız ve soğukkanlı davrandığıma inanamıyordum. Bu kadar nazik bir konuyu çat diye ortaya atmak gerçekten gaddarcaydı.

Kadının gözyaşları yanaklarından nehir gibi süzülerek cevabı onun yerine verdi.

“O seni elinden geldiğince korudu. Şimdi ona nasıl sırtını dönersin?”

“Size söyledim, korumak doğru kelime değil.”

Sabrımın sonuna jet hızıyla ulaşmak üzereydim. Reyes’e neden yardım etmek istemiyordu? Reyes’in onun için ne kadar endişelendiğini, o gece onunla kalabilmek için hayatını nasıl riske attığını görmüştüm. Reyes kaçabilir, polise gidebilir, psikopat babasını yetkililere ihbar edip özgür kalabilirdi. Ama evden ayrılmamıştı. Bu kadın için.

İğneleyici bir ses tonuyla “O zaman doğru kelime ne?” diye sordum.

Kadın uzunca bir süre düşündükten sonra başını kaldırıp bana baktı; yeşil gözleri öğleden sonra güneşinde parlıyordu. “Katlanmak.”

Tamam. Şimdi gafil avlanmıştım. “Anlamıyorum. Ne...”

Kadın “Babam...” diye araya girdi ve sesi sözlerinin ağırlığı altında çatladı, “babam bana hiç dokunmadı. Ben yalnızca Reyes’i kontrol etmek için kullandığı silahtım.”

“Ama sen... cinsel istismar olduğunu ima ettin.”

Kadın gözlerini benimkilere dikti; yeşil gözleri onu söylemeye mecbur bıraktığım sözlerden dolayı adeta düşmanlıkla dolmuştu. “Bana hiç dokunmadı. Ben, cinsel istismar olmadığımı söylemedim.”

Afallamış, sersemlemiş halde, koca bir dakika boyunca sessizce oturarak Kim’in bana söylediği şeyi sindirmeye çalıştım, onu kafamda evirip çevirdim, inceledim. Bunu düşünmek bile acı vericiydi; sanki düşüncenin kendisi fiziksel bir

varlık, açmaya her çalıştığım da parmaklarımı lime lime eden jilet gibi keskin cam parçalarıyla dolu bir kutuydu.

“Başta onu kontrol altına almak için hayvanları kullanırdı.”

Tekrar kadının ince yüzüne odaklandım ve dikkatimi onun verdim.

“Reyes küçükken babam hayvanları kullanırdı. Reyes yu ramazlık ettiğinde bedelini hayvanlar öder, onun yüzünden acı çekerlerdi. Babamız onu başka türlü kontrol edemeyeceğini çok erken öğrendi.”

Gözlerimi kırıştıtararak kadının sözlerinin, onları duyma isteğimi birden yitirmiş olmama rağmen içime işlemesine izin verdim.

“Sonra hepatitten ölen uyuşturucu bağımlısı annem, babama en nihai silahını verdi: Beni. Beni onun kapısının önüne bıraktı ve arkasına bakmadı. Babama Reyes’i alt edecek gücü verdi. Reyes babamın emirlerine uymadığı takdirde, yatağa aç giriyordum. Kahvaltı da edemiyordum. Öğle yemeği de yiyemiyordum. Sonunda bana su vermeyi de kesti. Reyes pes edene kadar, böyle devam etti. Babam benimle yalnızca bir araç olarak ilgileniyordu. Ağabeyimin her hareketini kontrol etmek için kullandığı bir maşaydım.”

Dilim tutulmuş gibiydi; böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlayamıyordum. Reyes’i böylesine çaresiz, bir canavarın kölesi olarak hayal etmek... Göğsüm sıkıştı, midem düğüm düğüm oldu ve kahvaltıda yediklerimin ağzıma geldiğini hissettim. Güçlkle yutkundum ve birkaç kez derin nefes aldım; Kim’e hayal bile edemeyeceğim dehşetleri yeniden yaşattığım için kendimden iğreniyordum.

Durumumdan habersiz olan kadın, “Ama Reyes’in nasıl biri olduğunu anlamanız gerek” diye devam etti, “onun nasıl düşündüğünü. Size anlattığım şey gerçektir, ama o babamın beni kendisi yüzünden incittiğini düşünüyor. Yıllar boyu bu yükü kendi omuzlarına aldı, benim esenliğimin ağırlığını bir

kralın halkının selametinin ağırlığını taşıması gibi taşıdı.”

Çenemin titremesine engel olmak için ağzımı sımsıkı kapattım.

“Bana bir daha kimsenin beni onun yüzünden incitemeyeceğini söyledi. Bunu nasıl düşünür? Olay bunun tam tersiydi. Babam benim yüzümden onu incitti.”

Gözündeki yaş sildikten sonra bana çaresiz gözlerle baktı. “Size bunu neden anlatıyorum, biliyor musunuz?”

Sorusu beni şaşırttı, başımı salladım. Bunu düşünmemiştim. “Çünkü o sizsiniz.”

Odaklanmak, bana anlattığı şeyleri aklımdan çıkarıp kadını dinlemek için elimden geleni yaptım.

“Reyes küçüklüğünden beri nöbetler geçirirdi. Bu nöbetler bazen bir saatten fazla sürerdi. Nöbetten çıktığında çok garip şeyler hatırlardı. Koyu renk saçları; parlak, altın rengi gözleri olan bir kızı mesela. Kapıyı açtığım an sizin o olduğunuzu anladım.”

Reyes’in anıları mı vardı? Benimle ilgili anıları? Nabzım hızlandı.

“Bir keresinde hayatınızı kurtardığını söyledi. Bir adamın sizi bir apartmana soktuğunu söyledi.” Kadın öne eğildi. “Merak ediyorsanız söyleyeyim, o apartmandan canlı çıkamayacaktınız. Adam istediğini elde ettikten sonra, sonra sizi boğacaktı. Bunu daha önce de yapmıştı.”

İçime elektrik akımını andıran bir tedirginlik doldu. Sonunda sesime kavuşarak, “Reyes tehlikede olduğumu biliyor muydu?” diye sordum.

“Evet. Bir başka seferinde, tehlikede olduğunuzu düşünmüştü, ama annenizin size düzinelerce kişinin önünde bağırıldığını söyledi. Korkmuş, yerin dibine geçmişsiniz. O güçlü duygular Reyes’in nöbet geçirmesine sebep oldu. Oraya vardığında öyle hiddetliydi, sizin için o kadar endişeleniyordu ki annenize ders vermek için onu ikiye böleceğini söyledi. Ama

siz ona annenizi rahat bırakması için yumuşak bir sesle hatırlamış, yalvarmışsınız.”

O günün görüntüleri kafamda canlandı ve “Hatırlıyorum” dedim. “Çok öfkeliydi.”

“Sonradan sizi nöbet geçirmeden nasıl bulacağını öğrendi. Sırf sizi görmek, izlemek için transa benzer bir duruma girerdi.” Kadın mutlu günlerini hatırlayarak gülümsedi. “Size Hollandalı derdi.”

Gözle görülür bir biçimde titreyerek derin, bitkin bir nefes verdim. Kadının söylediği her sözcük kafamda daha çok soru belirmesine, olanları anlamakta daha da zorlanmama sebep oluyordu.

“Reyes, gerçekte olduğu varlığı kontrol etmeyi, içindeki gücü kullanmayı öğrendiyse neden... babanızı durdurmadı?”

Kadın omuzlarını silkti. “Buna inandığını sanmıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Anlamıyorum.”

“Reyes’in kafasında, olan biten her şey bir fanteziydi. O sıralar olanların hiçbiri gerçek değildi. Siz bile hayal gücünün bir ürünü, hayallerinin kızıydınız. Ama ben onun yaptıklarının gerçek olduğunu biliyordum. Yaşımız büyüdüğünde hayal ettiği şeylerin, yaptığı şeylerin bazılarını araştırmaya başladım. Bana anlattığı her şeyin gerçekten yaşandığını gördüm.”

Kim’in gözlerindeki zekâ pırıltısı az önce tanıştığım yumuşak dilli, uysal kadının gerçek halini ele veriyordu. Nasıl biri olduğunu saklamayı öğrenmişti. Neler yapabileceğini. İçim hayranlıkla doldu. Başka bir hayatta, onunla arkadaş olmaya can atardım. Farklı koşullar altında. Ama aslında bakarsanız her şey mümkündü.

“Sen onun... ne olduğunu biliyor musun?”

Bu soru onu şaşırtmadı. “Hayır. Hem de hiç bilmiyorum” dedi ve başını salladı. “Yalnızca özel olduğunu biliyorum. Bizim gibi değil. İnsan olduğundan bile emin değilim.”

Ona bütün kalbimle katılıyordum. “Ya dövmeleeri?” diye sordum. “Sana hiç ne anlama geldiklerini söyledi mi?”

“Hayır.” Kadının vücudu az da olsa gevşedi. “Bana o dövmeleerin hep vücudunda olduğunu söyledi, o kadar. Hatırladığı kadarıyla.”

“O dövmeleerin bir anlama geldiğini biliyorum, ama bir türlü çözemiyorum.” Aklımı bu kadar hızlı çalışmaktan alıkoymak istercesine, avucumu alınma bastırdım.

Havadan sudan bahsedercesine “Siz de onun gibi misiniz?” diye sordu.

Derin bir nefes alıp yeniden odaklandım. “Hayır. Ben bir ölüm meleğiyim.” Bu yüksek sesle söylendiğinde kulağa çok kötü geliyordu. Ama kadın güzel bir tebessümle gülümsedi. Bu da beni şaşırttı.

“Reyes de bana öyle dedi. Siz ruhları diğer tarafa götürüyorsunuz. Yeni doğan bir galaksi gibi parladığınızı ve tavırlarınızın, babasının Porsche’siyle gezen zengin bir çocuğunkinden bile daha havalı olduğunu söyledi.”

Ağzımdan hıçkırığı andıran bir kahkahanın kaçmasına engel olamadım. “Eh, evet, o da az küstah değil.”

Kadın kıkırdadı ve bezi kucağında katladı. “Bana kalırsa onun dayanmasını sağlayan buydu. Küstahlığı. Bu kadar güçlü olmasaydı hayatta kalamazdı.”

Kim’in söylediği her şey kalbimi acıtiyordu. Reyes’in iyi olmasını istiyordum. Başına gelen bütün kötü şeylerin silinip gitmesini istiyordum. Ama Reyes uyanmazsa bu nasıl olabilirdi? “Lütfen olacıklara engel olmaya çalışır mısın?” diye sordum çaresiz bir sesle.

Kadın parmaklarıyla bezin kırıışıklarını düzelitti. Kararını vermişti. “Charley, o benim yüzümden yeterince acı çekti. Ona bir söz verdim. Şimdi bu sözü bozamam, özellikle de benim için yaptığı o kadar şeyden sonra.”

Kadınla tartışmayı ne kadar istersem isteyeyim, içinde

bulunduğu durumu anlıyordum. Sevgisini yüzünden okuyabiliyor, sesinde duyabiliyordum. Başta umursamazlık olarak gördüğüm şey aslında derin, yoğun bir sadakattir. Butun umutlarımı Bob Amca'ya bağlamam gerekecekti. O, önemli insanları tanıyan insanları tanıyordu. Bunu yapabilecek birisi varsa, o da Bob Amcamdı.

Evi, günlerdir içinde olduğum gerçektışılık duygusuyla terk ettim. Her geçen saat Reyes'le ilgili yeni ve inanılmaz bir şey öğreniyordum. Bu kadar zamandır arayıp da hakkındaki hiçbir şey öğrenemedikten sonra her yönden üzerime gelen bilgi bombardımanı beni biraz sersemletmişti. Tabii yakınıyor değildim. Susuzluktan ölen insanlar sel bastı diye şikâyet etmezdi. Reyes Farrow muamması her dakika daha gizemli hale geliyordu. Ben de bu gizemin tam olarak kaç parçası olduğunu öğrenmeyi planlıyordum. Ama şu soru hâlâ varlığını sürdürüyordu: Bunu yirmi dört saat içinde başara bilir miydim?

On dokuzuncu bölüm

*İriyari olmayabilirim, ama
Ninja kağılumbağası gibi davranmakta ustayımdır.*

– Tampon çıkartması

“Neredesin?”

Bob Amca aradığında mahkemeden henüz çıkmıştım. Sussman, Reyes’in Kansas’taki bir seri katille ilgili bilgisi olup, hayatta olan tek adam olduğuna dair uydurma bir ihtimalle devlete karşı ihtiyati tedbir çıkartmaya çalışmamı önermişti. Hannibal kartını oynamak hiç hoşuma gitmiyordu, ama bu kadar kısa sürede aklımıza başka bir şey gelmemiştir. Tedbiri çıkartabilirsek bu, devletin Reyes’in yaşam desteği fişini çekmesine yalnızca geçici olarak engel olacak, ama bana daha fazla zaman kazandıracaktı. Onunla konuşmak için –bu kez bana fazla yaklaşmasına müsaade etmeden– bir fırsata daha ihtiyacım vardı. Bana dokunmamalıydı. Hatta bakmamalıydı. Belki o zaman sağlam bilgiler elde edebilirdim. Ona engel olabilir miyim, mutfak lavabosuna falan bağlayabilir miyim diye düşündüm. Doğüstü bir ipe ihtiyacım vardı. Ya da üzerine peri tozu serpilmiş kelepçelere.

“Sen neredesin?” diye sordum. Bob Amca çok meraklıydı.

“Seni hazırlamamız gerek.”

“Hazırlanmak mı? Ne için? Hazırlanmayı kabul ettim mi?” Hazırlanmayı kabul ettiğimi hatırlamıyordum. Hazırlık sınıfına bile gitmemiştim.

Ubie yüksek sesle iç çekti. Komikti. “Tuzak” dedi sinirli bir sesle.

“Aa, doğru ya!” Onu unutmuştum. “Devlete karşı tedbir davası açtım. Bir an önce işleme girmesini sağlayabiliyor musun? Fazla zamanımız yok.”

“Tabii. Bir zamanlar bir yargıçla çıkmıştım, onu ararım.”

“Bob Amca, aradığın kişinin senden hoşlanmasını ve sana bir iyilik yapmak istemesini tercih ederim.”

“Ah, benden hoşlanırdı. Hem de her santimimden.”

İçimden gelen bir itiraz ürpertisiyle durdum, sonra Misery'ye doğru yürümeye devam ettim. “Sağ ol, Bob Amca, sana bir iyilik borcum var.”

“Bir mi? Ciddi misin sen?”

“Hımm, skor mu tutuyoruz? Çünkü skor tutuyorsak...”

“Boş ver. Hemen buraya gel, yeter.”

Planımızı biri teknik işlerle, diğeri adamın öteki binalarının dışında meşgul olan iki takımla birlikte kusana kadar gözden geçirdikten sonra rolüme uygun giyinmek üzere daireme gittim. Yüzümdeki son maceralarımın kalma maviimsi bereleri kapatmak epeyce vaktimi aldı. Olay mahalline vardığımda seksi bakışlı ve erkekleri yalvartacak derecede asık suratlı arzularını bastıran bir kütüphaneciye benziyordum.

Garrett yaptığı şeyi bırakıp ağzı açık bana baktı. Bunu iyi bir işaret sandım; ta ki Garrett konuşana dek.

“Onu baştan çıkarman gerek, vergilerini denetlemen değil.”

İpuçlarımı Elizabeth Ellery'den almış, kırmızı bir tayyör ile sekiz santimlik topuklu ayakkabılar giymiştim. Ama Elizabeth'in aksine ben saçımı sıkı bir topuz yapmış ve kendisini insanın gözüne gözüne sokan türden kalın, plastik çerçeveli bir gözlük takmıştım.

“Swopes, sen erkek olduğundan emin misin?” Adam kafası karışmış gibi kaşlarını çatınca açıkladım: “Hiçbir sekreter ya da bir kütüphaneci veya Alman okulundaki bir hocayla ilgili erotik bir rüya görmedin mi?”

Garrett, kimsenin dinlemediğine emin olmak için suçlu gözlerle etrafına bakındı.

Muzaffer bir tavırla, “Bingo” dedikten sonra gözetleme minibüsüne doğru yürüdüm. Garrett da beni takip ettiğinden, konuşmaya devam ettim: “Benny Price’ı tahrik etmek için ucuz bir fahişe gibi giyinmiş bir kadın, ona dört adamı öldürdüğünü itiraf ettirmeye çalışsa adam bunun tuzak olduğunu anlamaz mı? Hımmm. Bu şahane bir fikir. Bugün canıma biraz daha susamış olsam, şunlar gibi olmayı tercih edebilirdim. Etrafına baksana.” Garrett’ın ilerideki, striptizci olduğu belli olan iki kadını kulübe girerken görmesini bekledim. “O kızlar onun için musluk suyu gibi. Bense” dedim elimi şöyle bir sallayıp işkadını giysilerini işaret ederek, “öyle değilim.”

Kulüpten yarım blok öteye park edilmiş minibüse gittik ve kapısını çaldık.

Bob Amca arka kapıyı açmak üzereyken Garrett’a dönüp kafasına vurdum. “Sosyoloji mezunuyum, unuttun mu?”

Garrett omuz silkerek bana yarı yarıya hak verdi. O sırada Bob Amca elimi tutup beni içeri çekti. Tayyörüm ve topuklularımla. Muhtemelen bir polis nöbeti için en ideal giysiler değildi. Garrett’ın beni tekrar kıcımı kavrayarak kaldırmaya çalışacağından biraz endişeliydim. Sonra öyle bir şey yapmayınca biraz hayal kırıklığına uğradım. Bir kızın bazen heyecan duyması gerekiyordu.

Garrett içeri girdiğinde minibüs yana yattı.

“Peder Federico’yu arayan ekipten hâlâ haber alamadık” dedim Bob Amca’ya. “Onu bulamazlarsa ne yapacağız, bilmiyorum.”

“Bu konuda sonra endişeleniriz” dedi Ubie. “Şimdi şunu sana takalım.” Dolgulu bir kutunun içinden minicik bir mikrofona çıkardı. “Bulabildiğimiz en ufak düzenek bu.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum dehşet içinde. “Bir dinleme aygıtı mı? Plana göre Angel, Price’ın masasının ar-

kasına kurduğu o şahane, pahalı kamerayı açacaktı. Onun haberi bile olmadan adamın görüntüsünü kaydedeceğız. Daha da önemlisi, ben bu işten sağ çıkacağım.”

“Evet, ama seni bir şekilde izlememiz gerek” diye kırıntı çıktı. “Başının dertte olup olmadığını nereden bileceğiz?”

“Başım belaya girirse size bir mesaj yollarım.” Minibüse az önce binmiş olan Angel’a baktım. Plan onu da heyecanlandırmaya başlamıştı, bunu anlayabiliyordum. Ne yapacağını da çok iyi biliyordu. “Oraya gidiş nedenimi öğrendiğinde Price’ın adamlarına üzerimi arama emri vermeyeceğini mi düşünüyorsun, gerçekten?” Bob Amca’ya doğru eğildim. “Ölü insanları görmem, ölü bir insan olmak istediğim anlamına gelmiyor.”

Yirmi dakika sonra yarı çıplak kızlar ve pek de fena olmayan bir müzikle dolu bir odadan çıkıp, Benny Price’ın şaşırtıcı derecede sessiz ofisine giriyordum. İşadamı. İki çocuk babası. Katil.

“Dinleme aygıtı yok, patron” dedi korumalarından biri; bu, yanından geçerken striptizcilerin kirpiklerini kırptırarak baktıkları uzun boylu, kaslı ve sarışın adamdı. Benny Price’ın ofisine giden karanlık koridora götüren, sonra da üzerimi arayarak içimi hem öfke hem de uygunsuz bir heyecanla dolduran oydu. “Ama üzerinde bir kamera var.”

Tikağacından devasa bir masanın arkasında oturmakta olan Benny Price’ın, onu gözetleyen polislerin çektiğı fotoğraflardakinden çok daha çarpıcı olduğı ortaya çıkmıştı. Anı adil olmak gerekirse, o fotoğraflar çekilirken hazırlıksızdı ve poz vermesi gerektiğini bilmiyordu. Kısa, siyah saçları ve güzelce düzeltilmiş bir bıyığı ile keçi sakalı vardı. Ona saygını kaybetmeme sebep olan kravatı ile mendiliydi. Parlak siyah gömleğinin üzerine morumsu kırmızı bir kravat takmayı yeğlemiş, ince çizgili bir yelek giymişti. Yeleğinin cebinden görü-

nen mendilse eflatuna çok daha yakındı. Böylece anlaşılmıştı. Bu adamın hapse girmesi gerekiyordu.

“Beni görmek mi istediniz, Bayan...”

“Bayan... Magenta. Violet Magenta” dedim. Üstelik bunu söylerken gülmedim.⁶

Koruma öne çıktı ve çantamda bulduğu kamerayı Price’ın masasına koydu. “Bana adının Lois Lane olduğunu söyledi.”

Maalesef bana inandığını düşünüyordum.

Price ayağa kalkıp kamerayı aldı. Duruşu bile tehditkâr, küçümseyici ve korkutucuydu. Taktiklerini yutacak bir sürü kadın tanıyordum. Bense onlardan biri değildim.

Price, LCD monitörü açıp kameradaki videoyu oynatırken karşısına oturdum.

“Adım Donna Wilson” dediğimi duydum diğer taraftan. Eh, o diğer taraf değil... videodan.

“Bu videoyu avukatım, bir meslektaşım ve pedikürcüm de dahil on kişiye gönderdim.” Pedikürcü. Gülmemeye çalıştım. “Bu insanların her birini bu akşam dokuza kadar aramazsam, kaydı doğruca polise götürecekler. Bir banka kasasında Patty Cakes Striptiz Kulüpleri’nin sahibi Benny Price’ın çocuk kaçakçılığı yaptığına ve onları köle olarak yabancı ülkelere sattığına dair çürütülemez kanıtlarım var. Bahsettiğim on kişiden birinde kasanın yedek anahtarı var ve bahsettiğim süre içinde sağ salim dönmezsem kanıtı polise teslim edecek.”

Benny bir an sersemlemiş halde öylece durduktan sonra monitörü kapatıp kameramı tekrar bana verdi. Dikkatini bütünüyle üstümde topladığından rolümü oynamaya başladım. Gürültülü nefesler alarak çantamı sıkıca tuttum –Cookie bu şahane ipek el çantasını ödünç almama izin vermişti– ve adama kararlı, biraz da safça bir bakış attım.

Belli ki Patty Cakes Kulübü’nün yılın en sevilen insanı

6. İngilizcede *violet* “menekşe rengi”, *magenta* ise morumsu kırmızı anlamına gelir. (ç.n.)

ödülünü alamayacaktım. Price duygularımı iyi anlıyordu ama öfkeliydi. Sükûnetini kaybetmemeye çalışarak masasının ardında arkasına yaslandı. Buz gibi bir sesle “Elimizde ne tür bir kanıt var?” dedi.

Bakışlarımın çantama kaymasına, sonra tekrar yukarı çıkmasına izin verdim; gergin, başı dertte olan kız rolümü abartmadığımı umuyordum. Bunu ona nazikçe yutturmanın gerekiyordu, boğazından aşağı ittirmem değil.

“İşverenimden, iki gün önce vurulan bir avukattan aldığım bir USB bellek var. Avukat, onun içinde Benny Price’ı yani sizi– hapse göndermek için ihtiyacımız olan her şeyin olduğunu söyledi.”

O anda Price sakinleşti. Dudağının kenarı seğirdi ve USB belleğin onda olduğunu anladım. Belki de onu burada saklayacak kadar aptal...

Masasının çekmecesini açtı ve USB belleği çıkardı. “Bundan mı söz ediyorsunuz?”

Evet. Gerçekten de o kadar aptaldı. İç organlarım heyecan dolu bir dansa başlamış, dış organlarım da paniğe kapılmıştı. Angel ile Sussman, Price’ın arkasından geçip başparmaklarını kaldırarak odadan çıktılar. Kamera kayda başlamıştı.

“Şimdi gidip striptizcileri izleyebilir miyim?” diye sordu Angel.

Dışlerimi sıkarak ona sert bir bakış fırlattım, sonra hızla nefes alıp vermeyi sürdürdüm. Price, mafya babalarına ve huzurevi müdürlerine özgü o üstünlük taslayan tebessümle gülümsedi. Sussman geride kalarak ona kötü kötü baktı.

“Ah, neredeyse unutuyordum” dedi Angel. Sekerek bana doğru geldi, fazla dar bluzumun en üst düğmesini açtı, Price’a ve umduğum kadarıyla kameraya dekoltemin hoş bir görüntüsünü verdi. Price’ın gözleri derhal erotik bölgeye kaydı. Tehlike ile Will Robinson. Olağanüstü dikkat dağıtma araçları. Adam tekrar yüzüme baktığında saçımın birkaç teli

sihirli bir biçimde topuzumdan kurtulup yüzüme düşmüştü.

Gergin bir hareketle gözlüğümü yukarı ittim. “Sizi temin ederim, elimdeki daha farklı.” Yavaşça, düşünceli bir tavırla dudaklarımı yaladıktan sonra devam ettim. “Bana bir USB bellek verdi... İçinde... avukat kanıt var dedi. Şifreliydi, ama...”

“Belki de size yanlış belleği vermiştir?” dedi Price kibarca.

“Hayır, bu mümkün değil. O... Yani, masasında her zaman birkaç bin USB bellek oluyor, ama...”

“Seni temin ederim, güzel şey, adamım bunu doğrudan avukatından aldı. Öldükten birkaç saniye sonra.”

Güzel mi? Neydim ben? Bir yarış atı mı? Bütün gün güzel kadınların etrafında olan bir adamın fazla bayatlamamış bir lakap bulacağını sanırdınız.

Ben hızlı nefes alıp veriyormuş gibi yapmaya çalışırken Price ayağa kalktı, masasının etrafından dolaştı ve önüme dikilip masasına yaslandı. Bunu bir karıncanın büyüteçten yansıtılan ışıkla yanışını izler gibi, en son kurbanının kıvranışını daha yakından izleyebilmek için yaptığından emindim. Ama bunun asıl sebebi, kızları bizzat incelemek istemesiydi.

Angel durumdan faydalanarak, yüzünde şeytani bir sırıtışla başka bir düğmeye uzandı. Bluzumun önünü kapatır gibi yaparak elini tokatlayıp uzaklaştırdım –küçük sapık. Angel hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı.

Price “Para peşinde misin?” diye sordu; öyle soğukkanlıydı ki, kanını cehennem ateşi bile ısıtamazdı. Sarışına çıkmasını işaret etti.

Yutkundum, adamın gözlerine daha fazla bakamadım –teoride– ve başımla onayladım.

Adam uzanıp gözlüğümü çıkardı. Ondan vicdansız bir suçluluk yayılıyor ve ayaklarının dibinde gölleniyordu. “Buraya elini kolunu sallayarak gelip benden para talep edebileceğini düşündün, öyle mi?”

“Evet. Başım... dertte. Şirketimdeki avukatlar öldüğü için bir denetim yapılacak.”

“Ah” dedi, gözlüğümü katladı ve masasına koydu. “Demek yaramazlık ettin.”

“Onları... siz mi öldürdünüz? Bunu yapan siz miydiniz?” Başımı kaldırmadan ona kirpiklerimin arasından baktım. Bu, hoşuna gitmiş gibiydi.

“Tabii ki hayır. Bunu yapacak adamlarım var.”

Kahretsin. Bundan daha kaçamak cevaplar verebilir miydi? Biraz yeteneği olan her avukatın onu bir şekilde kurtarabileceği havadan sudan kanıtlara değil, bir itirafa ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkmak için çabaladım, ama adam bana bir hayli yakındı. Omzumun, sertleşmiş olan penisine değmesine özellikle dikkat ederek ona sürtündüm. “Patronlarımı öldürtmek için adam mı yolladınız? Neden böyle bir şey yapasınız ki?”

Çoğu suçlu gibi onun da sonunu getiren kibri oldu. Bir eliyle koluma sarılarak kalkmama yardım etti. “Çünkü bunu yapacak güçteyim.”

Dehşet dolu bir nefes aldıktan sonra elinden kurtulmaya çalıştım. Kendime güveniyormuş gibi yaparken aslında kendimi kandırıyordum “Ben gidiyorum” deyip kendimi kandırmaya devam ettim. Adam komplo kurduğunu itiraf etmişti. O ofisten canlı çıkmamın imkânı yoktu.

“Acelen ne?”

“Saat dokuzda ortalıkta görünmezsem, hapse gireceksiniz.”

Price saatine baktı, sonra beni kendisine çekti ve kollarını belime doladı. “Bu demektir ki arkadaşlarınızın kim olduğunu bulmak için değerli üç saatimiz var.”

Ne gariptir ki korkuyormuş gibi davranmak giderek daha kolay olmaya başlamıştı. Başımı yana doğru hızla atarak Angel’a sinyali verdim. Çocuk bir baş hareketiyle onaylayıp gitti, ama Sussman olduğu yere mihlanmış gibi duruyordu; gözlerinde tuhaf bir nefret vardı.

“Şimdi, sorunun cevabına gelelim, evet. O üç avukatı öldürdüm.” Bir parmağını köprücük kemiğimde dolaştırdı, sonra da göğüslerimin arasına soktu. “Ama senin bir sonraki kurbanın olmana gerek yok.”

Evet, tabii. Çaresizmiş gibi davranarak onu ittim. Gerçekten, bir odaya dalmak ne kadar zaman alabilirdi? Angel’in yapması gereken tek şey, Bob Amca’nın kravatını çekiştirmekti. Sinyali alan Ubie de adamlarını silahlarını ateşlemek üzere buraya gönderecekti. Beyin ameliyatı yapmayacaklardı ki.

“Yani bir anlaşılmaya varabilir miyiz?” diye sordum korkudan nefes nefese.

Adamın bir zamanlar yakışıklı olan yüzünü sinsî bir gülümseme kapladı. Bu bir katilin ve çocukları köle olarak satan bir haydutun yüzüydü. Daha kötü şeyler de yapmıştı. Boğazıma sarıldı, dudaklarıma ulaşmak için başını eğdi. Belki de onu hafife almıştım. Polis ekibi kapıdan içeri dalıp ürkmüş adamı hiçbir vukuat yaşanmadan yere serdiğinde, hayır, diye düşündüm. Sonra kazara adamın kasığını tekmeledim.

Vay be. Haftamın nasıl geçtiğine bakılacak olursa, Price’ı yakalamak çocuk oyuncağı olmuştu. Polis merkezindeki toplantı salonunda oturup kaydı izledik. Vakit saçma bir şekilde geç olmuştu ve videoyu neredeyse yedi bin kez falan izlemiştik. Bana kalırsa Garrett videoyu kızları görmek için izliyordu. İyi anlaşıyor gibilerdi.

“Kabul etmem gerek, Davidson, çok etkilendim” dedi gözlerini ekrandan ayırmadan. “Bu yaptığın cesaret isteyen bir şeydi.”

“Lütfen” dedim alaycı bir gülüşle, “sadece büyük göğüsler isteyen bir şeydi. Ondan da bende iki tane var.”

Garrett yüzü yeniden aydınlanarak bana döndü. “Diplomalı bir jinekolog olduğumu söylemiş miydin? Göğüslerinin... muayene edilmesi gerekirse.” Gözlerimi devirip masa-

dan kalktım ve çıplak ayakla kapıya doğru topallayarak yürüdüm. Adamı alaşağı etme ve tutuklama bölümü kumansız olmuştu, ama minibüse yürürken ayağımı burkmuştum. Kahrolası yüksek topuklar.

Bu arada, Barber ile Elizabeth, Peder Federico'yu bulmuştu. Durumu pek iyi değildi, ama yaşayacaktı. Hastaneye gidip onu görmek için yanıp tutuşuyordum, ama ziyaret saati biteli çok olmuştu.

Sonuçta çok iyi bir gün geçirmiştım. USB belleği, videoyu ve Peder Federico'nun ifadesini cebe atmıştık. Benny Price muhtemelen hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti. En azından büyük bir bölümünü. Tabii bütün övgüleri Bob Amca alacaktı, ama zaten öyle olması gerekiyordu. Yine de, özel dedektif olmam yaptığımız bazı şeylerin üstünü örtmekte işe yaramıştı. Neden suç mahallinde olduğumu ya da tam olarak ne tür bir danışman olduğumu açıklamak için bahaneler uydurmam gerekmiyordu. Ben özel dedektiftim. İnsanlar genelde bunu duyduktan sonra soru sormazdı.

"Beni bekle" dedi Bob Amca. Ayağım sargıya alındığı ve bir buz torbasının içinde durduğu için beni eve bırakmayı teklif etti.

Ben dışarı çıkarken memurlardan biri "İyi iş, Davidson" dedi. Memurlar ayağa kalktı, bana takdirle gülümsediler ve başlarını beni onaylarcasına salladılar. Bu, onların beni tebrik etme yoluydu. Yıllarca düşmanca bakışlara ve dedikodulara maruz kaldıktan sonra böylesi bir ani değişiklik biraz rahatsız ediciydi.

"Cipini yarın sana getiririz" dedi Garrett, peşimiz sıra dışarı çıkarken. Ubie'nin arazi aracına binmeme yardım etti ve kapıyı kapatmadan önce emniyet kemerimi bağlayıp bağlamadığıma baktı. Biz otoparktan çıkarken dudaklarını kıpırdatarak, "İyi iş" dedi. Bütün bunlar biraz ürpertici hale gelmeye başlamıştı.

Daireme döndüğümde kendimi bin kat iyi hissettim. Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Bob Amca eve girmeme yardım etti ve ben pijamamı giyerken çıkmadan önce bileğimi bir kez daha kontrol etmek için oturup bekledi.

Üstümü değiştirdikten sonra avukatlar yatak odama geldiler.

Elizabeth yüzünü aydınlatan heyecan dolu bir pırıltıyla, “Başardık” dedi.

“Evet, başardık.” Beni buz gibi bedeniyle kucaklasın diye kollarının arasına girdim.

“Ee, şimdi ne olacak?” diye sordu Barber.

Kederle ona baktım. “Şimdi diğer tarafa geçeceksiniz.”

Elizabeth dönüp onun yanına gitti. “Eh, yolun düşerse diye söylüyorum, sağındaki ilk mezardayım.”

Adam kıkırdadı. “Ben diğer taraftayım. Cenaze törenim... hoştu.”

“Benimki de.”

“Yanılıyor olabilirim” dedim kıkırdamamaya çalışarak, “o yüzden geri gelip bana musallat olmaya falan çalışmayın, ama gittiğiniz yerde birbirinizi göreceğinizden eminim. Arkadaşların ve birbirini sevenlerin orada görüştüğüne dair güçlü sezginlerim var.”

“Çok garip” dedi Elizabeth. “Artık ben de gitmek istediğimi hissediyorum. Sanki başka seçeneğim varmış gibi.”

“Ben de öyle hissediyorum” dedi Barber. Kadının elini tuttu, daha doğrusu eline demir attı.

“Çekim güçlüdür” diye açıklama yaptım. “Neden dünyada çok ölü yok sanıyorsunuz? Diğer taraf sıcak, çekici ve ait olduğunuz yer.”

Birbirlerine bakıp gülümsediler. Başka bir şey söylemeden kaybolup gittiler. Elizabeth sahip olduğu her şeyi yeğenlerine bırakmıştı ve Barber birkaç yıl önce oldukça pahalı bir hayat sigortası yaptırmıştı. Annesi çok zengin olacaktı. Kadı-

nın para yerine oğlunu geri isteyeceğinden emindim, ama bu paranın onu biraz olsun teselli edeceğini umuyordum. Adam sonunda Elizabeth ile Sussman gibi annesine mektup yazmıştı ve onun mektubu daha az... kederli olsa da annem bu mektubu takdir edeceğinden emindim.

Sussman'a döndüm. "Ya sen?"

Adam pencereden dışarı bakıyordu. Başını eğdi. "Gide-
mem."

"Patrick, ailen bunu atlatacak."

"Biliyorum. Gideceğim, ama henüz değil."

Ben başka bir şey söyleyemeden kayboldu.

"Hey, kabak kafalı."

Lillian Teyze'ye döndüm ve yanındakini gördüğümde ne-redeyse çığlığı basacaktım. Onun yerine zorla gülümsedim ve "Merhaba Lillian Teyze, Bay Habersham" dedim. Bay Habersham 2B'de oturan, uğruna ruhani biber gazı icat ettiğim ölü adamdı.

İkisi de birbirlerine hayranlıkla bakıyor, kıkırdıyordu; mi-dem ağzıma geldi.

Ama Lillian Teyze'nin yumuşak, kırışık yüzünde çok tatlı bir ifade vardı. "İstakozları koklamak için Margarita Grill'e gidiyoruz, sonra da güneşin doğuşunu izleyeceğiz, bu arada da muhtemelen önlem almadan ateşli, hayvani bir biçimde sevişeceğiz."

Ne? İç diyalogumda bile kekelemiştim. Kadının söylediklerine inanamıyordum. Margarita Grill istakoz yapıyor muydu ki? "Tamam, Lil Teyze, eğlenmene bak!"

Tamam, kabul ediyorum, o ikisinin önlem almadan ateşli, hayvani bir biçimde sevişmesi düşüncesi biraz tüyler ürper-ticiydi. Özellikle de teyzemin dişi olmadığı düşünülüşünde. Ama gerçekten, vücut ısıları donma sıcaklığının hemen altındaydı. Ne kadar ateşli olabilirlerdi ki?

Seke seke oturma odasına döndüm; Ubie'ye büyük teyze-

sinin neler karıştırdığını söylesem mi diye düşündüm, sonra vazgeçtim.

“Bunu yaptığına inanamıyorum” dedi Bob Amca bileğimdeki bandajı açarken başını sallayarak. “Yüzünü yeniden şekillendirmeye kararlı, sarhoş bir zorbadan, çatı boşluğundan üç metrelik düşüşten ve bir cinayet teşebbüsünden kurtuldun, ama bu topuklu ayakkabılar seni alt etti. Bu şeylerin tehlikeli olduğunu biliyordum.”

“Akıl hastalığına genetik eğilimin olması da tehlikeli, ama beni şikâyet ederken göremezsın.”

Amcam kıkırdadı ve bandajı ikinci el kanepemin üzerine attı. “Bileğinin şişi epeyce inmiş. Bu inanılmaz.”

Şiş inmişti. Belki de Cookie haklıydı. Diğer insanlara göre daha hızlı iyileşiyordum. “Bandajı sarmasan da olur. Kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“Tamam, o zaman ben gideyim. Ama sana söylemem gereken bir şey var” diyerek ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Şu yargıç arkadaşşıma ulaştım. Tedbir talebini inceliyor.”

Vücudumdaki her hücre rahatlamayla doldu. Şimdiyse Reyes bir süre daha uyanmazsa devleti kalıcı olarak nasıl durduracağımı bulmam gerekiyordu.

“Merkezden aradılar. Peder Federico hastaneden sana teşekkürlerini yolladı. Teddy yanında. Peder hastaneye uğrayacak kadar zamanın olduğunda seninle tanışmak istiyor.” Döndü ve yeniden kapıya doğru gidiyordu ki yine durup başını kaşıdı. “Başsavcı da Mark Weir’in salıverilme işlemlerine yarın sabah başlayacak.” Tekrar kapıya doğru gitti, sonra yine durdu. Gülmemeye çalıştım. Böyle giderse evine gidemeyecekti.

“Ha” dedi. Not defterini çıkarıp sayfalarını karıştırdı. “Görünüşe bakılırsa dün seni haklamaya çalışan saldırgan, Zeke Herschel seri katil olma yönünde emin adımlar atıyor. Peşine düştüğü ilk kişi sen değilsin. Neyse ki buna bir son verdin.”

Göğsüm daraldı, ciğerlerim kasıldı, birden felç olduğumu

hissettim ve belkemiğime iğneler battı. “Ne... sen neden bahsediyorsun?”

“Bu öğleden sonra polis, evine gitmiş. Karısını yatak odasında, kendi kanından oluşmuş gölcüğün içinde yatarken bulduk.”

Sanki birdenbire oda karardı ve ayağımın altındaki zemin kaydı.

“Gördüğüm en berbat aile içi şiddet vakalarından biri.”

Yerçekimiyle, şokla ve acınası, panik dolu bir inkâr hissiyle mücadele ettim. Ama gerçeklik geri dönüp kıcıma tekneyi bastı. “Bu imkânsız.”

“Ne?” Bob Amca başını kaldırıp baktı ve bana doğru bir adım attı.

“Herschel’in karısı. O, o kadın olamaz.”

“Onu tanıyor muydun?”

“Ben... öyle diyebiliriz.” Kadın ölmüş olamazdı. Onu havaalanına kendim bırakmıştım. Hemen sonra da Herschel’le barda buluşmuştum. Kadının o olmasına imkân yoktu.

“Charley.” Bob Amca’nın sesindeki sertlik kendime gelip hazır olda durmama sebep oldu. “Onu tanıyor muydun? Bu vakayla ilgili bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Yanıyorsun. Ölen karısı değildi. Başka biri olmalı.”

Bob Amca içini çekti. İnkârı tanımak ve onunla baş etmek işinin bir parçasıydı. “Ölen Bayan Herschel, tatlım. Teyzesi ondan haber alamayınca endişelenip Meksika’dan buraya uçmuş. Bu öğleden sonra cesedi teşhis etti.”

Kanepeye çöktüm ve her şeyi unuttum. Bob Amca’nın ne zaman gittiğinin farkında değildim. Uyuyor muyum, uyanık mıyım, emin değildim. Yere ne zaman kıvrılıp bir köşede duran battaniyeye sarındığımdan emin değildim. Ve bugün ünlü olmama sebep olan o koca fiyaskoya ne zaman dönuştüğümden de emin değildim. En azından bunun tam olarak hangi anda gerçekleştiğinden.

Yirminci bölüm

*Ejderhaların işine karışma,
çünkü çıtır çıtırsın ve ketçapla iyi gidersin.*

– Tampon çıkartması

Hayır, yalan söyledim. Bırakın Albuquerque'nin sokaklarına salınmayı, aynı anda yürümesine ve sakız çiğnemesine bile izin verilmemesi gereken bir fiyasko olarak uzun ve meşhur kariyerimin tam olarak ne zaman başladığını biliyordum. Beş yaşından beri insanların hayatını mahvetmeyi huy edinmiştim. Ya da yanlış şeyleri söylemeyi veya yanlış kararlar vermeyi. Annem beni uyarmaya çalışmıştı. Ama ben onu dinlememiştim.

Annem, Gemma ve ben parktaydık. Bayan Johnson da iki aydır her gün olduğu gibi yine oradaydı, ağaçlara bakıyor ve kayıp kızını görmeyi umuyordu. Her zamanki gri hırkasını giymiş, hırkayı ruhunun uçup gideceğinden ve onu asla yakalayamayacağından korkar gibi omuzlarına sıkı sıkı sarmıştı. Kirli kahverengi saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı; serbest kalan teller her yöne uçuşuyordu. O gün her zamankinden daha az bencil olan annem kadının yanına oturup onunla sohbet etmeye çalışmış, ama pek başarılı olamamıştı.

Annem beni insan içinde ölümlerden söz etmemem için uyarmıştı. Hayal gücümün insanları üzdüğünü söylemişti ve birkaç kez babamı beni terapiye göndermeye ikna etmeye çalışmıştı. Ama o sıralarda babam yeteneklerime inanmaya çoktan başlamıştı.

Yani bu konudan bahsetmemem gerektiğini bilmiyor de-

ğildim. Ama Bayan Johnson çok üzgündü. Gözleri kederle saydamlaşmıştı ve saçları da hırkası gibi grileşiyordu. Yalnızca bilmek isteyeceğini düşünmüştüm.

Yüzümde kocaman bir tebessümle ona koşmuştum, Honu'ya ona uzun zamandır en iyi haberi vermek üzereydım. Hırkasını çabucak çekiştirdikten sonra kızının oynadığı çimenliği işaret etmiş ve "İşte orada, Bayan Johnson. Bianca orada. Size el sallıyor. Hey, Bianca!" demiştim.

Ben kıza el sallarken Bayan Johnson içini çekip ayağa fırlamıştı. Kadın deli gibi kızını ararken elleri boğazına gitmişti.

"Bianca!" diye haykırmış, öne atılmış ve parkta tökezleyerek ilerlemişti. Ben onu Bianca'nın oynadığı yere götürecektim, ama annem beni tutmuştu; utançtan donmuş bir yüzle Bayan Johnson'un kızının adını haykırarak çimenlerde koşmasını izliyordu. Kadın, küçük bir çocuğa polisi aramasını haykırdıktan sonra ormana dalmıştı.

Polis geldiğinde annem şoktaydı. Babam da hemen gelmişti. Bayan Johnson'ı buldular ve neler olduğunu anlamak için geri getirdiler. Ama babam çoktan anlamıştı. Rahatsız edici derecede utanca benzeyen bir duyguyla başını öne eğmişti. Sonra herkes bana bağırmaya başlamıştı. Görebildiğim tek şey bacaklar, parmaklar ve adımı haykıran yüzlerdi. Nasıl yapardım bunu? Aklımdan neler geçiyordu? Bayan Johnson'un neler yaşadığını anlamıyor muydum?

Annem en önde duruyor, ağlıyor, titriyor ve doğduğum güne lanet ediyordu. Tırnaklarını koluma geçirmiş beni sarsıyordu; yüzündeki hayal kırıklığı elle tutulacak gibiydi.

Kafam öyle karışmış, kendimi öyle incinmiş ve ihanete uğramış hissediyordum ki, içime çekilmiştim. Oradaki hiç kimseye, özellikle de anneme bir şey ifade etmeyen acınası göz yaşlarının arasından "Ama anne" diye fısıldamıştım, "kız orada."

Ben daha ne yaptığını anlayamadan annem beni tokatlamıştı. Başta yanağım yanmamış, yalnızca sersemletici bir

güç hissetmiştim; sonra aklım annemin elinin yüzüme çarparken çıkardığı sert sesi çözmüştü ve bir an bayılacak gibi olmuşum. Sonra ayılmış, kendimi annemle burun buruna bulmuştum; ağzı öfke dolu bir biçimde kıpırdıyordu. Gözyaşı selinin arasından onu zar zor görebiliyordum. O bulanıklığın içinden, etrafımdakilerin yüzündeki öfkeli ifadeye bakmışım.

Sonra Şeytan, yani Reyes orada belirmişti; onun öfkesi herkesinkinden daha belirgindi. Ama o bana kızgın değildi. Onu izin verseydim annemi ikiye bölecekti. Bunu güneşin ertesi gün de doğacağını bildiğim gibi biliyordum. Annemi incitmemesi için ona alçak sesle yalvarmışım. Olanların benim kabahatim olduğunu anlamasını sağlamaya çalışmışım. Etrafımdaki insanların gazabını hak ettiğimi. Annem beni yabancılarla konuşmamam için uyarmıştı. Ama ben laf dinlememişim. Reyes tereddüt etmiş, sonra da dünyayı yerle bir edilecek bir hırıltıyla kaybolmuş; ardında özünü, toprağımsı kokusunu ve zengin, egzotik tadını bırakmıştı.

O sırada babam öne çıkmış ve annemi kollarından yakalamıştı. Babam onu ekip arabasına götürürken annem hıçkırıklarla sarsılıyordu. Polisler bana saatlerce gibi gelen bir süre boyunca beni sorgulamışlardı, ama ben bu konuda daha fazla konuşmayı reddetmişim. Nerede yanlış yaptığımı gerçekten anlayamamış, ağzımı kapatmış ve daha fazla şey anlatmayı reddetmişim.

Bu acı, hiçbir zaman unutmadığım bir ders olmuştu.

İki hafta sonra gizlice, tek başıma parka gitmişim. Banka oturmuş, Bianca'nın oynayışını izlemişim. Kız ona katılmam için bana işaret etmişti, ama hâlâ çok üzgündüm.

“Lütfen, söyle bana” demişti Bayan Johnson arkamdan, “Bianca hâlâ orada mı?”

Kadın beni korkuttuğu için banktan fırlamış, onu temkinli bir endişeyle izlemişim. Kadın Bianca'nın ağaçların yanın-

daki, kum havuzunda oynadığı yere bakmıştı.

“Hayır, Bayan Johnson” dedim tekrar banka oturarak “Hiçbir şey görmedim.”

“Lütfen” diye yalvarmıştı kadın. “Lütfen, söyle bana” Gözyaşları sel gibi akıyordu.

“Yapamam.” Sesim korku dolu bir fısıltıdan ibaretti. “Ben şım derde girer.”

“Charley, canım, tek istediğim onun mutlu olup olmadığını bilmek.” Kadın öne ilerleyip yanımda diz çökmüş, nefesi boğazına takılır gibi olmuştu.

Ben dönüp kaçmış, bir çöp kutusunun arkasına saklanmıştım; Bayan Johnson ise parktaki bankın üzerine kıvrılıp ağlamıştı. Bianca kadının yanında belirmiş, minicik elini saçlarında gezdirmişti.

Aptal değildim; hiçbir şey söylememem gerektiğini, davranışlarımın sonuçlarını biliyordum, ama gene de söyledim. Banka yaklaşıp arkasındaki çalıların arasına saklandım. “O mutlu, Bayan Johnson.”

Kadın bana döndü, beni çalıların arasından görebilmek için başını uzattı. “Charley?”

“E-ıh, hayır. Adım Kaptan Kirk.” Dünyevi düzlemdeki en yaratıcı varlık değildim. “Bianca benden size Rodney’i beslemeyi unutmamanızı ve büyükannenizin porselen fincanını kırdığı için özür dilediğini söylememi istedi.”

Bayan Johnson elleriyle ağzını kapatıp yerinden fırladı. Bankın etrafından dolaştı, ama benim yine tokatlanmaya niyetim yoktu. Çalıların arasından fırlayıp eve koştum; bir daha ölümlerden bahsetmeyeceğime yemin ettim. Ama kadın beni kovaladı! Bana yetişti ve beni avını kapamayan bir kartal gibi kapıp yerden kaldırdı.

Çılgılık atmayı düşündüm, ama Bayan Johnson beni kucağına alıp bedenine bastırdı. Uzun bir süre öyle kaldık. İkimiz birden yere çökerken kadının vücudu kontrol edemediği hiç-

kırıklarla sarsılıyordu. Bianca yanımda duruyor, gülümsüyor ve yine annesinin saçını okşuyordu; sonra bana doğru süzüldü. Onun annesine bilmesini istediği şeyi –anlaşılan o fincan gerçekten önemliydi– söylediğini ve artık gidebileceğini hissettiğini anladım. Kız içimden geçerken üzüm suyu ve mısır cipsi kokusu aldım.

Bayan Johnson beni bir süre daha sarısmaya devam etti, sonra babam ekip arabasıyla çıkageldi. Kadın durup bana baktı. “Nerede, canım? Sana söyledi mi?”

Başımı eğdim. Söylemek istemiyordum, ama sanki kadının öğrenmeye ihtiyacı vardı. “Ağaçların ötesindeki yel değirmeninin orada. Arama ekibi yanlış yere bakıyordu.”

Kadın biraz daha ağladıktan sonra ben üç büyük ağaç genişliğindeki siyah cüppesi rüzgârda bir yelken gibi uçuşan Şeytan’ı uzaktan izlerken olanları babamla konuştum. Şeytan muhteşemdi ve hayatım boyunca gerçekten korktuğum tek şeydi. Bayan Johnson beni yine kucaklamaya geldiğinde Şeytan gözlerimin önünde duman gibi dağıldı ve Bianca’nın cesedi o öğleden sonra bulundu. Ertesi gün devasa bir balon buketi ve annemin bende kalmasına izin vermediği yeni bir bisiklet hediye geldi. Ama her yıl Bianca’nın doğum gününde parlak renkli balonlardan oluşan bir buket ve içinde yalnızca “Teşekkür ederim” yazan bir kart aldım.

O deneyimden birkaç şey öğrendim. Birincisi, bana en yakın insanların bile asla yeteneklerime inanmayacağıydı. Bir de çoğu insanın arkada kalanların içindeki o yıkıcı ihtiyacı, gerçeği öğrenme ihtiyacını anlamayacağıydı.

Olaylar nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, o gün büyük bir acıya sebep olmuşum. O günden beri de birçok kişiyi üzümüştüm. Rosie Herschel’in uçağa bindiğinden emin olmalıydım. Onu güvenlik kontrol noktasına kadar götürmeli, sonra uçağa bindiğinden emin olmak için personelin birine bir yirmilik vermeliydim. Zeke Herschel, kadını uçağı kalkmadan ön-

ce bulmuş olamazdı. O sırada benimle birlikteydi. Romeo fikrini mi değiştirmişti? Öyle olamazdı. Şekerci dükkânındaki çocuk gibiydi, önündeki yeni hayat onu çok heyecanlandırıyordu. Sürekli şiddet tehdidi altında yaşamamanın inanılmaz yükü omuzlarından kalkmıştı bile. Hayır, fikrini değiştirmemişti. Müşterimi korumak yerine pislik kocasıyla sağ kroşeden kaçma oyunu oynamıştım.

Ama mesele de buydu. Kadın bana güvenmişti. Hayatımı bana emanet etmişti. Bense bir kez daha birini olabilecek en feci şekilde hayal kırıklığına uğratmıştım... Angel'in odanın diğer tarafında durduğunu hissettim ve kirpiklerimin arasından ona baktım. Çocuk başını eğmiş, gözleri arada bir sağır, Reyes'in oturduğu yere kayıyordu. Karanlığın içinde onun orada olduğunu, sabırla yanımda oturduğunu fark ettim. Bana dokunmuyor, benden bir şey istemiyordu. Ondan bir kumulda dağılan kum gibi ısı yayılıyordu.

Angel daha yakına gelmeyecekti. Reyes bu kadar yakındayken öyle bir şey yapmazdı. Ondan korkuyordu. Reyes'in her gün karşılaşacağınız türden, sıradan bir varlık olmadığını anlamıştım. Ölülerin bile ödünü koparıyordu.

Tekrar battaniyeme sarındım, yüzümü gömdüm. Angel'a kalın battaniyenin altından boğuk bir sesle, "Bana söyleyebildin" dedim.

"Üzüleceğini biliyordum."

"Bu yüzden iki gün ortadan kayboldun."

Omuz silktiğini hissedebiliyordum. "Kadının kaçtığını düşüneneceğini sanmıştım. Bilirsin işte, onu kimsenin bulmayacağını."

"Yatak odasında kendi kanından oluşmuş gölcüğün içinde mi?"

"Evet, o kısmı ne yapacağımı henüz bulamamıştım."

"Onun mutlu olmasını istiyordum" diye açıklama yaptım. "Her şeyi planlamıştım. Bir motel ya da bar açacak, teyzesini

daha yakından tanıyacak ve hiç olmadığı kadar mutlu olacaktı.”

“Zaten hiç olmadığı kadar mutlu. Senin istediğin şekilde değil, o kadar. Orasının gerçekten nasıl bir yer olduğunu bilsen bu kadar üzülmezdin.”

İçimi çektim. Bu bilgi nedense kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. “Ne oldu?”

“Her şeyi doğru yaptı, tıpkı ona söylediğin gibi” dedi Angel. “Yemeği ocakta bıraktı. Çantasını, içinde cüzdanıyla komodininin üzerinde bıraktı. Ayakkabıları ile paltosunu antrede bıraktı. Adam onun kaçıp gittiğinden asla şüphelenmeyecekti. Başına bir şey geldiğini sanacaktı.”

“Sonra ne oldu? Yolunda gitmeyen neydi?”

“Bebek battaniyesi.”

Başımı aniden kaldırdım. Angel bar tezgâhının yan tarafındaki boyayı kazıyor, Reyes’in olduğu yöne bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

“Bebeğinin battaniyesini almak için geri döndü” dedi.

“Onun bebeği yoktu ki” dedim kafam karışmış halde.

“Olacaktı, kocası karnını yumruklamasaydı.”

Başımı yeniden battaniyeye gömüp gözlerimi yakan yaşlarla mücadele ettim.

“Battaniyeyi kendisi örmüştü. Bebeğin erkek mi kız mı olduğunu bilmediğinden sarı bir battaniye örmüştü. Bebeği, kocasına hamile olduğunu söyleyeceği gece kaybetti.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve şimdiye kadar döktüğüm en işe yaramaz gözyaşları kırpıklerimin arasından fışkırdı. Battaniye gözyaşlarımı emdi ve ben bütün kalbimle onun beni de emmesini diledim. Beni tek parça halinde yutmasını. Neden dünyaya gelmiştim ki? Kendimi ve ailemi aptal durumuna düşürmek için mi? Hiç tanımadığım insanları incitmek için mi?

“Ama Zeke Herschel hapisteydi” dedim. Olanları kabul etmekte güçlük çekiyordum.

“İçeri girer girmez kefaleti ödendi; kuzeni kefalet ile uğraşılıyor.”

Bunu biliyordum, ama kadının geri dönmesini hiç beklemiyordum.

“Herschel karısını evden ikinci kez çıkarken yakaladı. Gözlerine baktığı anda kadının ne yaptığını anladı.” Angel devam etmeden önce bir iki saniye altdudağını kemirdi. “O... o şeyi yaptıktan sonra kadının cebinde senin kartını buldu ve parçaları bir araya getirdi.”

Ben bu dünyadaki rolümü anlamaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu. Belli ki ölüm melekliğini doğru düzgün yapmıyordum. Belki de sorun buydu. Belki de bunun başka açıklaması yoktu. Belki de hayatımı insanlara yardım etmeye çalışmadan, yaşayanların da ölülerin de sorunlarını çözmeye çalışmadan sürdürmeliydim.

“Senin suçun değildi, biliyorsun” dedi Angel bir süre sonra.

Yorgunluk ve depresyonla tükenmiş bir sesle “Evet” dedim, “tabii. Muhtemelen Rosie’nin suçuydu. Onu suçlayabiliriz.”

“Bunu demek istemedim. Nasıl olduğunu biliyorum, o kadar. Dünyayı sırtında taşıyan o adam gibi her şeyi omuzlarına alıyorsun, ama bunu yapmamalısın. Kasların onunki kadar güçlü değil.”

“Sence neden buradayım?” diye sordum ona. Angel’a. On üç yaşındaki ölü çete üyesine.

“Sanırım öylesine.”

“Ah, evet, ben işe bu açıdan bakmamıştım.”

“Sen neden burada olduğunu düşünüyorsun?”

“Kalabalıkların hayatını karıştırmak ve mahvetmek için” dedim. “Herhalde yani.”

“Eh, şunu bileydin” dedi ve dudagında bir tebessüm pırıltısı belirdi.

Yanımda duran Reyes kıpırdandı, Angel'ın gözleri ona kayd.

Başım la Reyes'i işaret ederek Angel'a "Sence o neden burada?" diye sordum.

Angel düşündü, sonra cevap verdi: "İnsanların hayatını karıştırmak ve mahvetmek için." Herhalde yani bölümünü atlayınca ciddi olduğunu anladım.

Reyes'e baktım. Gözlerini uyarırcasına Angel'a dikmişti.

"Ben kaçtım" dedi Angel. "Annemin bu sabah kuaför randevusu var. Saçı yapılırken izlemek hoşuma gidiyor."

Bu şimdiye kadar uydurduğu en iyi bahane değildi, ama en iyi olmaya adaydı.

"Bir daha böyle bir şey olursa bana hemen söyle, olur mu?" diye sordum.

Angel bana göz kırptı; flörtçü, ne olacak. "Bakarız" dedi sonra da gitti.

Yanımda oturan Reyes'e "Sence neden buradayım?" diye sordum. Reyes cevap vermedi. Doğal olarak. "Yakında uyanmayı planlıyor musun? Devleti daha ne kadar oyalarım, bilmiyorum."

Onun yanımda olduğunu fark eder etmez nabzım hızlanmıştı. Baş başa kaldığımızda da etrafındaki yıldızlara aldırmadan bir roket gibi gökyüzüne fırlamıştı. Reyes'in enerjisi elle tutulur gibiydi; vücudumu saran bu enerji elektrikli ve tahrik ediciydi. Reyes kıpırdamamıştı, ama onu her yerde hissedebiliyordum.

Aklıma mukayyet olmaya çalışarak "Nesin sen, Reyes Farrow?" diye sordum.

Reyes tek kelime etmeden uzanıp üzerimdeki battaniyeyi çekti ve tenimi ısısına maruz bıraktı. Ona doğru eğilip dövmesinin kıvrımlarını parmak uçlarımla takip ettim. Dövmesi hem fütürist, hem ilkeldi ve bir anlamı vardı. Büyük bir şey. Önemli bir şey. Sonra birden kayboldum. Dövmenin içi-

ne düştüm, kıvrımlarının arasında sendeledim, değirmen çuvalı-
mayacağımdan korktum. Dövmesi bir girişti. Bir tür labirent
gibi, taştan bir giriş. Bir kapı. Ya da bir iz. Ateşten bir iz.

Bir şok dalgası beni yeniden şimdiki zamana çekti. Bogulu-
yormuşum gibi kesik kesik nefes alarak yüzeyi deldim, epey-
lerimi havayla doldurdum. Reyes'e döndüm, ona dehşetle bak-
tım ve yavaşça, çok yavaşça ondan uzaklaşmaya başladım.

Ama Reyes biliyordu. Ne olduğunu çözmüştüm ve o bunu
biliyordu. Gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi ve Reyes tıpkı
bir kobra gibi ani bir hareketle bana uzandı. Çabalayıp elin-
den kurtulmaya çalıştım, ama Reyes ayak bileğimi yakala-
mış, çekmiş ve bir anda üstüme çullanmıştı; beni yere mıhlı-
dı ve özgürlüğüm için dişimle tırnağımla mücadele ederken
beni bırakmadı. Bana göre fazla güçlü, fazla hızlıydı. Rüzgâr
gibi hareket ediyor ve bütün kaçma teşebbüslerime engel
oluyordu.

Kısa bir süre için kendimi sakinleşmeye, hızla atan kal-
bimi yavaşlamaya zorladım. Reyes ellerimi başımın üzerin-
de sabit tutuyor, ince ve sert vücuduyla düşüncemi değıştir-
memi engellemeye çalışıyordu. Yerde nefes nefese yatıp ona
temkinli gözlerle baktım; ağırlığının altında gürültülü nefes-
ler alıp verirken aklım harıl harıl çalışıyordu. Yüzünde tu-
haf, huzursuz edici bir ifade belirdi. Bu... utanç mıydı?

Benimle göz göze gelmemeye çalışarak, sıktığı dişlerinin
arasından, "Ben o değilim" dedi.

Yalan söylüyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu.
"Başka kimde o işaret var?" diye sorarken sesim incinmiş,
ihanete uğramış ve bir hayli sersemlemiş gibi değil de tiksini-
miş gibi çıksın diye bütün gücümle çabaladım. Başımı kaldır-
dım ve yüzlerimizin arasında birkaç santim kaldı. Reyes yağ-
mur vaadiyle gelen bir şimşek gibi kokuyordu. Her zaman-
ki gibi, tenimi kavuracak kadar sıcaktı. Ayrıca nefes nefeseydi.
Bu beni biraz olsun teselli etmeliydi, ama etmedi. "Bu dünya-

da ya da diğesinde başka kim o işareti taşıyor?”

Cevap vermeyince yine debelenip altından kaçmaya çalıştım. Reyes acı dolu çatlak ve boğuk bir sesle “Dur” dedi. Bileklerimi daha fazla sıktı. “Ben o değilim.”

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapattım. Reyes üzerinde kıpırdandı, beni daha iyi tutabilmek için açısını değiştirdi.

“Bu dünyada ya da diğesinde bu işareti taşıyan başka kim var?” diye sordum yine. Ona bakıp gözlerimle suçladım. “Canavarın işareti. Başka kimin vücuduna cehennemın anahtarı işlenmiş? O değilsen, kimsin?”

Reyes yüzünü saklamaya çalışıyormuş gibi başını omzuna yasladı. İç çektiğinde nefesi bir fısıltı gibi yanağıma çarptı. Konuştuğunda sesi öyle bir utanç, öyle bir öfkeyle doluydu ki irkilmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Ama söylediği şey nefesimi kesti.

“Oğlu.” Sonra bana baktı, yüzümdeki ifadeyi inceledi ve ona inanıp inanmadığıma karar vermeye çalıştı. “Onun oğluyum ben.”

İçimden bir şok dalgası gelip geçti. Söylediği şey imkânsızdı.

“Asırlardır ondan saklanıyorum” dedi. “Senin gönderilmeni, Dünya’da doğmanı bekliyordum. Cennet’in Tanrısı ölüm meleğini sık sık göndermez ve senden önce her seferinde çok büyük bir hayal kırıklığı, çok büyük bir düşüş yaşadım.”

Gözlerimi kafa karışıklığıyla kırıştırdım. Bu tür şeyleri nereden bilebilirdi?

“Seni göndereceğini öğrendiğimde bir aile seçtim ve ben de Dünya’da doğdum. Beklemek için. İzlemek için.”

Hafifçe dehşete kapılarak “Earl Walker’ı mı seçtin?” diye sordum.

Reyes’in ağzının bir köşesi yarım bir tebessümle kıvrıldı ve adam gözlerini yüzümde dolaştırdı. Bir elini serbest bıraktı, parmak uçlarını kolumdan kaydırıp boynuma getirdi. “Hayır” dedi; bana büyülenmiş gibi, son derece şiddetli bir yo-

gunlukla bakıyordu. “Bir adam beni biyolojik ailemden aldı bir süre yanında tuttu, sonra Earl Walker’a verdi. İnsanları geçmişimle ilgili hiçbir şey hatırlamayacağını bildiğinden seninle olmak için her şeyi feda ettim. Kim olduğumu... ne olduğumu yıllarca hapiste kalana dek öğrenemedim. Köklerim bana parça parça, bölük pörçük rüyalar ve kırık dökük anılar halinde, birleştirmesi yıllar süren bir yapboz gibi döndü.”

“Doğduğunda kim olduğunu hatırlamadın mı?”

Bileğimi tutan parmaklarını az da olsa gevşetti. “Hayır. Ama sıkı bir araştırma yapmıştım. Mutlu büyümem, seninle aynı okullara, aynı üniversiteye gitmem gerekiyordu. İnsan olduğumda kendi kaderimi kontrol edemeyeceğimi biliyordum, ama şansımı denemeyi göze almıştım.”

Ondan nefret etmemek için büyük bir çaba göstererek “Ama sen onun oğlusun” dedim. “Şeytan’ın oğlusun. Gerçek anlamda.”

“Sen de Denise Davidson’ın kızıydın.”

Vay be. Bu biraz sert bir cevaptı, ama “Tamam, anladım.”

“Hepimiz içine doğduğumuz aile kadar, hatta belki daha fazla, içine doğduğumuz dünyanın da ürünleri değil miyiz?”

“Doğa mı, yetiştirme tarzı mı?” tartışmasını üniversite yıllarım boyunca dinlemiştim, ama bu söylediğine hak vermek biraz zordu. “Şeytan çok... ne bileyim, şeytani.”

“Benim de şeytani olduğumu mu düşünüyorsun.”

“Babasına bak oğlunu al” dedim açıklama olarak.

Reyes bedeninin ağırlığını yana verdi. Bu hareket içinde hâlâ dönmekte olan girdap havuzunu harekete geçirdi ve bu caklarını onun beline kilitleyip, anahtarı da kaldırıp atma arzumuyla mücadele etmem gerekti.

Kulaklarımı kadife gibi okşayan tok sesiyle “Sana şeytani mi görünüyorum?” diye sordu. Boynumda atan nabızı izlemek, insan hayatı onu büyülüymüş gibi parmak uçlarıyla dokunmakla meşguldü.

“Omurgaları koparmak gibi bir alışkanlığın var.”

“Yalnızca senin için.”

Rahatsız edici, ama tuhaf biçimde romantik. “Ayrıca Earl Walker’ı öldürdüğün için hapistesin.”

Başı daha da eğildi, Will Robinson’ın üzerine sürtündü ve sonunda kazağımın etek ucunu buldu. Sonra tekrar yukarı çıktı, avucunu çıplak tenimde gezdirdi ve anatomimin en hassas, alt bölgelerine dalga dalga yayılan bir haz duygusu gönderdi. “Bu bir sorun işte” dedi.

“Onu sen mi öldürdün?”

“Earl Walker’ı bulduğumda kendisine sorabilirsin.”

Doğrudan cehenneme gittiğinden şüphem yoktu. “Geri dönebilir misin? Cehenneme gidip onu bulabilir misin? Yani, şu anda saklanmıyorsan?”

Eli biraz daha yukarı çıktı, Will’i avuçladı, sertleşen ucunu parmak uçlarıyla uyardı. Zevkle iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

“O cehennemde değil.”

Şaşırmıştım. “Herhalde diğer yöne gitmiş olamaz.”

Reyes, “Hayır” dedikten sonra başını eğdi ve ağzı boynumdaki, hızla atan nabızı bulup onu minicik, sıcak öpücüklerle vaftiz etti.

“O zaman hâlâ dünyada, öyle mi?” Konsantre olmak için çok uğraşıyordum, ama Reyes bunu engellemeye kararlı gibiydi.

Tenime değen dudaklarının gülümsediğini hissettim. “Evet.”

“Ah. Ee, neden babandan saklanıyorsun?” diye sordum soluk soluğa.

“Earl Walker’dan mı?”

“Hayır, diğerinden.” Sayısız sorum vardı. Reyes hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Hayatı hakkında. Önceki hayatı hakkında.

“Öyleydi” dedi kulakmememi ısırarak. Bu hareket belkemiğimden aşağı inen minicik titremelere yol açtı.

“Öyle miydi?” diye fısıldadım ve dikkatimi dağıtacak bu şeyler, vücudumu saran zevk dalgaları dışında bir şeyler düşünmeye çalıştım.

“Evet. Öyleydi.”

“Ayrıntı verebilir misin?”

“Çok istiyorsan. Ama bunu yapmamayı yeğlerim.”

“Ah... Tan... r...”

Eli pijamamın içine girmiş, külotumun içine kaymış ve oynamak için nefis bir nokta bulmuştu. Parmakları altındaki ipeksi kıvrımlara süründüğünde gözle görülür biçimde titredim. Parmaklarını daha aşağı götürdüğünde ürperdim; verdiği his inanılmaz yoğunlukta idi.

Şeytan’ın oğlu. Şeytan’ın oğlu.

Parmakları bacaklarımın arasındaki hassas noktaları okşamaya devam ederken ağzı –o muhteşem, kusursuz ağzı– aşağı indi ve Tehlike’yi hafifçe ısirmaya başladı. Aklımın en derin köşelerinde birden yarı çıplak ve dünyadaki en güçlü varlıklardan birinin karşısında savunmasız olduğumu fark ettim. Giysilerimden herhangi birini çıkardığımı hatırlayamıyordum. O belkemiği olayı dışında bir de insanları doğüstü soyma yetisi mi vardı?

Ellerimi ellerinden kurtardım ve parmaklarımı saçlarımmın arasına soktum. Onu tekrar kendime çektim ve yıllardır biriktirdiğim özlemle, arzuyla öptüm. Bu, böyle bir durum için sakladığım özel bir öpücüktü. Dilimin üzerindeki kaygan tından zevkini çıkarırken Reyes başını yana eğdi ve iyice içine dalarak özümü, hayat enerjimi kana kana içti.

Onu ilk kez bana bilincimi kaybettirecek kadar güçlü bu şehvet denizinde yüzmeden hissediyordum. Tabii zorlanmıyordum değilim, ama biraz daha kontrollü, biraz daha az hislinliydim. Reyes o kadar gerçek, o kadar elle tutulurdu ki

Bu bir rüya değildi. Vücudumun dışına çıkarak yaşadığım bir tecrübe de değildi. Bu bir saatlik mesafede yattığı ve komada olduğu düşünüldüğünde gerçeğine en fazla yaklaşabilecek olan Reyes Farrow'du.

Etrafımızdaki hava bir sobadan yayılan ısı gibi dalgalandı. Reyes homurdandı ve bacaklarımı oynatarak pijamamın altını çıkarmasına yardım etmeye çalıştım. Beni öpmeye ara verip, pijamamı ayaklarımdan çekip çıkardı ve Bay Wong'a fırlattı.

Sonra ateşten bir battaniye gibi tekrar üstüme çıktı ve alevleri her yerimi yaladı, bedenimi okşayıp tahrik ederek ısıyla şehvet dolu bir deliliğe itti. Ellerim giysileriyle mücadele edip onları çıkardı ve Reyes günahattan sarhoş olmuş gözlerle üzerimde yükseldi. Sağlam kaslardan oluşan bir duvarı andıran geniş omuzları pürüzsüz, jilet gibi keskin çizgili dövmelerle kaplıydı. Sıvımsı ve canlı olan bu dövmeler cennet ile cehennem arasındaki sınırları işaretliyorlardı; Reyes'in şekline öyle uymuşlardı, öyle doğal ve ruhanilerdi ki o nefes aldığı anda onlar da nefes alır gibiydiler. Avuçlarımı katı ve çok eski bir çelik gibi sert olan göğsünde dolaştırdım, sonra kasılmış taş gibi sert karnını okşadım.

Sonunda elim daha aşağı indi, sertleşmiş erkekliğine dolandı; parmaklarım onu bütünüyle sarmakta güçlük çekti. Reyes'in nefesi ılık gibi çıkıyordu, bileğime yapıştı ve kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken bileğimi sabit tuttu. Titreyerek geriye yaslanıp çekildi, dizlerinin üzerinde durdu. "Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum."

Onu içimde istiyordum. İncinmiş bileğimi unutarak topuklarımda üzerinde doğruldum, Reyes'in üzerine tırmandım ve kucağına oturdum; sert bir nefes alarak karnımda patlayan haz dalgasıyla çenemi kastım. Reyes onu içime kaydırduğunda gerilerek mermer gibi yoğunlaştı, kollarını bedenime sardı ve hareket etmeye çalıştığımda bana engel oldu. Ona bir da-

kika vererek içimde olmasının, içimi hoş bir biçimde dolduran sertliğinin tadını çıkardım. Orgazmın eşiğinde süzülürken ben tamamen hareketsiz durdum ve o uzak his her nefeste bana daha da yaklaştı. Reyes'in kollarıyla mücadele ettim; hareket etmek, gelmek istiyordum. Parmaklarımı saçlarına doladım destek aldım ve bacaklarımla kendimi yukarı ittim. Reyes bulaşmadı, beni sert bir kavrayışla çekip kendisine bastırdı.

Sonra gırtlığından yükselen bir inlemeyle beni sırtından yatırdı ve uzun bir darbeye iyice içime gömüldü. Ciğerlerimin havayla doldurdum ve Reyes gerilerken nefesimi tuttum; hareketleri ıstırap verici yavaşlıkta, delirtici titizlikteydi. Bana dakikalar boyunca işkence etti, sınıra fazla yaklaştığımda durdu, daha fazlasını isteyerek çelik gibi kalçalarına yapıştırdığımda geri çekildi. Ritmini yavaş yavaş artırdı, hızını yükseltti, beni karnımda alev alev yanan cehennemin daha da yakınına çekti ve sonunda içimde bir orgazm patlaması oldu. Sürekli bir adrenalin dalgasıyla orgazmın o tatlı acısı beni dalga dalga kapladı; bedenimdeki her bir molekülde nabız gibi atıp nehir gibi aktı. Başımı arkaya attım, dudaklarımı ısırardım ve o zevk dalgasıyla sürüklenmek için kendimi hazırlardım, dalganın kuvvetiyle Reyes'in altında titredim.

O da benden birkaç saniye sonra geldi ve ikinci kez zirveye çıkmama, damarlarımda dolaşan, içimden dökülen bir zevk yaşamama sebep oldu. Ama bu farklıydı. Bu daha yoğundu. Daha... önemliydi.

Kafamın içindeki yıldızlar patlayarak akkor halindeki süpernovalara dönüştü. Zihnimde galaksiler oluşurken evrenin doğuşunu görüyordum. Katılaşmış maddeler gezegenleri oluştururken yerçekimi uzanıp alabildiğini alıyor, elementleri istediği gibi eğip büküyordu. Gazlar ve buz tabakaları sonsuzluğun siyahlığına tezat pırıl pırıl, göz kamaştırıcı, dönen kürelere dönüştü; diğerleriyse inanılmaz bir hızla gökyüzüne fırladı.

Sonra Dünya'nın oluştuğunu ve etrafında manyetik bir tabakanın şekillendiğini, parlak mavi küreye Cennet'ten gelme bir kalkan gibi canlıları yaşatabilme yetisi verdiğini gördüm. Bir kara kütesinin bölünüp birçok parça haline gelişini ve meleklerin yükselişini, sonra birkaçının düşüşünü gördüm. Güzel bir varlığın liderliğindeki düşmüş melekler evrene dağılmış olan kayaların ve oyukların içinde; en sıcak eriyik kayaların Dünya'nın denizleri gibi çekilip yükseldikleri yerde saklanıyorlardı.

Reyes o sırada, meleklerin o kısa süren savaşından sonra doğdu. Neredeyse babasıyla ikiz olan Reyes, bir süpernovanın ısısından yaratılmış ve Dünya'daki elementlerden dövülmüştü. Kısa zamanda yükselerek büyük, saygı gören bir lider oldu. Babasının sağ kolu olan Reyes milyonlarca askere kumanda etti; o hırsızların arasındaki generaldi, bedenine işlenmiş olan cehennem anahtarıyla babasından bile yakışıklı ve güçlüydü.

Ama babasının gururuna ket vurulamazdı. Gökyüzü onun olsun istiyordu. Evrendeki her canlıyı mutlak bir biçimde kontrol etmek istiyordu. Tanrı'nın tahtını istiyordu.

Reyes babasının her emrine uydu, Dünya'da doğrudan Cennet'e giden, onu Cehennem'den çıkaracak kapının açılmasını bekledi. Kusursuz bir gizlenme yeteneğine ve kabiliyetine sahip bir iz sürücü olarak, yeraltı dünyasının kapılarından çıkıp evrenin en uzak köşelerine açılan kapıları buldu.

Sonra beni gördü. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendimi onun gözlerinden göremiyordum. Gördüğüm tek şey, aynı şekil ve boyda olan binlerce ışıktı. Ama Reyes daha dikkatli baktı ve altın tellerden yapılmış olanı, güneşin parlayan ve ısıldayan kızını gördü. Kız döndü, onu gördü ve gülümsedi. Reyes kendini kaybetti.

Tekrar şimdiki zamana döndüm ve Reyes'in kollarından destek alarak doğrulduğunu gördüm; yüzünden endişe oku-

nuyordu. Tükenmiş bir sesle, güçlükle nefes alarak "Beni görmeni istememiştim" dedi.

Hâlâ ürperiyor, etkisi azalmakta olan orgazmlardan dolayı takatsizce titriyordum. "O ben miydin?" diye fışıldadım hayretle.

Reyes nefesini düzene sokmak için yanıma yattı, başını koluna dayadı ve beni izledi. İlk kez gözlerinin, içinde milyonlarca parlayan yıldızlarla ufak galaksilere benzediğini fark ettim. "Yine benden kaçmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Gülümseyemeyecek kadar şoka girmiş bir halde "Bunun bana bir yararı olur mu?" diye sordum.

Reyes kaslı omuzlarından birini kaldırdı. "Neler yapabileceğini bilsen, olabilirdi."

Söylediği şey ilginçti. Ona bakmak için yan tarafıma döndüm. Gözleri pırıl pırıl, tatmin dolu ve sakindi. "Tam olarak neler yapabilirim?"

Reyes sırttı ve yakışıklı yüzü –insan olamayacak kadar yakışıklı– bakışlarımın altında yumuşadı. "Sana söylersen üstünlüğümü kaybederim."

"Ah" dedim; yapbozun bir parçası yerine yerleşmişti. "İyi bir sihirbazdan bile daha fazla numarası olan işinin ehli bir general."

Utanmış gibi çenesini eğdi. "Bu uzun zaman önceydi."

Yanında yatan bedeni parlıyordu; gözlerimi Reyes'in şuhane bedeninin kıvrımlarında gezdirmekten kendimi alamadım. Birden bedeninin kimi minicik, kimi de pek ufak olmayan yara izleriyle kaplı olduğunu gördüm. İzlerin Earl Walker'la yaşamanın sonucu mu yoksa cehennemdeki hayatından mı kaynaklandığını merak ettim. "Şeytan'ın daha önce seni aradığını söylerken ne demek istedin?"

Reyes parmağını tembelce göbek deliğimin etrafında dolaştırdı, doğrudan içime işleyen minicik titremelere sebep oldu. "Artık beni aramadığını söylemek istedim."

Umutla, “Pes mi etti?” diye sordum.

“Hayır. Beni buldu.”

Çenem korkudan göğsüme düştü. “Ama bu kötü değil mi?”

“Hem de çok.”

Yüzünü daha iyi görebilmek için doğrulup oturdum. “Tekrar saklanman gerek. Daha önce neredeyse yine gidip oraya saklanmalısın.”

Ama öyle yaptığı takdirde onu kaybedecektim. Reyes’in dikkatini benim algılama yetimin ötesinde bir şey çekmişti. Bir anda ayağa kalktı; bedeni siyah, başlıklı cüppesiyle kaplıydı. Etrafıma bakındım ama gördüğü şeylerden hiçbirini algılayamadım. Bu, özellikle de az önce tanık olduğum şeyden sonra, beni rahatsız etti. Göremediğim, her gün her dakika etrafımda gerçekleşen ama erişemediğim o kadar çok şey vardı ki.

“Reyes” diye fısıldadım, ama ben daha ismini söyler söylemez Reyes önüme gelmiş, eliyle ağzımı kapatmıştı.

Cüppesi tenimi karıncalandırdı, sinir uçlarım statik elektrik gibi kıvılcımlandı. Reyes parlayan gözlerle şekil değiştirdi, sıvılaştı ve bir anda iki düzlemde birden yürüdü. Bir an sonra elini çekti ve onun yerine bana etrafımı saran ısıya rağmen titrememe sebep olan bir öpücük verdi.

“Unutma” dedi kaybolmadan önce, “seni bulurlarsa, kutsal olan her şeye erişebilecekler. Kapılar ne pahasına olursa olsun gizli tutulmalı.”

Güçlkle yutkundum, çünkü Reyes’in sesine telaşla karışık bir keder sinmişti. “Ne pahasına olursa olsun derken, nasıl bir pahadan bahsediyorsun?” diye sordum; cevabı, aslında o söylemeden biliyordum.

“Seni bulurlarsa kapıyı kapatmak için hayatını sona erdirmek zorunda kalacağım.”

Ani bir şokla sarsıldım. “Yani?”

Reyes alnını benimkine bastırdı, konuşmadan önce gözlerini kapattı. “Seni öldürmem gerekecek.”

Etrafımda dağıldı, ruhsal varlığı tenime çözüldü, çözüldü. du ve saçlarımin arasında geçti... ta ki en me... kalana, yumuşak bir hareketle toprağa düğene... tımda ilk kez neyin tehlikede olduğunu biliyordum. O... istemediğim cevaplar almıştım. Yine de kendini... te uğramış gibi hissediyordum, oysaki kendimden... layacak kimsem yoktu.

Şeytan'ın oğluyla çıkmanın sonunun kötü olacağını biliyordum.

Yirmi birinci bölüm

Temiz bir vicdan genellikle zayıf bir hafızaya işarettir.

– Kablolı Yayın Tamircisi Larry

“Belli ki dün fazlasıyla eğlenmişsin.”

Gözkapaklarımı zorla açmaya ve aynı anda kendimi çevreme alıştırmaya çalıştım, ama ikisini de doğru düzgün yapamadım. “Hâlâ oturma odasının zemininde çıplak mı yatıyorum?”

Cookie ıslık çaldı. “Vay be, düşündüğümde de çok eğlenmişsin.” Yatağın kenarına oturdu, beni rahatsız etmek için zıpladı, sonra da “Kahve yaptım” dedi.

Ah, o sihirli kelimeler. Kahve fincanının kutsal görüntüsü yüzümün önünde süzülünce kirpiklerim kırpışarak açıldı. Kıvrılıp büküldüm, dikey konuma geçtim, sonra da fincanı Cookie’den aldım.

“Sana kahvaltıda yemen için bir de dürüm getirdim” diye ekledi.

“Şahane.” Kahvemden büyük, yoğun bir yudum aldıktan sonra, “Saat kaç?” diye sordum.

“Gece eğlendiğini de buradan anladım zaten” diyerek kıkırdadı. “Nadiren bu saate kadar uyursun. Eh, bir de pijamanın oturma odasında, yerde olmasından. Eşyalarının çoğunu topladım, ama pijamanın altı hâlâ Bay Wong’un köşesinde. Bay Wong’un köşesine hayatta gitmem. Ee, baklayı ağzından şimdi mi çıkaracaksın, sonra mı?”

Omuz silkerek, “Herhalde şimdi, ama sana sansürlü versiyonunu anlatmam gerekir” dedim.

Cookie, “Anlaştık” dedi, kendi kahvesinden bir yudum aldı ve bana fincanın üzerinden beklenti dolu gözlerle baktı.

“Eh, Rosie Adams’ın ülkeden çıkamadığını öğrendim. Tercası benim peşime düşmeden önce onu öldürmüştü.”

Cookie’nin kaşları hayretle çatıldı.

“Reyes’in bir seks tanrısı, orgazmın kralı olduğunu öğrendim.”

Cookie’nin kaş çatışı, kafasının karıştığını gösteren bir ifadeye dönüştü.

“Bir de onun aslında Şeytan’ın oğlu olduğunu ve o şeylerin yani yeraltı dünyasından gelen varlıkların beni bulması halinde Reyes’in beni öldürmek zorunda kalacağını öğrendim.”

Cookie’nin kafa karışıklığı korkuya dönüştü.

“Evet” dedim olanları düşünerek, “dün gecenin özeti bu Sence kafadan çatlak mıyım?”

Cookie gözlerini kırptırdı; yüzü endişeyle doluydu.

“Çünkü bu noktada elimde akıl sağlığımdan başka bir şey yok. Eh, bir de senin getirdiğin durum var. Aman Tanrım, bu saat doğru mu?” diye sordum saate bakarak.

Cookie saate bakmakla yetindi; belli ki konuşmıyordu. Bunun sebebini hayal bile edemiyordum. Kahve fincanı elindeydi.

Ama saat dokuza geliyordu. Anadan doğma olmamı umun samayarak yataktan fırladım ve giyinmek için banyoya koştum. Saat onda Reyes’in yaşam desteğinin fişi çekilecekti. Tabii tedbir kararı çıkmadıysa...

Şimdi bunları düşünemezdim. Bob Amca’nın yargı, arka daşı konuyla ilgilenmişti. Kararın çıkmamış olması aklımdan yoktu.

Koyu renk bir süveter ile blucin giyip saçımı atlatıp duş yaptıktan sonra davayla ilgili bütün telefon numunalarımı çeşitli renklerdeki yapışkan not kâğıtlarına yazıp bukleler halinde ofisime koşturdum. Notları aldıktan sonra kapıdan jet hızıyla fırladım.

Cookie beni merdivenlerde karşıladı, ben de ona nereye gittiğimi söyledim. Kadın maaşına zam yapmam gerektiğiyle ilgili bir şeyler geveledi, ama yanından aceleyle geçerek otoparka çıktım.

Santa Fe'ye giderken cezaevindeki Neil Gossett'i aradım, ama adam dışarıdaydı. Guardian Uzun Vadeli Bakım Tesisi'ni denedim, ama telaşlı bir resepsiyonist hasta bilgilerini telefonda veremeyeceğini söyledi. Bob Amca'yı aradım, ama telefonunu açmadı. Tedbir başvurusunda bulunduğum mahkemedeki kâatibi aradım, ama kadının başvurunun Santa Fe'deki mahkemeye iletilildiğini söyledi.

Paniğe kapılmaya başlıyordum. Ya tedbir kararı çıkmadıysa? Ya Santa Fe'deki yargıç isteğimi reddettiye?

Saat ona iki kala hastaneye vardığımda karşıma çeşitli renklerde, parlayan ışıklar ve hararetli bir hareketlilik çıktı. Kalbim endişeyle pır pır ediyordu. Belki de hastanede bir şey olmuş, devlet istediğini yapmayı başaramamıştı. Durum böyleyse Reyes Farrow'u öldürmeyi başka güne ertelemek zorunda kalacakları kesindi.

Sonra Bob Amca'nın tamponu ezik arazi aracını gördüm. Amcamın burada ne işi vardı? Misery'yi park eder etmez kapım açıldı.

"Yine şarjın bitmiş" diyen Bob Amca bana elini uzattı.

"Gerçekten mi?" Bir elimle elini tuttum, diğeriyle cep telefonumu çantamdan çıkardım. "Seni az önce aradım." Adam haklıydı. Telefon sizlere ömürdü. Yeni bir bataryaya ihtiyacım vardı. Nükleer olarak şarj edilen ve beyin tümörüne sebep olmadan on iki yıl dayanacak türden bir bataryayı yeğlerdim.

Ben Misery'den paldır küldür inerken Bob Amca "Seni ofisinden de aradım" dedi. Sesi bir tuhaf, dalgın çıkıyordu.

"Ben de seni buraya gelirken aramayı denedim. Telefonunu açmadın. Neler oluyor?" Belkemiğim ürpertiyle karıncalandı. Ubie tuhaf davranıyordu. Aslında sıklıkla garip davranır-

dı, ama şimdi her zamanki sıradan garipliğinden daha garipti.

Kapımı kapattı ve beni polisler ile sağlık görevlilerinin varattığı arbedenin içinden geçirdi.

Ona yetişmek için mücadele ederken “Bob Amca” dedim arkasından, “Reyes’e bir şey mi oldu?”

Amcam omzunun üzerinden “Tedbir kararı çıkmadı” dedi.

Zımk diye durdum. İnanamazlık ile gerçeği inkâr edişin bu leşimi nefesimi kesti ve orada durup kafamdan bin türlü senaryo geçirdim. Yaşam desteğini çektikleri ve Reyes öldüğü takdirde, diğer tarafa geçer miydi? Burada mı kalırdı? O öldüğü takdirde bir ilişki yaşayabilir miydik? Belki de yaşam desteğini çektiklerinde uyanıverirdi. İyi olurdu. Her bir hipotezim için Hollywood filmlerine yaraşacak bir son hayal ediyordum, imkânsızlığı kesin olan bir şeyi umuyordum.

“Charley” diyen Bob Amca durup bana döndü; sesinde sinirlerimi altüst eden bir uyarı tonu vardı. “Bana Farrow’la ilgili bildiğin her şeyi anlattın mı?”

Bir şey olmuştu. Kadınlara özgü bir sürü şeyin arasından, o kadın içgüdüünün karıncalanmasını hissediyordum. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki, onunla ilgili, bilirsin işte...” eğildi ve sesini yumuşattı “doğüstü bir şey var mı?”

Düşünebildiğim tek şey *Aman Tanrım* idi. Bob Amca neden bana böyle bir şey soruyordu? Ubie doğüstü bir şeyden kuşkulanıyorsa Reyes kurtulmuş olmalıydı. “Ee, şey, neden soruyorsun?”

Amcam, “Charley” diye gürleyince kalbim hızla atmayı başladı. Ubie kolumu tuttu ve yine kalabalığın içinde ilerlemeye başladık.

Arkasından, “Ne oldu?” diye sordum; umudum her heyecanda duyulabiliyordu. Reyes hayatta olmalıydı. Mucizevi bir şey olmuş olmalıydı. Yoksa Ubie neden böyle bir soru soruyordu? Bu kadar insan neden burada toplandı?

“Bilmiyorum, Charley” dedi alayla dolu bir sesle. “Kimse

bilmiyor, Charley. Belki de sen lütfedip de bir adamın ölümle yüz yüze bir denbire nasıl kaybolabileceğini açıklarsın.”

“Ne?” Bu sözler ikinci kez durmama sebep oldu. “Ne diyor-sun sen?”

Bob Amca tekrar durdu ve yine bana döndü. “Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, o yüzden yargıçla konuşmak için kalkıp buraya geldim. Ama bir yararı olmadı. Yargıç arkadaşım, beyin ölümü gerçekleşmişken ve onu ya-satmak devlete bir servete mal olurken onu hâlâ yaşam des-teğine bağlı tutacak bir sebep bulamadı.”

“Buraya mı geldin? Benim için?”

Amcam rahatsız bir tavırla yakasını çekiştirerek “Evet, evet” dedi. “Ben de en azından yaşam desteğini kapatırlar-ken burada olabilirim diye düşündüm. Ama hastaneye vardı-ğında ortalık karmakarıştı. Adam gitmişti.”

“Gitmiş miydi?” diye ciyakladım. Boğazımı temizledim. “Nereye gitmiş?”

Bob Amca yine üzerime eğildi ve sert, çaresiz bir fısıltıyla “Yalnızca gitmemiş, Charley. Ortadan kaybolmuş” dedi.

“Anlamıyorum. Kaçmış mı?”

“Bunu kendi gözlerinle görmelisin.”

Ön kapılardan aceleyle geçip ufak bir güvenlik odasına girdik.

Amcam güvenlik görevlisine “Göster ona” dedi, adam da bu talimata derhal uydu.

Adam birkaç düğmeye bastıktan sonra “Nedir bu?” diye sordum.

“İzleyin” dedi adam.

Monitörde bir güvenlik kamerasının kaydettiği görüntüler belirdi. Gösterdiği bölgeyi tanıdım. “Orası Reyes’in odasının dışı mı?”

Adam gizemli ve sinir bozucu bir tavırla “İzleyin” diye tek-rarladı.

Sonra bir hareketlilik gördüm. Ekranı biraz daha yaklaştırdım. Reyes'in kapısı açıktı ve siyah beyaz görüntü doğrudan odasının içini gösteriyordu. Reyes kalktı, bir kolunu duvarın üzerine kaldırdı, sonra ayağa fırladı ve etrafını bakındı. Çözünürlük o kadar düşüktü ki kesin bir şey görmek zordu, ama gördüğüm kişinin Reyes olduğu kesindi. Ve adam uyandı. Nerede olduğunu anlamış gibi gevşedi, derin bir nefes aldı, sonra da kameraya dönüp gülümsedi. Gülümsedi! Bu, çizmelerimin içinde erimeme sebep olan şeytani, çarpık bu sırtıydı.

Kayıttaki bir arıza ekranın parazitlenmesine, sonra sanının onda biri kadar bir süre için kararmasına sebep oldu. Görüntü geri geldiğinde Reyes gitmişti. Göz açıp kapayıncaya dek. Bir saniye önce odasıdayken bir saniye sonra ortadan kaybolmuş, ardında kırıksık çarşafı boş bir yatak bırakmıştı.

"Nereye gitti?" diye sordum; şaşkın güvenlik görevlisi omuz silkti.

"Bunu senin bize söyleyebileceğini umuyordum" dedi Bob Amca.

Reyes'in öbür dünyadan geldiği kesindi, ama bir insan vücudunun maddeselliğini yok etmek söz konusu olamazdı. En azından ben böyle bir şeyden haberdar değildim. Tabii birkaç saat öncesine kadar Şeytan'ın bir oğlu olduğunu da bilmiyordum. "Bob Amca" diyerek kaçamak bir cevap verdim, "sana her şeyi anlatmadım."

"Yapma yahu?" Bob Amca güvenlik görevlisine çıkmasını işaret etti.

Adam gittikten sonra konuşmaya başladım. "Yalnızca... şey... sana her şeyi tam olarak anlatmadım."

Eskisinden daha da büyük bir şaşkınlığa kapılarak, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Yani, ben farklıyım. Bunu biliyorsun. Ama sana hiç tam olarak ne kadar farklı olduğumu söylemedim."

“Tamam” dedi amcam temkinli bir sesle. “Ne kadar farklısın?”

Bob Amca’ya benim bir ölüm meleği olduğumu ya da Reyes’in Şeytan’ın oğlu olduğunu söylemenin duruma nasıl bir faydası olacağını bilemiyordum. Bazı şeylerin hiç söylenmemesi daha iyiydi.

“Diyelim ki sandığından daha farklıyım ve evet, Reyes’in bir parçası doğaüstü.”

“Hangi parçası?”

“Hımm, doğaüstü parçası?”

Amcam, “Bundan fazlasını istiyorum, Charley” diye uyararak bana yaklaştı. “Durumu açıklamam gerek.”

Güvenlik görevlisinin koltuğunun kenarına iliştim, sırtımı dik tutup çenemi sımsıkı kenetleyerek oturdum. Aklıma sürekli tek bir kelime geliyordu: Zırva. Bir insan bedeninin maddesellikten çıkışını nasıl açıklayabilirdim? Tabii olan buysa.

O anda Neil Gossett içeri girdi. Gözleri derhal bana takıldı, sonra başka kimsenin bilmediği bir sırrı paylaşıyor muyuz gibi suçlu bir tavırla Bob Amca’ya baktı. Bir bakıma öyleydi.

“Bay Gossett” diyen Bob Amca elini uzattı.

Tokalaşırlarken Neil, “Dedektif” dedi. “Yeni bir şey var mı?”

Bob Amca tekrar bana baktı. “Önemli bir şey yok.”

Ubie de Neil da tehlikeli sayılabilecek çok şey biliyordu. Ama ikisi de bütün hikâyeyi bilmiyordu. Sorularından ne kadar zaman kaçabileceğimi merak ettim. Şu bir haftadır sırlarımı hayatım boyunca paylaştığımdan daha fazla paylaşmıştım. Bu bir bakıma insanı özgürleştiren bir şeydi, ama bu kadar insanı dünyama davet etmek riskliydi. Bunu daha önce de yapmıştım. Bedelini de ödemiştım.

Bob Amca “Hollandalı kim?” diye sorarak monitörü işaret etti ve nefesim boğazıma takıldı.

Ekrana dokunmamış olmama rağmen ekran kararı mıydı. Ortasında, üstünde yanıp sönen bir imleç olan bir kelime vardı; içim tamamıyla, öyle bir rahatladı ki sandalyeden yere kayacağımı sandım. Reyes. Reyes Alexander Farrow hayatıydı. Bana doğduğum gün verdiği lakaba uzun bir süre baktım, beni görmeye gelip gelemeyeceğini, birlikte olup olamayacağımızı düşündüm. Sonra onun dudaklarıma sürtündüğünü hissettim ve hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladım.